

အဖွဲ့ကတောင်တန်း
ပုဒ်ကတောင်တန်း
မောင်ချစ်

ကုမ္ပဏီတောင်တန်းလွမ်းစေတို့ဖန် (မင်းမြင့်)

'ငါတော့ လူစစ်လိုထင်တာဘဲ'

'မင်းစဉ်းစားကြည့်လေကွာ၊ လူစစ်စစ်မဟုတ်ရင် မင်းကို လိပ်ပြာနှုတ်သတ် သွားမှာပေါ့၊ တောထဲ တောင်ထဲ မှာ တွေ့တာနဲ့ မင်းစိတ်ထဲမှာ တောစောင့်နတ်သမီးလို့များ ထင်နေလား'

'တောစောင့်နတ်သမီးလို့တော့ မပြောလိုပါဘူး၊ တောထောင်ထဲမှာ တွေ့လေ့ရှိတတ်တဲ့ လူဝံလား၊ မျောက်ဝံ လား တခုခုတော့ ဖြစ်ရမယ်ကွာ'

'ဟေ့၊ လူဝံဖြစ်ရင်မင်းကိုအူထွက်အောင် လက်သဲနဲ့ ကုပ်သတ်သွားမှာပေါ့၊ မျောက်ဝံဖြစ်နေရင်လဲ တို့ကို တွေ့ရင် မျောက်သဘာဝ ခုန်ပေါက် ပြောင်ပြ သွားတာတွေ လုပ်မှာပေါ့၊ အခုတော့ တို့ကိုမြင်တာနဲ့ တအံ့တအော ငေးကြည့် နေတာ တို့လိုလူဘဲဖြစ်ရမယ်'

'တို့က နှစ်ယောက်တောင်ကိုး၊ နောက်ပြီး တို့လက်ထဲမှာလဲ သေနတ်ရှိ နေတော့ သူကြောက်လို့ မလုပ်ဝံ့ဘဲ ကြည့်နေတာဖြစ်မှာပေါ့'

'ဟုတ်တယ်၊ အားကြီးဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်ဆိုရင် တို့လက်ထဲမှာ ရှိနေတာ ဘာပစ္စည်းလို့သိမလား၊ မင်းအင် မတန် ကပ်ဖွဲပြောတယ်'

'တိရစ္ဆာန် သဘာဝအသိက မင်းထက်တောင် ထက်မြက်သေး၊ သူ့သဘာဝ အလျှောက် သူသိမှာပေါ့'

'မင်းက တိရစ္ဆာန်လောက်တောင်မှ အသိတရားမရှိဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား၊ မင်းစကားပြောတာ ကြည့်ပြောနော် မစော်ကားနဲ့ကွ'

'မင်းကိုစော်ကားပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ တိရိစ္ဆာန်ရဲ့ တတ်သိနားလည်မှုကို ပြောတာ၊ မင်းမခံချင်ရင်လဲ ငါက အရေးမလုပ်ပါဘူး'

'နောက်တစ်ပြောကြည့်၊ အကြောင်းသိမယ်'

'ငါပြောချင်ပြောမယ်၊ မပြောချင်နေမယ်၊ ငါ့ပါးစပ်ကိုမင်းမပိုင်ဘူး'

'မင်းနော် ပြောရင်းဆိုရင်း'

နှစ်ယောက်သား စကားနောက်တရားပါ ဖြစ်ခါ၊ နဘမ်းလုံးတော့မည့် အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်လာ သည်၊ ထိုအခိုက်...

ကိုဘသော် ကိုထွန်းအံ့ ဘာဖြစ်နေကြတာလည်း'

ဟူသော သြဇာသံပါသည့် အသံတသံက သူတို့ နှစ်ယောက် စကားရည် လှပွဲ ကျင်းပသည့် နေရာနှင့် ပေအစိတ်ကျော် အကွာမှာ ရှိသည့် ရွက်ဖျင်တဲတခုမှ ပေါ်လာသည်၊ ထိုအသံနှင့်အတူ ယောက်ျားပီသ ခန့်ငြား သည့် ရုပ်ရည်ဖြင့် ကြက်သရေရှိသော လူရွယ် တယောက်သည် ရွက်ဖျင်တဲထဲမှ ထွက်လာသည်။

ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့သည် ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောဆိုနေကြရာမှ ထိုအမှုအရာများယူပြစ်လိုက်သလို ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ကိုဘသော်က ထမင်းအိုးတည်ထားသော မီးဖိုကို ဂရုစိုက်စောင့်ကြည့်နေပြီး ထင်းချောင်း များကို ပြင်ပေးနေသည်။ ကိုထွန်းအံ့က ပြင်လက်စ ဟင်းအိုးကိုပြင်နေသည်။ နှစ်ယောက်လုံး ဦးခေါင်း ငုံ့နေကြသည်။

ရွက်ဖျင်တဲထဲက ထွက်လာသည့် လူရွယ်သည် ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့ကိုကြည့်ကာ ရယ်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ ကိုဘသော်နှင့်

ကိုထွန်းအံ့တို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီး ထမင်းဟင်း စီမံနေရင်းက စကားပြောနေကြသည်ကို ရွက်ဖျင်တဲထဲက အစအဆုံးကြားနေရသော လူရွယ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပြောစကားတွေကို စိတ်မဝင်စား မိသည့်အတွက် သူ့ရှေ့မှာရှိနေသည့် မြေပုံကိုပင် ဆက်မကြည့်နိုင်ဘဲ ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့ပြောစကားကို နားလဲထောင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပြောစကားကို နားလဲထောင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို တဲအတွင်းက ကြည့်လဲနေခဲ့သည်။ ယခုနှစ်ယောက်လုံး ဒေါသသံ ပါလာသော အခါမှ ဖြန်ဖြေရန် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စောစောက စကားရည်လုနေသည့် မျက်နှာထား အမူအရာတွေမရှိတော့ဘဲ ဘာမှမဖြစ်သလို ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်နေကြသော ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့ နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး

'ဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ ခလေးတွေလိုဘဲ'

ဟူသောသဘောဖြင့် လူရွယ်က ရယ်ချင်စိတ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် မျက်နှာကို မရယ်မပြုံးဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ရှိရာသို့ အေးဆေးငြိမ်သာသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည်။

'ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ အကြောင်းတခုခုကို ငြင်းနေကြတာထင်တယ်၊ ဘာတွေ့လာခဲ့ကြ လို့လဲဟင်'

လူရွယ်ကမေးလိုက်သောအခါမှ ကိုဘသော်က ထမင်းအိုးကို မီးဖိုပေါ်က ချပြီး ထမင်းရည်ငဲ့သည့် နေရာသို့သွားရင်း...

'လူတယောက်တွေ့လာခဲ့လို့ဆရာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော်က လူလို့ပြောတယ်၊ ထွန်းအံ့က လူမဟုတ်ဘူး တဲ့လေ'

ဟုဖြေခါ ထမင်းအိုးကို ထမင်းရည်ငဲ့ နေသည်။

ကိုထွန်းအံ့က နန္ဒင်းဆီဆားနယ်ပြီးသော ဟင်းအိုး ကို အားနေသည့် မီးဖိုပေါ်တင်လိုက်ပြီးပြောသည်။

'ဒီလောက်နက်ခေါင်တဲ့တောကြီး တောင်ကြီးထဲမှာ လူသားမိန်းခလေး တစ်ယောက်က ဘာလုပ်ဘို့ လာနေမှာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတို့တောင်မှ အစိုးရတာဝန်ကြောင့် ရောက်နေကြရတာ၊ ဒါကို ကျွန်တော် က မျောက်ဝံ သို့မဟုတ် လူဝံလိုကပြောတယ်၊ ဘသော်က ရွှေဉာဏ်တော် စူးရောက်ပြီး လူလိုပြောတာနဲ့ ငြင်းနေကြ တာပါဆရာ'

သူတို့နှစ်ယောက်စကားကြောင့် ဆရာအခေါ်ခံလူရွယ်သည် စိတ်ဝင်စား သွားသည်။

ကိုထွန်းအံ့ပြောသလိုပင် သူတို့ရောက်နေကြသည့် နေရာသည် မြင့်မားလှ သည့် ကုမ္ပဏီတောင်တန်းကြီး တောင်ခြေတနေရာ၊ နက်ခေါင်မှိုင်းမှောင် လှသည့် တောကြီးအတွင်းမှာ ရောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာအခေါ်ခံသူ လူရွယ်ကား ဘူမိပေဒအရာရှိကြီး ဖြစ်သော ဦးမြင့်ညို ဖြစ်သည်။ ရာထူးဂုဏ်ကြောင့် ဦးတပ်ပြီး ခေါ်ရစေကာမူ ယခုမှ အသက်နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်သာ ရှိသေးသည် ပညာတွင် ထူးချွန်လွန်း သောကြောင့် တက္ကသိုလ်မှ ဘူမိပေဒဘာသာဖြင့်ဘွဲ့ရခဲ့ပြီး အစိုးရပညာတော်သင်အဖြစ်ဖြင့် နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်ပြီး ပါရဂူဘွဲ့ ဆွတ်ခူးလာသူဖြစ်သည်။ တာဝန်ကို မခိုကပ် မငြိုးငြူတတ်သည့်အပြင် စွန့်စား သွားလာမှု မှာ ဝါသနာပါသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ဘူမိပေဒဘက်တွင် အကြီးအကဲရာထူးတနေရာမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင် နေရာ မှ ကချင် အမျိုးသား မုဆိုးကြီးတဦး၏ သတင်းပေး ချက်အရ ရွှေသတ္တုကြောကြီး ပေါ်ထွက်နေသည်ဆိုသော ဤကုမ္ပဏီ တောင်တန်းကြီး သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤမျှလောက် နက်ခေါင်သော နေရာသို့ နိုင်ငံတော်အတွက် စွန့်စားရှာဖွေရန် တာဝန်ဖြင့် ကိုမြင့်ညိုသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် လာခဲ့သည်။ ပင်ကိုယ်ကပင် ခရီးထွက်ခြင်း၊ စွန့်စားရှာဖွေခြင်းမှာ ဝါသနာထုံသဖြင့် တက္ကသိုလ် ရောက်သောအခါ ဤဘာသာရပ်ကို တမင်ရွေးယူလာခဲ့သည်။ ယခုကိုမြင့်ညိုသည် သူ့ဆန္ဒအတိုင်း နက်ခေါင်လှသော တောတောင်ထဲကို ရောက်နေလေပြီ။

ဤကုမ္ပဏီတောင်တန်းကား မြစ်ကြီးနားမြို့ အနောက်မြောက်ဘက်ဆီမှာ ရှိသည်။ မိုးကောင်းမြို့မှ ဆိုလျှင် မြောက်ဘက်မှာ ရှိနေသည်။ မိုးကောင်းမြို့ အထက်နားရှိ နမ်းတီးချောင်းအတိုင်း လိုက်သွားနိုင်မည်ဆိုလျှင် နမ်းတီးချောင်းဖျားအလွန် ကုမ္ပဏီတောင်တန်း အခြေတနေရာဝယ် ရွှေသတ္တုကြောကြီးလို အရာတခုတွေ့ရကြောင်း သတင်းသည် အစိုးရ ဘူမိပေဒဌာနသို့ သတင်းရောက်လာသည်။ ထိုသတင်းမှာ တော်တော်ပင် ခိုင်လုံနေသည် ထိုနေရာဒေသမှာ တောကျွမ်းသည့် ကချင်အမျိုးသား မုဆိုးကြီး တယောက်က တွေ့မြင်ခဲ့ဘူးကြောင်း ထောက်ခံစကားပြောဘူးသည်။

ထို့ကြောင့် ဘူမိပေဒဌာနက ထိုကချင်အမျိုးသား မုဆိုးကြီးကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံးခါ သေချာစွာ မေးမြန်း စုံစမ်းပြီး ယုံကြည်ရသော အခြေအနေကြောင့် ထိုနေရာကို သွားရောက် စူးစမ်းရန် စီစဉ်ညွှန်ကြားသည်။ စွန့်စား

ခရီးထွက်ခြင်းမှာ ဝါသနာပါသော ကိုမြင့်ညို နှင့်အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရွှေသတ္တုကြော မတွေ့စေကာမူ သတ္တုအမျိုးအစားနှင့် အကြုံးဝင်ရာ သယံဇာတ ပစ္စည်း ကိုမူ တွေ့နိုင်သည့် အလားအလာ ရှိသော ကြောင့် ကိုမြင့်ညိုက လိုလိုခြင်ခြင် တာဝန်ယူခါ ထွက်ခွာ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထမင်းဟင်းချက် ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်ရန် မင်းစေနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်၊ အထက်တန်း စာရေးတဦး၊ အငယ်တန်းအရာရှိ တဦး၊ လမ်းပြအဖြစ် သတင်းပေးသော ကချင် အမျိုးသား မုဆိုးကြီး နှင့် အဖော်ကချင်အမျိုးသားတယောက်၊ ပစ္စည်းသယ်သည့် အလုပ်သမား နှစ်ယောက်၊ အားလုံး ပေါင်း လူကိုးယောက်၊ သေနတ်ငါးလက်၊ ကျည်ဆံ အလုံအလောက်၊ ဆေးဝါးပစ္စည်း၊ စားသောက်စရာ ပြည့်စုံစွာ ခါး၊ ပုဆိန်စသည့် ကရိယာ အပြည့်အစုံဖြင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ပျော်ပျော်ပါးပါးဆိုသော်လဲ ကိုမြင့်ညိုတယောက်သာ ခရီးဆုံးသည်အထိ မျက်နှာမပျက် သီချင်းဆိုမပျက် ပျော်လာခဲ့သည်။ လမ်းပြကချင်အမျိုးသား မုဆိုးကြီးသည်လဲ ကိုမြင့်ညိုလောက် မရွှင်စေကာမူ ငြီးငြူခြင်းမပြု၊ သွက်သွက် လက်လက် ပင်ရှိသည်။ ကျန်လူတွေအားလုံးကမူ မိုးကောင်းမြို့ အထိသာ ပျော်ကြသည်။ မိုးကောင်းမြို့ က ထွက်ခွာလာခဲ့သည့် ရက်ကစ၍ ခရီးလမ်း၏ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲပင်ပန်းမှုကြောင့် ကိုမြင့်ညို မသိအောင် စိတ်ညစ်လာ ခဲ့ကြသည် တိတ်တဆိတ် ငြီးငြူမိကြသည်။

ထို့အပြင်အားလုံးသော လူတွေမှာ အိမ်သူသက်ထား ဇနီးမယားနှင့် သမီးသားတို့ ရှိကြသည်ကြောင့် အိမ် ကို လွမ်းဆွတ်နေသည်၊ ကိုမြင့်ညိုကား သူဝါသနာပါသည့်အလုပ်ကို လုပ်နေရသည့်အတွက် ကြေနှပ် နေသူဖြစ်သည့်

အလျောက် ကြင်ယာသက်ထားရှာန် စိတ်မကူးခဲ့ချေ၊ ကိုမြင့်ညို လွမ်းစရာဟူ၍ အိမ်မှာ ကျန်ရစ်သည့် ဘခင်ကြီးတယောက်သာရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မှာ ခရီးထွက်လာသည့်ရက်မှစ၍ ရေတွက်သော် ယနေ့အထိ တလနီးပါး ကြာနေ ခဲ့လေပြီ။

ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့ကား ကိုမြင့်ညိုထက် အသက်ကြီးကြသည်၊ နှစ်ယောက်လုံးသည် အသက် သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီးနေကြပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုမြင့်ညိုက သူ့လက်အောက်က လူတွေ ဖြစ်လင့် ကစား အသက်ကို လေးစားခြင်းဖြင့် ယဉ်ကျေးစွာပင် ဆက်ဆံသည်။ ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့ တို့ကလဲ ကိုမြင့်ညိုကို သူတို့အထက်က အုပ်ချုပ်သူ အရာရှိကြီးတဦးအနေဖြင့်တကြောင်း၊ ဆက်ဆံပုံကို ကြည်ညို ကြသည် တကြောင်းကြောင့် သူတို့ထက် အသက်ငယ်သော်လဲ ရိုသေစွာပင် ပြောဆို ဆက်ဆံ သည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်သား ဒေါနှင့်မာန်နှင့် ပြောဆိုနေရာမှ ကိုမြင့်ညိုအသံ ကြားရသောအခါ ဘာမှ မဖြစ် သလို အေးဆေးငြိမ်သက်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုမြင့်ညို က ပြောလက်စ စကားကို ဆက်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျားတို့တွေ့ခဲ့ကြတာ ယောကျ်ားလား မိန်းမလား'

ကိုမြင့်ညိုအမေးကို ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့က တယောက်တခွန်း ဖြေကြသည်။

'ယောကျ်ားလား၊ မိန်းမလားတော့မသိဘူးဆရာ ခေါင်းက အမွှေးတွေက အရှည်ကြီးဘဲ ဖိုရို ဖားယား ကျနေတာကို မြင်ရတယ်ဆရာ'

'ခေါင်းက အမွှေးဆိုတော့ ကျန်တဲ့တကိုယ်လုံးအမွှေးမရှိဘူးလား

'အဝတ်ဝတ်ထားတယ်ဆရာ...'

တပည့်ကျော် နှစ်ယောက်အဖြေကြောင့် ကိုမြင့်ညို အံ့သြသွားသည်။

'ဘာအဝတ်ဝတ်ထားတယ်ဟုတ်လား'

'အဝတ်လို့ ထင်တာဘဲ၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဖုံးထားတာကတော့ အမွှေး မဟုတ်တာ သေချာတယ်ဆရာ'

'ခင်ဗျား တို့ သေသေချာချာမကြည့်ခဲ့ကြဘူးလား'

'ဒီသတ္တဝါက တကောင်လုံးကို အမြင်ခံတာမဟုတ်ဘူးဆရာရဲ့၊ ခြုံကြီး တခြုံအကွယ်က ကိုယ်အထက်ပိုင်း ကိုသာ ဖော်ပြီး ကျွန်တော် တို့ကို ကြည့်နေတာ'

'သူနဲ့ ကျွန်တော် တို့က ပေငါးဆယ်ကျော်အကွာလောက်မှာ ရှိနေတယ်'

'ဘယ်သူ က စမြင်တာလဲ'

'ကျွန်တော်တို့ ဟင်းစားသွားရှာကြတာ ဟုတ်လားဆရာ၊ ဆရာက တောထဲတောင်ထဲမှာ သေနတ်ကို အရမ်းမပြစ်ရ မသုံးရဘူးလို့ ပြောထား တယ်၊ နောက်ပြီး ဟင်းစားရှာတယ်ဆိုတာကလဲ ကျွန်တော်တို့ ပါရင်းစွဲ ရိက္ခာအခြေအနေ ကို ကြည့်ပြီး ချွေတာစားပါ၊ တောတောင်ထဲက အပြစ်မဲ့ သတ္တဝါလေးတွေကို မသတ် နဲ့ ပြောထားလို့၊ ကျွန်တော်တို့ ဆင်ခြင်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့...'

စကားတန် ရှည်ရှည်ပြောနေသော ကိုဘသော်စကားကို ကိုထွန်းအံ့ဖြတ် ပြောလိုက်သည်။

'အေးပါကွာ၊ မင်းစကားကလဲ ရှည်နိုင်ရန်ကော၊ လိုရင်းကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ ငါးရက်က ပန်.သကူဆတ်တကောင် ရလာဘူး တယ်လေ၊ အခုလဲ အဲဒီလို ရအုံးမလားလို့ သွားရှာကြတာဆရာရဲ့.'

တပည့်ကျော် နှစ်ယောက်စကားကို ကိုမြင့်ညိုက ပြုံးပြီးနားထောင်နေသည်။ သူတို့ပြောသည့်အတိုင်းပင် လွန်ခဲ့သော ငါးရက်လောက်က တကယ်ပင် ပန်.သကူ ဆတ်တကောင် ကို ကြုံတောင့်ကြုံခဲရခဲ့ကြဘူးသည်။ ထိုသို့ ရလာသည့် အကြောင်းကလဲ ကျားတကောင်က ဆတ်ကို ကိုက်သတ်ထားပြီး မစားရသေးမှီ အချိန်မှာ သတ္တု ရှာထွက်လာကြသော ကိုမြင့်ညိုတို့ အုပ်စုက ထိုနေရာရောက်လာကြသည်။ ထိုအခါ လူများများ အသံ ကို ကြားဟန်တူသော ကျားက အစာကို ချထားခဲ့ပြီး ခေတ္တရှောင်တိမ်းသွားဟန်တူသည်။ ထိုဆတ်ကို စခန်း ချသည့် နေရာသို့ ယူလာခဲ့ကြသည်။ ဤသည်ကို ရည်၍ ပန်.သကူ အမဲဟင်းလျာ အရှာထွက်ကြောင်းကို ရှည်လျားစွာ ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

'ထားပါတော့လေ၊ ဒီဆတ်အကြောင်း ကျွန်တော်လဲ သိပြီးသားဘဲ၊ ဟိုလူစင်စစ် ဟုတ်မဟုတ် ငြင်းနေကြ တဲ့ အကြောင်း ပြန်ကြရအောင် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဘယ်သူက စမြင်ကြတာလဲ။

ကိုမြင့်ညိုက စကားကိုပြန်ကောက်ပြီး မေးပြီးသား မေးခွန်းကို ဒုတိယအကြိမ်မေး လိုက်သည်။

'ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ခြုံကြီးလှုပ်သလိုလို မြင်လို့ကြည့်လိုက်တော့ ပြိုင်တူ မြင်လိုက်ကြတာ ဘဲဆရာ'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ အတူတူမြင်လိုက်ကြတာပါ'

'အဝတ်ဝတ်ထားတယ်ဆိုတာရော သေချာရဲ့လား'

'ကျွန်တော်ကြည့်ရတာတော့ မသဲကွဲပါဘူး'

ကိုထွန်းအံ့ကပြောသည်။

'အမွေးအမှင်တော့မဟုတ်ဘူးဆရာ သေချာတယ်၊ ကျွန်တော်တော့ အဝတ်ဝတ်ထားတယ်လို့ ထင်တာဘဲ'

ကိုဘသော်ဖြေသည်။

'မျက်နှာကရော လူဝံတွေ မျောက်ဝံတွေလို မျက်နှာမျိုးလား'

ကိုမြင့်ညိုကမေးသည်။

ထိုမေးခွန်းကိုမူ၊ ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့သည် တယောက်ပြောစကားကို တယောက်မငြင်းဘဲ မျက်နှာ ပေါ်တွင် မည်သည့် အမွေးအမှင်မှ မရှိဘဲ ဖြူစင်ချောမောသော မျက်နှာသာဖြစ်ကြောင်းကို တညီတညာ ထဲပြောကြသည်။

'ယောက်ျားမျက်နှာလား မိန်းမမျက်နှာလား'

ကိုမြင့်ညို က စေ့စပ်စွာမေးပြန်သည်။

'မိန်းမမျက်နှာလို့ ကျွန်တော်ထင်တာဘဲ'

ကိုထွန်းအံ့ကဖြေသည်။

'ဟုတ်တယ် ယောက်ျားမျက်နှာတော့မဟုတ်ဘူး၊ မျက်ခုံးမျက်လုံး တော်တော်လှသား'

ကိုဘသော် ထောက်ခံသည်။

'တွေ့ခဲ့တဲ့နေရာကို ခင်ဗျားတို့မှတ်မိကြလား'

'မှတ်မိပါတယ်ဆရာ'

'သေသေချာချာမှတ်လာခဲ့ပါတယ်'

ကိုမြင့်ညိုသည် စဉ်းစားသလိုတွေနေသည်။

ရွှေသတ္တုကြောကြီးတွေ့ခဲ့ပါသည်ဟု သတင်းပေးသော မုဆိုးကြီးသည် ဤနေရာရောက်၍ နောက်တနေ့ ပန်သကူ ဆတ်ကြီးကို ထမ်းပြန်လာသည့် အချိန်ကစပြီး ဖျားနေခဲ့သဖြင့် သတ္တုရွှေကြောကြီးကို ရှာဖွေရေး ဆိုင်း ထားခဲ့ရသည်။

ဤနေရာသည် မြင့်မားလှသည့် ကုမ္ပဏီတောင်တန်းကြီး၏ တောင်ခြေ တနေရာဖြစ်ပြီး တောကြီးလှသည်။ ရှေ့ကကို နှစ်ရက်ခရီးဆက်သွားလျှင် တွေ့ခဲ့ရသည့် ရွှေသတ္တုကြောကြီးရှိသည့် နေရာကိုရောက်ရန် တောင်တလုံး မျှသာ ကျော်ရတော့မည်ဟု မုဆိုးကြီးက ပြောထားသည်။

ရွှေသတ္တုတွေ ထိက်သည်ဟု သတင်းရသော ဤနေရာတဝိုက်တွင် ရိုင်းစိုင်းသော လူတမျိုးရှိနေသလား၊ သူတို့စုံမက်မြတ်နိုးရာ ရွှေကြောကြီးကို လာရောက်ရှာဖွေသူများအား စုံစမ်း ထောက်လှမ်းသည့် သူ ဖြစ်နေမလား၊ မုဆိုးကြီးဖျား နေသည်မှာလဲ တော်တော်ပြင်းပြန်း ထန်ထန် ဖျားနေခြင်းဖြစ်ရာ ရက်သတ္တ တပါတ် လောက်ဖြင့် သန်သန်စွမ်းစွမ်း ခရီးထွက်နိုင်မည်မဟုတ်၊ လမ်းပြမပါဘဲ ဆင်ကန်းတောတိုးသွား၍ မဖြစ်သည့် ကိစ္စလဲ မဟုတ်။

ဤမျှလောက် နက်ခေါင်သည့် တောတောင်ကြီးအတွင်းမှာ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ တွေ့ လာခဲ့သည့် လူလိုလို သတ္တဝါသည် မည်သည့် အရာမျိုးပေနည်း၊ အကောင်းလား အဆိုးအလား။

ကိုမြင့်ညိုတွေးနေရာမှ ဘာမှန်းမသိရသည့် ထိုသတ္တဝါတွေ လာခဲ့သည် ဆိုသော နေရာကို သူ့ကိုယ်တိုင် သွားရောက် ကြည့်ရှုစူးစမ်းရန် စိတ်ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

'ဘာမှန်းမသိရဘဲနဲ့ လူတွေအများကြီး ခေါ်သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး'

ကိုမြင့်ညိုစိတ်ကူးရင်း သူ့တကိုယ်တည်းရှိနေသလို တီးတိုး ပြောလိုက် သောအခါ ကိုဘသော် နှင့် ကိုထွန်းအံ့ တို့က ချက်ပြုတ်နေရာမှ သူတို့ ဆရာကို ပြိုင်တူမော့ကြည့် လိုက်ကြသည်။

'ဆရာဘာပြောလိုက်တာပါလဲ' တယောက်ကမေးသည်။

ထိုအခါမှ ကိုမြင့်ညိုသည် သူပြောလိုက်သည့် စကားကို သတိရသွားသည်။

'ခင်ဗျားတို့ လူလိုလိုမျောက်လိုလို သတ္တဝါတွေ လာခဲ့တဲ့နေရာကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သွားကြည့် ချင်တယ်၊ စခန်းမှာက မုဆိုးကြီးကလဲ တော်တော်ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဖျားနေတယ် ဟုတ်လား၊ သူ့ကိုပြုစုတို့ သူ ခေါ်လာ တဲ့ တပည့်ရှိနေပြီဆိုပေမဲ့ သူ့တပည့်တယောက်ထဲနဲ့ ထားခဲ့လို့ မသင့်ဘူး၊ ဘေးဆီးရန်ကာ လူအပို ထားခဲ့ မှ သင့်မယ်၊ ဒီတော့...'

ကိုမြင့်ညိုကစကားဖြတ်ပြီး သူ့တပည့်ကျော် နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက် သည်။

'ဆရာသဘောကျသလိုသာ စီစဉ်ပါဆရာ'

'ဆရာက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး လိုက်ခဲ့ဆိုရင်လဲ လိုက်ခဲ့ပါမယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ ဆရာ့ ကျေးဇူး တွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ ဆရာဘယ်ကိုသွားသွား ကျွန်တော်တို့လိုက်မှာပါ'

တပည့်ကျော်နှစ်ယောက်လုံးက ကြည်ဖြူစွာပြောကြသည်။

လူဆိုးသူဆိုးတွေရန်ကြောင့် သူတို့နေသည့် တောရွာလေးပျက်သောအခါ အများနှင့်ရောယောင်ပြီး ရန်ကုန် ကို ပြေးလာကြသော်လဲ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်ဖြင့် နေရေးစားရေး အခက်အခဲဖြစ်နေကြ၏ ဘုန်းတော်ကြီးကြီး ကျောင်းမှာ မှီခိုနေထိုင်ကြသော ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့ကို ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်း သို့ တရားနာလာသော ကိုမြင့်ညို ဘခင်က ကံအားလျော်စွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

သနားသောအားဖြင့် ငွေကြေးအထိုက်အလျှောက်ထောက်ပံ့ခဲ့ပြီး သားဖြစ်သူ ကို ပြောပြသောအခါ ကိုမြင့်ညိုက သူ့ရုံးတွင်လိုနေမည့် မင်းစေနေရာမှာ အလုပ်ပေးထားခဲ့သည်။ ထိုအချက်ကိုရည်ပြီး နှစ်ယောက် လုံး က ကျေးဇူးရှိသည်ဟု ပြောကြခြင်းဖြစ်သည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာကလဲ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် လုပ်နိုင် ပုံမလား လို့ပါ'

'ဘယ်တော့သွားမှာလဲ ဆရာ'

ကိုမြင့်ညို၏ ဝါသနာကို ရိပ်စားမိသော တပည့်ကျော် နှစ်ယောက်က မေးသည်။

'ခင်ဗျားတို့ လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ နက်ဖန်သွားမယ်'

'ကျွန်တော်တို့ အသင့်ဖြစ်ရပါစေမယ်ဆရာ'

ကမ်းပါးတလျှောက်လုံး ရဲရဲတောက်နေသည်မှာ ကြည့်မညီးနိုင် အောင်ပင် လှပ လွန်းသည်။

တပင်ပျံကူး တပင်ကျူး၍ မြူးထူးဟစ်ကြွေးသော ကျေးငှက်လေးတို့၏ အသံမှာ မြိုင်ယံတောင်သေလာ ဟေမာတကြော တွင် လွမ်းမော ဆွတ်လွတ် ဘွယ် ကောင်းလှပေသည်။ မိုင်းညှို့စိမ်းစိုသည့် သစ်ပင်ကြီး တို့သည် လေအသိမ်းမှာ တယိမ်းနွဲ့နွဲ့ဖြင့် သစ်ကိုင်းချင်း သစ်ရွက်ချင်း ထိခိုက်သည့် အသံသည် ညှင်းညံ့စွာ တိုက်ခပ်လာသော လေပြေဝယ် ကျေးငှက်လေးတို့၏ အသံဖြင့် ရောသောအခါ ငြိမ်းငြောင်းသာယာသော သီချင်းသံ လို ဂီတသံ လို နားထောင်၍ မငြီးနိုင်အောင်ပင် ရှိတော့သည်။

သို့သော် ထိုအလှ အပ ထိုသာယာကြည်နူးဘွယ် ထိုရှုမျှော်ခင်းတို့ကို ကိုမြင့်ညိုနှင့် တပည့်ကျော် နှစ်ယောက်တို့ စိတ်မဝင်စားနိုင်ကြပေ။ သူတို့သုံးယောက်သည် မနေ့က တွေ့ခဲ့ရသည့် လူလိုလို မျောက် လိုလို ယောက်ျားမှန်း မိန်းမမှန်း မသိခဲ့နိုင်သော သတ္တဝါကို စိတ်ဇောကြီးစွာဖြင့် ရှာဖွေနေကြသည်။

'ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာမှာလဲ မတွေ့ပါလား'

ဟူသောအဓိပ္ပါယ်ဖြင့် ကိုမြင့်ညိုက တပည့်ကျော်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက် သည်။ တပည့်ကျော် နှစ်ယောက် ကလဲ စိတ်မကြေနှပ်သည့် အသွင်ဖြင့် မနေ့က သူတို့မြင်ခဲ့သည့် ခြုံကြီးကိုသာ သဲသဲမဲမဲ ကြည့်နေ ကြသည်။

ထိုခြုံကြီးထဲမှာ ရှိနိုးနိုးဖြင့် ခြုံကြီးကို ဝိုင်းထားပြီး ရှာကြည့်ချင်နေကြသည်။ ထိုအကြံကို ကိုမြင့်ညိုက အနား ကပ်ပြီး လေသံဖြင့် ပြောပြသည်။

'ခင်ဗျားတို့ အတွက် လွဲနေကြပြီ၊ မနေ့က ဒီနေရာမှာ တွေ့ခဲ့ကြတယ် ဆိုရင် ဒီသတ္တဝါက ဒီနေရာမှာ ဘယ်နေတော့မှာလဲ၊ ငါတို့နေရာကို ရန်သူသိ သွားပြီးဆိုတဲ့ အမှတ်သညာနဲ့ တခြားကို ရွှေ့သွားပြီပေါ့၊ ဒါကြောင့်သာ အခုကျွန်တော်တို့ လာတော့ ဘာမှမတွေ့ရတာပေါ့၊ မကြေနပ်ရင် ကြည့်ကြလေ'

ကိုမြင့်ညိုက လေသံဖြင့်ပင် ပြန်ပြောသည်။ ကိုမြင့်ညိုပြောသည့် အတိုင်းပင်၊ သူတို့သုံးယောက် ခြုံကြီး ရှိရာသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ချည်းကပ်ပြီး ကြည့်ကြသည်။ ခြုံကြီးထဲမှာ ဘာမှမတွေ့ရချေ၊ မတွေ့ရသည်သာ မဟုတ်၊ သတ္တဝါတစ်စုံတစ်ဦးနေထိုင်သွားသည့် ခြုံမျိုးမဟုတ်ကြောင်းကိုပါ သေချာစွာ တွေ့မြင်ကြရသည်။

'တောက်၊ ဘယ်လိုက်ရှာရပါ့မလဲ၊ ဆရာကို လက်တွေ့ပြချင်ကာမှ သဲလွန်စမရှိအောင် ဖြစ်ရတယ်'

'ဒီစမ်းချောင်းမှာ ရေလာသောက်ရင်း တို့နဲ့တွေ့ရတာဖြစ်ရမယ်'

ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ နှစ်ယောက် မကြေမနပ်ဖြင့် တယောက် တခွန်း ပြောနေကြသည်ကို ကိုမြင့်ညိုက တိတ်ဆိတ်စွာနားထောင်နေသည်။ အတန်ကြာသောအခါမှ

'စမ်းချောင်းဘေးက ကျောက်ကျွန်းယံပေါ်ကို တက်ကြည့်ချင်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့ သတ္တဝါကို မတွေ့ ရင်တောင်မှ ဒီကျောက်မျိုးဟာ ဘာလဲ ဆိုတာ လောက်တော့ ဗဟုသုတ ရကောင်းပါရဲ့'

ဟုကျောက်ကမ္ဘာ့ယံကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

'ဆရာသဘောပါ၊ တက်ကြည့်ရင်ကြည့်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ခဲ့ပါမယ်'

'တက်ကြည့်ပါဆရာ၊ အ ချိန်စောပါသေးတယ်၊ စခန်းကိုပြန်ဘို့ အချိန်
လောက် ပါတယ်'

ကိုထွန်းအံ့ နှင့် ကိုဘသော်က တိုက်တွန်းသည်။

'ခင်ဗျားတို့ စကားမပြောကြနဲ့နော်၊ ခြေသံလုံအောင် နင်းကြ၊ နားနဲ့
မျက်စေ့ လဲ သတိထားဖွင့်ကြ'

ကိုမြင့်ညိုက ပြောပြီး ကျောက်တောင် ကမ္ဘာ့ယံကို စတင်တက်သည်။

တပည့်ကျော်နှစ်ယောက်က ဆရာမှာသည့်အတိုင်း အထူးဂရုစိုက်ခါ
လိုက်လာကြသည်။

ကျောက်တောင် ကမ္ဘာ့ယံသည် အပေါ်ရောက်သောအခါ ကျောက်မြေ
ဟူ၍မရှိဘဲ ရိုးရိုးမြေသားလို ဖြစ်နေပြီး သစ်ပင်တွေ စိမ်းစိုညိုမှိုင်းအံ့ ဆိုင်းစွဖြင့်
အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်စွာ သာယာသော တောင်ထိပ်တစ်ခုဖြစ်နေကြောင်း
တွေ့ရသည်။

ဆရာတပည့်ကျော်သုံးယောက်သည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို အကာ
အကွယ် ယူပြီး တောင်မြောက် ဝဲယာ ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့
ရှိနေရာနှင့် ပေတရာကျော်ကျော်အကွာတွင် ထူးဆန်းလှပသော ပန်းပင်ကြီး
တပင်ကို တွေ့ရသည်။ လူတရပ်ကျော်ကျော်မျှ မြင့်သော ပန်းပင်ကြီးသည်
အရွက်ဟူ၍ လုံးဝ မရှိဘဲ ခြောက်လက်မှ မြင့်သောပန်းပင်ကြီးသည်

အရွက်ဟူ၍ လုံးဝမရှိဘဲ ခြောက်လက်မ နှင်းဆီပန်းပွင့် အရွယ်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ပန်းပွင့်ကြီးတွေ တပင်လုံး ညွတ်နေအောင် ပွင့်နေသည်။

ပန်းပွင့်အရောင်မှာ နှင်းခဲတမျှ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသည်ဖြစ်ရာ နှင်းခဲ တောင်ငယ် လေး လိုပင်ဖြစ်နေသည်။ ဖြူဖွေး သော ထိုပန်းပင်ကြီး၏ အောက်တွင်မူ လူလိုလို သဏ္ဍာန်တခုရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

'ဟော.....ဟိုမှာ ဆရာ.....'

ဟူသော ဆိုလိုချက်ဖြင့် ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့က အသံထွက်ဘဲ ကိုမြင့်ညို၏ လက်မောင်းကို နှစ်ယောက် ပြိုင်ဆွဲလိုက်ကြသည်။

သူတို့မပြုမီကပင် ထိုသဏ္ဍာန်ကို ကိုမြင့်ညိုမြင်ပြီးဖြစ်သည်။ သုံးယောက် လုံး သည် သူတို့ အကာအကွယ် ယူထားသည့် ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီး အရင်း မြစ်ပျဉ်းကြီးများ အကြားမှာ ပု နေအောင် ဝပ်ချ လိုက်ကြသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်သည် သူတို့ရှိရာ ဘက်ကို ကျောခိုင်းထားသည်ကြောင့် မျက်နှာကိုမမြင် ရချေ။ သို့သော် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်အချိုးအစားကို ကြည့်ရခြင်းဖြင့် ယောက်ျားတယောက် အချိုးအစားမျိုး မဟုတ်ဘဲ မိန်းမ တယောက် အချိုးအစားမျိုးဖြစ်နေသည်။ ဦးခေါင်းထက်မှ ဖြန့်ချထားသော ဆံပင်တွေသည် ဒူးကောက်ကွေး ထိအောင် ရှည်လျားသည် ကို တွေ့ရသည်။

ကိုမြင့်ညိုက မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်သည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်သည်။ သို့သော် နောက်ကျောခိုင်းလျက်ပုံသာဖြစ်သောကြောင့် မျက်နှာလှည့်လာ မည်ကို ကင်မရာချိန်လျက် စောင့်နေသည်။ ကိုမြင့်ညို ၏ ကင်မရာသည် အဝေးရိုက် မှန်တပ်ထားသည်ကြောင့် ပေတရာကျော်အကွာမျှကို ပြတ်သား ကြင်လင်စွာ ရိုက်ယူနိုင်သော အင်အားရှိနေသည်။

ထိုအခိုက် ထိုသဏ္ဍာန် မျက်နှာမူ ထားရာတူရူရှိ သစ်ပင်ကြီးဆီမှ
ငှက်တကောင်၏ သာယာစွာ မြည်ကြွေး ဟစ်အော်လိုက်သော အသံကို
ကြားလိုက်ကြရသည်။ ထိုငှက်အော်သံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်
ပန်းပင်ကြီး အောက်မှာ ရပ်နေသော လူသဏ္ဍာန်သည် ကိုမြင့်ညိုတို့ ရှိရာသို့
ချာကနဲ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

ဤအခွင့်အရေးမျိုးကို ချောင်းနေသော ကိုမြင့်ညိုက လက်လွတ်မခံဘဲ
ချိန်သားကိုက်စွာ ချိန်ထားသော ကင်မရာ ဖြင့် လျင်မြန်စွာ ရိုက်ယူလိုက်သည်။

ထိုသဏ္ဍာန်သည် သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာပုန်းကွယ်နေကြသော ကိုမြင့်ညို
တို့ လူစုကို မြင်သွား လေသလား၊ မမြင်ရဘဲနှင့် သံသယ ဖြစ်သွားလေသလား
ဆိုသည်ကိုမူ ကိုမြင့်ညိုတို့ သေချာစွာ မပြော နိုင်သော်လဲ ကိုမြင့်ညိုတို့
သုံးယောက်လုံး အံ့အားသင့်သွားစေသော အသံကို ပြုလိုက်သည်။
ထိုအသံသည် ယခုတင်ကပင် ကိုမြင့်ညိုတို့ ကြားလိုက်ကြ ရသည့် သာယာ
သော ငှက်အော်သံ လို အသံမျိုး သစ်ပင်အောက် မှ တွေ့ရသည့် သဏ္ဍာန်က
ပြန်လှန်အသံပြု လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအခါမှ ကိုမြင့်ညိုတို့ ကြားခဲ့ကြသည့် ငှက်အော်သံလို အသံသည်
တကယ်ငှက်စစ်စစ် မဟုတ်ဘဲ လူစင်စစ် ဖြစ်လေသလား မဖြစ်ဘူးလား
ခွဲခြားမရသော ဤထူးဆန်းသည့် သဏ္ဍာန်မျိုးက အချက်ပေးသည့်
အသံ ဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားခါအံ့အားသင့်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်းပင်ကြီးအောက်မှာ ရှိနေသော လူလားမျောက်ဝံလား ခွဲခြားမရသော
သဏ္ဍာန်သည် ထိုသို့ သာယာသော အသံကို အပြန်အလှန်ပြု

လိုက်ပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် အသံနှင့်အတူ လျှင်မြန်စွာ ပန်းပင်ကြီး
အောက်မှ ခုန်လွှားထွက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သူ့ကို အချက်ပေးခဲ့သည့်
ငှက်အော်သံလို အသံ ထွက်ပေါ်လာရာ သစ်ပင်အုပ်အုပ် ဆိုင်းဆိုင်းကြီး
အောက်သို့ ပြေးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်လှုပ်ရှားမှု အားလုံးကို ကိုမြင့်ညိုသည် မှန်ပြောင်းဖြင့် မျက်ခြေပြတ်
မခံဘဲ သေချာစွာ ကြည့်ထား လိုက်သည်။

သုံးယောက်လုံး သစ်ပင်ကြီးအောက်မှ ဝပ်နေကြရာမှာ ထလိုက်သည်။

'တို့ကို ရန်ပြုမဲ့ သတ္တဝါတွေတော့ မဟုတ်ဘူး'

'အေးရန်ပြုချင်ရင် တို့ဒီနေရာမှာရှိနေတာ သိနေမှာဘဲ၊ သူတို့
အဖော်အပေါင်း တွေကို ခေါ်ပြီး ဝင်သတ်မှာပေါ့၊ အခုတော့ တို့ကို
ဘာမှမလုပ်ဘဲ ပန်းပင်အောက်မှာ ရှိနေတဲ့ သတ္တဝါကိုသာ သူတို့ဘာသာ
ဘာဝ သတိပေးပြီး ပြန်ခေါ်သွားတယ်၊ ပုံသဏ္ဍာန်ကတော့ လူအတိုင်းဘဲနော်'

ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်က တယောက်တခွန်းပြောနေကြစဉ်မှာ
ကိုမြင့်ညို သည် စကားမပြောသေးဘဲ သူ့ကင်မရာကို နေရာတကျ
ပြန်သိမ်းနေသည်။ မှန်ပြောင်းကို အရေးရှိက ချက်ချင်းကြည့်လို့ရအောင်
အသင့် ထားပြီးမှ စကားပြောလိုက်သည်။

'ပန်းပင်ကြီးအောက်က ထွက်ပြေးသွားတာ မနေ့က ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်
တွေ့ခဲ့တဲ့ သတ္တဝါအမှန် ဘဲနော်'

ကိုမြင့်ညို အမေးကို နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူ ဦးခေါင်းငြိမ်းလိုက်သည်။

'သတိတော့မလစ်စေနဲ့ပေါ့၊ နားမျက်စေ့လျှင်ကြ၊ အခုတွေ့လိုက်ရတာ လူဝံလဲမဟုတ်ဘူး၊ မျောက်ဝံ လဲမဟုတ်ဘူး၊ လူမိန်းမ အစစ်ဘဲ'

မှန်ပြောင်းဖြင့် သေချာစွာကြည့်ပြီးပြောသော ကိုမြင့်ညိုစကားကို ကိုဘသော် နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့ ပြန်မငြင်း ကြချေ။ ထောက်ခံသည့်သဘောဖြင့် ငြိမ်နေကြသည် ကိုမြင့်ညိုက ဆက်ပြော လိုက်သည်။

'လူတော့လူဘဲ ဘယ်လိုလူမျိုးဆိုတာသာ မပြောတတ်တာ၊ သူတို့မှာ ဘယ်လောက်အင်အားများတယ်၊ ဘယ်လို အဖွဲ့ကအစည်းမျိုး နဲ့ နေတယ်ဆိုတာကို ဘာမှမသိရခင် ကျွန်တော်တို့က ရမ်းပြီး လိုက်သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကိစ္စနဲ့ ဘာမှမပတ်သတ်တဲ့ လူတွေဆိုရင်တော့ ကောင်းမှာ၊ တချို့ လူရိုင်းတွေဆိုရင် ရွှေကို အသက်နဲ့အတူ မြတ်နိုးပြီး ရောက်လာသမျှ လူကို အသက်ရန်ရှာတတ်တယ်၊ ကျွန်တော် တို့ စခန်းကို ပြန်ကြရအောင်၊ လမ်းပြမှဆိုးကြီးကို မြန်မြန် ကျန်းမာအောင် ဂရုစိုက်ကြရမယ်'

ကိုမြင့်ညိုက ပြောသောအခါ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့က သဘောတူသော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် စောဒက မတက်ဘဲ၊ ကျောက်ကွမ္ဘားယံ ဆင်းရန် ခြေလှမ်းပြန်လိုက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် ကိုမြင့်ညိုကို မေးချင်နေကြသည်၊ သူတို့မေးချင်သည့် အချက်ကား မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်သည့် အချိန်က ထိုသဏ္ဍာန်ကို သဲကွဲစွာ မြင်လိုက်ခြင်းဖြင့် လှသလား အရုပ်ဆိုး သလား၊

ကိုယ်ပေါ်မှာ ဖုံးလွှမ်းထားသည့် အရာသည် အမွှေးအမျှင်တွေလား အဝတ်တွေလား။

သို့သော် သူတို့အထက်အုပ်ချုပ်သူ အရာရှိကြီးဖြစ်ပြီး အနေအထိုင်ကို ရိုသေသောအားကြောင့် မမေးဝန်ကြချေ။ ကျောက်ကွမ္ဘားယံကိုသာ သတိထား ဆင်းလိုက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရှေ့မှဆင်းစေပြီး ကိုမြင့်ညိုက နောက်ဆုံးမှ ဆင်းသည်။

သုံးယောက်စလုံး စမ်းချောင်းကမ်းပါးသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ကိုမြင့်ညိုသည် မှန်ပြောင်းဖြင့် ကွမ္ဘားထိပ်ဆီသို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ပန်းပင်ကြီးအောက်တွင် သူမြင်ခဲ့သည့် သဏ္ဍာန်သည် ကျောက်တောင် ကွမ္ဘားထိပ် ခြုံတခုအကွယ်မှ သူတို့ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကိုမြင့်ညိုသည် ကင်မရာကို ထုတ်လိုက်သည့် အခါတွင်မူ ထိုသဏ္ဍာန်သည် လျှင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

စခန်း သို့ပြန်ရောက်ကြသောအခါ လမ်းပြမှဆိုးကြီးသည် ရောဂါအခြေ အနေ အလွန်ဆိုးနေသည်ကို စိုးရိမ် စဘွယ် တွေ့လိုက်ရသည်။

တောထဲတောင်ထဲမှာ သုံးရမည့် အစွမ်းထက်သော ဆေးဝါးမျိုးစုံကို ယူဆောင်လာခဲ့ကြသည့် အလျောက် မှဆိုးကြီးစတင်ဖျားသည့် အချိန်ကစပြီး ဆေးကိုး ဂရုစိုက်တိုက်ကြွေးလာခဲ့ပါသော်လဲ မှဆိုးကြီး၏ ကံတရား ဟုပင် ဆိုရပေမည်။ သက်သာမှုမရှာရဘဲ ကိုမြင့်ညိုတို့ သုံးယောက် ကျောက်တောင် ကွမ္ဘားယံတက်ရာက ပြန်ရောက် လာပြီး နောက်တရက်မှာပင် မှဆိုးကြီး စိတ်ကောင်းကြချေ။

အတူလာသည့်လူချင်း တယောက် ပဲ့ထွက်သွားသည့် အတွက် မည်သူမှ စိတ်မကောင်းကြချေ။

ကိုမြင့်ညိုမှတစ်ပါး အားလုံးသော လူတို့သည် ကိုမြင့်ညိုကို ရိုသေ ခန့်ပြားခြင်းဖြင့် ဖွင့်ဟ ပြောဆိုခြင်း မပြုကြသော်လဲ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျဆင်းနေကြသည်ကို ကိုမြင့်ညို အကဲခပ်မိသည်။

ထို့အပြင် စိမ်းစမ်းတောတောင် ထူထပ်အားကြီးသည့် ဤနေရာကို ရောက်လာကြသည့်အတွက် ဆေးဝါးမည်မျှပင် ကောင်းစေကာမူ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးဝါးမည်မျှပင် ကောင်းစေကာမူ ကျန်းမာရေးအတွက် လူတိုင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ် စိုးရိမ်နေကြသည်။ အကြမ်းခံ အတောခံ မုဆိုးကြီးကား တသက်လုံး အကြမ်းခံလာခဲ့သော်လဲ အဆင်မသင့်သည့်အခါ သူ့ကံတရားနှင့်သူ သေဆုံးခဲ့သည်ကို ကျန်လူ တွေက စိတ်ဓါတ် ချောက်ချားနေကြသည်။

ကိုမြင့်ညိုသည် မုဆိုးကြီး သတင်းပေးခဲ့သည့် ရွှေသတ္တုကြောကြီးကို ဆက်လက်ရှာဖွေရန် အရေးကို လက်လျှော့လိုက်ရသည် အများ၏ စိတ်ဆန္ဒကို လွန်ဆန်ရန် မဖြစ်တော့သည့်အတွက် စခန်းသိမ်းပြီး ပြန်ရန် သာ ညွှန်ကြားလိုက်ရတော့သည်။

စခန်းက ထွက်ခွာကြသောအခါ အားလုံးသော လူတွေကို ရှေ့မှသွားစေပြီး ကိုမြင့်ညိုက နောက်ဆုံးမှ လိုက်လာသည်။ သူဓာတ်ပုံရိုက်လာခဲ့သည့် ထူးဆန်းသော လူမိန်းမအကြောင်းကို တွေးရင်း

'လူလူချင်း သတ်ဖြတ် လောက်အောင် ရိုင်းစိုင်းနေတဲ့ အတန်းအစားမျိုး တော့ ဟုတ်မယ်ထင်ဘူး၊ သူတို့ ကို ခင်မင်အောင် ယဉ်ပါးအောင် အသိအကြွမ်းဖွဲ့ပြီး ရွှေသတ္တုကြောကြီးရှိတဲ့ နေရာကို မေးရင် သိရ လေမလား'

ဟုတွေးနေရင်းမှ မှန်ပြောင်းထဲမှာ သူမြင်လာခဲ့သည့် ထိုလူမိန်းမသဏ္ဍာန်၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည် ကိုမြင့်ညိုသည် ထိုလူမိန်းမကို စိတ်ထဲမှာ ချစ်သောစိတ် သနားသောစိတ် ပေါ်လာသည်၊ ကိုမြင့်ညိုစိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာသော ချစ်စိတ်သနားစိတ်သည် တဏှာပေမဖြင့် ညစ်ညမ်းစွာ ချစ်ခြင်း သနားခြင်းမဟုတ် ဖြူစင်သော မေတ္တာဖြင့် နှစ်သားခြင်းလို ချစ်ခင်သနားသောစိတ်မျိုးဖြစ်သည်။

ရှေ့မှ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် သွားနေကြသော သူ့တပည့်တွေနှင့် ကိုမြင့်ညိုသည် တခေါ်သာသာ အကွာ အဝေးမှာ ရှိနေသည်၊ ထိုအခိုက် သူ့ဘေးတဘက်ရှိ ထူထပ်သော ခြုံကြီးတစ်ခုသည် ထူးထူးခြားခြား လှုပ်သွားသည် ကို ကိုမြင့်ညိုသတိထားလိုက်မိသည်၊ လေမတိုက်ဘဲ လှုပ်သွား သည့် အတွက် ကိုမြင့်ညိုက တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေလေမည် လားဟူသော အတွေးဖြင့် လက်ထဲက သေနတ်ကို လှုပ်သွားသော ခြုံပုတ် ဆီသို့ ချိန်ပြီးကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော် ကိုမြင့်ညိုသည် သေနတ်ကိုင်ထားသော လက်ကို ချက်ချင်းအောက်သို့ စိုက်ချထားလိုက်၏ ကိုမြင့်ညို၏ ခြေသည် မလှမ်းနိုင်တော့ဘဲ ရပ်တန့်သွားပြီး သူနှင့် ပေနှစ်ဆယ်လောက် အကွာမှာရှိနေသည့် ခြုံကြီး ဆီကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ခြုံကြီးအထက်တွင် မျက်နှာမျှသာ ပေးနေသော သဏ္ဍာန်ကား ကျောက်ကမ္ဘားယံ ထိပ်ပေါ်တွင် ကိုမြင့်ညို မှန်ပြောင်း ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရသည့် မျက်နှာပင်ဖြစ်သည်။

ချောမောလှပ၍ ချစ်စရာကောင်း မျက်နှာရှင် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဦးခေါင်းထက်က ဆံပင် တွေကို နွယ်ကြိုးဟုထင်ရသော ကြိုးတစ်ခုဖြင့် စုစည်းထားသည် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသော ထိုမျက်နှာ ပေါ်ဝယ် ရန်မူလိုသည့်အသွင် သဏ္ဍာန်မျိုးမပေါ်ချေ။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မျက်နှာ အမူအရာ ကိုသာ တွေ့ ရသည်။

ကိုမြင့်ညိုက ဓာတ်ပုံရိုက်ယူရန် ကင်မရာကို ပြင်လိုက်သောအခါတွင်မူ ထိုမျက်နှာသည် ခြုံအကွယ်တွင် လျှင်မြန်စွာ ပျောက်သွားသည်။

ထိုအခိုက် တော်တော်ဝေးဝေးဆီမှ ကျောက်ကမ္ဘားယံထိပ်တွင် ကိုမြင့်ညိုတို့ ကြားခဲ့ရသည့် ငှက်အော်သံ မျိုးသည် သာယာစွာ မြည်ကြွေး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုနောက်တွင်ကား တောခြုံတွေ သွက်လက် လျှင်မြန်စွာ တိုးခွေ ထွက်ပြေးသွားသည့် ခြေသံကိုသာ ကိုမြင့်ညိုကြား လိုက်ရတော့ သည်။

ကမ္ဘားယံထိပ် ပန်းပင်ကြီးအောက်မှ သဏ္ဍာန်ကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလာသည့် ဖလင်ကို ကိုမြင့်ညိုက မပျက်စီးစေရအောင် အထူးဂရုစိုက်ပြီး ကူးကြည့်လိုက်သည် ပြတ်သားကြည်လင်သည့် ဓာတ်ပုံ ကို ရသောအခါ ထိုဓာတ်ပုံကို ပိုပြီး သဲသဲကွဲကွဲဖြစ်စေရန် ဆယ်လက်မအထိ ချဲ့လိုက်သည်။

ဖြူဖွေးသော ပန်းတွေပင်လုံးကျွတ်ပွင့်နေသည့် ပန်းပင်ကြီး အောက်ဝယ် ညိုညစ်ညစ်အရောင်က ကိုယ်ပေါ်မှာ ဖုံးလွှမ်းထားပြီး ရှည်လျားသော ဆံပင်တွေ ဒူးကောက်ကွေးရောက်အောင် ဖြန့်ချထားကာ အံ့အောသော အသွင် သဏ္ဍာန် ပီပြင်စွာ ဖော်ပြထားသော မျက်နှာဖြင့် မတ်တတ်ရပ်နေသော မိန်းမပျို တယောက်၏ ပုံသည် လက်ရာမြောက်သော ပန်းချီဆရာတယောက် စိတ်ကူးယဉ်ဆွဲထားသော ပုံနှင့်ပင် တူနေတော့သည်။

ညိုညစ်ညစ်အရောင်ဖြင့် ကိုယ်ပေါ်မှာ ဖုံးလွှမ်းထားသည့် အရာက ရင် ခါး တင်ပါး ပေါင်နှင့် ဒူးဆစ် အထိသာရှိသည်။ မျက်နှာလည်တိုင် လက်နှစ်ဘက်နှင့် ဒူးဆစ်အောက်ခြေ နှစ်ချောင်းသည် ရှင်းရှင်း လင်းလင်းဖြစ်နေသည်။

ရှည်လျားသော ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချထားသည့်အတွက် မျက်နှာသည် မဲနက်သော ဆံပင်ထဲက ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေသည်။ ကိုမြင့်ညိုသည် ဓာတ်ပုံကို စိတ်တိုင်းကျ ကူးပြီးသောအခါ စာဘတ်ခန်းတွင် ဝိပဿနာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာဖတ်နေသော ဘခင်ကြီးထံသို့ ဓာတ်ပုံယူလာခဲ့သည်

'ဖေဖေဒီမှာ သားပြန်ကောက်လာစက ပြောတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကူးပြီးပြီ၊ ဖေဖေပြတ်ပြတ် သားသား ကြည့်ရအောင် ဆယ်လက်မအထိ အကြီးချဲက လာခဲ့တယ်'

ကိုမြင့်ညို က ပြောပြီး ဓာတ်ပုံကို ဖခင်လက်ထဲသို့ ရိုသေစွာ လှမ်းပေးသည်။

ကိုမြင့်ညိုဘခင်က ဝိပဿနာစာအုပ်ကို ဘတ်နေရာမှ သားဖြစ်သူ စိတ်ကျေနပ်ပါစေဟူသော ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘောမျိုးဖြင့် စာအုပ်ကို လက်က မချဘဲ ယလက်ဖြင့် စာအုပ်ကိုကိုင်ထားလျက်က ဘယ်လက် ဖြင့် သားဖြစ်သူ လှမ်းပေးသော ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်လိုက်သည်။

ကိုမြင့်ညို ဘခင်ကြီးသည် ဓာတ်ပုံကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ပါးစပ်ဟသွားသည်။ မျက်ခုံးကို သိသိ သာသာပင် အပေါ်သို့ ပင့်တင် လိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်ခုံးကို ရှုံ့ပြီး ကြည့်သည်။ ထို့နောက်တွင်ကား ယာလက်တွင် ကိုင်ထားသောဝိပဿနာ စာအုပ်ကို အနီးရှိ စားပွဲပုလေးပေါ် ငြင်သာစွာ တင်ထား လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် သေချာစွာကိုင်ခါ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

ဘခင်ဖြစ်သူ၏ ထူးခြားသော အမူအရာကို ကိုမြင့်ညိုက စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းနေသည်။ ဘခင်ကြီးသည် ကိုမြင့်ညိုငယ်စဉ်ကပင် ဇနီးသည် သေဆုံးပြီး မုဆိုးဖိုဘဝဖြင့် သားကိုမြင့်ညိုကို အသက်ပုံပေး ချစ်လာ ခဲ့သည် ကို ကိုမြင့်ညိုကောင်းစွာသိခဲ့သည်။

ဘခင်ကြီးသည် မိန်းမယူရန် နောက်အိမ်ထောင် ထူရန်ဝေး၍ အမျိုးသမီးတွေနှင့် ရောဝင် ရင်းနှီးစွာပင် နေထိုင်ပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့ချေ။ ယခု သားဖြစ်သူပြုသည့် ဓာတ်ပုံကို ကြည့်နေပုံမှာ စိတ်ဝင်စားလွန်းသည်။ အာရုံစိုက်လွန်းသည်။ စူးစိုက်လွန်းသည် မျက်တောင်မခပ် ကြည့်နေသော ဘခင်အား ကိုမြင့်ညိုက အကဲခပ် နေသည်။

ဘခင်ကြီးသည် ဓာတ်ပုံကို လက်ထဲကမချဘဲ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုမြင့်ညိုကို မေးလိုက် သည်။

'ဓာတ်ပုံထဲက ခလေးမ ဝတ်ထားတာက တောထဲတောင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ သစ်ပင်တမျိုးက ပြောပြောင်းတဲ့ သစ်ခေါက်မျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ လူတွေယက်တဲ့ အဝတ်အထည်တွေ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး သားရဲ့'

'ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုဘဲ ယူဆမိတယ် ဖေဖေ'

'ဒီမိန်းခလေးရဲ့ တကိုယ်လုံးကို၊ တကိုယ်လုံးဆိုတာက အထူးသဖြင့် ခြေသလုံးကိုသားသဲသဲကွဲကွဲ မြင်ခဲ့ ရလား'

ဘခင်ဖြစ်သူ၏ ထူးထူးဆန်းဆန်းအမေးကြောင့် ကိုမြင့်ညို စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ထို့ကြောင့် နေရာကို ပြင်ထိုင်ပြီး ဖြေလိုက်သည်။

"ဒီမိန်းခလေး ပန်းပင်ကြီးအောက်က ပြေးထွက်သွားတာကို ကျွန်တော် မှန်ပြောင်းနဲ့ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက် ပါတယ် ဖေဖေ၊ သူ့ခြေသလုံး ကြွက်သားနှစ်ဘက်လုံးမှာလေ ဝုံညင်းဒိုးလောက်ရှိတဲ့ အမှတ် ကြီးလို မဲမဲကြီးနှစ်ခု တွေ့လိုက်ရတယ်၊ နောက်ကနေပြီး ကြည့်ရတာဆိုတော့ သေသေချာချာမြင်လိုက် ရတာပေါ့၊ အမှတ်မဲမဲကြီး နှစ်ခုက သေးသေးလေးမှ မဟုတ်တာ"

သားဖြစ်သူ စကားကို နားစိုက်ထောင်နေသော ဘခင်ကြီးသည် ကိုမြင့်ညို စကားဆုံးသောအခါ...

"ဓာတ်ပုံရှင် မိန်းခလေးက အသားဖြူတယ်နော်" ဟု မေးပြန်သည်။

"ဖြူပါတယ် ဖေဖေ၊ ဖြူတာမှ တောရိပ်တောင်ရိပ်ကြောင့် စိမ်းစိုနေတယ်လို့တောင် ထင်ရတယ်၊ နောက် ပြီး ဖေဖေ သူ့မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်၊ မဲနက်နေတဲ့ မျက်ခန်းနှစ်ခုဟာ ဆက်နေတယ်၊ ဆက် တာမှ ရိုးရိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဆက်တဲ့နေရာမှာ ဝေ့လေးလှည့်ပြီး

ဝိုင်းဝိုင်းလေးဆက်နေတာ ကင်မရာများ တပ်ထားတဲ့ မှန်ဘီလူး က အဝေးရိုက်မှန်ဘီလူး အကောင်းစား၊ အားကလဲ ကောင်းတော့ သိပ်ပြတ်သား ပါတယ် ဖေဖေ" ဘခင်ကြီး က ဦးခေါင်းငြိမ်လိုက်သည်။

"အေး ဓာတ်ပုံကို ဖေဖေ သေသေချာချာကြည့်လို့ မျက်ခုံးဆက်နေတာ တွေ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ခြေသလုံး ကို ကြည့်ခဲ့လား လို့ မေးနေတာ"

ဘခင်ကြီး စကားကို တွေးကြည့်လျှင် ဤဓာတ်ပုံရှင် တောကြီးပျော် မိန်းခလေးနှင့်ပါတ်သတ်ပြီး ထူးခြား ဆန်းကြယ် သည့် လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဘခင်ကြီးသည် အံ့အောစရာကောင်းအောင်ပင် သိနေလေသ လား ဟု ကိုမြင့်ညိုက မမျှော်လင့်နိုင်သော အတွေးမျိုးကိုပင် တွေးလိုက်မိသည်။

"ဖေဖေ ဒီဓာတ်ပုံရှင် တောထဲက မိန်းခလေးအကြောင်းကို ဖေဖေ ဘယ်လိုကြားဘူးထားလို့ မေးနေတာ လဲ ဖေဖေ၊ ဖေဖေ မေးမြန်းနေပုံက တော်တော်အံ့ဩစရာ ကောင်းနေပါတယ်"

ကိုမြင့်ညိုက ပြောသောအခါ ဘခင်ကြီးသည် သားဖြစ်သူ ကိုမြင့်ညိုကို ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ ထိုင်နေ ရာက ထသွားသည်။ ကိုမြင့်ညိုက သိလိုသောစိတ်ဖြင့် ဘခင်ကြီး မည်သည့်နေရာကို ထသွားသည်ကို လိုက်ကြည့်မည် ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် ထိုင်ရာကထမည်ဟန် ပြင်လိုက်သောအခါ သားဖြစ်သူ၏စိတ်အ ကြံ ကို ရိပ်မိဟန်တူသော ဘခင်ကြီးက

"သား နေခဲ့ပါလေ၊ ဖေဖေ အခုဘဲ ပြန်လာခဲ့ပါမယ်၊ သား တသက်တာမှာ မမြှော်လင့်တဲ့ မသိခဲ့ရသေး တဲ့ ကြေကွဲစရာ အကြောင်းလေးကို ဖေဖေ ပြောပြမယ်လို့ပါကွယ်"

ဟု ပြောလိုက်သော ဘခင်ကြီး၏အသံသည် စိတ်အလွန်အမင်း ထိခိုက်သည့်အသံ၊ အလွန်အမင်း လှိုက်လှဲဆွေးမြေ့သည့်အသံမျိုး ဖြစ်နေကြောင်းကို ကိုမြင့်ညို သေချာစွာ သတိထားလိုက်မိသည်။ ကိုမြင့်ညိုသည် အလွန်အမင်း စိတ်ဝင်စားခြင်းဖြင့် အခန်းထဲသို့ဝင်သွားသော ဘခင်ကြီး ပြန်ထွက်လာ မည် ကို စောင့်နေသည်။

ငါးမိနစ်မျှ ကြာသောအခါ၊ ဘခင်ကြီးသည် လက်ထဲမှာ ငွေဘောင်ကွပ်ထားသော ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို ကိုင် ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ မူလ သူထိုင်နေခဲ့သည့်နေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဓာတ်ပုံတပုံ ကို ကိုမြင့်ညို လက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

"ဒီဓာတ်ပုံထဲက လူတွေကိုတော့ သား သိပါလိမ့်မယ်"

ကိုမြင့်ညိုက ဘခင်လက်ထဲက ဓာတ်ပုံကိုယူကြည့်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံကား မိသားစုတစု ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။

"ဒီနှစ်ယောက်ကတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေဘဲ၊ ဒါကတော့ ကျွန်တော်ဖြစ်မယ်လို့ မှန်းမိတယ်၊ ဒီခလေးမ လေးက ဘယ်သူလဲ ဖေဖေ"

ကိုမြင့်ညိုက ဓာတ်ပုံကို သေချာစွာကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ သူ့မိခင်နှင့် ဘခင်ဖြစ်ကြောင်းကို သူ သေချာစွာ သိသည်။ သူငယ်စဉ်က တယောက်ထဲ ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံတွေရှိနေသဖြင့် မိသားစုပုံထဲ က အသက်လေးနှစ်ခွဲ အရွယ်ရှိနေသော သူ့ရုပ်ပုံကို သူသိနေသည်။ သို့သော် မိခင်ဖြစ်သူ ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ပိုက်ထားသည့် ချစ်စရာကောင်းသော ခလေးငယ်လေးကိုမူ ကိုမြင့်ညို မမှတ်မိနိုင်ချေ။ ခလေးငယ် သည် ကိုမြင့်ညို စိတ်ထင် ခြောက်လအရွယ် လောက်သာ ရှိပေမည်။

"သား တကယ် မမှတ်မိတော့ဘူးလား"

ဘခင်ဖြစ်သူက မေးသည်။

ကိုမြင့်ညိုက စဉ်းစားသလိုတွေးနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သိသလိုလို မသိသလိုလို၊ သို့နှင့်ပင် မသိသည့် ဘက်က အလေးသာသွားသည်။ ဘယ်လိုမှစဉ်းစား၍ မပေါ်တော့ချေ။

"ကွန်တော် ဘယ်လိုမှစဉ်းစားလို့ မပေါ်တော့ဘူး ဖေဖေ" ကိုမြင့်ညိုက ဖြေလိုက်သည်။

"အေးကွယ် သားအနေနဲ့ ဘယ်မှာမှတ်မိနိုင်မလဲ၊ အဲဒီအချိန်က သားအသက်က လေးနှစ်ခွဲရှိနေသေး တာကိုး၊ ဓာတ်ပုံထဲမှာ သားရဲ့မေမေ ချီပွေ့ထားတဲ့ ခလေးဟာ သားရဲ့ညီမလေးအရင်းဘဲ သားရယ်"

ဘခင်ကြီး၏အသံသည် ဆိုနှင့်ကြော့ကွဲနေသည်။

ကိုမြင့်ညိုသည် ဘခင်ကြီးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ သူ့သိသလိုလို မသိသလိုလိုဖြစ်နေခဲ့သော အမှတ် သညာ တစ်ခုသည် အလွန်အလွန် မှေးမှိန်စွာပေါ်လာသလိုလို ရှိသည်။

သူငယ်စဉ်က ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ချစ်စရာကောင်းသော ညီမလေးတယောက်နှင့် ကစားနေခဲ့ရသလိုလို၊ သို့ သော် သေသေ ချာချာ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာခြင်းမရှိဘဲ မှေးမှိန်သော မှုံ့မှုံ့မွှားမွှား အရာကလေး သည် ပျောက်သွား သလို ဖြစ်သွားပြန်သည်။

"ညီမလေး ညီမလေး ဟုတ်လား ဖေဖေ ဒီညီမလေးဆိုတာ ဘယ်ရောက်သွားလဲ ဟင်၊ ကျွန်တော် သေ သေချာချာမှတ်မိတဲ့အချိန်မှာ ညီမလေးလို့ တယောက်မှမရှိတော့ဘဲ၊ ကျွန်တော်တယောက်ထဲသာ ရှိ နေခဲ့တာ ကိုဘဲ သိတော့တယ်၊ ညီမလေးဆိုတာက..."

ကိုမြင့်ညို က စကားတိုင်းတစ်ဖြင့် ရပ်ခါ ကုမ္ပဏီတောင်တန်းကြီးပေါ်က သူကိုယ်တိုင်ရိုက်ယူလာခဲ့သော ဓာတ်ပုံကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘခင်ဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဘခင်ကြီးသည် ကို မြင့်ညိုကို မကြည့်ဘဲ ကိုမြင့်ညို လက်ထဲက ဓာတ်ပုံကိုသာ မျက်ရည်ရစ်ပိုင်းသော မျက်လုံးဖြင့် ငေးစိုက် ကြည့်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။

"ပြောပြပါ ဖေဖေရယ်၊ ကျွန်တော် မမှတ်မိလိုက်တဲ့ ညီမလေးနဲ့ ဟောဒီဓာတ်ပုံထဲက ဘာမှန်းမသိရတဲ့ ဓာတ်ပုံရှင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ၊ ဒီဓာတ်ပုံရှင်က ကျွန်တော်မမှတ်မိလိုက်တဲ့ ညီမလေးဖြစ်နေမ လား၊ ညီမလေးသာ ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် သူဘာကြောင့် ဖေဖေတို့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မနေဘဲ တခြားကို ရောက် သွားတာလဲ၊ ဒီဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးကတော့ ညီမလေးဖြစ်ဘို့ဆိုတာ လုံးဝမဟုတ်နိုင်ဘူး လို့ ထင်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကို မြင်ရတာက ဒီဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးကြောင့် အင်မတန်ပူ ဆွေး ကြေကွဲ နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ပြောပြပါ ဖေဖေရယ်"

သိလိုစိတ်ပြင်းပြစွာဖြင့် ကိုမြင့်ညိုက မေးသည်။

"သား မယုံနိုင်စရာဖြစ်နေတာကို ဖေဖေ ထောက်ခံပါတယ်၊ တကယ်ဖြစ်တဲ့အဖြစ်ဟာ စိတ်ကူးယဉ် ထက် ဆန်းကျယ်တယ်လို့ ဆိုရိုးစကားရှိတယ် မဟုတ်လား သားရဲ့။"

"ရိုပါတယ် ဖေဖေ"

"အေး... အခုလဲ ဒီအတိုင်းဘဲ၊ ကဲ... ဖေဖေ အကြောင်းစုံ မပြောခင်မှာ ဒီဓာတ်ပုံကိုကြည့်လိုက်အုံး သားရဲ့။"

ကိုမြင့်ညို ဖခင်က ပြောရင်း သူ့လက်ထဲမှာကိုင်ထားလျက်ပင် ရှိနေသေးသော ဓာတ်ပုံကို လှမ်းပေး သည်။ ကိုမြင့်ညိုက သိလိုဇောကြောင့် သွက်လက်လျှင်မြန်သော လက်များဖြင့် ယူကြည့်လိုက်သည်။ ကိုမြင့်ညို အံ့ဩ ရပြန်လေပြီ။

ဓာတ်ပုံကား ကိုမြင့်ညိုမိခင်၏ဓာတ်ပုံပင်ဖြစ်သည်။ ကိုမြင့်ညို၏မိခင်သည် ဦးခေါင်းလျှော်ထားပြီးစ ဆံ ပင် ဖြန့်ချထားခိုက်မှာ ကိုမြင့်ညိုဘခင်က အပျော်သဘောရှိက်ပေးထားသည့် ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။ ဆံပင် ကို ဖားလျားချ ထားသည့် ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံရှိက်မည်ကို ခင်ပွန်းသည်က ကြိုတင်မပြောထား လိုက်သည့် ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆံပင်ကို ဖားလျားချထားသည့် ကိုမြင့်ညိုမိခင်၏မျက်နှာ သည် အံ့အားသင့် သည့်အသွင်မျိုး ပေါ်နေသည်။ ထိုမျက်နှာသည် ပန်းပင်ကြီးအောက်မှ အံ့ဩစွာ ကြည့်နေသော တောပျော်မယ် လေးမျက်နှာနှင့် တထေရာတည်းဖြစ်သည်။

"သား ရိုက်ယူ လာတဲ့ ခလေးမ ဓာတ်ပုံနဲ့ ယှဉ်ကြည့်လိုက်စမ်း သား"

ဖခင်ကြီး စကားကြောင့် ကိုမြင့်ညိုက ကုမ္ပဏီတောင်တန်းပျော် ဓာတ်ပုံနှင့် မိခင်ဓာတ်ပုံကို ယှဉ်ကြည့် လိုက်၏။ ကိုမြင့်ညိုသည် ကြီးစွာသော အံ့အားသင့်မှုကြောင့် ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

ကိုမြင့်ညို မိခင်ဓာတ်ပုံ က နှစ်ပေါင်းကြာညောင်းခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် မဆိုစလောက် မှေးမှိန်ခါ ဝါရောင် သန်း နေသည်ကလွဲပြီး ပြတ်ပြတ်သားသားမြင်နိုင်သည်ဖြစ်ရာ၊ မိခင်ကြီး၏ရုပ်သွင်သည် ကုမ္ပဏီတောင် တန်းပျော်လေး ၏ ရုပ်သွင်နှင့် တူလွန်းလှသည်။ ဆံပင်ဖားလျား ချထားသည့်အတွက် ပိုပြီး တူနေသည်။ ဓာတ်ပုံ ထဲက အသက်အရွယ်သည်လဲ ရွယ်တူလောက်ပင်ရှိနေသည်။

"တူလှချေလား"

ကိုမြင့်ညိုနှုတ်မှ စကားတလုံးသည် မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ လွတ်ထွက်သွားသည်။

"တူမှာပေါ့ သားရယ်၊ သားအမိအရင်းကိုး၊ ငါ့သားရဲ့ ညီမလေးအရင်းဘဲ သားရဲ့၊ တမိတဘထဲက မွေး ထားတဲ့ ညီအမအရင်းကို မြင်ခဲ့လျက်သားနဲ့ နှမအရင်းမှန်းမသိတော့အောင် ဖြစ်ရတဲ့အဖြစ်ကတော့ ရင် နာစရာ ကောင်းလှပါတယ် သားရယ်၊ ငါ့သမီးလေး တောထဲ တောင်ထဲမှာ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတကောင်လို ဖြစ်နေ ပါပေါ့လား"

ဘခင်ကြီးသည် ပြောရင်းမှာပင် မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

ကိုမြင့်ညိုသည် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်အောင်ဖြစ်ခါ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ဘခင်ကြီးကို ကြည့်နေသည်။ ကုမ္ပဏီတောင်တန်းပျော်လေးသည် သူ့မိဘတွေက မွေးခဲ့သည့်နှမအရင်းဖြစ်ကြောင်းကို ဘခင်ကြီးက ပြောပြလိုသာ ကြားလိုက်ရသည်။ ဇာတ်လမ်းကို ဘယ်လိုမှ ကိုမြင့်ညို မရည်လည်ပေ။

"ပြောပါ ဖေဖေရယ် ပြောပြပါ"

ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသော ဘခင်ကြီး၏ဒူးကိုဖက်ခါ အငန်းမရ တောင်းပန်လိုက်သည်။

ဘခင်ကြီးကို တောင်းပန်ရင်းမှာ ကိုမြင့်ညို မျက်လုံးထဲတွင် ကုမ္ပဏီတောင်တန်း ပျော်လေးကို ပြန်လည် မြင်ယောင် နေမိသည်။ ဘခင်ကြီးသည် သူ့ဒူးကို ဖက်ထားသည့် ကိုမြင့်ညို၏ဦးခေါင်းကို ယုယစွာပွတ် သပ်ရင်း ရင်နာဘွယ် ကြေကွဲဘွယ် ကောင်းသော ရှေးဖြစ်ဟောင်းကို ပြန်ပြောင်းခါ ဇာတ်ကြောင်းလှန် လိုက်သည်။

"သား လေးနှစ်အရွယ်ရောက်တော့ ဖေဖေတို့မှာ သမီးလေးတယောက် မွေးလာတယ်၊ သားရဲ့ညီမ လေးပေါ့၊ နာမည်က မဟာဆန်ဆန် ညာမေတင်လို့ မှည့်ထားတယ် သားရဲ့၊ သားနဲ့ သမီးလေးက တ ယောက်နဲ့ တယောက် လေးနှစ်တိတိကွာတယ်၊ ဒါကြောင့် ဓာတ်ပုံထဲမှာ သားက လေးနှစ်အရွယ်၊ သမီးလေး ညာမေတင် က ခြောက်လအရွယ် ဖြစ်နေတာပေါ့"

ဘခင်ကြီး စကားကြောင့် ကိုမြင့်ညိုက သူ့လက်ထဲမှာရှိနေသော မိသားစုဓာတ်ပုံကို ပြန်ကြည့်လိုက် သည်။ ဘခင်ကြီး ပြောနေသည့် စကားပြတ်သွားမည်စိုးသောကြောင့် တခွန်းမှဖြတ်မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာသာ နားထောင်နေသည်။ ဘခင်ကြီးက ဆက်ပြော၏။

"သား ငါးနှစ်အရွယ်မှာ ရန်ကုန်က ကျောင်းတကျောင်းကို ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ပို့ထားလိုက်တယ်၊ သားတို့ မေမေထက်အကြီး အမကြီးတယောက်ရှိတယ်၊ သူက အပျိုကြီး၊ မြစ်ကြီးနားက အထက်တန်း ကျောင်းမှာ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးပေါ့၊ သမီးလေး ညာမေတင်ကို သိပ်ချစ်တယ်။ သားလို ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား မပို့ဘဲ သူ့ဆီမှာထားဘို့ လာခေါ်တယ်၊ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ အမွေစားအမွေခံ မွေးဘို့လဲ တောင်းတယ်၊

သူ့အမွေကို ဖေဖေတို့မကြည့်ပါဘူး၊ သားတို့မေမေနဲ့ ညီအစ်မနှစ် ယောက်ထဲ ရှိနေတာ အပျိုကြီး ဆိုတော့ သူ့အဘို့အားထားစရာ တိုးတိုးဖော် တိုင်ပင်ဖော် ရပါစေဆိုတဲ့စေတနာနဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေ မေက မြစ်ကြီးနားကို ပို့ထားဘို့ သဘောတူလိုက်တယ်၊ မြစ်ကြီးနားမှာ တသက်လုံးနေရမှာဘဲ မဟုတ် ပါဘူး၊ အစ်မကြီး က ရန်ကုန်ကျောင်းတစ်ခုကို ပြောင်းရဘို့အကြောင်းကလဲ ရှိနေတော့ သမီးလေးကို အဝေးမှာ ကြာကြာ ထားရမှာ မဟုတ်တော့ သဘောတူလိုက်တာပါဘဲ၊ အဲ... သမီးလေးကို အစ်မကြီး လာခေါ်တဲ့ အချိန် ကတော့ အမီးလေးအသက်ဟာ လေးနှစ်သမီးရှိနေပြီ သားရဲ့"

ဘခင်ကြီးသည် စကားဖြတ်ခါ ငေးနေသည်။ ဖခင်ကြီးမျက်လုံးထဲတွင် သမီးလေး မြစ်ကြီးနားသို့ လိုက် သွားသည့်နေ့က သမီးလေး၏ ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေပုံကို မျက်လုံးထဲက မထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ကျောင်းပိတ်ချိန်တိုင်း ရောက်လာပြီး ယုယချစ်ခင်သော ကြီးကြီးမေကို ညာမေတင်သည် မိခင်ရင်းသ ဖွယ် တွယ်တာ ချစ်ခင်သည်။ ထိုကြောင့် သူမရောက်ဘူးသေးသည့် မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ ကောင်းကင်မှ လေယာဉ်ပျံကြီး စီးသွားရမည်ကို များစွာဝမ်းမြော် ပျော်ရွှင်နေသည်။ လေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆင်းသည့်နေ့ က ညာမေတင်သည် မိခင်ကိုယ်တိုင် ချုပ်ပေးထားသည့် ရေညှိစိမ်း စိုစိုရောင် ဂါဝန်လေးကို ဝတ်ထား သည်။ နံ့သာရောင် ခြေအိတ်ရှည်လေးကိုစွပ်ပြီး အညှိုရောင် ကြိုးသိုင်းဖိနပ်လေးကို စီးထားသည်။ ဖြူဖွေး လှပ သော အသားရောင်နှင့်ဝတ်ထားသော အဝတ်ရောင်မှာ များစွာပဏာရလှ၍ ချစ်စရာကောင်း သော သမီးလေး ကို မိခင်နှင့် ဘခင်သည် ကြည့်လို့မဝနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေသည်။

လေယာဉ်ပေါ်တက်ခါနီးတွင် ညာမေတင်သည် မိခင်နှင့် ဘခင်ကို ကန်တော့ခါ သူ့ကြီးကြီးမေ၏လက် ကိုဆွဲပြီး သွက်လက်သော ခြေလှမ်း ပျော်ရွှင်သော စိတ်ဖြင့် လိုက်ပါသွားသည်။

အစ်မကြီးနှင့် သမီး ညာမေတင်တို့ လိုက်ပါသွားသော လေယာဉ်သည် ကောင်းကင်တိမ်တိုက်အတွင်း သို့ ထိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည့်တိုင်အောင် ကြည့်နေခဲ့ကြသော မိဘနှစ်ပါးသည် အစ်မကြီးနှင့် သမီး လေးတို့ လိုရာခရီး သို့ ချောချောမောမောရောက်ပါစေဟူသော ဆုတောင်းကို အသီးသီး တောင်းလိုက် ကြသည်။

စကားဖြတ်ခါ ငေးနေသော ဘခင်ကြီး၏မျက်နှာသည် ဝေးလံစွာသော အရပ်ဒေသမှာရှိနေသော ကုမ္ပဏီ တောင်တန်းကြီး ဆီသို့ ရော်ရည်ငေးမျှော်ကြည့်နေသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ စိတ်ထိခိုက်ဟန်ပေါ်နေသော ဘခင်ကြီး ကို စကားဆက်အောင် ကိုမြင့်ညိုက အသံမပြုဘဲ သူဖက်ထားသည့် ဘခင်ကြီး၏ဒူးကို မသိ မသာ လှုပ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ဘခင်ကြီးသည် သတိဝင်လာသလိုဖြစ်ခါ ကိုမြင့်ညိုကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လေး တွဲ သော အသံဖြင့် စကားဆက်လိုက်သည်။

"အဲဒီအချိန် ဟာ သမီးလေးကို နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်ပါဘဲ သားရယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဖေဖေ"

"သမီးလေးနဲ့ အစ်မကြီးတို့ လိုက်ပါသွားတဲ့ လေယာဉ်က ဘာကြောင့်မှန်းမသိပျက်ကျပြီး ခရီးသည် တွေရော လေယာဉ်အမှုထမ်းတွေရော အားလုံးအသက်ဆုံးရှုံးကုန်ကြတယ်လို့

အကြောင်းကြားချက်ရ တော့ သားတို့ မေမေဟာ တစ်ခါထဲ သတိလစ်သွားလိုက်တာ ဆရာဝန်တွေနဲ့ အတော်ကြိုးစားယူရ တယ်။ သတိတော့ ပြန်ရလာပါရဲ့၊ စိတ်ထိခိုက်ပြီး အိပ်ယာထဲမှာ လဲလိုက်တာ သားမှတ်မိသေးလား၊ ရန်ကုန်က ကျောင်းပိတ်လို့ သား ပြန်ရောက်လာတော့ မေမေ အိပ်ယာထဲမှာလေ သားကို ဖက်ပြီး ငိုခဲ့ တာ"

ဘခင်ကြီးက ပြောပြသည့် ဤအချက်ကိုလဲ ကိုမြင့်ညိုသည် သိသလိုလို မှတ်မိသလိုလိုဖြင့် မှုံ့မှုံးမှုံး မျှသာ ထင်မိသည်။ သို့သော် မေ့ပျောက်သည့်ဘက်သို့သာ အလေးသာသွားပြန်သည်။ ထိုအချက်ကို ကိုမြင့်ညို မမှတ်မိတော့သော်လဲ သူ့ကျောင်းပိတ်ပြန်လာသည့်အခါ ညီမလေး ကို မတွေ့ရတော့သည့် အပြင် ညီမလေး အကြောင်းကိုလဲ မိခင်နှင့် ဘခင်က လုံးဝစကားမစတော့သောအခါ ကျောင်းပိတ်ချိန် လောက်သာ အိမ်ပြန် ရောက်ပြီး ကျောင်းမှာသာ အနေများလာခဲ့သော ကိုမြင့်ညိုသည် ခလေးပြီပြီ တဖြေးဖြေး မေ့ပျောက် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသည့် အချက်တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ထိုအချက်ကား သူ ဆယ်နှစ် အရွယ် ရောက်လာ၍ အရာရာတိုင်းကို ကောင်းစွာမှတ်သားနိုင်သည့်အခါတွင်မူ မိခင်ကြီး သေဆုံးကွယ် လွန်သွားခြင်း နှင့် ဘခင်ကြီးသည် နေရင်းဇာတိမြို့ကို စွန့်ခွာခါ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ခြင်း၊ သူ့ ကို ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစားထားခြင်းမှ ပြန်ခေါ်ခါ အိမ်မှာနေစေခြင်း၊ အိမ်က မော်တော်ကားဖြင့် ကျောင်းတက် စေခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

ကိုမြင့်ညိုက မိခင်ကြီးက သတိရသောစိတ်ဖြင့် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက် ချနေသည်။
ဘခင်ကြီးက ဆက်ပြော သည်။

"ဖေဖေတို့က နှစ်ဖက်ရထားတဲ့ အမွေအနှစ်ရော၊ ဖေဖေ အရောင်းအဝယ် လုပ်ခဲ့တာရော ပစ္စည်းက တောင့်တောင့် တင်းတင်း ရှိနေတော့ ရန်ကုန် ရောက်လာတဲ့အခါ ဖေဖေ အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး၊ စိတ်မ ကောင်း လွန်းတော့ အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ စိတ်လဲမရှိတော့ဘူး သားရဲ့၊ ရှိထားပြီးသား ပစ္စည်းကို သိုသိုသိပ် သိပ် သုံးစွဲ နေထိုင်ပြီး သားကို ပညာသင်ပေးလာခဲ့တယ်၊ သားက အလုပ်ရလိုက်တော့လဲ ဖေဖေတို့ ရှေ့ ရေး ပူစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့လေ၊ အဲ... ဒါနဲ့ သမီးလေးအကြောင်း ဆက်လိုက်ရအုံးမယ်"

ကိုမြင့်ညိုက စိတ်အားထက်သန်သော အမူအရာဖြင့် ဘခင်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

"သား တွေ့လာခဲ့တာ ရုပ်ရည်က သားမေမေနဲ့ တူနေတာရယ်၊ မွေးရာပါ ခြေသလုံးကအမှတ်ကြီးရယ်၊ ဒါတွေကို ထောက်ထားပြီး တောင်တန်းပေါ်မှာ သားတွေ့လာခဲ့တဲ့ မိန်းခလေးဟာ သမီးလေး ညာမေ တင် ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ရာနှုန်းပြည့် ဖေဖေ ယုံကြည်တယ်"

"ညီမလေးက လေယာဉ်ပျက်ကျတဲ့အထဲ ပါသွားပြီဆို" ကိုမြင့်ညိုက နားမရှင်းဟန်ဖြင့် ပြန်မေးသည်။

"ဟုတ်တယ်လေ သားရဲ့၊ ဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်းကို ဖေဖေ စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ လေယာဉ်ပျက်ကျသွား ပြီး အားလုံး အသက်ဆုံးရှုံးကုန်ပြီလို့ ကြေညာတာက မမှားပါဘူး၊ လေယာဉ်ပျက်ကို မြစ်ကြီးနားမြို့ အ နောက်ဘက် တော်တော်ဝေးကွာတဲ့ တောင်ခြေတစ်ခုမှာ မီးလောင်ပြီး ကြွင်းကျန်နေတဲ့

အပိုင်းအစ လောက်သာ ပြန်တွေ့တော့တယ်၊ လေယာဉ်ပေါ် ပါသွားသူတွေကို တယောက်မှအသက်ရှင်ရက် ပြန်မ တွေ့တော့ဘူး။

တွေ့သမျှကလဲ တပိုင်းစီ တစစီဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေ မီးလောင်ထား လို့ ရုပ်ဆင်းပျက်ပြီး ယောက်ျား မိန်းမ ခလေး လူကြီးခွဲမရတော့တဲ့ ခြေပြတ်လက်ပြတ် တပိုင်းတစတွေ ကိသာ တွေ့တော့တာကိုး၊ နောက်ပြီး လေယာဉ်ပျက်ကို တွေ့ရတဲ့နေရာပါတ်ဝန်းကျင်မှာလဲ သက်ဆိုင် ရာတွေက ရှာကြ ဖွေကြသေးတယ်၊ လူတယောက်မှမတွေ့ဘူး၊ အနီးအနားမှာလဲ လူနေ အိမ်ခြေရွာရယ် လို့လဲ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ သူတို့ကြေညာတာ မမှားတော့ မမှား ဘူးပေါ့။ သို့သော် သားတွေ့လာတဲ့ ဓာတ်ပုံ ထဲက မိန်းမခလေး ကတော့ သမီးညာမေတင်ဘဲ ဖြစ်မယ်"

ဤနေရာ၌ ဘခင်ကြီးသည် စကားဖြတ်ပြီး အချက်အလက်ကို ဆက်စပ်တွေးတောသလို အတန်ငယ် နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ထိုနောက်မှ ဆက်ပြောသည်။

"လူရဲ့ကံကြမ္မာဆိုတာ အင်မတန်ဆန်းကြယ်တယ်နော် သား၊ ဖြစ်နိုင်တာကို ဖေဖေပြောမယ်၊ လေ ယာဉ်ပျက်ကျ လိုက်တော့ သမီးညာမေတင် ရဲ့ကုသိုလ်ကံ အလျောက် မသေမပျောက် မကျိုးကမန်းဘဲ မြေပြင်ပေါ် တနေရာကို ရောက်လာတယ်ဆိုပါတော့၊ လူနေအိမ်ခြေ လုံးဝမရှိတဲ့ နေရာမှာ တော တိရစ္ဆာန်တွေ ရှိတတ်တယ်။ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ လူတို့ဘဝနဲ့ နီးစပ်တဲ့ သတ္တဝါတမျိုးမျိုးက ကယ်သွားမယ်၊ ကောင်းမွန်စွာ မွေးထားမယ်၊ ခလေးအရွယ်သာရှိနေတဲ့ သမီးလေးဟာ ဘယ်လိုမှမသွားမလာတတ် တော့ သူ့ကို မွေးစားတဲ့ သတ္တဝါဆီမှာဘဲ ကြီးပြင်းပြီး တောဓလေ့ တောစရိုက်

ဖြစ်သွားတော့ ဘဝဟောင်း ကို မေ့သွားမယ်၊ ဖေဖေ ပြောတာ တွေကို သားဆက်စပ်တွေးယူစမ်း၊ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ဆိုတာကို"

ဘခင်ကြီးစကားကို နားစိုက်ထောင်နေသော ကိုမြင့်ညိုသည် သူ့အတွေ အကြံပေါ်မှာ မူတည်ပြီး စဉ်း စားမိသည်။

ကုမ္ပဏီတောင်တန်းပျော်လေးသည် သူတို့လူစုကို တွေ့ပါလျက်နှင့် ရန်မူသည့် အရိပ်လက္ခဏာ လုံးဝမရှိ ခြင်းကပင် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်စိတ်မျိုး ကင်းမဲ့နေသည်။ သို့မဟုတ် ပင်ကိုယ်က ရိုင်းစိုင်းသော လူမျိုးမ ဟုတ်သည့်အတွက်ကြောင့်သာ စိတ်ရိုင်းစိတ်မိုက်မဝင်၊ ရန်မူခြင်းမရှိဘဲ ငေးမောကြည့်ရုံသာ ကြည့်နေ ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ထို့အပြင် ဘခင်ကြီး ပြောသည့်စကားတွေကို ထောက်ခံသည့်အချက်ကလဲ ကုမ္ပဏီတောင်တန်းပျော် သည် သူ့ကို ကယ်တင်ထားသည့် သတ္တဝါ၏ ဘာသာစကားဖြစ်လေသလား ၎င်းအော်သံလို စူးစူးယုယု အော်မြည်သံ ပန်းပင်ကြီးအောက်က ထွက်ပြေးသွားပြီးနောက် ကျောက်ကမ္ဘားယံထက်မှ သူတို့ကို တမင် လာပြီး ငုံ့ကြည့်နေခဲ့ခြင်း၊ စခန်းသိမ်းပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည့်အခါ ကိုမြင့်ညိုနောက်ကို တကောက် ကောက် လိုက်ပြီး ကြည့်နေခဲ့ခြင်း...

ကိုမြင့်ညိုသည် စဉ်းစားရင်းပင် သူ့ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလာခဲ့သည့် ကုမ္ပဏီ တောင်တန်း ပျော်လေး၏မျက်နှာ ထား ဟန်မူရာကို ပြန်လည် သတိပြု လာမိသည်။

ကုမ္ပဏီတောင်တန်းပျော်လေး၏မျက်နှာထားသည် ကိုမြင့်ညိုကို ကြည့်နေပုံမှာ သနားခံနေသလိုလို တစုံ တရာကို ပြောချင်နေသလိုလို နှစ်ရှည်လများ

ကွဲကွာနေသူ ဆွေမျိုးရင်းချာတယောက်အား ရှောင်တခင် တွေ့လိုက်ရ သည့်အခါမှာ တအံ့တဩကြည့်လိုက်သည့် အကြည့်မျိုးလိုလို....

တွေးရင်း စဉ်းစားရင်း ကိုမြင့်ညိုသည် ရင်ထဲမှာ မကောင်းတော့ဘဲ ဖြစ်လာသည်။ ဘခင်ကြီး၏ပြောစကားနှင့် သူ့ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်အရ ကုမ္ပဏီ တောင်တန်းပျော်လေးသည် သူ့နှမလေး ညာမေတင်ပင်ဖြစ် ရမည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်သည် ရာနှုန်းပြည့်ဖြစ်လာသည်။ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းတွေ ကလဲ လုံ လျောက်ခိုင်မာသည်။ ထိုအခိုက် ဘခင်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။

"သမီးလေး ညာမေတင်ဟာ သူ့ခြေသလုံးမှာ မွေးရာပါအမဲမှတ်ကြီးတွေက ခြေသလုံးနှစ်ဘက်လုံးမှာ ပါနေတော့ ငယ်သာငယ်တယ် သူ့အမှတ်ကြီးတွေကို လူမြင်မခံချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခြေအိတ်ရှည်လေး တွေ ဝယ်ပေးထားရတယ်၊ အခုတော့ တောထဲတောင်ထဲမှာ တောရိုင်းတိရိစ္ဆာန်လေးလို နေရတော့လဲ သူ့ခြေသလုံးက အမှတ်ကြီးတွေကို သူ့ဖုံးကွယ်ထားချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ အော်... သမီးလေး ညာမေတင်" ဘခင်ကြီးက ပြီးငြူနေစဉ်မှာ ကိုမြင့်ညိုသည် စိတ်ထဲတွင် ယူကြိုးမရ ရှိလှသည်။

နှမအရင်းလေး တယောက်လုံးကို ပြန်လည်တွေ့မြင်ခဲ့ပါလျက်နှင့် နှမမှန်းမသိခဲ့၊ ထူးဆန်းသော တော တွင်း သတ္တဝါလို သဘောထားခဲ့သည်။ စခန်းသိမ်းပြီး ပြန်ကြသည့်နေ့ကလဲ လူခြင်းမသိစေကာမူ သွေး က ပြောသည့်အလား ကုမ္ပဏီတောင်တန်းပျော်လေးသည် သူ့နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့ရာ သည်။ သူတို့ဘာသာ ဘာဝအချက်ပေးပြန်ခေါ်သည့်အသံကြောင့်သာ ပြန်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို အခိုက်ကသာ ကိုမြင့်ညိုသည် နှမလေးအရင်းဖြစ်ကြောင်း မသိစေကာမူ တောတွင်းပျော် လူထူးလူဆန်း တယောက်အနေဖြင့်

အနိုင်အထက်ဖမ်းဆီးလာခဲ့မည်ဆိုပါက ယခုလို ဇာတ်ရည်လည်လာသည့်အခါ မည်မျှဝမ်းသာစရာ ကောင်းမည်နည်း။

"ညီမလေး ညီမလေး ဖြစ်ရလေခြင်း ညီမလေးရယ်..."

ကိုမြင့်ညို စိတ်ထဲမှာ ယူကြိုးမရတွေးနေစဉ်မှာ ဘခင်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။

"သမီးလေးရှိနေတဲ့နေရာကို သား ကောင်းကောင်းမှတ်မိခဲ့တယ် ဟုတ်လား၊ သားအနေနဲ့က အစိုးရ တာဝန်ရှိနေတော့ ကိုယ်ရော စိတ်ရော လွတ်လပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေ လိုက်သွားမယ်၊ ဘ သော်နဲ့ ထွန်းအံ့ကို ခေါ်သွားမယ်၊ ဘသော်နဲ့ ထွန်းအံ့ကို အလုပ်ကထွက်ခိုင်းမယ်၊ သူတို့အဖို့ မနစ်နာ စေရပါဘူး၊ အသင့်အတင့် အိမ်တလုံးစီ ဝယ်ပေးလိုက်မယ်၊ ရင်းနှီးစားလောက်အောင် ငွေထုတ်ပေး မယ်၊ ဒီလူနှစ်ယောက် ကြေနှပ်ကြမှာပါ" ဘခင်ကြီးက စိတ်အား ထက်သန်စွာ ပြောသည်။

"မြေပုံကောင်းကောင်း တချပ်ယူသွားမယ်၊ ဘသော်နဲ့ ထွန်းအံ့က နေရာမှတ်မိနေရင် သိပ်ခက်ခဲမယ် မ ထင်ပါဘူး"

ဟု ဘခင်ကြီးက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ကိုမြင့်ညိုက ဘခင်ကြီးမျက်နှာကို ကြင်နာစွာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုဆုံး ဖြတ်ချက်အတိုင်း ဘခင်ကြီးကို ပြောလိုက်သည်။

"ဖေဖေက အသက်ကြီးပါပြီ၊ တောတောင်က တော်တော်ထူထပ်တော့ ဖေဖေ အသက်အရွယ်နဲ့ဆိုရင် ကျန်းမာရေးကို စိတ်မချဘူး၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေ မသွားပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ဘဲ သွားပါ့မယ်"

"သား သွားလို့ဖြစ်မလား၊ အလုပ်တာဝန် တာဘက်နဲ့"

"ဖြစ်ပါတယ် ဖေဖေ သား အလုပ်စဝင်ကတဲက တခါမှ ခွင့်မယူခဲ့သေးဘူး၊ အခု နှမလေးရှာဖွေတို့အ တွက် အထက်ကို အပြည့်အစုံအစီရင်ခံပြီး ခွင့်ရက်ရှည်ယူလိုက်ပါမယ်၊ ကုမ္ပဏီတောင်မှာ ညီမလေးကို တွေ့လာတဲ့ ကိစ္စသက်သေအဖြစ် ကိုဘသော်နဲ့ ကိုထွန်းအံ့တို့လဲ သိပါတယ်၊ နောက်ပြီး လေယာဉ်ပျံ ပျက်တဲ့ အကြောင်းကိုလဲ အားလုံးသိပြီးဘဲ၊ ကိုဘသော်နဲ့ ကိုထွန်းအံ့တို့ကလဲ ကျေးဇူးမှန်းသိပါတယ်၊ သစ္စာလဲရှိပါတယ်၊ ကြေနပ်အောင်ပြောရင် လိုက်ကြမှာပါ၊ ကျွန်တော် တွေ့အောင်ရှာပြီး ရအောင်ကျိုး စား ဆောင်ကျဉ်းခဲ့ပါမယ် ဖေဖေ"

"အေး... ဒီလိုဆိုရင်လဲ သား မြန်မြန်သွားပေတော့၊ လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်ပြီးအောင်လုပ်၊ ထွန်းအံ့နဲ့ ဘသော်ကို ဖေဖေဆီခေါ်လာခဲ့စမ်း၊ သူတို့ကို ကြေနပ်အောင် ပြောကြည့်ရအုံးမယ်၊ ဟိုတလောဆီက တော့ ဖေဖေကို လာကန်တော့ရင်း ပြောခဲ့ကြဘူးတယ်၊ ရတဲ့လခနဲ့ မစားလောက်ကြလို့ အပြင်အလုပ် တခုခုလုပ်ချင်တယ်လို့၊ အခုလဲ အရင်းအနှီး ကြေနပ်အောင်ပေးရင် ချောမောပါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့၊ အော် သားရေ သွားတဲ့အခါ သမီးလေးဝတ်ဘို့ မိန်းမဝတ်အထည်တွေ အလဲအလှယ် ဝတ်လောက် အောင် ဆောင် သွားအုံးကွဲ့၊ တော်ကြာ သမီးလေးမှာ တောတွင်းအဝတ်မလုံမလဲနဲ့ ရှက်နေရှာပါမယ်"

ဘခင်ကြီးသည် ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်း စိတ်အားထက်သန် မျှော်လင့်ချက် စသည်တို့ အပြည့်အဝရောပြွမ်း နေသော အသံဖြင့် ပြောဆိုစီမံနေသည်။

"စိတ်ချပါ ဖေဖေ၊ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော် စီစဉ်သွားပါမယ်"

"ဖေဖေလဲ ဆုတောင်းနေပါမယ်၊ အော် သမီးလေး ဘယ်လို ကယ်တင်ရှင် လက်ထဲရောက်ပြီး ဘယ်လို များ ဘဝကို ရင်ဆိုင်နေရပါလိမ့်နော်၊ လူစကားမှ ပြောတတ်ပါသေးရဲ့လား မသိဘူး"

ဘခင်ကြီးသည် ပြောရင်း လည်လာသည့်မျက်ရည်များကို မျက်တောင် တဖြတ်ဖြတ်ခပ်ရင်း ထိမ်းလိုက် ရှာသည်ကို ကိုမြင့်ညိုသည် စိတ်ထိခိုက်စွာ မြင်လိုက်ရသည်။၏

ဘခင်ကြီး ထင်သလိုပင် ကိုမြင့်ညိုစိတ်ထဲမှာ ကုမ္ပဏီတောင်တန်း ပျော်လေးသည် သူ့ညီမလေး ညာမေ တင် အစစ်အမှန်ဟုတ်နေပါစေ၊ ညီမလေး လူစကားမှတတ်ပါသေးရဲ့လား မသိဟု တူညီသောအတွေး ကို တွေးနေလိုက်မိသည်။

ကိုမြင့်ညိုအဘို့ ကုမ္ပဏီတောင်တန်းဆီသို့ အစိုးရတာဝန်ဖြင့် မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စဖြင့် နောက်တကြိမ်သွားရန်အတွက် ပြည့်စုံအဆင် ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ရပေအုံးမည်။

ကိုမြင့်ညိုတို့သားအဖ ထင်နေသည်က ကုမ္ပဏီတောင်တန်းပျော်လေးသည် ညာမေတင်ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် လူစ ကား ကို တတ်ပါသေးရဲ့လားဟု စိုးရိမ်စွာ တွေးမိနေကြသည်။ သို့သော် သူတို့ ထင်သကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။

ညာမေတင်ကား လူစကားကို တတ်နေသေးသည်။ ထိုသို့တတ်နေစေရန်အတွက် တောတောင်ထဲမှာ အဖော်ကောင်းတွေ့နေသည်။

ကြီးကြီးမေနှင့်အတူ လေယာဉ်ဖြင့်လိုက်ခဲ့သော ညာမေတင်သည် ခလေးပြီပြီ လေယာဉ်ပြုတ်တင်းပေါက် မှ မြင်ရသော ရှုမျှော်ခင်းကို ငေးမောကြည့်ရှုလာရာမှ လေယာဉ်ငြိမ်သဖြင့် အိပ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာ သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ခုံနောက်မှိုကို မှိုရင်း ညာမေတင်က အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ကြီးကြီးမေကလဲ အိပ်ပျော် နေသော တူမလေးကို မနောက်ယှက်ဘဲ ပုတီးစိတ်နေခဲ့သည်။ မည်မျှကြာခဲ့သည်မသိ၊ ပြင်း ထန်သော အသံကြီးသည် နားကွဲလှမှု မြည်ဟီးသွားသည့်အခါတွင် ညာမေတင် အိပ်ယာမှလန့်နိုးလိုက်သည်။ ညာမေတင် လန့်နိုးလိုက်သည့်အခါတွင်မူ ညာမေတင်သည် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်၍မရတော့ချေ။ ထိုင်ခုံ အောက် သို့ လိမ့်ကျသွားခဲ့သည်။ လေယာဉ်ကြီးသည် ဆွဲဆောင့်ခါရမ်းခြင်းခံနေရသလို သွက် သွက်ခါ နေသည်။ လူးလိမ့်နေသည်။ ညာမေတင်သည် ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ကြီးကြီးမေကို ကြည့်လိုက် သည်။ သို့သော် ကြီးကြီးမေ ကား မည်သို့မျှမကူညီနိုင်၊ သူကိုယ်တိုင်ပင် ထိုင်ခုံအောက်သို့ လိမ့်ကျနေ သည်ကို တွေ့ရသည်။

"ကြီးကြီးမေ... ကြီးကြီးမေ..."

ညာမေတင်က ကြိုးစားပြီးအော်ခေါ်လိုက်သည်။

သို့သော် လေယာဉ်တစ်စင်းလုံးကို လေယာဉ်ကြီးက ကြောက်မက်ဖွယ်ထွက်ပေါ်လာသော မြည်ဟီးသံ၊ လေယာဉ် အတွင်းမှာ ရှိနေသော ခရီးသည်တွေ၏ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံတွေကြောင့် ခလေး အရွယ်သာ ရှိသေးသည့် ညာမေတင်၏အော်သံသည် ဆူညံနေသော ထိုအသံကြီးတွေအထဲမှာ နစ်မြုပ် ပျောက်ကွယ် နေသည်။

မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သည်ကို ညာမေတင်သည် ကလေးမို့မပြောတတ်သော်လဲ
လေယာဉ်ကြီးပေါက်ကွဲခါ သူ ရှိနေရာ ဘေးတဖက် အကာသည်
ဟင်းလင်းပွင့်ထွက်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်သည် ဟင်းလင်းပွင့်သွား သော နေရာ
မှ လေထဲသို့ လွင့်စင်ကျသွားသည်။

"ကြီးကြီးမေရေ.... ဖေဖေ..... မေမေ"

ညာမေတင်သည် သနားစဖွယ် အော်ဟစ်ရင်း ပြင်းစွာသော
ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြင့် သတိလစ် သွားရှာ လေသည်။

ညာမေတင်သည် သတိရသောအခါတွင်မူ သူသည် အလွန်မြင့်မားသော
နေရာမှာ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ သည်။ နာကျင်နေသော်လဲ
သွေးထွက်ပေါက်ကွဲစူးယှသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကမူ လုံးဝမရှိချေ။

ညာမေတင် သည် သူ့ကိုယ်သူ အိပ်မက်မက်နေသလားဟုပင်
ထင်လိုက်မိသည်။ လဲနေရာမှ အားယူထ လိုက်သော အခါ သူရောက်နေသော
နေရာသည် အလွန်မြင့်သော သစ်ပင်ကြီးတပင် ထိပ်ဖျားပေါ်မှာ ဖြစ်ကြောင်း
သိရသည်။ သစ်ပင်ကြီးထိပ်ဖျားတခုလုံးကား နွယ်ပင်တွေ
ယှက်သိုင်းနေသည်။ ညာမေ တင် သည် အရွက်ဖားကြီးတွေ ထူထပ်စွာ
ဖုံးအုပ်နေသော နွယ်ပင်တွေယှက်သိုင်းနေသည့် သစ်ပင်ထိပ် ဖျားပေါ် မှာ
သက်တောင့်သက်သာ ရောက်နေသည်။

ကောင်းကင်တပြင်လုံးကား မိုးသားတွေလား မြူခိုးတွေလားမသိရသည့်
အခိုးအငွေ့တွေ ဖုံးပြီး မိုင်းမိုင်း မှောင်မှောင်ဖြစ်နေသောကြောင့်
ညာမေတင်သည် နေပူခြင်းဒဏ်မှ သက်သာနေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ် မှာ

ဝတ်ဆင် ထားသည့် အဝတ်သည် ဂါဝန်အနား စုတ်ပြတ်သွားသည်မှ လွဲပြီး ဝတ်လျက်ပင် ဖြစ်သည်။ ခြေအိတ် နှင့် ဘိနပ်ကလဲ စီးထားလျက်ပင်ရှိသည်။

ညာမေတင်သည် လဲနေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။ ကိုယ်လက်တွေ နာကျင်နေသဖြင့် တဖြေးဖြေးအား ယူထလိုက်ရသည်။ သစ်ကိုင်းဖျားတွေကို နွယ်ယုက်ရစ်လိမ်နေကြသည့် နွယ်ပင်ကြီးတွေ၏နာမောင်း နှင့် အရွက် တွေကြောင့် ညာမေတင်သည် စပရိမ်တပ်ထားသော ဆိုဖာကြီးပေါ်မှာ ထိုင်နေရသလို ဖြစ် နေသည်။

ကိုယ်ကို သက်သာအောင် ပြုပြင်နေလိုက်ပြီးမှ ညာမေတင်သည် သူဘာဖြစ်သည်ကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ သူ့ကြီးကြီးမေနှင့် မြစ်ကြီးနားသို့လိုက်ရန် လေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆင်းခဲ့သည့်အကြောင်း၊ ဖေဖေ နှင့် မေမေ က လိုက်ပို့သည့်အကြောင်း၊ ကြီးကြီးမေနှင့် လေယာဉ်စီးခါ ခရီးထွက်ခဲ့သည့်အကြောင်း၊ လေယာဉ် ပေါ်တွင် သူအိပ်ပျော်သွားသည့်အကြောင်း၊ လေယာဉ်ကြီး သွက်သွက်ခါ နေသည့်အကြောင်း၊ ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီး ကို ကြားရပြီး လေယာဉ်ကြီးပေါက်ကွဲသွားခါ လေထဲသို့ သူ လွင့်ကျခဲ့သည့် အကြောင်း။

ညာမေတင် ကောင်းစွာသတိရလာသည်။

"ကြီးကြီးမေတို့ ဘယ်ရောက်သွားကြလဲ။ ဒီနေရာမှာ ငါတယောက်ထဲ ရောက်နေတာလား"

ထိတ်လန့်စွာ တွေးရင်း ညာမေတင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

နက်ခေါင်လှသော တောတောင် သေလာ ဟောမာ ဂနိုင်းဝယ် ပင်ခြမ်း
 ယုက်ဆိုင်နေသည့် မြင့်မားလှ သော သစ်ပင်ကြီးတို့သည် သစ်ပင်တက်
 ကျွမ်းကျင်သူတို့အဖို့ မြေပြင်ခြေတင်ရန် မလိုဘဲ တပင်နှင့် တပင်
 သစ်ကိုင်းချင်း ကူးပြီး သွားလောင်အောင်ပင် ထူထပ်ပိတ်ဆီး
 နီးကပ်နေကြသည်။ မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီး တို့ အထက်ကမူ
 မိုင်းမုံပြာရီတိမ်ဆီထိမျှ မြင့်မားလှသည့် တောင်ကြီးတွေကို တွေ့ရသည်။
 ဝေးကွာ လှမ်းလွန်း သည့် တနေရာတွင်မူ ရေပြင်နှင့် သဏ္ဍာန်တူသော
 အရာတခုကို တွေ့ရသည်။

ညာမေတင်သည် သူတယောက်ထီးထီးသာ ဤနေရာမှာ
 ရောက်နေကြောင်းကို သဘောပေါက်လိုက် သည်။ ညာမေတင်
 ဘာလုပ်ရမည်နည်း၊ သစ်ပင်ကြီးပေါ်ကလဲ မဆင်းတတ်၊ မဆင်းဝန်၊
 တယောက်ထဲ လဲ မနေ ဝန်။

"ဖေဖေရေ၊ မေမေရေ၊ ကြီးကြီးမေရေ... တင်တင် တယောက်ထဲ၊ တင်တင်
 တယောက်ထဲ၊ တင်တင် ကြောက်တယ်၊ လာကြပါအုံး၊ ကယ်ကြပါအုံး"

ကြေကွဲ ဝမ်းနည်း လှစွာ အသံကုန် ဟစ်ကြွေးပြီး ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးလိုက်သည်။

အားပါးတရ ငိုပြီးမောလွန်းသဖြင့် အငိုတိတ်လိုက်သည်။ ရေငတ်လိုက်သည်မှာ
 ပြောဘွယ်မရှိချေ။ သစ် ပင်ထိပ်ဖျားပေါ်က လိမ့်ကျမည်ကို
 ကြောက်သောကြောင့် နေရာကလဲ မလှုပ်ဝန်အောင် ဖြစ်နေသည်။

မောပန်းအားကုန်လွန်းသဖြင့် ငိုသံထွက်တော့သော်လဲ မျက်ရည်တွေကမူ
 တားဆီးမရအောင် ကျနေ ဆဲပင် ဖြစ်သည်။

တောတောင်တစ်ခုကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေက
 တော်တော်ပင်ပြင်းထန်သဖြင့် ညာမေ တင် ရောက်နေသော
 သစ်ပင်ကြီး၏ထိပ်ဖျားသည် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ခါနေသည်။ ညာမေတင်သည်
 မိဘများ နဲ့ နေ့စဉ် က အိမ်ဝင်းထဲမှာ ဆင်ပေးထားသော ဒါန်းကို
 ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်စီးခဲ့သည်။ ဒါန်းလွှဲပေးသူ အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးကို
 အရှိန်ပြင်းပြင်း လွှဲခိုင်းခဲ့သည်။ အမြင့်ကြီး လွှဲခိုင်းခဲ့သည်။ ထိုစဉ်အခါက
 ညာမေတင် သည် ကြောက်စိတ် ရှိရကောင်းမှန်းပင် မသိခဲ့ချေ။ ဒါန်း
 ပြင်းပြင်းလွှဲလေ ပျော်လေ၊ ဒါန်းကို အမြင့်ကြီး လွှဲလေ ပျော်လေ။

ယခု သစ်ပင်ထိပ်ဖျား၏ လှုပ်ရှားယိမ်းနွဲ့နေသည်မှာ ဒါန်းအရှိန်ပြင်းပြင်း
 လွှဲသည်နှင့် ဆင်ဆင်တူနေ သော်လဲ အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေသည့်ဘဝမို့
 ညာမေတင်ကြောက်ရွံ့ထိပ်လန့်နေသည်။ လိမ့်ကျမည်စိုး သောကြောင့်
 သူ့လက်နား နီးနီးမှာရှိနေသော နွယ်တခွေကို တင်းကြပ်စွာ ဆုတ်ကိုင်ပြီး
 မျက်ရည်တွေ တွေကျ နေသော မျက်လုံးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို
 အားငယ်စွာကြည့်လိုက်သည်။

ညာမေတင်၏နားထဲမှာ ထူးဆန်းသော အသံတသံကို ကြားလိုက်ရသည်ဟု
 ထင်သည်။ အသံသည် ညာမေတင် ရှိနေရာနှင့် သိပ်မဝေးချေ။ ထိုအသံသည်
 ညာမေတင် လုံးဝနားမလည်သော ဘာမှန်းမသိ သည့် အသံမျိုး ဖြစ်သည်။
 လူတို့ပြောဆိုနေကြ ဘာသာစကားမျိုးမဟုတ်ကြောင်းကိုမူ ညာမေတင် စဉ်း
 စားမိသည်။ လူတို့ ပြောဆိုသည့် ဘာသာစကားဖြစ်လျှင် ညာမေတင်
 နားလည်ရမည်သာဖြစ်သည်။

အသံ သည် လူတို့ဘာသာစကား မဟုတ်သော်လဲ ရန်မူမည့်အရိပ်လက္ခဏာ
 မရှိချေ။

ညာမေတင်သည် စောစောကပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်ဆိုသော်လဲ အပေါ်ယံကိုရှုပ်ပြီး ကြည့် လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သစ်ပင် သစ်ကိုင်းတွေအတွင်းကို သေချာစွာမကြည့်ခဲ့ချေ။ ယခု ထူးဆန်း သော အသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အသံထွက်ပေါ်လာရာ သူ့ဘေးဘက်ဆီကို သေချာစွာ ကြည့် လိုက်သည်။ ထိုအခါ မှ ညာမေတင် သတိလစ်လုနီးပါးဖြစ်အောင်ပင် ကြောက်ရွံ့လှသဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် ဖုံးခါ မျက်စေ့ မှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ မိဘများက သင်ပေးထားသည့် ရှိခိုးခြင်း ဂါထာကို ရွတ်လိုက်သည်။

"မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပါ၏။ တရားတော်ကို ရှိခိုးပါ၏။ သံဃာတော်ကို ရှိခိုးပါ၏။ ဖေဖေ မေမေနဲ့ ကြီး ကြီးမေကို ရှိခိုးပါ၏။ စာသင်ပေးသော ဆရာများကို ရှိခိုးပါ၏။ ကယ်တော်မူကြပါဘုရား..."

ပြင်းစွာသော ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြင့် အသံပင်မထွက်နိုင်တော့ချေ။ ညာမေတင်သည် နှုတ်ခမ်းသာ လှုပ်နိုင်ရှာ တော့သည်။

ညာမေတင် တွေ့လိုက်ရသော အသံရှင်ကား ကြီးမားမည်းနက်သော လူဝံကြီးနှစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ လူတို့ အရပ်အမောင်း ထက်များစွာ သာလွန်ကြီးမားပြီး တုတ်ခိုင်သော ကိုယ်ထည်ကြီးများဖြင့် အားခွန်ပလ သန်စွမ်းသော လူဝံကြီး နှစ်ကောင်ဖြစ်သည် ရှည်လျား မည်းနက်သော အမွှေးရှည်ကြီးတွေ ဖုံးလွှမ်း နေသည်မှာ ညာမေတင်လို အားကိုးရာမဲ့ပြီး သွေးပျက်လုနီးပါး ဒုက္ခ ရောက်နေသည့် လူမမယ် ခလေး တယောက်အဘို့ လိပ်ပြာစင်လောက်အောင်ပင် စိတ်ထဲမှာ ခံစား နေရရှာသည်။

လူဝံကြီးနှစ်ကောင်ကားအဖိုနှင့် အမမောင်နှံစုံဖြစ်သည်။ ညာမေတင်
လေယာဉ်ပေါ်က ကျပြီးတင် နေသည့် သစ်ပင်ကြီး၏ ခွဆုံမှာ
အသိုက်ပြုလုပ်နေထိုင်ကြသော လူဝံမောင်နှံဖြစ်သည်။ သူတို့
အသိုက်ရှိနေရာ အပေါ်တွဲတွဲသို့ တစ်တစ်ခုသော အရာဝတ္ထုသည် အရှိန်ပြင်း
ပြင်းဖြင့် ကျရောက် လာသောအခါ လူဝံကြီး ဇနီး မောင်နှံ သည် စူးစမ်းစွာ
မြင်သာသည့် နေရာက ကြည့်ကြသည်။

ချစ်စရာကောင်းသော ကောင်လေး တကောင်ကျလာကြောင်းကို
မြင်ကြသည်။ ထိုအကောင်လေးသည် ပုံသဏ္ဍာန်မှာ သူတို့နှင့် တူသော်လဲ
သူတို့လို အမွှေးရှည်ခြင်း မရှိဘဲ ထူးဆန်းသော အရေခွံတစ်ခုဖြင့် ဖုံးအုပ်
ထားသည်ဟု သူတို့စိတ်မှာ ထင်ကြသည်။

ညာမေတင် ကြောက်ရွံ့ထိပ်လန့် နေသည့်ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်ကြသော
လူဝံကြီးမောင်နှံ သည် သူတို့ ရှိနေရာက လုံးဝမလှုပ်ရှားကြချေ။
သူတို့ကိုကြောက်နေကြောင်း သိဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက် စွာသော နေမြဲတိုင်း
နေကြသည်။

မျက်စေ့မှိတ်ပြီး ဘုရားကိုတမ်းတနေသော ညာမေတင်သည်
သူမြင်နေရသည့် အကောင်း ကြီး နှစ်ကောင် က သူ့ကိုလာကိုက်
လေမည်လား၊ ဖမ်းယူသတ်ညှစ်လေမည်လား၊ ဆွဲဆုတ် ကုပ်ဖဲ့
လိုက်လေမည်လား ဟူသော အတွေးဖြင့် ကြက်သီး ဖြန်းဖြန်းထနေသော်လဲ
အချိန်တော်တော် ကြာသည့် တိုင်အောင် သူ့အနားသို့ မည်သည့်အကောင်မှ
လာခြင်းမရှိ၊ သူလဲနေမြဲတိုင်း နေရာမှ ဘေးကင်းစွာ ရှိနေသည်
ကိုတွေ့ရသောအခါ မှိတ်ထားသော မျက်လုံးကို မရဲတရဲဖွင့်ကြည့်လိုက် သည်။

ထိုအခါ သူ့ကိုကြည့်နေသော အကောင်ကြီး နှစ်ကောင်သည် သူတို့မူလရှိနေသည့် နေရာမှ သာရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ညာမေတင်က သူတို့ရှိရာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ တကောင်သာအကောင်ကြီးသည် လှုပ်ရှားလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"ဒီတခါမှ ငါ့ကို သတ်ဖို့လာပြီထင်တယ်"

ဟူသော အတွေးဖြင့် ညာမေတင်က မျက်စေ့ကို မှိတ်ထားလိုက်ပြန်သည်။ တကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုံ နေသည်။ ထိုအခိုက် သူ့အနားသို့ တစုံတခုသော အရာသည် ငြင်သာစွာကျရောက် လာသည်ကို မျက်စေ့ မှိတ်ထားသော ညာမေတင်က သိလိုက်သည်။

"ဟိုအကောင်ကြီးဘဲ ထင်တယ်၊ ငါလှုပ်လိုက်ရင် ငါ့ကို ကိုက်ဆွဲတော့မှာဘဲ"

ညာမေတင်က ပြင်းစွာသော ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြင့် ငြိမ်နေသည်။ သို့သော် သူ့အနား ကျ ရောက်လာသော အရာဝတ္ထု သည် လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်းမရှိသောအခါ ညာမေတင်က မဝန့်မရဲဖြင့် မျက်စေ့ဖြင့်ကြည့်လိုက် ပြန်သည်။ သူ့အနားကို ကျရောက်လာ အရာဝတ္ထုသည် လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်း မရှိသော အခါ ညာမေတင် က မဝန့်မရဲဖြင့် မျက်စေ့ဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သူ့အနားသို့ ကျ ရောက်လာသော အရာသည် ပျားရည် စက်စက် ယိုနေသော ပျားသလက်အပိုင်းအစ တခုဖြစ်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ကြောက်သော အကောင်ကြီး နှစ်ကောင် ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ ပြန်သည်။

အကောင်းကြီးကောင်၏ လက်ထဲမှ ပျားသလက်အပိုင်းအစ တခုကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ညာမေတင် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သူ့အနားသို့ ကျလာသောအရာ လူဝံကြီး ကိုင်ထားသောအရာကို ပျားသလက်ဖြစ်ကြောင်း မသိချေ။

"ငါ့ကို စားစေချင်လို့ ဒီဟာကြီး ပြစ်ပေးလိုက်တာထင်တယ်"

ရန်မူဟန် လုံးဝမရှိဘဲ ပျားရည်စက်စက် ကျနေသော ပျားသလက်ကို ပြစ်ပေးလိုက်သော အကောင်ကြီး နှစ်ကောင်ကို ကြောက်သော ညာမေတင်၏ စိတ်သည် မဆိုစလောက် အရှိန်လျော့ သွားသလို ဖြစ်သွား သည်။ ခလေးပြီပြီ ဆာလောင်သော စိတ်ကလဲ ပေါ်လာသဖြင့် ပျားသလက် ကိုအလွန်အမင်း စားလိုသည်။ သို့သော်..

သူတို့ပြစ်လိုက်သော ဟာကိုငါက ကောက်စားလိုက်လျှင် သူတို့ပစ္စည်း စားရမည်လား ဟုစိတ်ဆိုးပြီး ငါ့ကို လာကိုက် နေမည်လား

ဟူသော ကြောက်စိတ်မပြေသည့် အတွေးကိုလဲ တွေးလိုက်မိပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ပျားသလက်ကို စားလိုသည့် စိတ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၊ လူဝံကြီးမောင်နှံကို ကြည့် လိုက်ဖြင့် သနားစဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

ပျားသလက်ကိုကိုင်ထားသည့် လူဝံကြီးက သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေသည့် ပျားသလက် တပိုင်း ကို မြှောက်ပြသည်။ သူတို့ဘာသာဖြင့် ပါးစမ်မှာ အသံမြည်လိုက်သည်။

"စားလို့ ပြောတာလား၊ စားစေချင်လို့ ပြစ်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်မှာပါ။ ငါ့ကိုသတ်ချင်ရင် ငါဒီ နေရာ ရောက် နေတာ နဲ့ တပြိုင်နက် သူတို့သတ်ပြီး ကြရာပေါ့"

ညာမေတင်သည် တွေးရင်း ကြောက်သည့်စိတ်သည် မဆိုစလောက် လျော့နေရာမှ နည်းနည်း ပိုလျော့လာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် လူဝံကြီးနှစ်ကောင်ကို မျက်စေ့ကမျက်တောင်မခတ် ကြည့်ရင်း လက်ကို ငြင်သာစွာ လှုပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပျားသလက်နား ရောက်အောင် လက်ကိုရွှေ့ ကြည့်သည်။

"သူတို့ပစ္စည်းကို မစားစေချင်ရင် ငါ့လက်လှုပ်လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် စိတ်ဆိုးပြုကြ လိမ့်မယ်"

ညာမေတင်သည် စိတ်ကတွေးရင်း ငြင်သာစွာ လှုပ်နေသော လက်ကို ပျားသလက်နှင့် ထိလိုက်သည်။ ရဲရဲ မကိုင်ဝန့်သေးချေ။ အကယ်၍ လူဝံကြီး နှစ်ကောင် စိတ်ဆိုးဟန်ကို တွေ့ရလျှင် သူ့ကို ပြန်ယုတ် ထားလိုက်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ နေမြဲတိုင်း နေလိုက်မည်ဟု စိတ်ထဲက စီစဉ်ထားသည်။ သို့သော် လူဝံကြီး နှစ်ကောင်သည် ညာမေတင်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ခါ ဝမ်းသာဟန်တူကြသည်။ သူတို့လက်ထဲမှာ ရှိနေသော ပျားသလက်အပိုင်းကို မြှောက်ပြခါ ငြင်သာတိုးတိတ်သော အသံဖြင့် သူတို့ဘာသာဘဝ မြည်တမ်း လိုက်သည်။

ညာမေတင်သည် လူဝံကြီးနှစ်ကောင်၏ အမူအရာကြောင့် အားတက်သလို စိတ်မျိုးဖြင့် သူ့အနားက ပျားသလက် ကို ကိုင်လိုက်သည်။ မျက်စေ့ကမူ လူဝံကြီးနှစ်ကောင်ကို မျက်တောင်မ ခတ်ကြည့်မြဲတိုင်း ကြည့် နေသည်။ လက်ဖြင့် ကိုင်မိပြီး ဖြစ်သော ပျားသလက်ကို ညာမေတင်က တဖြေးဖြေး သူ့ပါးစပ်နား ရောက်အောင် မြှောက်လိုက်သည်။ လူဝံကြီးနှစ်ကောင်ကား မူလအနေ အထားအတိုင်းပင် ညာမေတင်၏ လှုပ်ရှားဟန် ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြသည်။

ညာမေတင်သည် နှုတ်ခမ်းနားရောက်နေပြီ ဖြစ်သော ပျားသလက်မှ သင်းယုံ့သော ပျားရည် အနံ့ကြောင့် စား လိုသော ဆန္ဒကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ပျားသလက်ကို ကိုက်စားလိုက်သည်။ မျက်လုံး ကမူလူဝံကြီးနှစ်ကောင်ကို ကြည့်မြဲတိုင်း ကြည့်နေသည်။

ညာမေတင် ပျားသလက်ကို ကိုက်စားလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်သော အခါ လူဝံကြီးသည် သူ့လက်ထဲမှ ရှိနေသော ပျားသလက် အပိုင်းကို ညာမေတင် ရှိရာသို့ ချိန်သားကိုက်စွာ ငြင်ငြင်သာသာ ရောက်အောင် ပြစ်ပေးလိုက် ပြန်သည်။

လူဝံကြီးနှစ်ကောင်က သူ့အပေါ်မှာ ရန်မမူဘဲ ကြင်နာသော မေတ္တာစိတ်ထားသည်ကို ညာမေတင်သည် လူဝံကြီးနှစ်ကောင်က သူ့ကိုချစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အစာကြွေးသည်ဟု ခလေးပြီပြီး တွေးလိုက်သည်။ ကြောက်သည့် စိတ်သည် လျော့သည်ထက် လျော့သွားသည်။

ဆာလောင်ခြင်းဖြင့် လူဝံကြီး ပြစ်ပေးလိုက်သော ပျားသလက်ကို တော်တော် များများစား လိုက်ပြီးသောအခါ ညာမေတင်သည် ရေသောက်ချင်လာသည်။ ရေကိုဘယ်နေရာမှာ သွားရှာရ မည်ကို မသိ၊ သိသည့်တိုင်အောင် ညာမေတင်သည် လူဝံကြီးနှစ်ကောင် မျက်စေ့အောက်မှ လှုပ်ရှား ခြင်းမလုပ်ဝန့် သေးချေ။

ရေသောက်လိုသော ဆန္ဒဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုလျှာဖြင့် လျက်နေသော ညာမေတင်ကို မြင် ကြ သောလူဝံကြီးနှစ်ကောင်သည် တကောင်ကို တကောင်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောင် ညာမေတင် ကိုပျားသလက်

ပြစ်ပေးခဲ့သော လူဝံကြီးက နေမြဲတိုင်းနေခဲ့ပြီး တကောင်သော လူဝံ ကြီးသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ လျှင်မြန် စွာ ဆင်းသွားသည်။

နာရီဝက်သာသာ ကြာသောအခါ ခွက်သဏ္ဍာန်ဖြစ်နေသော သစ်ခွံတစ်ခုဖြင့် ရေထည့်ခါ လူဝံကြီးသည် သစ်ပင်ပေါ် ပြန်တက်လာသည်။ ရေထည့်ထားသည့် သစ်ခွံကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ခါ သစ်ပင်ပေါ်သို့ ကျင်လည် စွာ တက်လာသော လူဝံကြီးကို ကြည့်နေသော ညာမေတင်သည် သူကြည့်ခဲ့ဘူးသည့် ဆပ်ကထဲက ဂျမ်းဘား ကစားသည့် သူတွေကို ပြန်လည်သတိရ မြင်ယောင် လိုက်မိသည်။

လူဝံကြီးက ရေထည့်ထားသည့် သစ်ခွံကို ကိုင်မြှောက်ပြသည်။ ညာမေတင်က ရေကို အလွန်အမင်း သောက် လိုသော်လဲ ကြောက်စိတ်က ကွယ်ပျောက်သွားခြင်း မရှိသေးသောကြောင့် ငြိမ် သက်စွာကြည့်မြဲ တိုင်းပင် ကြည့်နေလိုက်သည်။

ရေခွက်ကို လက်တဖက်က ကိုင်လျှက်နှင့် လူဝံကြီးသည် ညာမေတင် ရှိရာသို့ ခြေတ ဘက်ကို ဖြေးညှင်းစွာ လှမ်းလိုက်သည်။ ညာမေတင်သည် အသက်ကို အောင့်ထားလိုက် မိသည်။

လူဝံကြီးက တလှမ်းခြင်း ရှေ့တိုးလာသည်။ ညာမေတင်သည် သူ့ကို ရန်မူဟန် မရှိမှန် သိလျှက်နှင့် ကြောက်သည့် စိတ်ကိုထားဆီးမရချေ။ ထို့ကြောင့် လူဝံကြီးရှေ့သို့ တိုးလာသည်ကို မျက်လုံး ပြူးကြည့်ရင်း.....

"ငါ့ကို ဘာမှမလုပ်ပါစေနဲ့၊ ဘုရား တရား သံဃာ မိဘဆရာ ကြီးကြီးမေကို ရှိခိုးပါ၏"

အသံထွက်ဝန်ဘဲ စိတ်ထဲက တမ်းတရှိခိုးခါ လက်ကလေး နှစ်ဘက်ကို ယှက်ပြီး ရှိခိုး ရင်းသူ့ ဆီသို့လာနေသော လူဝံကြီးကို သနားစဖွယ် ကြည့်နေရှာသည်။

လူဝံကြီး သူ့အနားရောက်လာသောအခါ ကြောက်စရာကောင်းသော သွင်ပြင် ရုပ်ရည် ကြောင့်မကြည့်ဝင့်တော့ဘဲ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်ရှာသည်။ သူ့ရှေ့ ရောက်လာသော လူဝံကြီး ၏ ငြိမ်သက်နေခြင်း ကို သတိထားမိသောအခါ ညာမေတင်ကို မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့် မိပြန် သည် လူဝံကြီးသည် ညာမေတင် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သော အခါမှ ညာမေတင်အနားမှာ ထိုင်လိုက် သည်။ လူဝံကြီး၏ ဆိုးရွားသော ကိုယ်နံ့ကြီး ကြောင့် ညာမေတင်သည် အံချင်စိတ်ပင် ပေါ်လာမိ သည်။

လူဝံကြီးသည် ညာမေတင်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ငြင်သာစွာ ဆွဲယူပွေ့လိုက်သည်။ ညာမေ တင်ကား ဆတ်ဆတ်တုံ နေရှာတော့သည်။ ရုန်းလဲ မရုန်းဝင့် အော်လဲ မအော်ဝင့်၊ လူဝံကြီးကို ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြောက်ရွံ့စွာ မော်ကြည့်နေသည်။

လူဝံကြီးသည် သူယူလာသည့် သစ်ခွံခွက်ကို ညာမေတင်၏ ပါးစပ်နားသို့ တော့ပေးသည်။ သစ်ခွံခွက်ထဲတွင်မူ ကြည်လင်အေးမြသော ရေက ရေငတ်နေသော ညာမေတင်ကို ကြောက်သည့် စိတ် ဖယ်ထုတ် လိုက်သည်။

ညာမေတင်သည် လူဝံကြီး တိုက်သည့် ရေကို အားရပါးရ သောက်လိုက်သည်။ ညာမေ တင် ရေသောက်ပြီး သောအခါ လူဝံကြီးသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ယုယကြင်နာဟန်ဖြင့် ပွေ့ပိုက်ထား သော ညာမေတင် ကို မလွှတ်သေးဘဲ ပျားသလက်ပြစ်ပေးခဲ့သည့် လူဝံကြီးကို သူတို့ဘာသာဘဝ ဖြင့်အသံပြု လိုက်သည်။ ညာမေတင် အပါး သို့ ရောက်လာသည်။

နှစ်ကောင်လုံး အနားသို့ ရောက်လာသောအခါမှ ညာမေတင်သည် ကြောက်ကြောက် ဖြင့် နှစ်ကောင်လုံးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ့ကို ပျားသလက် ပြစ်ပေးသော လှုပ်ကြီးသည် လှုပ်အမကြီး ဖြစ်ပြီး သူ့ကို ရေတိုက်ပြီး ပွေ့ပိုက်ထားသော လှုပ်ကြီးသည် လှုပ်အထီးကြီး ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ညာမေတင်ကို ပွေ့ပိုက်ထားသော လှုပ်အထီးကြီးက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ရှိနေသော ညာမေတင် ကို လှုပ်အမကြီးလက်ထဲသို့ လွှဲပေးလိုက်သည်။ လှုပ်အမကြီးက ညာမေတင်ကို မိခင်က သမီး ငယ်အားပွေ့ပိုက်သလို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကြင်နာစွာ ပွေ့ပိုက်လိုက်သည်။ သူ့တို့ကိုယ်နဲ့က ဆိုးရွားသော်လဲ သူတို့အမွှေးက နွေးထွေးသည်။ ရင်ငွေ့နူးညံ့သည်။

လေယာဉ်ပေါ်က ကျခွဲရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော ညာမေတင်သည် ပျားသလက် ကိုဘဲ အဝ စား လိုက်ရပြီးပြီ၊ အေးမြသောရေကိုလဲ အဝသောက်လိုက်ရပြီးပြီ၊ လှုပ်အမကြီး၏ နွေးထွေး နူးညံ့သော ရင်ခွင်ထဲ မှာ သက်ထောင့် သက်သာပိုက်ပွေ့ ထားခြင်းကို ခံနေရသောအခါ ညာမေတင်သည် နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားရှာ လေတော့သည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်နေသည်မသိ၊ ညာမေတင်အိမ်ယာက နီးလာသော အချိန်သည် ညနေ နေဝင် ပြီး၍ မှောင်ရိပ်ပင် သန်းစပြုနေပြီ။

ညာမေတင်မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ညာမေတင် ရောက်နေသော နေရာ သည်လှုပ်ကြီး မောင်နံ အသိုက် လုပ် နေထိုင်သော သစ်ပင်မြင့်ကြီး၏ ခွကြားထဲက လှုပ်ကြီးမောင် နံ၏ နေထိုင်ရာ အသိုက် ထဲမှာ ဖြစ်နေသည်။ နေဝင်ပြီး မှောင်ရိပ်သန်းနေပြီ ဆိုသော်လဲ လှုပ်အသိုက် လုပ်ထားသော သစ်ပင်ကြီးမှာ မြင့်မား လွန်း သောကြောင့် မိုးကောင်းကင်က နေဝင်ပြီးစ နီးရဲသော တိမ်ရောင်တွေသည် သစ်ပင်ကြီးတွေ ထူထပ်

လွန်းသော မြေပြင်ကို တိမ်ရောင် မပက်ဖြန်းနိုင် သော်လဲ မြင့်မားသည့် သစ်ပင်ကြီးထက်မှ လှုပ်သိုက် ကိုမူ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နိုင်အောင် နီရဲသော တိမ်ရောင်က ပက်ဖြန်းပေးနေသည်။

နီရဲသော တိမ်ရောင်ဟပ်နေသောအခါ ပင်ကိုယ်က ချောမောလှပသော ရုပ်ရည်ဖြင့် ချစ်စရာကောင်း လှ သော ညာမေတင်သည် တိမ်ရောင်ကြောင့် ပိုပြီး လှပချောမောခါ ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းနေသည်။

ညာမေတင် အနားတွင်မူ လှုပ်ကြီး မောင်နံ့သည် ညာမေတင်၏ ဘေးနှစ်ဘက် မှာ တကောင်စီထိုင်ပြီး ညာမေတင် ကို ပျောက်ကွယ်သွားမည် စိုးရိမ်သည့်အလား စေ့စေ့ကြည့်နေကြ သည်ကို တွေ့ရသည်။

အိပ်နေရာမှ ထထိုင်ခါ ညာမေတင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အသိုက်ထက်မှ သစ်ပင်အောက် ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီး၏ အောက်အခြေကို မမြင်ရအောင်ပင် မှောင်ရိပ် က ဖုံးလွှမ်းနေပြီဖြစ်သည်။ ညာမေတင်သည် အားငယ်စွာဖြင့် သည်းထန်စွာ ရှိုက်ငင်ငိုကြွေး လိုက်သည်။

လှုပ်ကြီးမောင်နံ့သည် ညာမေတင်ငိုနေသည်ကို စိုက်ကြည့်နေသည် ညာမေတင် ငိုနေစဉ်မှာပင် နီရဲသော တိမ်ရောင်တွေ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ညာအမှောင် လွှမ်းမိုးလာပြီ ဆိုသော်လဲ ထိန်ထိန်သာသာ လရောင် ကြောင့် အောက်ခြေမြေပြင်မှာ အလင်းရောင် မရှိနိုင်အောင် ဖြစ်နေလင့်ကစား ညာမေတင် ရှိနေသော လှုပ်သိုက်ကြီးမှာကား လရောင်ကောင်းစွာရနေသည့် အတွက် လင်းနေသည်။

ငိုရ၍မောသွားပြီဖြစ်သော ညာမေတင်က အငိုတိတ်ပြီး ရှိုက်နေသည်။ လူဝံကြီး မောင်နံသည် ညာမေတင် ကို သူတို့ဘာသာဖြင့် တိုးတိုးတိတ် တိတ် အသံမြည်ပြလိုက်ကြသည် ထိုနောက် ညာမေတင် အိပ်ပျော် နေစဉ် မှာ အဆင်သင့်ရှာဖွေထားသည့် သစ်သီးတွေကို၎င်း ချိုမွှေးသော ပျားရည်စက် လက် ရှိနေသည့် ပျားသလက်ကို၎င်း ခွက်သဏ္ဍာန်ဖြစ်နေသော သစ်ခွံဖြင့် ခပ်ထားသည့် ရေကို၎င်း တခုပြီးတခု လက်ဖြင့် ယူပြသည်။ ညာမေတင် ပါးစပ်နား တေ့ပေးသည်။ စားစေလိုသော စေတနာကို သူတို့ဘာသာ ဘာဝ အမူအရာ ဖြင့် ပြုမူပြသည်။

ဤအခြေအနေမှာ ညာမေတင်သည် လူဝံကြီးမောင်နံကို ကြောက်သည့် စိတ်မရှိတော့ချေ။ အားငယ် သည့် စိတ်နှင့်ဝမ်းနည်းသည့် စိတ် မိဘတွေနှင့် ကြီးကြီးမေကို လွမ်းသည့်စိတ်သာရှိတော့သည်။

သို့သော် ခလေးပြီပြီ ဆာလောင်သည့် စိတ်ကလဲ ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ငိုရင်း မျက်ရည် သုတ်ရင်း နှင့် ပင် လူဝံကြီးမောင်နံကြွေးသည့် အစားအစာတွေကို ဝလင့်သည့် တိုင်အောင်ပင် စားလိုက်သည် အေးမြသော ရေကို အဝသောက်လိုက်သည်။ ညာမေတင် စားသောက်နေသည်ကို အနားက ထိုင်ကြည့် နေသော လူဝံကြီးမောင်နံသည် ဝမ်းသာ နှစ်သိမ့်ဟန်ပေါ်နေသည်။ သစ်သီးကို တခုပြီးတခု ယူပေးသည်။ ညာမေတင် မခွဲနိုင်သော သစ်သီးကို သူတို့၏ သန်မာသော လက်ကြီးများဖြင့် ထုတ်ရခက်ခဲသော အစေ့ တွေကို ထုတ်ပေးသည်။

စားသောက် ပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်သောညာမေတင်သည် သူဘယ်နေရာ ရောက်နေသည်ကို မသိနိုင် ရှာတော့ချေ။ သူ့မိဘတွေနှင့် သူ့ကြီးကြီးမေ

ရှိရာသို့ ပြန်သွားနိုင်ရန် မဆိုထားနှင့် သူရောက်နေသည့် မြင့်မား လှသော ဤသစ်ပင်ကြီးအထက်က ညာမေတင်လို ခလေးငယ်သည် မည်ကဲ့သို့ ဆင်းနိုင် ပါမည်နည်း ဝိုရလွန်း၍ မောနေပြီဖြစ်သော ညာမေတင်သည် ဝိုချင်သောစိတ်လဲ မရှိတော့ချေ။

ကောင်းကင်မှာ ထိန်ထိန်သာနေသော လမင်းကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ စိတ်ထဲမှာ မည်သို့ ခံစားနေရသည်ကို ညာမေတင် သည် ခလေးဖြစ်သော ကြောင့် ပုံသဏ္ဍာန် ပီပြင်အောင် မဖော်ပြတတ်သလို ဝေဒနာကို ရင်ထဲ မှာရော အသည်းနှစ်လုံးသားထဲမှာရော ခံစားနေရရှာသည်။

ပြောတတ်သည့် အရွယ်သာဆိုပါလျှင် ညာမေတင်သည် သူ့စိတ်ထဲမှာ မည်သို့ ခံစားနေရသည်ကို ကြားရသူ မျက်ရည်ကျလောက်အောင် ပြောပြ ပေလိမ့်မည်။

မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်လို ကောင်းကင်က လမင်းကို မျက်လုံး အကြောင်သားဖြင့် မော်ကြည့်နေသော ညာမေတင် ကို လူဝံမကြီးသည် အသာ အယာ ပွေ့ယူလိုက်သည်။ နွေးထွေးသော သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ လဲလျောင်း စေပြီး အိပ်စေလိုသည့် အမူအရာကို ထင်ထင်ရှားရှားပြသည်။

ညာမေတင်အနေဖြင့် အိပ်ချင်သည် မအိပ်ချင်သည်မဟုတ်တော့ချေ။ နုနယ်သော စိတ်ခလေးမှာ အားငယ်ခြင်း၊ လွမ်းဆွတ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ စုပေါင်းခံစား နေရသည်ကြောင့် ငြိမ်ငြိမ်လေးသာ တွေးနေချင် သည်။ လူဝံမကြီး ပြုပြင်ပေးသည့် အနေအထားအတိုင်း အလိုက်သင့်လဲ လျောင်းခါ ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက် သည်။

ညာမေတင်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သိပ်လိုက်ပြီဖြစ်သော လူဝံမကြီးသည် သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ ညာမေတင်ကို ပွေ့ပိုက်လျက်ပင် အိပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ လူဝံထီးကြီးသည် ညာမေတင်ကို ကြင်နာဟန်ဖြင့် သေသေ ချာချာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည်လဲ ညာမေတင်၏ တဖက်ဘေးက လဲလျောင်း အိပ် လိုက်သည်။ ညာမေတင်ကား လူဝံကြီးမောင်နံ နှစ်ယောက်အကြားမှာ အိပ်နေရသောကြောင့် သစ်ပင် အမြင့်ကြီး ထက်က မည်သည့်နည်းနှင့်မှ လိမ့်ကျနိုင်မည်မဟုတ်တော့ချေ။

တနေ့နေ့ တရွေ့ရွေ့ ရက်တွေ ကုန်လာခဲ့သည် လေယာဉ်ပျက်ကျပြီး လူဝံကြီးမောင်နံထံ ညာမေတင် ရောက်နေသည်မှာ မည်မျှကြာနေပြီကို ညာမေတင် မမှတ်မိနိုင်တော့ချေ။ ညာမေတင် မှတ်မိနေသည်က နေမင်းကြီး ထွက်လာသည်။ လမင်းကြီး ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက် နေမင်းကြီး ထွက်လာ ပြန်သည်။

လမင်းကြီးနှင့် နေမင်းကြီးတို့ ထွက်လာသည့် အကြိမ်ပေါင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည့် အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက် နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည် ကိုကား ညာမေတင် ကောင်းစွာ သိခဲ့လေသည်။

ညာမေတင် လေယာဉ်ပေါ်က ကျလာစသ် ဝတ်လာခဲ့သည့် အဝတ်တွေ သည် စုတ်ပြတ်ကုန်လေပြီ။ ညာမေတင် ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လဲ ထွားကျိုင်းလာခဲ့သည်ကြောင့် ပါလာရင်းစွဲ အဝတ်ကလေးများမှာ မလုံ တော့ချေ။

ညာမေတင်အဘို့ သစ်ပင်ကြီးပေါ်က မဆင်းရသည့် အဖြစ်မှ လွဲပြီး စားရေးသောက်ရေးမှာ ပူစရာ မရှိချေ။ လူဝံကြီးမောင်နံသည် တယောက်တလဲ အစာရှာထွက်သည်။ နှစ်ကောင်မသွားကြချေ။ လူဝံ အမကြီး က

ညာမေတင်နှင့်အတူ သစ်ပင်မြင့်ကြီး အသိုက်ထဲမှာ နေရစ်ခဲ့သည်က များသည်။ ယခင်ကလဲ သူတို့ ထုံးစံရှိသည့်အတိုင်း နေရစ်ခဲ့လေသလား၊ ယခုမှ ညာမေတင်ကို စိတ်မချသောကြောင့် စောင့်ရှောက် ကြည့်ရှုရန် နေရစ်ခဲ့လေသလား ဆိုသည်ကို ညာမေတင်သည် ခလေးဖြစ်သောကြောင့် မတွေးတတ်ချေ။

သို့သော် သူနှင့်အတူ နေရစ်ခဲ့သော လူဝံမကြီးသည် အလကား ထိုင်နေသည်မဟုတ်။ သူတို့သုံးယောက် နေထိုင်သည့် အသိုက်ကို လေမိုးလုံအောင် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ သစ်ရွက်များဖြင့် မိုးကာသည်။ ခိုင်ခန့်အောင် ပြုပြင်သည် ညာမေတင်အား သစ်ပင်တက်တက် ဆင်းတတ်အောင် သင်ပေးသည်။ သင်ပေးစ အချိန်ကမူ ညာမေတင်သည် ကြောက်လွန်းသောကြောင့် ဆတ်ဆတ်တုံနေရှာသည်။ ညာမေတင် ကြောက်မည် ဆိုကလဲ ကြောက်ရှာပေမည်။

အသိုက်ရှိနေရာ အထက် ခွဆုံကနေပြီး အောက်ခွဆုံရောက်အောင် ညာမေတင်ကို လူဝံမကြီးက တွန်းချသည်။ ညာမေတင်သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်ရင်း လိမ့်ကျသွားသည်။ သို့သော် ညာမေတင် အောက်အကိုင်း ခွဆုံသို့ မရောက်မှီမှာပင် လူဝံမကြီးသည် လျှင်မြန်စွာ အောက်ကိုင်းသို့ ခုန်ဆင်း လိုက်သောကြောင့် ညာမေတင် အောက်ကိုင်းခွဆုံသို့ မရောက်မှီမှာပင် လူဝံမကြီးက ရောက်နှင့် နေပြီဖြစ်သည်။

ညာမေတင်ကျလာသောအခါ သစ်ပင်အောက် မြေပြင်သို့ ညာမေတင် မကျစေရန် လူဝံမကြီးက ဆီးပြီး ဖမ်းထားလိုက်သည်။ ညာမေတင်

အကြောက်ပြေသလောက် ရှိသောအခါ လူဝံမကြီးသည် ညာမေတင်ကို သစ်ပင်ကြီး ပေါ်ရှိ သူတို့ အသိုက်သို့ ပြန်တက်စေလိုဟန်ဖြင့် တွန်းတင်သည်။ ညာမေတင် လိမ့်ကျမည် ဖြစ်တိုင်း လူဝံမကြီးက လက်ဖြင့် ဖေးထားပြီး အတွင်သာ တွန်းတင်နေတော့သည်။

ညာမေတင်က ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေသောအခါ ညာမေတင်၏ လက်နှစ်ဘက်ကို လူဝံမကြီးက ကိုင်ပြီး သစ်ပင်ပင်စည်ကို ဖက်စေသည်။ ထို့နောက် ညာမေတင်၏ တင်ပါးနှစ်ဘက်ကို တွန်းတင်ပေးသည်။ ညာမေတင် သည် သူ့ကို သစ်ပင်ပေါ် ပြန်တက်စေလိုကြောင်း စဉ်းစားမိလာသည်။ ထို့အပြင် သူ့ကို သစ်ပင်ပေါ် လက်ဖြင့် တွန်းတင်နေသည်မှာ အဆင်မသင့်သည့်အခါ လူဝံမကြီး၏ လက်သည်း ရှည်ကြီး များက သူ့တင်ပါးကို မျက်မျက်ကြီး ထိုးမိ စူးမိနေသည်။ စူးမိထိုးမိသည့်အခါ နာလွန်းသည့်အတွက် မျက်ရည် ရစ်ဝိုင်း သော မျက်လုံးဖြင့် လူဝံမကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လူဝံမကြီးသည် လက်သည်းဖြင့် စူးမိထိုးမိသည့် ညာမေတင်၏ တင်ပါးကို သူ့ပါးဖြင့် အပ်ထား တတ်သည်။ လက်ဝါးဖြင့် ယုယစွာ အုပ်ကိုင်ထားတတ်သည်။ လူတို့ဘာသာ စကားဖြင့် မပြောတတ် သော်လဲ...

'နာသွားသလားသမီးရယ်၊ အမေတမင်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူးနော်'

ဟု ပြောဆိုချော့မော့နေသည့် အသွင်မျိုးကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခါ ညာမေတင်သည် သူ့အသား နာသွားသည်ကိုပင် အမှတ်မထားနိုင်တော့ဘဲ လူဝံမကြီး၏ ကြင်နာဟန်ထင်ထင်ရှားရှား ကြီးပြနေသော မျက်နှာ ကို

ကြည့်ခါသနားသွားသည်။ ထိုအခါ ညာမေတင်သည်။ လူဝံမကြီး၏ ရင်ခွင်ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ခွေခါ လူဝံမကြီး ၏ ခါး ကို အလိုလို ဘက်ထားမိရက်သား ဖြစ်သွားသည်။

လူဝံမကြီးသည် ညာမေတင် အပြုအမူကို များစွာ နှစ်ခြိုက်သွားဟန်ဖြင့် ညာမေတင်၏ ဦးခေါင်းကို ပွတ်သတ် ပေးသည်။ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ညာမေတင်၏ ဆံပင်လေးတွေကို လက်ဖြင့် သပ်ယပ် ပြုပြင် ပေးသည်။ ထိုနောက် ညာမေတင်ကို သစ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ တွန်းတင်ပြန်သည်။ ထိုအခါ၌ ညာမေတင်သည် သစ်ပင်အောက်သို့ လိမ့်ကျမည်ကို မကြောက်တော့ချေ။ လူဝံမကြီး၏ မေတ္တာစေတနာကို ညာမေတင် ကောင်းကောင်း နားလည်သွားခဲ့လေပြီ။ တင်ပါးကို လူဝံမကြီး၏ လက်သည်းဖြင့် ထိုးမိမည်ကိုလဲ စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြိုးစားကုပ်ကပ်ပြီး တက်သည်။ လူဝံမကြီးက အားသွန်ခွန်စိုက် တွန်းတင်ပေးခြင်း မပြုတော့ဘဲ လက်ဖြင့် ဖေးရုံသာ ဖေးပေးသည်။

ညာမေတင် နောက်ပြန်လျှောကျမည့် အဖြစ်က ကာကွယ်ရန် ညာမေတင်ခြေကို အောက်ဖက်ကနေပြီး သူ့ဦးခေါင်းဖြင့် ခုခံပေးသည့်အခါ ပေးသည်။ နေ့စဉ်ပင် ဤနည်းဖြင့် လူဝံမကြီးက သစ်ပင်ထက်က တွန်းချလိုက် သစ်ပင်ပေါ်တွန်းတင် ပေးလိုက်ဖြင့် ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာလာသောအခါ ညာမေတင်သည် သစ်ပင်ပေါ် တက်ခြင်း၊ သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းခြင်း၊ သစ်ပင်တပင်က တပင်သို့ သစ်ကိုင်းဆွဲကူးခြင်း၊ ခိုးကူးခြင်း၊ ခုန်ကူးခြင်းတို့မှာ လူဝံမကြီးမောင်နှံကို မှီနိုင်သည့် အခြေသို့ ရောက်လာသည်။

ထိုအခါ ညာမေတင်သည် မပျင်းတော့ချေ။

မျောက်တကောင်လို သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ ပျော်လာသည်။ လူဝံကြီးက အစာရှာဖွေပြန်လာသည့်အခါ ပျားရည် ပြည့်နေသော ပျားသလက်တွေ သစ်သီးတွေ စားလောက် သောက်လောက် ယူလာသည်။ ရေကို ညာမေတင် ရောက်ခါစကလို သစ်ခေါက်ဖြင့် ယူဆောင်လာခြင်းမပြုတော့ဘဲ သူတို့အသိုက် ရှိသည့် သစ်ပင်ကြီး နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေသော စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုကို ညာမေတင် သွားတတ်အောင် ပြုထားသည်။

စမ်းချောင်းလေးကို ပြပုံမှာ လူဝံမောင်နံသည် ညာမေတင်လက်ကို တယောက်တဖက် ဆွဲကိုင်ကာ ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ပထမသော် ညာမေတင်သည် သူ့ကိုမည်သည့် အတွက် ခေါ်လာခဲ့ကြသည်၊ ပထမသော် ညာမေတင်သည် သူ့ကို မည်သည့်အတွက် ခေါ်လာသည်ဟု မတွေးမိ၊ လူဝံကြီး မောင်နံ နှစ်ယောက် အကြားဝယ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

စမ်းချောင်းကမ်းပါးသို့ ရောက်သောအခါ လူဝံကြီးမောင်နံက စမ်းချောင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြကြသည်။ ထိုအခါ မှ ညာမေတင် သဘောပေါက်လေသည်။

လူဝံကြီးမောင်နံထံ ရောက်လာခဲ့သည်မှာညာမေတင်အနေဖြင့် ရက်ပေါင်းလပေါင်း မည်မျှကြာခဲ့ပြီကို မသိတော့သော်လဲ ညာမေတင်၏ အသက်လေးနှစ်သမီးအရွယ် ရောက်လာခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ညာမေတင်အသက်သည် ဆယ့်သုံးနှစ်ပင် ကျော်လေပြီ။ မိန်းခလေးတို့ ဓမ္မတာ အချိန်အခါကိုမူ မရောက် သေးချေ။ ထို့ကြောင့် ခလေးစိတ်ပင် ရှိနေသေးသည်။ အဝတ်တွေကား စုတ်ပြတ်နေလေပြီ။ လူဝံကြီး နှစ်ကောင် အကြား လူဝံမကြီး၏ ရင်ခွဲထဲမှာ ပုနေအောင် ကွေးအိပ်နေရသောကြောင့် ညအချိန်မှာ ညာမေတင် ချမ်းရမှန်းမသိခဲ့ချေ။

ယခုမှ သူ့ကို သစ်ပင်အောက် ခေါ်ချကာ မြေပြင်ကို ခြေလျင် လျှောက်ခြင်းခြင်းသည် ပထမဆုံး အကြိမ် ဖြစ်လေသည်။

ရေချိုးရသည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ညာမေတင်သည် စမ်းချောင်းကို မြင်လိုက်သောအခါ ဝမ်းသာလွန်းသောကြောင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုံနေသည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားသော လှုပ်ကြီးမောင်နှံက လွှတ်ပေး လိုက်ကြသည်။

ညာမေတင်သည် စမ်းချောင်းထဲသို့ ပြေးဆင်းသွားပြီး ကြည်လင် အေးမြသော ရေထဲမှာ သူ့တကိုယ်လုံးကို အားရပါးရ နှစ်ပြီးချိုးလိုက်သည်။ ကြာမြင့်စွာ မငြိမ် မတွေ့ခဲ့ရသော ရေကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ညာမေတင်သည် ဘာမှ မစဉ်းစားဘဲ စမ်းချောင်းထဲ ပြေးဆင်းရေစိမ်လိုက်ခြင်းဖြင့် သူ့ကိုပေါ်မှာ အရှက်လုံရုံမှသာ ရှိတော့သော စုတ်ပြတ်နေသည့် အဝတ်ကလေးတွေမှာ ရေစိုကုန်လေပြီ။

စမ်းချောင်းထဲမှာ ရေချိုးနေရင်းက ညာမေတင်သည် လှုပ်ကြီး မောင်နှံရှိရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ လှုပ်ကြီးသာ သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေပြီး လှုပ် အထီးကြီးကို မတွေ့ရချေ။ ဘယ်အချိန်က ပြန်သွားသည်ကို ညာမေတင် မသိလိုက်။

သို့သော် ညာမေတင် ထင်သကဲ့သို့ လှုပ်အထီးကြီးက သစ်ပင်ထက်က အသိုက်ကို ပြန်သွားခြင်း မဟုတ်ကြောင်းကို စမ်းချောင်းထဲမှာ ရေချိုးနေရာမှ ပြန်တက်လာသော ညာမေတင် သိလိုက်သည်။ လှုပ် အထီးကြီး လက်ထဲတွင်

ပြောက်ပြောက် ကြားကြား အရာတခု ကိုင်လာသည်ကို ညာမေတင် မြင် လိုက်သည်။

ရေစိုကုန်သဖြင့် ချမ်းနေပြီဖြစ်သော ညာမေတင်က တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်ဖြင့် လှုပ်မကြီး ရင်ခွင်ထဲကို ပြေးဝင်လိုက်သောအခါ လှုပ်မကြီးက အလိုက်သင့် ဆီးပွေ့လိုက်သည်။ ထိုနောက် လှုပ် အထီးကြီး လက်ထဲ မှာ ရှိနေသော အရာကို ယူပြီး ညာမေတင် ကိုပေးလိုက်သည်။ ညာမေတင်က ယူကြည့်လိုက်၏။

အဝါနှင့်အနက် ကြားထားသည့် နူးညံ့သော အမွှေးတွေ ဖုံးနေသော အရာတခုဖြစ်ကြောင်း မြင်ရသည်။ ထိုအရာသည် ဘာဖြစ်သည်၊ ထိုအရာသည် မည်သည့် အရာဖြစ်ကြောင်း မတွေးတတ်သော်လဲ သူ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ဆင်၍ ရကြောင်းကိုမူ သိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအရာကို ဖြန့်ကြည့်နေခိုက်မှာလှုပ်မကြီးက ညာမေတင်ကိုယ်ပေါ်မှာ စုတ်ပြတ်စိုရွဲနေသော အဝတ်စလေးကို ဆွဲချွတ်သည်။ အဝတ်စ လေးကား မဖွတ် မလျော်ဘဲ နှစ်လကြာရှည်စွာ ချွေးတွေ ချေးတွေဖြင့် ဝတ်ထားခဲ့၍ ဆွေးမြေ့နေပြီဖြစ်ရာ လွယ်ကူစွာပင် စုတ်ပြတ်ကွာကျကုန်သည် ထိုအခါ လှုပ်မကြီးက ထိုအရာကို ညာမေတင်၏ ကိုယ်ပေးမှာ ဖုံးအုပ် ပေး လိုက်သည်။

ထိုအရာကား ကျားတကောင်၏ သားရေဖြစ်သည်။ တောထဲမှာ သေနေသော ကျားတကောင်ကို လှုပ်အထီးကြီးသည် ကာလအတော်ကြာကပင် တွေ့မြင်ခဲ့သည်။ ထိုကျားသေသည် ပုတ်ပွ ဆွေးမြေ့ သွားသော အခါ ကျားရေကြီးက တောကောင်တွေ၏

နင်းနယ်ခြင်းဖြင့် အချို့နေရာတွေမှာ စုတ်ပြတ် နေခဲ့သည်။ လူဝံကြီးသည် ညာမေတင် ကိုယ်ပေါ်မှာ စုတ်ပြတ်နေသော အဝတ်တွေကို မြင်စကပင် ကျား သားရေကြီး ကို အပြန်လိုက်ဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြုတ်ပြီး သစ်ကိုင်းတစ်ခုပေါ် တင်ပြီး နေလှမ်းထားခဲ့သည်။

ယခု ကျားသားရေကြီးသည်လဲ ခြောက်သွေ့ခါ အနံ့အသက် မရှိတော့ချေ။ ညာမေတင်အနေဖြင့် ကျား သားရေကြီး ကို ဝတ်ရုံရန် နိုင်နင်းသော အားခွန်ပလ ရှိနေလေပြီ။

ညာမေတင်အနေဖြင့် လူဝံကြီးမောင်နှံတို့ဖြင့် နေထိုင်လာခဲ့ရသည့် နှစ်ပရိစ္ဆေဒအချိန်တွင်းမှာ သစ်ပင် အတက် အဆင်းတွင် တောတွင်းမျောက်များနှင့် ရည်တူအောင် ကျွမ်းကျင်ခဲ့ရုံမျှသာ သန်မာ တောင့်တင်း နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဘခင်သဘွယ်ဖြစ်နေသော လူဝံကြီးက ပေးသည့် ကျားရေကြီးကို နိုင်နင်းစွာ ဝတ်ရုံလိုက်သောအခါ ပင်ကိုက ချစ်စရာကောင်းသည့် ရုပ်ရည်အဆင်းရိသော ညာမေတင် သည် ကျားရည် ဝါဝါဝင်း နှင့် များစွာ လိုက်လျော့ ပဏာရခါ ကြည့်မငြီးနိုင်အောင်ပင် ကြက်သရေရှိလှသည်။

'အဖေရေ နွေးသွားတာဘဲ'

ညာမေတင်က လူဝံအထီးကြီးကို ချစ်ခင်နေသည့် အလျောက် အဖေဟုခေါ်သည်။ လူဝံအထီးကြီးက ဝမ်းမြောက်နှစ်သက်သည့် သဘောမျိုးဖြင့် ပါးစပ်ကြီးကိုဖြုတ်သည်။ နှုတ်မှ သူတို့ဘာသာဘာဝ စကားဖြင့် အသံမြည်ပြသည်။ လူဝံကြီးကမူ ညာမေတင်ကို စိမ့်စိမ့်ကြည့်ခါ ညာမေတင် ဝတ်ရုံထားသည့် ကျားသားရေကြီးကို နေရာတကျဖြစ်အောင် လူသားမိခင်သဘွယ် ပြုပြင်ပေးနေရှာသည်။

ညာမေတင်က လူဝံကြီးမောင်နံကို အမေအဖေဟုခေါ်သည်။ လူဝံကြီးမောင်နံနှင့် ညာမေတင်တို့သည် တယောက်စကားကို တယောက်မတက်ကြသော်လဲ လူဝံကြီးမောင်နံက ဘာဆိုလိုသည်၊ ညာမေတင်ဘာဆိုလိုသည်ကိုမူ ကောင်းစွာ သဘောပေါက် နားလည်နေကြပြီဖြစ်ရာ၊ အဟိတ်တိရိစ္ဆာန်ဖြစ်သော လူဝံကြီးမောင်နံနှင့် လူသားဖြစ်သော ညာမေတင်တို့ ဆက်ဆံမှုသည် အခက်အခဲမရှိတော့ဘဲ ဖြောင့်ဖြူးချောမောနေသည်။

ညာမေတင်အနေဖြင့် လေယာဉ်ပျက်ပြီး ဤနေရာရောက်ခါ၊ လူဝံကြီးမောင်နံ၏ စောင့်ရှောက် ပြုစုခြင်း ကို ခံယူလာခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ဆယ်နှစ်ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ လေးနှစ်သမီးအရွယ်ရောက်လာ၍ ယခုအသက်ဆယ့်လေးနှစ် ပင်ရှိနေပြီဖြစ်သော ညာမေတင်သည် သူ့ဘဝကို သတိတော့ရနေသည်။ သို့သော် တကယ်ဖြစ်ခဲ့သည်လား အိပ်မက်မက်ခဲ့သည်လား ဆိုသည်ကိုမူ တိတိကျကျ မဝေခွဲ တတ် တော့ချေ။

သူ့အနေဖြင့် မည်သည့်နေရာကို ရောက်နေကြောင်း သူမသိတော့၊ ဤလူဝံကြီး မောင်နံနှစ်ဦးထံမှ ထွက်ခွာသွားမည်ဆိုကလဲ မည်သည့်နေရာကို သွားရမည်ကိုလဲ သူမသိတော့ သွားလဲမသွားတတ်။

မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးထက်ရှိ လူဝံမောင်နံနှင့် အတူနေထိုင်ရာ အသိုက်ထဲက အောက်မြေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ တခါတရံ ကြောက်မက်ဘွယ်ကောင်းသော ကျားကြီးတွေသည် သွေးသံရဲရဲဖြင့် သားကောင်တွေကို ချီလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကြောက်စရာ ကောင်းသော ဆင်ရိုင်းအုပ်ကြီးသည် သူတို့အင်အားဖြင့် နင်းချေနိုင်သမျှ သစ်ပင် ခြုံပုတ် များကို မွေ့ကြေအောင် နင်းချေသွားသည်ကိုလဲ တွေ့ရသည်။

လူဝံကြီးမောင်နံသည် ယခင်က ညာမေတင်ကို တယောက်ထဲမထားခဲ့ဘဲ လူဝံမကြီး က စောင့်ရှောက် ကျန်ရစ် သော်လဲ ညာမေတင် အရွယ်ကြီးလာသည်တကြောင်း၊ သူတို့ကို ခင်တွယ်နေကြောင်း နားလည် ထား၍ တကြောင်း ညာမေတင်တယောက်ထဲ ဝေးဝေးလံလံကို မသွားတတ်ကြောင်းကို သူတို့သဘာဝ အသိဉာဏ် ဖြင့် သိထား၍တကြောင်း၊ သစ်ပင်ကြီးထက်က အသိုက်ကြီးထဲမှာ ညာမေတင်ကို တယောက်ထဲ ထားခဲ့ပြီး လူဝံကြီးမောင်နံသည် နှစ်ကောင်တွဲလျက် အစာရှာထွက်လေ့ရှိကြသည်။

ညာမေတင်သည် အနေကြာလာသော အခါ သူ့ဘဝဟောင်းကို တခါတရံမှုံမှေး ရီဝေစွာ တွေးမိသော်လဲ လွမ်းလွမ်း ဆွေးဆွေး မဖြစ်တော့ချေ။ လူဝံကြီး မောင်နံကို မိဘဝဘွယ် ချစ်ခင်တွယ်တာခြင်းဖြင့် သံယောဇဉ် ကြီး နေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် တခါတရံ လူဝံကြီးမောင်နံ အစာရှာထွက်၍ ကြာသည့်အခါများမှာ ညာမေတင်သည် အသိုက် ထဲက ထွက်လာခဲ့သည် အနားမှာ ရှိနေသော သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ခွဆုံ အခေါင်းထဲက ပုံးအောင်းနေခြင်းဖြင့် လူဝံကြီး မောင်နံကို ကြည်စယ်တတ်သည်။

အသိုက်ကို ပြန်ရောက်၍ ညာမေတင်ကို မတွေ့သောအခါ လူဝံကြီး မောင်နံသည် ရှာဖွေလာသော အစားအစာတွေကို ပြစ်ချခါ ညာမေတင်ကို အရေးတကြီး ရှာဖွေကြသည်။ သူတို့ဘာသာဘာဝ ဟစ်ကြွေး ကြသည်။

လူဝံ့မကြီးကား လူသားမိခင်သဘွယ် သူ့ရင်ကို သူထုခါ လူသားမိခင်သဘွယ်
ငိုကြွေးသည့် သဏ္ဍာန်ဖြင့် ကြေကြေကွဲကွဲ အသံပြုသည် လူဝံ့မကြီးကား
ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ခါ ငေးမှိုင်းနေ တော့သည်။

ထိုအခါမှ ညာမေတင်သည် လူဝံ့မကြီးမောင်နံ ဟစ်ကြွေးသည့်အသံအတိုင်း
ဟစ်ကြွေးကာ သစ်ခေါင်းထဲက ရယ်ရယ်မောမော ထွက်လာတတ်သည်။
လူဝံ့မကြီး မောင်နံကား ဝမ်းသာအားရဖြင့် သူ့ထံ အပြေးအလွှား
ရောက်လာကြသည်။ တယောက်တလဲ ပိုက်ပွေ့ခါ ဘာတွေပြောမှန်းမသိဘဲ
အသက်ပင် မရှူဘဲ ပြောကြ သည်။ လူတို့ဘာသာဖြင့် ဆိုပါလျှင်.....

'သမီးလေးရယ် ဘာကြောင့် ပုန်းနေရတာလဲကွယ်၊ အမေတို့ အဖေတို့မှာ
သမီးလေးကိုသာ ပြန်မတွေ့ ရင် ရင်ကွဲပြီး သေရတော့မယ်နော်'

ဟူ၍ ပြောကြမည်ဖြစ်သည်။

လူဝံ့မကြီးမောင်နံဖြစ်ပုံကို မြင်ရသော ညာမေတင်သည် စိတ်ထဲများ များစွာ
သနားသွားသည်။ ထို့ကြောင့်.....

'နောင်ကို ဘယ်တော့မှ အဖေနဲ့အမေကို စိတ်မကောင်းအောင်
မလုပ်တော့ပါဘူး'

ဟုမျက်ရည်လည်လည်ဖြင့် ပြောခါ လူဝံ့မကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဦးခေါင်းကို
နှစ်မြှုပ်လိုက်သည်။ ညာမေတင်သည် မိဘနှစ်ပါးနှင့်ရော ကြီးကြီးမေနှင့်ရော
နေထိုင်စဉ် က သူ့ကိုယ်သူ တင်တင်ဟု သုံးနှုံးခဲ့သည်။ ယခုမူ
ထိုအသုံးအနှုံးကို မေ့ခဲ့လေပြီ။ လူဝံ့မကြီးမောင်နံနှင့် စကားပြောသည့် အခါတိုင်း
လူဝံ့မကြီး မောင်နံနားလည်သည် မလည်သည်ကို သူသတိမပြုတော့၊
သူပြောချင်သလိုသာ ပြောနေတော့သည်။

ညာမေတင် အသက်လေးနှစ်သာ ရှိနေသည့် အချိန်က ကျောင်းကို မပို့သေးသော်လဲ အိမ်မှာပင် မိခင်နှင့် ဘခင် အားလပ်သည့် အခါတိုင်း ရုပ်ပုံလေးတွေကို ပြုပြီး စာသင်ပေးခဲ့သဖြင့် အင်္ဂလိပ် အက္ခရာ အေဘီစီ စသည်တို့ကို မှတ်မိခဲ့ အလွတ်ရခဲ့သည်။ ဗမာ အက္ခရာ ဗျည်းသုံးဆယ့် သုံးလုံးကိုလဲ အလွတ်ရခဲ့သည်။ မှတ်မိ ခဲ့သည်။ ခလေး ကဗျာလေးတွေကိုလဲ နှုတ်တိုက်ရခဲ့သည်။ ယခု တောထဲရောက်နေသောအခါ ပျင်းသည့် အခါတိုင်း အေဘီစီကို၎င်း ကဗျာလေးတွေကို၎င်း သီချင်းဆိုသလို ဆိုနေတတ် သောကြောင့် ယခုထက်တိုင် မမေ့သေးဘဲ နှုတ်တိုက် ရနေသေးသည်။

သစ်ပင်အောက် မြေပြင်ကို ဆင်းသည့်အခါ မြေပြင် ပြောင်ပြောင်လေး တွေ့လျှင် သစ်ကိုင်းချောက်လေး တခုဖြင့် သူမှတ်မိနေသေးသည့် အင်္ဂလိပ် အက္ခရာ မြန်မာအက္ခရာတွေကို ရေးခြစ်နေတတ်သည်။ တခါတရံ မိခင်ကြီး သင်ပေးခဲ့သော တောခြေမှာ ရွှေယုံနက်ကယ် ထိပ်ကွက်နှင့်လေး... သည်လယ်နှင့်သည်ရေ များပေရဲ့လေး၊ လောင်းယူခဲ့ဟေ့...လှေယူခဲ့ စိန်ပင်ဦးကို ကူးစို့ရဲ့လေး...'

ဟူသော ရှေးရိုးကဗျာလေးကို အော်ဆိုနေတတ်သည်။ ထိုအခါ လူဝံကြီးမောင်နံသည် သူတို့ချစ်သော သမီးလေး၏ အသံကိုကြား၍ မငြီးသည့် အသွင် မျက်လုံးတွေကို မှေးခါ နားစိုက်ထောင်နေတတ်သည်။

သို့သော် သူ့နာမည် ညာမေတင်ဆိုသည်ကိုမူ သူမေ့နေခဲ့လေပြီ။ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ကြီးကြီးမေ နာမည် ကိုကား လုံးဝမမှတ်မိတော့။

လူဝံကြီးမောင်နံက ရှာဖွေကျွေးမွေးနေသည်ကို အေးအေးလူလူ
 စားနေရသော်လဲ လူသားသာလျှင် ဖြစ်သော ညာမေတင်သည်
 တခါတရံများစွာ ပျင်းရိငြီးငွေ့မိသည်။ တခါတရံ မှိုင်းနေတတ်သော ညာမေတင်
 ကိုကြည့်ပြီး လူဝံကြီးမောင်နံသည် ညာမေတင် ငြီးငွေ့နေကြောင်း
 ရိပ်မိဟန်တူသည်။ သူတို့ပါ မှိုင်းနေ တတ်သည်။ ညာမေတင်ကို
 အလိုလိုက်သောအားဖြင့် ညာမေတင် သစ်ပင်အောက် ဆင်းပြီး
 ကစားနေသည့် အခါမှာ လွတ်ပေးထားလိုက်ပြီး သူတို့မောင်နံက
 ညာမေတင်ကို တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ ဘေးက ကင်းအောင်
 စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ညာမေတင် ပြန်ချင်သည့်အခါမှ သူတို့က နောက်က
 လိုက်လာ ကြသည်။

တောထဲမှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရသည့်
 တောကောင်တွေ၏ သားရေတွေကို ဝတ်နေသော ညာမေတင်သည် တခါတရံ
 ကျားရေ၊ တခါတရံ ကျားသစ်ရေ၊ တခါတရံ ဝက်ဝံရေ၊ တခါတရံ
 ကြီးမားလှသည့် စပါးကြီးမြွေရေတွေကိုပင် ဝတ်ရုံထားသော ညာမေတင်ကား
 မည်သည့် တောကောင်၏ အရေကို ဝတ်ရုံသည်ကိုပင် ဖြစ်စေ
 ကြက်သရေရှိမြဲ၊ ချစ်စရာကောင်းမြဲ ဝင်းပသော အသားအရေဖြင့်
 တောကြီးပျော်မယ် လေးကား တောရိပ်တောင်ရိပ်ကြောင့် စိုပြေလန်းဆန်းခါ
 လူသားတစ်စုံတယောက်က တွေ့ခဲ့ပါလျှင် တောစောင့်ရှင်မ ပင်
 ဖြစ်လေသလားဟု အထင်မှားလောက်စရာ ရုပ်ရည်မျိုးဖြစ်နေသည်။

ယနေ့လူဝံကြီးမောင်နံသည် ညာမေတင်ကို ခေါ်ခါတောထဲသို့
 အတော်ဝေးဝေး ရောက်သည် တိုင်အောင် လှည့်လည် ပြသကြသည်။

ထိုနေ့မှာညာမေတင် ဝက်ဝံအရေကို ဝတ်ရုံထားသည် ထို့ကြောင့် အမှတ်မဲ့ ကြည့်လိုက်လျှင် လူဝံ သားအမိ သုံးကောင်ဟု ထင်စရာဖြစ်နေသည်။

ညာမေတင်သည် သူ့ဦးခေါင်းမှာ နက်မှောင်ရှည်လျားသော ဆံပင်တွေကို ရှင်းလဲမရှင်းတတ်၊ ရှင်းစရာလည်းမရှိ၊ ထို့ကြောင့် နွယ်ကြိုးသေးသေး တချောင်းဖြင့် ချည်ပြီး ဦးခေါင်းထက်တွင် ဖြစ်သလို စုထုံး ထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ညာမေတင်အသက်သည် ဆယ့်ခုနစ်နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်နေလေပြီ။

တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေနှင့် တွေ့လျှင် လူဝံကြီး မောင်နှံ၏ သင်ကြား ပေးမှုကြောင့် ကျင်လည်စွာ ရှောင်တိမ်းတတ်သည်။ သစ်ပင်အတက်အဆင်း အကူးအသန်းနွယ်တန်းခိုရာမှာ တောမျောက်တွေကပင် အရှုံးပေးရလောက် အောင် ကျွမ်းကျင်နေသည် ခန္ဓာကိုယ်သည် အလိုလို လေ့ကျင့်ပြီးသား လိုဖြစ်နေသောကြောင့် ညာမေတင်၏ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်သည် ကျစ်လစ် ဖြောင့်ဖြူးပြီး အချိုးအဆစ်ကျန လှပ တောင့်တင်း နေသည်။ လျှင်မြန်ဖြတ်လတ်သည်နှင့်အမျှ ယောက်ျားကြီးတယောက် နီးနီးသန်စွမ်း သော အားအင် ရှိနေသည်။

လူဝံကြီးမိခင်နှင့် ဘခင်နှစ်ယောက်အကြားမှာ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သောညာမေတင်သည် လွန်စွာပျော်နေသည်။ တောတောင် သစ်ပင်တွေကို မြင်ရသော်ငြားလဲ မည်သည့် သစ်ပင်မည်သည့် အသီးအပွင့် မည်သည့်ပန်းဟူ၍ မသိတော့ချေ။ လှပသော ပန်းပွင့်တွေကို တွေ့လျှင် ခူးဆွတ်ပြီး ဦးခေါင်းထက်ရှိ ရှုပ်ထွေးနေသော ဆံပင်ထဲသို့ ထိုးစိုက်လိုက်တတ်သည်။ သစ်သီးသစ်ရွက် သစ်ဥမြင်လျှင် အမျိုးအမည် ကို

မသိသော်လဲ စားကောင်းသည် မစားကောင်းသည်ကိုမူ လူဝံကြီး မောင်နှံ၏ ပညာပေးမှု ကြောင့် ကျွမ်းကျင်စွာ ခွဲခြားတတ်နေသည်။

ဤမျှလောက်ဝေးဝေးလံလံကို တခါမှမသွားခဲ့ဖူးသော ညာမေတင်သည် အထူးပင် ရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် သူ ပြောချင်ရာတွေကို လူဝံကြီးမောင်နှံကို ပြောလိုက်၊ လှပသောပန်းပွင့်တွေကိုမြင် လျှင် အားရပါးရ ခူးပြီး သူ့ဦးခေါင်းထက်က ရှုပ်ပွနေသော ဆံထုံးထဲသို့ ထိုးစိုက်လိုက်ဖြင့် အပျော်ကြီး ပျော်နေရှာသည်။

ညာမေတင်က ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ခြေလှမ်းသွက်သွက်လှမ်းသွားနေသမျှ လူဝံကြီးမောင်နှံကလဲ တားဆီးခြင်း မပြုဘဲ ညာမေတင်ကို အလိုလိုက်ကာ သဘောမျိုးဖြင့် တကောက်ကောက်လိုက်နေကြ သည်။

အမှတ်မထင် လာခဲ့ကြရာမှ သူတို့မိသားစုသုံးယောက်သည် အသိုက်ရှိနေသည့် သစ်ပင်ကြီး နှင့် တော်တော်ပင် ဝေးကွာလှမ်းသည့် နေရာသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။

သူတို့ မိသားစု သုံးယောက်လုံး သတိပြုလိုက်မိသည်ကား သူတို့သည် တခုသော တောင်ခြေ သို့ ရောက်နေသည်။ တောင်ခြေ ဆင်ခြေလျောတွင် လူသွားလမ်းယောင်ယောင်လေးကို တွေ့လိုက်ရ သောအခါ လူဝံကြီး မောင်နှံသည် ညာမေတင်လက်ပြိုင်တူဆွဲခါ ခြေလှမ်းတုန့် လိုက်ကြသည်။ ညာမေ တင်ကလဲ မေ့မေ့လျော့လျော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သွားနေရာမှ ကိုယ်ရှိန်သပ်ခါ လူဝံကြီးမောင်နှံမျက်နှာကို မော့ကြည့် လိုက်သည်။

တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ၏သဘာဝအသိကြောင့် လူဝံကြီးမောင်နှံက ရပ်ဆိုင်းလိုက်သော်လဲ၊ လူ သားသာလျှင်ဖြစ်သော ညာမေတင်ကား ဘာမှန်းမသိချေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း တောင်ခြေတနေရာ သစ်ပင် အထက် မှ တလူလူတက်နေသည့် ပြာလဲ့သောမီးခိုးတန်းကို လူဝံကြီးမောင်နှံက လက်ညှိုးညွှန်ခါ ညာ မေတင်ကို တယောက်တဘက်ဆွဲကြပြီး နောက်ကြောင်း ကို လျှင်မြန်စွာ ပြန်လှည့်လိုက်ကြသည်။

လူတွေနှင့်နီးနေပြီ။ ဘေးအန္တရာယ်ရှိချင် ရှိလာနိုင်သည်ဟူသော သဘောမျိုးဖြစ်သည်ကို ညာ မေတင် နားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် လူဝံကြီးမောင်နှံနှင့်အတူ လျှင်မြန်စွာ ခြေဦးလှည့်လိုက်၏။ သို့သော် သူတို့နောက်ကျသွားလေပြီ။

မိုးတွေရွာလာသည့်အခါမှာ မိုးကောင်းကင်ပေါ်က မြည်ဟီးသည့် အသံကြီးမျိုးလိုလို ညာမေတင် ထင်လိုက်သော အသံကြီးမျိုး တချက်ကြားလိုက်ရပြီး လူဝံအထီးကြီးသည် အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ခါ အသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ တဟုန်ထိုးခုန်လွှားသွားလိုက်သည်။

လူဝံအထီးကြီး ခုန်လွှားရာသို့ လူဝံအမကြီးကပါ လျှင်မြန်စွာ ပြေးလိုက်သွားသည်။ ညာမေတင် သည် အံ့အား သင့်ခါ ကြောင်ကြည့်နေစဉ်တွင် သူတို့မိသားစု မူလက ရပ်နေခဲ့သည့်နေရာအနီး ကြီးမား သော ခြုံကြီးတခု အတွင်းမှ တစုံတဦးသောသတ္တဝါနှင့် လူဝံအထီးကြီးသည် သဲသဲမဲမဲ သတ်ပုတ်နေ တော့သည်။ ရန်သူသတ္တဝါသည် တကောင်ထဲမဟုတ်၊ လေးကောင်တောင်ဖြစ်သည်။ သုံးကောင်သော သတ္တဝါတွေနှင့် လူဝံကြီးမောင်နှံတို့ သတ်ပုတ်နေကြစဉ်မှာ ညာမေတင်သည် သူ့မိဘလူဝံကြီးမောင်နှံ ကို ကူညီမည်ဟူသော စိတ်ဖြင့်

သူ့လက်တကမ်းအကွာမှ ရှိနေသော သစ်ပင်ပေါ်က ကျိုးကျနေသည့် သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို လျှင်မြန်စွာ ကောက်ယူ လိုက်သည်။ သို့သော် ညာမေတင် သစ်ကိုင်းကိုကောက်ယူ လိုက်ပြီးသည့်အခါတွင်မူ သူ့မိဘတွေ နှင့် သတ်ပုတ်နေသည့်သတ္တဝါမျိုး တကောင်သော သတ္တဝါသည် သူ့အနားရောက်နေလေပြီ။

ညာမေတင် အနားကို မကပ်ဘဲ ကျင်လည်စွာ ကြိုးကွင်းပြစ်တမ်း လိုက်သောအခါ ညာမေတင် သည် လက်နှစ်ဘက်ပါကြိုးဖြင့် တုတ်ထား ပြီးသလို ဖြစ်နေသောကြောင့် အလွန်အမင်းဒေါသထွက်ခြင်း ဖြစ်လာသည်။ အားကုန်ရုန်းကန်ရင်း လူဝံကြီးမောင်နံနှင့် သူ အပြန်အလှန် အော်နေကြ အသံမျိုးအ တိုင်း ဒေါသတကြီး ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်သည်။

ညာမေတင် အော်လိုက်သည့်အချိန်တွင်ကား စောစောက ညာမေတင် ကြားလိုက်ရသည့် မိုး ကောင်းကင်က မြည်ဟီးသည့်အသံကြီးမျိုး မြည်ဟီးခါ ညာမေတင်၏ကျေးဇူးရှင် လူဝံကြီးမောင်နံကား ရင်ခွင်တပြင်လုံး သွေးတွေရဲရဲယိုစီးခါ မြေပြင်ပေါ်တွင် လူးလှိမ့်နေကြရှာသည်။

သတ္တဝါနှစ်ကောင်သည် ဒါဏ်ရာရထားသည့်အသွင်ဖြင့် ရှုံ့မဲ့ငြိုးငြူခါ လူးလှိမ့်နေသော လူဝံကြီး မောင်နံ နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်နေကြသည်။

တကောင်သော သတ္တဝါကား ညာမေတင်ကို မနိုင်မနင်းဖြစ်နေသော သူ့အဖော်ကိုကူရန် ပြေး လာနေသည်။

ကြိုးကွင်းစွပ် ဘမ်းထားခြင်းကိုခံနေရသော ညာမေတင်သည် သတ္တဝါနှစ် ကောင် ၏ လက်မှ မည်သို့ လွတ်နိုင် ပါမည်နည်း။

"လူဝံအမလေးဟ၊ လူအတိုင်းဘဲ၊ မသေစေနဲ့၊ အရှင်ရအောင်ဖမ်း"

ဒါဏ်ရာဖြင့် ထိုင်နေသော သတ္တဝါနှစ်ကောင်အနက် တကောင်သော သတ္တဝါက အော်ပြော လိုက်သည်။ သူတို့ပြောသည့် လူစကားကို ညာမေတင် နားလည်လိုက်သည်။ ထိုသတ္တဝါတွေသည် လူ တွေဖြစ်ကြောင်း ညာမေတင် သိလိုက်လေပြီ။ သို့သော် သူချစ်သော ကျေးဇူးရှင် လူဝံကြီးမောင်နှံကို ရန် ပြုသော သူများ ဖြစ်သောကြောင့် ညာမေတင်သည် သူလိုလူ အချင်းချင်းဟူသော စိတ်မျိုးမထားနိုင်ဘဲ စက်ဆုတ်ရွံရှာ မုန်းတီး စွာဖြင့် အဖမ်းမခံဘဲ ခြေဖြင့်ကန်ခြင်း ဦးခေါင်းဖြင့်တိုက်ခြင်း ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက် ခြင်း စသည်ဖြင့် ခုခံ နေသည်။ သန်စွမ်းသော ညာမေတင်ကို ရုတ်တရက် ဖမ်းမရနိုင်အောင်ဖြစ်နေကြ သည်။

ညာမေတင် သည် ရန်သူနှစ်ယောက်ကို ဂရုစိုက်ခုခံနေရသည်ကြောင့် လူဝံကြီးမောင်နှံကို မကြည့်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခိုက် မှာ လူဝံအမကြီး၏အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ လူဝံအမကြီး၏အော်သံ သည် ညာမေတင် ပုန်းနေသည့် အခါ များမှာ ညာမေတင်ကို တမ်းတအော်ဟစ်သည့် ကြေကွဲသော အော်သံကြီးဖြစ်သည်။

ညာမေတင်ကလဲ မိခင်လူဝံမကြီးအား သူတို့အသံနှင့်အလားတူ အသံမျိုးကို ပြန်ပေးလိုက် သည်။ လူဝံ အမကြီး ထံမှ နောက်ထပ်ဘာအသံမှ မထွက်လာတော့ချေ။ ညာမေတင်သည် လူဝံကြီး မောင်နှံကို မကြည့်အား ဘဲ ရုန်းရင်းကန်ရင်း ခုခံရင်းဖြင့် လူဝံအတိုင်း ဒေါသကြီးစွာ အသံကုန် အော် လိုက်ပြန်သည်။

ထိုအခိုက် သူ့ကိုဖမ်းရန် ကျိုးစားနေသော လူနှစ်ယောက်သည် မည်သည့်နေရာက ပြစ်လိုက် မှန်း မသိရသော ကျောက်ခဲကြီးကြီးတလုံးစီ ဦးခေါင်းကို လာမှန်လိုက်သည်။ ဟက်တက်ကွဲသွားသော ဦးခေါင်းမှ သွေးတွေ ဖြာကျလာသည်။ လူနှစ်ယောက်သည် ဦးခေါင်းဒါဏ်ရာကို လက်ဖြင့်အုပ်ခါ

ညာမေ တင်ကို လက်လွတ် လိုက်ပြီး တောင်မြောက်ဝဲယာ ကြည့်နေစဉ်မှာ နောက်ထပ်ကျောက်ခဲနှစ်လုံးသည် ထိုင်နေသော လူနှစ်ယောက် ဦးခေါင်းကို ထိမှန်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်ဦးခေါင်းသည်လဲ ဟက်တက်ကွဲခါ သွေးတွေ ကျလာသည်။

ထို့နောက် ကျောက်ခဲတွေ ဆက်တိုက်ထွက်လာသောအခါ လူလေးယောက်သည် ညာမေတင် ကို ဖမ်းရန် အရေး ဘေးဖယ်ထားလိုက်ပြီး သူတို့လေးယောက် ပူးကပ်ခါ သူတို့လက်ထဲမှာ ရှိနေသော တုတ်ချောင်းလို ရှည်မျောမျော အရာတွေနှင့် ကျောက်ခဲထွက်ပေါ်လာရာဘက်ကို ချိန်ထားပြီး စောင့် ကြည့်နေကြသည်။

သို့သော် သူတို့ စောင့်ကြည့်နေသည့်ဘက်က ကျောက်ခဲမလာဘဲ သူတို့မကြည့်သည့်ဘက်က ထွက်လာပြီး သူတို့ဦးခေါင်းတွေကို နောက်တချက်စီ ကွဲစေပြန်သည်။

"ပြေးကြစို့ ပြေးကြစို့ လူဝံမ ကို သတ်ပစ်ခဲ့"

စက်ဖြင့်လွတ်သလို ကျောက်ခဲတွေသည် တလုံးပြီးတလုံးလျှင်မြန်စွာ ဆက်တိုက်လာနေသည်။ လာသမျှ ကျောက်ခဲ တွေသည် အလွတ်မရှိဘဲ လူလေးယောက်ကို ဦးခေါင်းကိုယ်လက်တွေမှာ နေရာ အနှံ့အပြား ထိမှန်နေသည်။ ကျောက်ခဲလာသည့်ဘက်ကို သူတို့လက်ထဲက ရှည်မျောသည့် အရာများဖြင့် ချိန်ခါမည် သို့ လုပ်လိုက်သည်မသိ၊ ပြင်းထန်သော အသံကြီးများ မြည်ဟီးထွက်ပေါ်လာသည်။

လူလေးယောက်သည် ညာမေတင်ကို ပြစ်သတ်ခဲ့ရန် ပြေးရင်းရှောင်ရင်း ကြည့်လိုက်သည့်အခါ တွင်မူ ညာမေတင် သည် မည်သည့်အချိန်က ပျောက်ကွယ်သွားသည်မသိ၊ မတွေ့ရတော့ချေ။

သူတို့လက်ထဲက မြည်ဟီးသံကြီးထွက်လာသော အရာများဖြင့် ပြစ်ခတ်သော်လဲ တဘက်ရန် သူမှာ ထိမှန်ဟန်မတူဘဲ ဒီဘက်ကို သူတို့က ပြစ်လျှင် ကျောက်ခဲတွေက ဟိုဘက်ကရောက်လာပြီး ထိ မှန်လိုက်သည်။ ဟိုဘက်ကို လှည့်ပြစ်လိုက်လျှင် ကျောက်ခဲတွေက မထင်သည့်ဘက်က ရောက်လာပြီး မှန်လိုက်သည်။ ရန်သူသည် နေရာရွေ့ပြီး ပြစ်ခတ်နေသလားဟု အကဲခတ်သော်လဲ တောတိုးသံ လှုပ် ရှားသံ ဟူ၍ မကြား မမြင်ရချေ။ ထိုကြောင့် ပြေးရန် တယောက်က သတိပေးအော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြေးရမည့်အတူတူ ညာမေတင်ကို ပြစ်သတ်ခဲ့ရန် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် ညာမေတင်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။

ညာမေတင်ကား ကျောက်ခဲတွေ အဆက်မပြတ်ရောက်လာ၍ ရန်သူလေးယောက် အရှူးမီးဝိုင်း ဖြစ်နေစဉ် ကပင် တောကျွမ်းပြီးသူပြီပြီ အနီးရှိ လျှိုမြောင်လေးထဲသို့ လျှောဆင်းပြီး ကမ္ဘားယံလိုက် ခေါင်းကလေး တခု ထဲမှာ ပုန်းနေလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ပုန်းနေလျက်က သူ့ကိုယ်ကို စွပ်ထားလျက်ပင် ရှိ နေသေးသော ကြိုးကွင်းကို ခဲယဉ်းစွာ ကျိုးစားဖြိုနေသည်။ ကြိုးကွင်းက ခိုင်မြဲလွန်းသောကြောင့် ချွေးဒီး ဒီးကျအောင် ကျိုးစား နေရသည်။ ကြိုးကို ဖြေနေရင်းမှာလဲ သူ့မိဘလူဝံကြီးမောင်နှံအတွက် စိတ်ထဲမှာ ပူပန် သောက ကြီးစွာဖြစ်နေသည်။ သို့သော် လူဝံကြီးမောင်နှံကို ကူညီရန်မှာ သူ့ကိုယ်က အနှောင်အဖွဲ့ တွေ လွတ်မ ဖြစ်မည်။ ကြိုးတုတ်ထားလျက်နှင့် ရန်သူအမြင်

ခံသွားနေပါက ရန်သူလက်သို့ အဆင်သင့် ထိုးအပ် လိုက်သလိုဖြစ်မည်ကိုလဲ စဉ်းစားမိသည်။ ထိုကြောင့် လူဝံကြီးမောင်နှံအတွက် ပူပန်သောက ဖြစ်လျက်နှင့် ကိုယ်ထင် မပြုရဲသေးဘဲ သူ့ကိုယ်မှာ နောင်ဖွဲ့ထားသည့် ကြိုးကွင်းကိုသာ ကျိုးစားဖြေနေ သည်။

ထိုအခိုက် လူဝံကြီးမောင်နှံက ညာမေတင်ကို ရှာမတွေ့သည့်အခါ အသံပေးခေါ်သည် အသံ မျိုးကို ကြားရသည်။ သို့သော် အသံကား သူချစ်သော လူဝံကြီးမောင်နှံ၏အသံတော့ မဟုတ်ချေ။

ရန်သူ လေးယောက်သည် ဤအသံမျိုး မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မြည်တတ်မည်မဟုတ်ကြောင်းကို မူ ညာမေတင် စဉ်းစားမိသည်။ ရန်သူတွေနှင့် သတ်ပုတ်နေစဉ်က အကောင်အထည် မမြင်ရဘဲနှင့် သူတို့ ဘက်က ကူညီသော မမြင်ရသည့် မိတ်ဆွေကို ပြန်တွေးမိသည်။

"ထိုအကောင် ဖြစ်နေရော့သလား"

ညာမေတင်က တွေးရင်း ဖြေမရသေးသည့် ကြိုးကွင်းတန်းလန်းနှင့်ပင် လျှိုမြှောင်လေး နှုတ် ခမ်းပေါ်သို့ ငြင်သာစွာတတ်ပြီး ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မိဘသဘွယ်ဖြစ်သော ကျေးဇူးရှင် လူဝံ ကြီးနှစ်ကောင် အနားမှာ သူတို့လို ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ဆင်ဆင်တူသော သတ္တဝါတကောင်သည် သူ့သခင်လူ ဝံကြီးကို ကြင်ကြင် နာနာ ပွေ့ပိုက် ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရန်သူတွေကိုမူ တယောက်မှ မမြင်ရတော့ချေ။

အကူအညီပေးသည့် မိတ်ဆွေဖြစ်ဟန်တူသော ထိုသတ္တဝါသည် လူဝံအထီးကြီး ကို ကြင်နာစွာ ပွေ့ထားရင်း က တောင်မြောက်ဝဲယာကို

ကြည့်လိုက်၊ စောစောက ညာမေတင်ကြားခဲ့ရသည့်အသံမျိုး ကို ပြုလိုက်သည်။

ညာမေတင်သည် ရန်သူကင်းရှင်းပြီကို တွေ့ရသောအခါ လျှိုမြောင်လေးထဲက ထွက်လာ သည်။ ထိုအခိုက် သူ့ဘခင် လှုပ်ထိုးကြီးသည် ညာမေတင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သောအခါ ကြေကြေကွဲကွဲ အသံပြု လိုက်ရှာသည်။

ကြိုးကွင်းစွပ်ထားလျက်ပင် ဖြစ်နေသော ညာမေတင်က အပြေးလေးရောက်သွားသည်။

ဘခင်လှုပ်ကြီးနှင့် မိခင်လှုပ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။ မိခင်လှုပ်ကြီးကား သေနေလေပြီ၊ ဘခင်လှုပ်ကြီး သည်လဲ ရင်အုံတအုံလုံး ပွင့်လုနီးပါး ဒဏ်ရာကြီးမှ သွေးတွေအိုင်ထွန်းအောင် ထွက်နေ သည်။

"အဖေ... အမေ... အောင်မယ်လေး ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ"

ညာမေတင်သည် လှိုက်လှဲစွာအော်ဟစ်ငိုကြွေးရင်း မိခင်လှုပ်ကြီး၏ ရင်ခွင်ပေါ်သို့ မျက်နှာကို မှောက်ချလိုက်သည်။ လက်နှစ်ဘက်ကား မိခင်နှင့် ဘခင်ကို ပွေ့ပိုက်လိုသော်ငြားလဲ ကြိုးကွင်းကြီးက တုတ်ထားလျက် ပင် ရှိနေသေးသည်။

"ဟယ်... နင် ငါ့လိုဘဲ လူစကားပြောတတ်တယ်"

ဘာမှန်းမသိသည့် ထိုသတ္တဝါက တအံ့အဩ ပြောလိုက်သည်။ ညာမေတင်သည် ထိုသတ္တဝါ ကို ကြည့်လိုက်သောအခါမှ သူ့လိုပင် တောကောင်တကောင်၏သားရေကို ဝတ်ထားသည့် ညာမေတင် လို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမရှိချေ။ ဦးခေါင်းက အမွေးအမှင်တွေနှင့် နှုတ်ခမ်းပါးတွေ

မေးစေ့တွေမှာ ရှိနေ သော အမွေးအမှင် တွေက တဆက်တည်း ဖြစ်ခါ တမျက်နှာလုံးရှုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူမည်သူဖြစ်ကြောင်း ညာမေတင်က မေးမြန်းနေရန် မစဉ်းစားအား၊ သူလို လူစကားတတ်သူ တယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်လျှင်.

"ငါ့ကို ချည်ထားတဲ့ ကြိုးတွေကို မြန်မြန်ဖြိုစမ်း"

ဟု အရေးတကြီး ခိုင်းလိုက်သည်။

ထိုလူကလဲ ဘာမှပြန်မမေးဘဲ ညာမေတင်ခိုင်းသည့်အတိုင်း လက်ပြန်ကြိုး တုတ်ထားသလို ဖြစ်နေသော ကြိုးကိုဖြေပေးလိုက်သည်။ ကြိုးပြေသွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် ညာမေတင်သည် အသက် ငွေ့ငွေ့သာ ရှိတော့သော ဘခင်လူဝံကြီးကို ဖွေ့ယူလိုက်သည်။ ဘခင်လူဝံကြီးသည် ညာမေတင်ကို ကြည့်ကာ မျက်ရည် တွေတွေကျရင်း သူ့လက်ထဲမှာ ဆုပ်ထားသော အရာတစ်ခုကို ညာမေတင်အား ပေးလိုက်သည်။ ညာမေတင် က ယူကြည့်လိုက်၏။

ထိုအရာကား ညာမေတင်တို့လက်မှာ ရှိနေသည့် လက်ချောင်းမျိုး နှစ်ချောင်းဖြစ်ပြီး သတ်ပုတ် လုံးထွေး နေစဉ် ရန်သူ၏ လက်ချောင်း နှစ်ချောင်းကို လူဝံကြီးက ကိုက်ဖြတ်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ညာမေတင် သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ဘခင် လူဝံကြီးသည် လက်ချောင်းပြတ်ကို လက်နှင့်ပြုပြီး သူတို့ ဘာသာစကားဖြင့် မပြီမသ တခွန်းမျှ မြည်လိုက်ပြီး သေဆုံးသွား လေတော့သည်။

"အဖေရေ..... အမေရေ..... ငါဘယ်လို နေရမလဲ"

ညာမေတင်သည် မိခင်လူဝံမကြီးကို တလှည့် ဘခင်လူဝံကြီးကို တလှည့် ပွေ့ဘက်လိုက်၊ လူဝံ ကြီးနှစ်ကောင် ၏ ရင်ခွင်ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ခွေ့လိုက်၊ နှုတ်မှ ပူဆွေးကြေကွဲစွာတမ်းတပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြင့် အူသည်း ပြတ်လုမှု ဝိုကြွေးရှာတော့သည်။

သူတို့ကို ကူညီသောလူသည် ညာမေတင်ကို သနားကြင်နာစွာ ကြည့်နေသည်။ ညာမေတင် တော်တော် ကြာအောင် ဝိုကြွေးပြီးသော အခါမှ ထိုလူက

"တော်ပါတော့ဟယ်၊ ငါလဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ငါလဲ အော်လိုက်တဲ့အသံကို ကြားတယ်ဆို ချက်ခြင်း လာပြီး ဟိုသတ္တဝါတွေကို ကျောက်ခဲနဲ့ပေါက်တာဘဲ၊ နင့်အဖေနဲ့ အမေကို သူတို့သတ်လိုက် ကြတယ်လေ"

ထိုလူက ပြောသည်၊ ညာမေတင်က ဝိုရိုက်ရင်းနားထောင်နေသည်။ ထိုနောက် အဖေနဲ့ အမေ ကို ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဒီအတိုင်း မထားခဲ့ချင်ဘူး၊ ယူသွားဘို့ကလဲ ငါတယောက်ထဲမနိုင်ဘူး ဟု တွေးကာ သီးထန်စွာ ဝိုလိုက်ပြန်သည်။

“အဖေ အမေအသိုက်ထဲမှာ ငါတယောက်ထဲ နေရတော့မယ်၊ အမေ့မိုက်ထဲမှာ ငါမအိပ်ရ တော့ဘူးလား၊ အဖေ ရဲ့ ငါ့ကိုအမွေးပွပွ သားရေတွေရှာပေးပါအုံး၊ ငါတယောက်ထဲ နေရတော့မယ်”

ညာမေတင်သည် သူပြောတတ်သလို စကားဖြင့် ပြောဆိုငိုကြွေးနေသည်။ မိတ်ဆွေလူသည် ညာမေတင်ကို ကြင်နာစွာပြောလိုက်သည်။

“နင့်အဖေနဲ့ အဖေကို မြေကြီးထဲမှာ မြုပ်ဖို့ဆိုတာတော့ ငါမလုပ်တတ်ဘူး၊ ဟောကို မြေကြီးအ ကွဲထဲကိုထည့်၊ နောက်ပြီး တို့နှစ်ယောက် သစ်ကိုင်းချောက်တွေရှာပြီး သေသေချာချာဖုံးထားရအောင်၊ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ရင် တောကောင် တွေ လာစားကြလိမ့်မယ်”

ညာမေတင်သည် သူ့သဘောအတိုင်းမှာလဲ ဤအတိုင်းပင် စိတ်ကူးမိပါသည်။ ကြေကွဲလို့က်လှဲ စွာ ငိုနေရာမှ ညာမေတင် က ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုနေရာသည် သူတို့မိသားစုနေထိုင်ခဲ့သည့်နေရာလို သစ်ပင်ထူထပ်ခြင်း မရှိသောကြောင့် ကောင်းကင် ကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်နိုင်သည်။ ကောင်းကင်တွင် နေမင်းကြီးသည် ဦးခေါင်းပေါ်မှာ မရှိတော့ ဘဲ သူ ဝင်သွား တော့မည့် ဘက်ကို တော်တော်လေး တိမ်းနေပြီကို တွေ့ရသည်။

“အဖေနဲ့ အဖေကို နင်ပြောသလိုဘဲ ထားရအောင်၊ ငါ့ကို ဝိုင်းချီပေးပါနော်” ညာမေတင်က ဖြိုင်ဖြိုင်ကျသော မျက်ရည်များနှင့် ငိုရှိုက်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“အေးပါ၊ ကဲ မြန်မြန်ထားရအောင်၊ တော်ကြာ နေဝင်သွားရင် တို့ ပြန်ဘို့မကောင်းဘူး ဖြစ်နေ မယ်”

ထိုလူကလဲ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မိခင်လူဝံ့မကြီးကို အရင်ချီလိုက်သည်။

မိခင်လူဝံမကြီး၏နံပါးတဖက်တွင်မူ ဘခင်လူဝံကြီး၏ရင်ဝမှာ ရရှိသည့်ဒဏ်ရာကြီးမျိုးမှ သွေး တွေ အိုင်ထွန်း နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အဖေ... အဖေ”

ညာမေတင်သည် အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်သည်။

“အဖေနဲ့ အဖေကို သတ်သွားတဲ့ ရန်သူတွေကို နောက်တခါ ငါနဲ့တွေ့ပါစေ၊ ငါ့အဖေနဲ့ အဖေ အတွက် နှင် တို့ကို ဗိုက်ပေါက်အောင် ပြန်လုပ်မယ်ဟဲ့”

မိဘအတွက် လက်စားချေမည်ဟူသော စကားကို အဓိပ္ပာယ်ပေါ်အောင် မပြောတတ်ရှာသော ညာမေတင်သည် လူပြောတတ်သရွေ့ စကားဖြင့် နာကျည်းလေးနက်စွာ အသံကုန်ဟစ်ပြီး ပြောလိုက် သည်။ ထို့နောက် ဘခင်လူဝံကြီးပေးသွားသည့် လက်ချောင်းပြတ်ကို ညာမေတင်သည် နွယ်ကြိုးလေး တချောင်းဖြင့် သေချာစွာ ချည်နှောင်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် မိတ်ဆွေလူနှင့်အတူ မိခင်နှင့် ဘခင်တို့ကို နှစ်ယောက်သား ယုယကြင်နာစွာ ချီပွေ့ ခါ မြေကြီး အကွဲနေရာ သို့ ယူလာခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာကား ကြီးမားသောသစ်ပင်ကြီးတပင် လဲသွား သောအခါ အမြစ်ပါ ကျွတ်သွားသဖြင့် တွင်းကြီးဖြစ်နေသော နေရာဖြစ်သည်။

တွင်းကြီးထဲသို့ မိခင်နှင့် ဘခင်လူဝံမောင်နှံကို ဖြေးညှင်းစွာချလိုက်ကြသည်။ အနားမှာ ရနိုင်သမျှသော သစ်ကိုင်း ချောက်တွေ မြေကြီးခဲတွေ ကျောက်တုံးတွေကို နှစ်ယောက်သား မနားမနေသယ်ယူ ခါ ကျင်းကို ဖို့ကြသည်။ အတော်အသင့်လုံလုံခြုံခြုံရှိသွားသောအခါ...

“ကဲ ပြန်ကြစို့၊ နှင် ဘယ်မှာနေလဲ၊ တယောက်ထဲ မပြန်ဝန်ရင် ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်”

ကျေးဇူးရှင် လူဝံကြီးမောင်နှံကို အဆုံးစွန်စွန်ပြစ်ခဲ့ရတော့မည်ဖြစ်သောအခါ ရင်ထဲက အသည်း နှလုံးတို့ ကြွေပြန်းလှုံ့မှု စိတ်ထိခိုက်စွာ မြေကျင်းကို ဦးခေါင်းဆိုက်ငိုကြွေးနေသော ညာမေတင်၏ပခုံး ကို ကိုင်ပြီး ထိုလူက မေးသည်။

“နင်နဲ့ ငါ နှစ်ယောက်လုံးသွားကြမယ်၊ ဟိုသတ္တဝါတွေ နောက်တစ်ခါပြန်လာကြရင် နင့်အဖေ နဲ့ အမေ သေသလို နင်နဲ့ငါ သေနေကြလိမ့်မယ်၊ သူတို့လက်ထဲမှာ ဟိုမိုးပေါ်က အသံကြီးမျိုးမြည်တဲ့ဟာ ကြီးတွေ ရှိနေတယ်၊ နင့်အဖေနဲ့ အမေကို ကြည့်ပါလား၊ ကြောက်စရာ အပေါက်ကြီးတွေဖြစ်နေတာ လေ”

ထိုလူ က ဆက်ပြောသည်။

ညာမေတင်က ဦးခေါင်းငြိမ့်ပြသည်၊ လက်ဖမိုးဖြင့် မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်ပြီး သူတို့မိသားစု ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် လာခဲ့သည့်လမ်းကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုသို့ကြည့်လိုက်ခါမှ မျက်ရည်တွေက တားမနိုင် ဆီးမရ ကျလာပြန်သည်။ မကြာသေးမှီအချိန်ကပင် မိသားစုသုံးယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လာ ခဲ့ကြပြီး ယခုမူ သူတယောက် ထဲပြန်ရတော့မည်။

ညာမေတင်သည် သူ့မိဘလူဝံကြီးမောင်နှံကို သတ်သွားသည့် သတ္တဝါလေးကောင်ကို နာ ကျည်းလှစွာဖြင့် အံ့ကြိတ် လိုက်၏။

“ပြန်ကြစို့”

မိတ်ဆွေလူက ပြောသောအခါ ညာမေတင်သည် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်အောင်ပင် ရင်ထဲမှာ ဆို့ ကြပ်ကြေကွဲစွာဖြင့် ကျေးဇူးရှင်လူဝံကြီးမောင်နှံထံမှ

ရရှိလိုက်သော ရန်သူ၏ပစ္စည်းအထုပ်လေးကို ပိုက် ခါ ဦးခေါင်း ငိုက်စိုက်ဖြင့်
ငိုကြွေးရင်းထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ မိတ်ဆွေလူက သူ့နောက်ကလိုက်လာသည်။

အသိုက်ရှိရာ သစ်ပင်ကြီးသို့ရောက်သောအခါမှ ညာမေတင်သည်
ရင်ပွင့်လှအောင်ပင် ပူဆွေး ရှာတော့ သည်။

မိခင်နှင့် ဘခင်လှုပ်ကြီးတို့ အစာရှာရာမှ ပြန်လာသည့်အခါ ညာမေတင်ကို
မတွေ့လျှင် မိခင် လှုပ်ကြီးက ကြေကြေ ကွဲကွဲ အော်ဟစ်ခေါ်
သည့်အသံအတိုင်း ညာမေတင်သည် လှုပ်ကြီးမောင်နံ့ကို ကြေကြေကွဲကွဲ
အော်ဟစ် တမ်းတလိုက်သည်။ သူ့နောက်ကလိုက်လာသော မိတ်ဆွေလူပင်
ညာမေတင်၏ပူဆွေးမှုကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျသည်။

ညာမေတင်သည် နှုတ်မှပူဆွေးစွာ အော်ဟစ်ရင်း အသိုက်ပေါ်ကို
မော့ကြည့်လိုက်၊ သူ ပုန်းနေ ကြ သစ်ပင်ကြီး ရှိနေရာကို ပြေးကြည့်လိုက်၊
သူ့ကို ရုတ်တရက် မတွေ့သည့်အခါ မိခင်နှင့် ဘခင်လှုပ် ကြီးတို့ ထိုင်မိုင်
နေသည့်နေရာကို ကြည့်လိုက်ဖြင့် အရူးပမာဖြစ်နေရှာသည်။

“အဖေနဲ့ အမေအသိုက်ကို ပြန်ရောက်လာပြီ၊ အဖေနဲ့ အမေ
ငါ့ဆီကိုပြန်လာခဲ့ပါတော့၊ ငါ တယောက်ထဲ အသိုက် ထဲမှာ နေရတော့မှာလား၊
ငါ စောင့်နေတယ်၊ ပြန်ခဲ့ကြပါတော့ အဖေနဲ့ အမေရဲ့။”

ညာမေတင်သည် စိတ်ရှိ လက်ရှိအော်ဟစ်ငိုကြွေးရင်း စိတ်ထိခိုက်လှသဖြင့်
အသံသည် နှစ်ဝင် သွားခါ သတိလစ်ပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့
အရပ်ကြိုးပြတ်ပုံလျက်လဲသွားရှာတော့သည်။

အေးမြသောရေစက်များ မျက်နှာပေါ်သို့ တဖွားဖွားကျလာသော ထိတွေ့မှု၊ စူးစူးယုယုမွှေးကြိုင် သော အနံ့ က နှာခေါင်းထဲသို့ စူးဝင်လာသည့်အနံ့ကြောင့် ညာမေတင်သည် သတိပြန်လည်လာခါ မျက် လုံးကို ဖွင့်ကြည့် လိုက်သည်။

ညာမေတင်သည် ဂူတခုထဲတွင် ရောက်နေသည်။ ဂူထဲမှာရှိသော ကျောက်ပြားကြီးတချပ်ပေါ် မှာ လဲလျောင်း လျက်ရှိနေသည်။ ကျောက်ပြားကြီးကို နူးညံ့သောအမွှေးရှည်များရှိသည့် သားရေတချပ် ဖြင့် ခင်းထား သဖြင့် ညာမေတင်သည် နွေးထွေးသက်သာစွာ ရှိနေသည်။ ဂူအဝမှာရှိနေသော မီးပုံတခု မှ အလင်းရောင် ကြောင့် သူရောက်နေသော နေရာကို၎င်း၊ သူ့ဘေးမှာထိုင်နေသော မိတ်ဆွေလူကို၎င်း ကောင်းစွာ မြင်ရသည်။

ညာမေတင်က လဲလျောင်းနေရာက ထထိုင်လိုက်၏။

“ ငါ ဘယ်လို ရောက်နေတာလဲဟင်၊ ငါ့အဖေ အမေနဲ့ နေတဲ့အသိုက် မဟုတ်ဘူး၊ အို... အို.... ငါ့အဖေနဲ့ အမေ ”

ညာမေတင် သည် မေးမြန်းပြောဆိုရင်း မျက်ရည်တွေသည် ဆီးတားမနိုင် ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာ ပြန် တော့သည်။

မိတ်ဆွေ လူက ဖြေ၏။

“ဟို... နင့်အဖေနဲ့ အမေနေတဲ့အသိုက်ရှိရာ သစ်ပင်ကြီးကိုရောက်တော့ နင်ငိုတယ်လေ၊ နောက်တော့ နင်ငိုရင်း ငါခေါ်လို့ မထူးတော့ဘူး၊ နင် စကားမပြောနိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒီနေရာမှာ ကြာ ကြာထားရင် နင့်အဖေ နဲ့

အမေကို ခေါ်ပြီး ငိုနေရင်းနဲ့ နင်သေသွားမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို ငါ ဟောဒီ ပေါ် တင်ယူလာခဲ့တယ်”

မိတ်ဆွေလူက သူ့ပုခုံးကို လက်ဖြင့် ပုတ်ပြရင်း ပြောသည်။

“အခု ဒီနေရာက နင့်နေရာလား”

ညာမေတင်က မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်ရင်း ရှိုက်ရင်းမေးသည်။

“အေး... ငါ့နေရာ၊ ငါနေတာက ဟောဟိုသစ်ပင်အမြင့်ကြီးပေါ်မှာ နင်တို့လိုဘဲ နေတယ်၊ ဒါပေ မဲ့ အဲဒီအသိုက်ပေါ်ကို ခေါ်သွားရင် နင့်အဖေနဲ့ အမေကို နင်အော်ခေါ်အုံးမှာဘဲ၊ ဒါကြောင့် အသိုက်ပေါ် ကို မခေါ်ဘဲ ဒီနေရာကို ခေါ်လာတာ၊ ဒီနေရာလဲ ငါ တခါတလေ နေတတ်တာဘဲ”

သစ်ပင်မြင့်ကြီးအထက်က အသိုက်ပေါ်ကို တင်လိုက်လျှင် ညာမေတင်အဘို့ မိခင် ဘခင်လူဝံ ကြီးတွေကို ပိုပြီးသတိရ လွမ်းဆွတ်အုံးမည်၊ ထိုကြောင့် အသိုက်ပေါ်ကိုမတင်ဘဲ ဤဂူထဲမှာ ထားသည် ဟူသောသဘောမျိုးကို မိတ်ဆွေလူက သူပြောတတ်သလို ပြောပြသည်။

“ငါ့အဖေ အမေနဲ့ နေခဲ့တဲ့နေရာနဲ့ အဝေးကြီးလား”

“အေး ဝေးတယ်၊ နင့်ကို ငါယူလာတဲ့အချိန်က ကောင်းကင်မှာနေလုံးကြီးရှိသေးတယ်၊ နေလုံး ကြီး ပျောက်သွားပြီး အမှောင်ရောက်လာပြီးမှ တော်တော်ကြာမှ ဒီနေရာကိုရောက်လာတာ၊ ဒီကို ရောက်လာတော့ နင်စကားပြန်ပြောနိုင်အောင် ငါလေ နင့်မျက်နှာကို ရေနဲ့လောင်းပေတယ်၊ နောက် ပြီး ဟိုသစ်ပင် တွေပေါ်မှာ ပွင့်တတ်တဲ့

ပန်းမျိုးကို ခူးပြီး နင့်နှာခေါင်းနားမှာ ထားပေးတယ်။ နင်အခု စ ကား ပြောလာနိုင်ပြီ၊ ဟောဒီမှာ နင်ဆာရင် စားဘို့ ငါရှာထားပြီးသား အစာတွေရှိတယ်၊ ရော့ စားလိုက် အုံး၊ ငိုချင်ရင် စားပြီးမှငို၊ နင့်ဗိုက်ထဲမှာ ဘာမှအစာမရှိဘဲ ငိုနေရင် စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်သွား အုံးမယ်”

မိတ်ဆွေလူက စကားအလျှင်မပြတ်ပြောရင်း သူ အဆင်သင့်ထားရှိသော သစ်သီးတွေ ပျားသ လက်တွေကို ပြသည်။ မိတ်ဆွေလူ ပြောသည်ကို မျက်ရည်သုတ်ရင်း နားထောင်နေသော ညာမေတင် က တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသလို အရေးတကြီးဖြင့်...

“ဟဲ့.... ငါ့အဖေ ပေးသွားတဲ့ ဟိုသတ္တဝါတွေဆီက ရလိုက်တဲ့ ဟာတွေရော” ဟုမေးလိုက်သည်။

“ငါ ယူလာခဲ့ပါတယ်ဟယ်၊ ဟောဒီမှာ”

မိတ်ဆွေလူက ပြောပြီး ကျောက်ပြားကြီးခေါင်းရင်းဘက်မှာ ထားသော အထုပ်လေးကို ယူပေး လိုက်သည်။ ထိုနောက် ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ဒီလက်ချောင်းလေး နှစ်ခုက ငါ့တို့လက်မျိုးဘဲ၊ သူက ဟောဒီဘက်က ဟောဒီနေရာကနော်”

ဘက်ဘက် လက်သူကြွယ်နှင့် လက်သန်းနေရာကို ပြလိုက်သည်။ ညာမေတင်က ဦးခေါင်းငြိမ့် လိုက်ပြီး ပြောသည်။

“နက်ဖန် ဒီလက်ချောင်းကို နေပူထဲမှာ ထားရအောင်၊ ဒါမှ ကြာကြာထားလို့ ရမှာ”

“ကဲပါ ရော့ စားလိုက်အုံး၊ နောက်ပြီး အိပ်ကြစို့၊ ဟောဟို မိုးပေါ်ကလက်နေတဲ့ ကြယ်ကြီး တောင် ဟော ဟိုဘက် ကို ရောက်သွားပြီ”

ညာမေတင် နောက်ထပ်ငိုအုံးမည် စိုးသောစိတ်ဖြင့် မိတ်ဆွေလူက ပြောကာ ညာမေတင်ကို အစာတွေကျွေးသည်။ ထိုနောက် ကျယ်ဝန်းကြီးမားသော ကျောက်ပြားကြီး၏တဖက်ဘေးတွင် မိတ် ဆွေလူသည် လဲလျောင်း အိပ်စက်လိုက်သည်။

မိတ်ဆွေလူက အိပ်ပျော်သွားသော်လဲ ညာမေတင်ကား မအိပ်နိုင်ရှာချေ။ သူ့မိခင် ဘခင်လူဝံ ကြီးတွေကို မြင်ယောင်ကာ လွမ်းဆွတ်ပူဆွေးစွာဖြင့် မျက်ရည်ကျရင်း မိုးစင်စင်လင်းလာခဲ့တော့သည်။

မိတ်ဆွေလူ ကလဲ အိပ်ယာကို စောစောနိုးလာသည်။ ညာမေတင် ငိုမည်စိုးသောကြောင့်

“ဟေ့ နင် နိုးလာပြီလား၊ လာ ခို့ ဟောဟို ရေအိုင်လေးဆီသွားရအောင်၊ နင့်မျက်နှာကိုရော နင့်ကိုယ်ကိုရော ရေဆေး လိုက်၊ ငါ့ဆီမှာ အမွှေးလှလှနဲ့ တောကောင်တွေရဲ့ သားရေတွေရှိတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို နှင့် ညာမေတင်ကို လက်ဆွဲကာ ရေအိုင်လေးရှိရာသို့ခေါ်သွားသည်။

မွှေးကြိုင် လှပသော ပန်းပင်တွေ ပတ်ဝိုင်းပေါက်ရောက်နေပြီး ကြည်လင်အေးမြသော စမ်းရေအိုင်လေးသည် ပန်း ချိုဆွဲထားသည့်နှယ် သာယာလှပပါဘိသည်။ စမ်းရေအိုင်လေးကို ရောက်သောအခါမှ သူ့ကို ပထမဦး ဆုံး အသိုက်ပေါ်က ခေါ်ချကာ စမ်းချောင်းလေးမှာ ရေချိုးခိုင်းခဲ့သော

မိခင်လူဝံကြီးနှင့် ဘခင်လူဝံကြီး ကို ပိုပြီး သတိရလာပြန်တော့သည်။ လူဝံကြီးမောင်နှံကို တမ်းတ လွမ်းဆွေးစွာဖြင့် ညာမေတင်သည် နှုတ်မှတတွတ်တွတ်ပြောရင်း ငိုရင်းဖြင့်ပင် မျက်နှာသစ်ပြီးသွား ရေချိုးပြီး သွားသည်။

ညာမေတင် ရေချိုးနေစဉ်မှာ မိတ်ဆွေလူသည် ညာမေတင် ရေချိုးနေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေ ခြင်း မပြုဘဲ ပျောက်နေသည်။ ညာမေတင် ရေချိုးပြီး၍ သူ ဝတ်ထားရင်းစွဲ ဝက်ဝံရေကို ပြန်ဝတ်နေ သောအခါမှ မိတ်ဆွေ လူက ရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် လှပနူးညံ့ရှိရည်လျားသော အမွှေးများ ရှိသည့် သားရေ တချပ်ပါလာသည်။ သားရေက ပြောပြောင်းသည်။ ညာမေတင်ကို ဝတ်ရုံရန်ပေးပြီး ညာမေတင်နှင့်အတူ စမ်းအိုင် ဘေးနားမှာ ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်လိုက် ကြသည်။

“ဟေ့ ဒီမှာ နင်က ဘယ်လိုကြောင့် လူဝံကြီးတွေဆီရောက်နေတာလဲ၊ နင်က လူအစစ်နော်၊ လူ ဝံကြီးတွေက မွေးထား တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ကို ပြောပြစမ်း”

မိတ်ဆွေလူက မေးသည်။

ညာမေတင်သည် မေ့ပျောက်နေသလိုဖြစ်နေသော သူ့ဘဝကို ပြန်တွေး လိုက်သည်။ မှုံ့မှုံ့မှေးမှေး ရေးရေးမျှပင် မနည်း စဉ်းစားယူရသည်။ သူ ပြောတတ်သရွေ့ စကားဖြင့် အမြီးအမောက်မတုံ့ တောင်တ ခွန်း မြောက်တခွန်း ပြောပြနေသည်။ ပြောနေသည့်စကားတွေကလဲ သူ့စိတ်ထဲမှတ်မိနေသည်။ ပြောနေ သည့် စကားတွေကလဲ သူ့စိတ်ထဲမှတ်မိသရွေ့ကိုသာ ပြောနိုင်ရှာတော့သည်။ ပြောရင်းပင် လူဝံကြီး မောင်နှံ ကို လွမ်းဆွတ်တသစွာဖြင့် မျက်ရည်ကျမိပြန်သည်။

“အေးဟယ် နင့်အဖြစ်ကလဲ တမျိုး၊ ငါ့အဖြစ်ကလဲ တမျိုးပေါ့”
ညာမေတင် စကားဆုံးသောအခါ မိတ်ဆွေလူက ပြောသည်။

“နင်ကရော ငါ့လိုလဲ ဖြစ်လာတာဘဲလား”
ညာမေတင်က မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါကတော့ ကောင်းကောင်းမှတ်မိခဲ့တယ်၊ နင့်လိုမဟုတ်ဘူး”
“ပြောပြပါလားဟယ်”

“အေးလေ ဟို ငါ့အဖေ အမေတွေနဲ့ လာခဲ့ကြတာ ငါလေပျော်လိုက်တာ”
ထိုလူက စကားအစပျိုးလိုက်သည်။ သူပြောသည့် သူ့အကြောင်းက
ညာမေတင်လို မရေအရာ တော့ မဟုတ်၊ သို့သော်
ခြေရာပျောက်နေသည့်အကြောင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ခင်မောင်အေး၏အသက်သည် ခြောက်နှစ်သားရှိနေပေပြီ၊
သူ့မိဘများနှင့် လူအချို့သည် စားသောက်စရာတွေ ပစ္စည်းတွေ
အများကြီးယူကာ ရေတသွင်သွင်စီးနေသော တောင်ကျ ချောင်းကြီး
တခုဘေးတွင် တောထဲက ဝါးပင်တွေခုတ်ကာ အိမ်ဆောက်နေကြသည်။
သူတို့သည် တောင်ကြီးတခုစောင်းမှာ မြေကြီးတွေကို နေ့တိုင်းတူးနေကြသည်။
တနေ့တွင် လူတွေအများကြီး ရောက်လာ ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာ ခင်မောင်အေးသည် တောင်ကျချောင်းဘေးက
ကျောက်တုံးတွေပေါ်မှာ တ ယောက်ထဲ ပျော်ရွှင်စွာ ကစားနေသည်။
အချိန်က ညနေစောင်းနေပြီဖြစ်၍ သူ့မိဘများနှင့်အပေါင်းအဖော်များနေသည့်

တဲစုတွင် ချက်ပြုတ်နေကြသည့် မီးခိုးတွေသည် သစ်ပင်တွေထက်မှာ ပြာပြာမှိုင်းမှိုင်း ဖြင့် တလူလူလွင့်နေသည်။ ခင်မောင်အေးက စားနေသည့်နေရာနှင့် တဲစုသည် အတန်ငယ်လှမ်းသည်။ သို့သော် အနေကြာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဘေးရန် တစ်ခုတရာမှာမရှိသည့်အတွက် ခင်မောင်အေးက ကြောက်လန့်ခြင်းမရှိဘဲ စိတ်အေးလက်အေး ကစားနေသည်။

ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်ပြီး၍ စားချိန်တန်လျှင် ခင်မောင်အေး၏ မိဘတွေက ခင်မောင်အေးကို ထမင်း စားရန် အသံကုန်ဟစ်အော်မြဲဖြစ်သည်။

လူတွေအများကြီးရောက်လာသည့် ထိုနေ့တွင်မူ ခင်မောင်အေးသည် ထိုလူစု သူ့မိတွေရှိနေရာ တဲအိမ်ဆီကိုသွားကြသည်ကို ကစားရင်း လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ဂရုမိစုတ်မိ၊ တဲအိမ်တွေဆီက ဆူဆူညံညံ အသံတွေကို ကြားရသော်လဲ ခင်မောင်အေးသည် ခလေးမျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် ဘာဖြစ်သည်ကိုမတွေး၊ ထမင်းစားချိန်တန်လျှင် သူ့မိဘတွေ အော်ခေါ်မည့်အသံကို နားစွင့်ရင်း ကစားမြဲကစားနေခဲ့သည်။

သို့သော် နေဝင်သွားပြီး မှောင်စပျိုးလာသည့် အချိန်ရောက်သည့် တိုင်အောင် သူ့မိဘတွေက အော်ခေါ် သည့် အသံကို မကြားရသေးချေ။ ခင်မောင်အေး ထမင်းတော်တော်ပင် ဆာလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကစား နေသည့် ချောင်းကမ်းပါးမှ တဲအိမ်စုရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

တဲအိမ်စု တခုလုံးကား တိတ်ဆိတ်နေချေသည်။ မီးရောင်လဲမတွေ့၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလဲမရှိ။

'အမေ...အဖေ'

ခင်မောင်အေးက အသံပြုရင်း သူ့မိဘတွေနှင့် သူနေထိုင်ရာ တဲထဲကို ဝင်လိုက်သည်။

'အောင်မယ်လေး'

ခင်မောင်အေးသည် ထိတ်လန့်စွာ အော်လိုက်မိသည်။ တဲထဲတွင်ကား သူ့မိဘနှစ်ဦးလုံးနှင့် အခြား သူမသိသော လူတယောက်သည် သွေးသံရဲရဲဖြင့် ကြောက်မက်ဘွယ်သေနေကြသည်။ ခင်မောင်အေးသည် သူက မိဘတွေ တဲထဲမှ ပြန်ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီး မိဘတွေ၏ အပေါင်းအဖော်များ တဲတွင်းသို့ အားကိုးတကြီး အော်ဟစ်ပြီး ဝင်ခဲ့ပြန်သည်။ သို့သော် သူတို့နှင့်အတူ လာခဲ့ကြသည့် လူတွေအားလုံးကား တယောက်မှ အသက် ရှင်လျက် မတွေ့ရတော့ချေ။

ထိုအခိုက် တဲအပြင်ဘက် သစ်ပင်တပင်အောက် မှောင်ရိပ်ဆီမှ သူ့နာမည်ကို အသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ခေါ်သံကို ခင်မောင်အေး ကြားရသည်။ ခင်မောင်အေးသည် အသံကြားရာဆီသို့က စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြေးလာ ခဲ့သည်။ သူ့ကို ခေါ်နေသူကား သူ့မိခင်၏ အစ်ကိုကြီး

'ဘကြီးဘာဖြစ်လို့လဲဟင်'

သစ်ပင်အောက်မှာ သွေးသံရဲရဲဖြင့် လဲနေသော သူ့ဘကြီးသည်

'လူဆိုးတွေ လက်ချက်ဦးသွားတယ်၊ တို့ပစ္စည်းတွေ အားလုံးပါသွားပြီ'

ဤစကားတစ်ခွန်းကိုသာ ဘာလုပ်ရတော့မည်ကို မသိတော့ချေ။ သွေးရဲရဲဖြင့် ပြန်ကြဲနေသော အလောင်းတွေဖြင့် ခလေးမျှသာ ဖြစ်သောသူသည် အကာလ ညအချိန်မှာ အတူနေနေသော သတ္တိ မရှိရှာချေ။ တောထဲတောင်ထဲမှာ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာသော လေသံသည်၎င်း ညအချိန်မှာ မြူးကြ သည့်

သားရဲတွေ တောကောင်တွေ၏ အသံသည်၎င်း၊ ယခင်က မကြောက်ခဲ့သော်လဲ ယခုမူ အသက် မရှူဝန်၊ အောင်ပင် ကြောက်ရွံ့လာသည်။

ယခင်ကမူ မိဘတွေကလဲ ရှိသည်၊ လူတွေကလဲ များသည် ညအချိန်မှာ တကောက်တလှည့် စောင့်ခြင်း၊ မီးပုံကြီးများ ဖိုထားခြင်း၊ ဝါးလုံးကြီးများကို ရိုက်နက် ချောက်လှန်ခြင်းတို့ကို ကြားနေမြင်နေရသော ခင်မောင်အေးသည် ပျော်ပင်ပျော်ခဲ့သေးသည်။ ယခုမူ သွေးရဲရဲဖြင့် ပြန်ကြဲသေနေကြသော အသေကောင် တွေဖြင့် မှောင်မှောင်မဲမဲထဲမှာ ခလေးပြီပြီ တစ္ဆေသူရဲ ကြောက်သော စိတ်ကလဲ ဝင်လာသည်။

ထိုအခိုက်မှာ သွေးညှိနံ့ကို ရလာကြဟန်တူသော တောကောင်အချို့သည် မှောင်ထဲမှာ ဝင်းပြောင်သော မျက်လုံးကြီးများ မိုးမိုးမဲမဲ ကိုယ်ခန္ဓာတို့ဖြင့် တဲအိမ်ထဲသို့ ရဲတင်းစွာ ချည်းကပ်ဝင်လာကြလေပြီ။

ခင်မောင်အေးသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ဆက်လက်မနေဝန်တော့ချေ။ ချည်းကပ်လာသော တောကောင်ကြီး များသည် သူ့ကို ပါ ရန်မူတော့မည်ကို အလိုလိုသိသော အသိစိတ်ဖြင့် တဲအိမ်စုဆီမှ ခြေဦးတည့်ရာ သို့ တရိုက်ထိုး ထွက်ပြေးလာခဲ့လေတော့သည်။

'ဒါနဲ့ နင်ဒီနေရာကို ရောက်လာရောလား'

သူ့အကြောင်းကို မှတ်မိသရွေ့ ပြန်ပြောနေရင်း မျက်နှာညှိုးသွားသော ခင်မောင်အေးကို ညာမေတင်က မေးလိုက်သည်။

'အေး...ဘယ်ကနေပြီး ဘယ်ကို ရောက်လာတယ်ဆိုတာကို ငါမပြောတတ်တော့ ပါဘူးဟယ်၊ ကြောက်လို့ ပြေးလာခဲ့ပါတယ်၊ ငါ့နောက်ကို

ကျားကြီးလို့ထင်တာဘဲလေ၊ အကောင်ကြီး တကောင် လိုက်လာလို့ လွတ်အောင် မနည်းပြေးရတယ်၊ နောက်တော့ မှောင်ထဲမှာ တွင်းကြီးတခုထဲကို လိမ့်ကျပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်'

ခင်မောင်အေးက သူပြောတတ်သလို ပြောနေသည်၊ သူပြောသည့်အတိုင်း ဟုတ်ပါသည်။

သွေးညှိနဲ့ကို ရလိုက်ကြသော တောကောင်ကြီးများသည် ခင်မောင်အေးတို့ မိသားစု နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် တဲအိမ်စုတွေရှိရာကို ရောက်လာကြသည်၊ ခင်မောင်အေးထွက်ပြေးသော အခါ ကျားတကောင်က ခင်မောင်အေး နောက်သို့လိုက်သည်၊ ခင်မောင်အေးသည် ပြေးရင်းလွှားရင်း ချောက်တခု ထဲကို လိမ့်ကျ သွားသော အခါမှ ကျားရန်က လွတ်သွားသည် မောပန်းလွန်းခြင်း လိမ့်ကျခြင်းတို့ကြောင့် ခင်မောင်အေး သတိလစ် သွားခြင်းကို အိပ်ပျော်သွားသည်ဟု ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နံနက်လင်း၍ သူသတိရလာသောအခါ သူမည်သည့်နေရာကို ရောက်နေကြောင်း မသိတော့ချေ၊ သူ့ မိဘတွေ နှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့သည့် တဲစုဆီကိုလဲ မပြန်တတ်တော့၊ မည်မျှလောက် ဝေးကွာခဲ့ပြီကိုလဲ မသိ တော့၊ ချောက်အတွင်းမှ တွေ့ရသည့် စမ်းချောင်းလေးမှ ရေကိုသောက်ပြီး တောင်စောင်းပေါ်ကို တက်လာ ခဲ့သည်။

တောင်စောင်းတနေရာဝယ် သစ်ပင်မြင့်ကြီး တပင်ပေါ်မှငှက်တွေ စားသောက်ပြီး ပြစ်ချထားသော သစ်သီးအကြွေတွေကို ဆာဆာဖြင့် ကောက်စားလိုက်သည်။

သို့ဖြင့်ပင် ခြေဦးတည့်ရာ သွားနေရင်းမှ တွေ့သည့် သစ်သီးသစ်ရွက်ကို အဆာပြေစားလိုက်၊ တောကောင် တွေနှင့် တွေ့သည့်အခါ သစ်ပင်ထက်ကို တက်ပြေးလိုက်၊ မျောက်လို ယုံလို အကောင်ငယ် များနှင့်တွေ့သည့်အခါ လက်လှမ်းမီရာ သစ်ကိုင်းများ ကျောက်ခဲများဖြင့် ကောက်ပေါက်လိုက်ဖြင့် အလုပ်က လူကို သင်လာခဲ့သော ခင်မောင်အေးသည် သစ်ပင်အတက်အဆင်းအပြေးအလွှားတွေမှာ လျှင်မြန် ကျင်လည် လာသည်၊ အပြစ်အခတ်မှာလဲ လက်မှန်းတည့်ပြီး ထိုလိုသည့်နေရာကို မလွဲတန်းမှန်အောင် ပြစ်နိုင် လာသည်၊ တယောက်ထဲ နေရသောအခါ ကိုယ့်ကုယ်ကို အားကိုးသော စိတ်ဖြင့် သတ္တိရှိ ရဲရင့် လာသည်၊ တောထဲတောင်ထဲမှာ ယဉ်ပါးလာသောအခါ တောကြွမ်းသည်နှင့် အမျှ တောကောင်ကြီးများလို ငယ်စဉ် ကလို အရမ်းမဲ့ ကြောက်လန့် ခြင်းမဖြစ်တော့ချေ။

ယခုဆိုလျှင်ခင်မောင်အေး၏ အသက်သည် ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်ကို ရောက်နေလေပြီ၊ တောထဲ တောင်ထဲမှာ သဘာဝ လေ့ကျင့်ခန်း အမြဲယူနေရသည်ဖြစ်ရာ ခင်မောင်အေး၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သည် ကျစ်လစ် ထွားကျိုင်းကာ ယောကျာ်းပြီသပြီ အားခွန်ဗလ ပြည့်ဝသည့် လူတယောက်ဖြစ်နေသည်။

ခင်မောင်အေးက သူ့စကားကို ဆက်ပြောလိုက်၏။

'ငါလဲ တယောက်ထဲနေထိုင်ရင်း တောထဲကို လှည့်ပတ်သွားရင်း နင်တို့ကိုမြင်ဘူးတယ်'

'ဟင်...ငါ့ကို နင်မြင်ဘူးတယ်'

ညာမေတင် က အံ့အောဟန်ဖြင့် မေးသည်။

'အေး...မြင်ဘူးတယ်၊ နင့်အဖေနှင့် အမေနဲ့ နင်ကမတူဘူးဆိုကိုလဲ ငါမြင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုမြင်ရင် နင့်အဖေနဲ့အမေက ရန်မူမှာစိုးလို့ နင်တို့ကမငြိအောင် ငါမနေဘူး၊ နင်တို့မမြင်အောင်သာ နင်တို့ကို ငါ ကြည့်ခဲ့တာ'

'ငါ့အဖေနဲ့အမေကို နင်ကြောက်လို့လား'

ညာမေတင်အမေးကို ခင်မောင်အေးက ဦးခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

'မကြောက်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်ကြောက်ရမှာလဲ၊ ကျောက်ခဲကြီးကြီးနဲ့ တခါလောက် ကောက်ပေါက် လိုက်ရင် ထိသွားမှာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင့်အဖေ အမေကိုထိရင် နင်ကပါငါ့ကို သတ်မှာပေါ့၊ အဲဒီတော့ နင့်ကိုပါ ကျောက်ခဲ နဲ့ ပေါက်ရမယ်၊ နင့်ကို ငါကျောက်ခဲနဲ့ မပေါက်ချင်ဘူး၊ နင်ကငါ့လိုဘဲ တူတယ်လေ'

'ဒါပေမဲ့ နင့်မှာ မျက်နှာတခုလုံး အမွှေးတွေအားကြီးဘဲ၊ ငါ့မျက်နှာ နင့်လိုအမွှေးတွေမရှိဘူး' ညာမေတင် စကားကြောင့် ခင်မောင်အေးကရယ်လိုက်သည်။

'အေးဟဲ့၊ နင့်မှာမရှိဘူးနော်'

'နင်ပြောအုံး၊ ငါ့အဖေနဲ့အမေကို ဟိုသတ္တဝါတွေသတ်နေတာကို နင်သိလို့ ရောက်လာတာလား'

'မသိဘူးငါကနင်တို့နေတဲ့ အသိုက်နားမှာ နင်တို့လဲ လာကြည့်တော့ မရှိဘူး၊ နင်တို့အပြန်ကို စောင့်ကြည့်မယ် နေတာဘဲ၊ တော်တော်ကြာ မလာတော့ နင်တို့ခြေရာကိုကြည့်ပြီးလိုက်လာတာ၊ နင်အော်လိုက် တဲ့ အသံကိုလဲ ကြားရော နင်တို့မှာ ရန်သူတွေကနေပြီလို့ ငါသိပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ဟိုသတ္တဝါ တွေမမြင်အောင် ခြုံကွယ်ကြီး ကျောက်ခဲနဲ့ပေါက်တာ ငါက တောတိုးသာသိပ်ကောင်းတာ ငါကလေ သစ်ပင်ခြုံတွေ မလှုပ်အောင် အသာလေးနေရာပြောင်းနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဟိုသတ္တဝါတွေက ငါဘယ်နေရာ က နေပြီးကျောက်ခဲနဲ့ ပေါက်တယ်ဆိုတာကို သူတို့မသိကြာဘူးပေါ့'

ညာမေတင်က ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်စွာဖြင့် သူ့ကျေးရှင် လူဝံကြီးမောင်နံကို မြင်ယောင်ကာ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာသည်။ ထိုသို့ ညာမေတင်ငိုတော့မည့်အသွင်ကို မြင်လိုက်သော ခင်မောင်အေးက ကဗျာကသီ စိတ်ပြောင်းအောင် စကားဆက်လိုက်၏။

'နင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ'

ညာမေတင်က ဦးခေါင်းခါပြသည်။

'မသိတော့ဘူး၊ နင့်နာမည်ရော'

'ငါ့နာမည် ခင်ဇာမင်အေး၊ ငါ့အဖေနာမည်က ကိုထွန်းဇင်၊ ငါ့အမေနာမည်က မခင်မေတဲ့'

'နင်သိတယ်နော်'

'အေး ငါ့အဖေနဲ့ အမေက အဲဒီနာမည် သုံးခုကို မမေ့ရဘူးလို့ ခဏခဏ ဆိုခိုင်းနေလို့ အခုထက်ထိ ငါသတိရနေတယ်၊ ငါတယောက်ထဲ နေတော့လဲ ဒီလိုဘဲဆိုနေတာကိုး'

ထိုအခါ ညာမေတင်သည် သူမှတ်မိထားသည့် အင်္ဂလိပ် အက္ခရာမြန်အက္ခရာတွေကို မြေကြီးပေါ်မှာ သစ်ကိုင်းချောက်ကလေးတစ်ခုဖြင့် ရေးချစ်ပြသည်။

'ခင်မောင်အေး နင်သိသလား'

ဟုမေးသည်။

ခင်မောင်အေးက ဦးခေါင်းခါပြသည်။ အမှန်မှာ ခင်မောင်အေးသည် ကျောင်းနေခဲ့ဘူးသည်။ ထိုအက္ခရာတွေကို သင်ခါစအချိန်မှာ ယခုလိုဘဝမျိုးကို ရောက်လာခဲ့သည့်အတွက် မသိတော့ချေ။ ညာမေတင်ကမူ အလေ့အကျင့်လုပ်နေခဲ့သောကြောင့် မှတ်မိနေခြင်းဖြစ်သည်။

'ကဲပါဟယ် ဒါတွေနောက်တော့ ငါလဲ ဒီလိုဘဲ မြေကြီးပေါ်မှာ သစ်ကိုင်းချောက်နဲ့ နင့်လိုဘဲ တတ်အောင်လုပ်မယ် အခုတော့ နင်လဲဆာရောပေါ့။ ငါလဲ ဆာနေပြီ။ တို့စားစရာရှိတာ စားလိုက်ကြရအောင်'

ခင်မောင်အေးက ညာမေတင်ကို လက်ဆွဲထူပေးရင်း ပြောသည်။ ညာမေတင် အလိုက်သင့် ထိုင်ရာက ထရင်း...

'ငါ့အဖေဆီ ကရလိုက်တဲ့ ဟောဒါတွေကို မပျောက်အောင် ထားရမယ်။ နောက်ပြီး ဟိုသတ္တဝါမျိုးတွေ တွေ့ရင် သေသေချာချာကြည့်။ လက်ချောင်းပြတ်နေတာတွေ့ရင် ငါ့အဖေနဲ့ အမေကို သတ်တဲ့ အကောင် ဘဲ'

ညာမေတင်က အကြိတ်အခဲကြီးသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်သောအခါ ခင်မောင်အေးက တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက်...

'အေးငါ့ဘကြီးမသေခင်လေးမှာ ပြောခဲ့တာလဲ ဒီအကောင်တွေဘဲ ထင်တယ်၊ ဒါဖြင့် နင့်အဖေနဲ့အဖေကို သတ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ ငါ့အဖေနဲ့အဖေငါ့ဘကြီးကို သတ်သွားတဲ့ သတ္တဝါတွေပဲထင်တယ်'

ဟုစဉ်းစဉ်းစားစားပြောလိုက်သည်။

'အေးပေါ့ဟယ်၊ နောက်တခါ သင်းတို့ တောထဲကို လာစမ်းပါစေ၊ တောက် ...'

ညာမေတင်သည် နာကျည်းစွာပြောရင်း တောက်ခေါက်လိုက်သည်။

ခင်မောင်အေးကို ညာမေတင်က ခင်မောင်အေးဟုခေါ်သော်လဲ ညာမေတင်ကိုမူ ခင်မောင်အေးက နာမည်မသိသောကြောင့် သူ့အမေနာမည်ကို အမှတ်ရစေရန် မခင်မေဟု ခေါ်နေသည်။

လူသားစစ်စစ်ဖြစ်လျက်နှင့် ဆန်းကျယ်သော ကံကြမ္မာကြောင့် လူသူမနီးသည့် တောကြီးနက်ခေါင် တောင်ညို တောင်တန်း စိမ့်စမ်းဟေမဝါထဲကို ရောက်နေကြရပြီး ကံတရား၏ ဖန်တီးမှုကြောင့် ကံတူ အကျိုးပေး နှစ်ယောက်သည် အတူတကွနေထိုင်ကြရမည့် အဖြစ်က ဖန်တီးလာခဲ့သည်။

လူသားနှစ်ယောက် ပြန်လည် တွေ့ဆုံကြသောအခါ အဖော်မရှိသည့် အတိုက် လူစကားကို ကြာမြင့်စွာ မပြောမဆိုခဲ့ကြရသည့် သူတို့နှစ်ယောက် သည် စကားဆက်မပြတ် ပြောကြရာမှ လူစကားကို ထစ်ထစ် ငေါ့ငေါ့ မဖြစ်ကြတော့ဘဲ ရေရေလည်လည် ပြောတတ်ဆိုတတ်လာကြသည်။

ညာမေတင်နှင့် မိခင်ဘခင် လူဝံကြီးတို့နေထိုင်ခဲ့သည့် နေရာကို ခင်မောင်အေးက လုံးဝ မသွားစေ တော့ဘဲ ညာမေတင် မေ့ပျောက်နိုင်သလောက် မေ့ပျောက်အောင် ကြိုးစားနေသည်။ ညာမေတင် ထိုသို့ မေ့ပျောက် သွားမှသာ လျှင် စိတ်သက်သာရာ ရပေမည်။ သို့မဟုတ်က မိဘ လူဝံကြီး မောင်နှံကို တလွမ်းလွမ်း တဆွေးဆွေးဖြင့် စိတ်ထိခိုက်နေမည်ကို ခင်မောင်အေးက စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူနေထိုင် သည့်နေရာသို့ ညာမေတင် ကိုခေါ်လာခဲ့သည်။

ခင်မောင်အေး နေထိုင်သည့်နေရာသည် တောင်ကမ္ဘားယံတခု၏ထိပ်ပေါ်ရှိ ကျောက်ဂူလေးတ ခုထဲမှာ ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်အေးသည် သူတယောက်ထဲနေစဉ်က သစ်ပင်မြင့်ကြီးအထက်မှာ တခါတ ရံတက် နေတတ် သော်လဲ ညာမေတင်ရောက်လာပြီးမှ သစ်ပင်မြင့်ကြီးထက်သို့ မတက်တော့ဘဲ ကျောက်ဂူ ထဲမှာသာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ညာမေတင်၏မိခင်ဘခင် လူဝံကြီးမောင်နှံနည်းတူ ခင်မောင် အေး ရှာဖွေ ထားသည့် တောကောင်တွေ၏သားရေတွေက သူတို့နှစ်ယောက်အဘို့ ဝတ်ဆင်ရန် ကောင်းစွာ လုံလောက် နေသည်။

သစ်သီးရှာ၊ ပျားရည်ရှာ၊ သစ်သီးနှင့် ပျားရည်ကိုလဲ စားသောက်ကြရသည်။ ကျား၊ ကျားသစ် စ သည်တို့ ကိုက်သတ်ထားပြီး စားမကုန်သည့် အသားတွေထဲက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တွေ့လျှင် နှစ် ယောက်သား ကျောက်ဂူ ရှိရာသို့ သယ်ယူလာခဲ့ကြသည်။ တောမီးလောင်ရာက ရထားလိုက်သည့် မီးကို ခင်မောင်အေးက အဆက်ပြတ် မခံဘဲ မွေးထားသည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ၊ ထိုမီးဖြင့် အသားကို ကင်စားကြ သည်။

ဘာသာဘာဝ နှစ်ယောက်သားအလိုက်အထိုက် နေထိုင်ကြရင်းကပင် သဘာဝအသိတရား ကြောင့် ခင်မောင်အေး နှင့် ညာမေတင်တို့သည် တယောက်ကိုတယောက် မခွဲနိုင်အောင် ချစ်ခင်မြတ်နိုး သည့် ဘဝသို့ ရောက်နေခဲ့ကြလေပြီ။

တောထဲ တောင်ထဲမှာ လည်ပတ်သွားလာကြည့်ရှုလိုက်၊ သစ်ပင်တွေပေါ် တက်လိုက်၊ နွယ် တန်းခိုစီးလိုက်၊ မြေကြီး ပေါ်မှာ စာလုံးအက္ခရာတွေ ရေးခြစ်လိုက်ဖြင့် ညာမေတင်နှင့် ခင်မောင်အေးတို့ သည် သူတို့ဘဝကို သူတို့ ပျော်နေကြရှာသည်။ တယောက်ကို တယောက် ချစ်လိုက်ကြသည်မှာ အ သက်နှင့်ထပ်တူ ဖြစ်နေ ကြသည်။

“မခင်မေရယ်၊ တောထဲ တောင်ထဲမှာ ဒီနှစ်ယောက် တယောက်ကိုတယောက် အသံပေးခေါ် ချင်ရင် လူလို့မခေါ်နဲ့၊ မတော်တဆ ရန်သူတွေကြားသွားရင် မကောင်းဘူး”

“လူလို မခေါ်ရင် ဘယ်လိုခေါ်မလဲ ခင်မောင်အေးရဲ့”

“မနေ့က ဟောဟိုသစ်ပင်ပေါ်က ငှက်ကြီးတစ်ကောင် အော်လိုက်တဲ့ အသံကို ကြားတယ်မ ဟုတ်လား၊ အဲဒီ ငှက်ကြီးတွေကို သတိထား ကြည့်လိုက်စမ်း၊ တကောင်က အော်ပြီး အသံပေးလိုက်ရင် တကောင်က ဘယ်နေရာ ရောက်ရောက်၊ ချက်ချင်း ပြန်ပြေးလာတတ်တယ်၊ နင် သတိထားမိလား”

ခင်မောင်အေးက ပြောသောအခါ ညာမေတင်က...

“အေး... သတိထားမိတယ်”

ဟုဖြေသည်။

“အဲဒီ ငှက်အသံအတိုင်း တို့အချက်ပေးရအောင်၊ နင်က ပန်းဆိုရင် အင်မတန်ကြိုက်တယ်၊ ပန်း ခူးရင်းအဝေးကြီးကို ရောက်နေရင် ငါက ရှာမတွေ့တော့ စိတ်ပူမိရော၊ ဒါကြောင့် အဲဒီ ငှက်အော်သံအ တိုင်း အော်လိုက် ရင် နင် မြန်မြန်ပြန်ပြေးလာခဲ့”

“အောင်မယ် ငါ့ကိုသာ ပြောနေ၊ နင်ရော တခါတလေ ဟိုရေသွားခပ်မယ် ဆိုပြီး တော်တော်နဲ့ ပြန်မလာဘူး၊ ငါလဲ စိတ်ပူတာဘဲ”

တယောက်နှင့်တယောက် ချစ်တုံတင်ပြောဆိုကြပြီး ငှက်အော်သံအတိုင်း တယောက်နှင့်တ ယောက် အချက်ပေးရန် သဘောတူလိုက်ကြသည်။

နှစ်ယောက်လုံး တောထဲတောင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ နေထိုင်လာခဲ့ သူများဖြစ်၍ တော တိရစ္ဆာန် တွေ၏အသံကို နားယဉ်ပြီးသား နားရည်ဝပြီးသား လေယူလေသိမ်းကို မှတ်မိထားပြီးသား ဖြစ် ကြရာ သူတို့ အချက်ပေးမည် ဖြစ်သော ငှက်အော်သံကို တုပအော်မြည်ရန်မှာ ခက်ခဲသော အလုပ်မ ဟုတ်ရကား နှစ်ရက် လောက် လေ့ကျင့်လိုက်ရုံမျှဖြင့် ခင်မောင်အေးနှင့် ညာမေတင်တို့သည် တကယ် ငှက်အစစ် အော်မြည်သည့် အသံအတိုင်းအော်မြည်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အခြေချနေထိုင်သော တောင်ကမ္ဘားယံထိပ်နေရာသည် သစ်ပင်အနေအ ထား ကျောက်ဂူအနေအထား စသည်တို့ကလဲ များစွာ အနေအထားသင့်သည်။ သစ်ပင်စသည်တို့ကလဲ များစွာ အနေအထား သင့်သည်။ သစ်ပင်တောင်ကမ်းတို့ကို မျောက်ရုံးအောင်ပင် အတက်အဆင်း ကျင် လည်ပြီး သူတွေ ဖြစ်ကြရာ ရေလိုချင်လျှင် သူတို့နေထိုင်သည့် ကျောက်တောင်ကမ္ဘားယံထက်က မျောက်တွေလို လျှင်မြန် ကျင်လည်စွာ

တွယ်ဆင်းလိုက်ခြင်းဖြင့် ကမ္ဘာ့ယံ အောက်ခြေမှာရှိနေသော စမ်းချောင်း
လေးမှ အေးမြကြည်လင် သော ရေကို လွယ်ကူစွာရနိုင်ကြသည်။

သို့ဖြင့် တနေ့တွင် ခင်မောင်အေးက စားသောက်စရာအရာအဖွဲ့
ထွက်သွားသည်။ ယခင်က စားသောက်စရာ သွားရှာလျှင် နှစ်ယောက်အတူ
သွားကြသည်ကများသည်။ ယနေ့မှ ခင်မောင်အေးက ဝေးဝေးကို မသွား
သူချက်ချင်းပြန်လာမည်။ နေရစ်ခဲ့ပြီး ရေခပ်ထားလိုက်ပါဟု
မှာကြားခဲ့သောကြောင့် ညာမေတင်က နေရစ်ခဲ့သည်။

ရေခပ်သည့်ပစ္စည်းအဖြစ် ခွက်ကြီးလိုဖြစ်နေသည့် သစ်ခြောက်ခွံကြီးကို
ညာမေတင်က ယူပြီး ကမ္ဘာ့ယံကို မျောက်တကောင်လို
လျှောဆင်းလိုက်သည်။ စမ်းချောင်းကမ်းပါးသို့ရောက်သောအခါ ရေ ခပ်ပြီး
ကမ္ဘာ့ယံ ပေါ်သို့ ပြန်တက်မည့်ဆဲဆဲတွင် သူ့မိဘလူဝံကြီးမောင်နံကို
သတ်သွားသည့်သတ္တဝါလို အကောင်နှစ်ကောင် ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်
ကမ္ဘာ့ယံပေါ်သို့ ချက်ချင်း မတက်သေးဘဲ သေချာ အောင် ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုသတ္တဝါနှစ်ကောင်သည် သူ့မိဘလူဝံကြီးမောင်နံကို သတ်သွားသည့်
သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်မည်ဆို သော်လဲ တူရုံသာ တူသည်။ သတ်သွားသည့်
သတ္တဝါတွေမဟုတ်ကြောင်းကို သေသေချာချာကြည့်သော အခါ သိရသည်။
ညာမေတင်သည် ထိုနှစ်ကောင်၏ လက်ချောင်းကိုကြည့်၍ ရန်သူမဟုတ်ဟု
ယူဆ လိုက်၏။

သူ့မိဘလူဝံကြီးမောင်နှံကို သတ်သွားသည့် သတ္တဝါတွေသည်
 မိုးပေါ်ကအသံကြီးမျိုး မြည် အောင် လုပ်တတ်ကြသည်။ ယခု
 သူတွေ့ရသောသတ္တဝါတွေသည် ထိုသို့လုပ်တတ်ကြလေသလား၊ ထို သို့
 လုပ်တတ်ကြလျှင် သူ့မိဘတွေကို
 သတ်သွားသည့်သတ္တဝါအမျိုးအစားဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟူသော အတွေးဖြင့်
 ခြုံကြီးတခု ကိုကွယ်ပြီး ကြည့်နေစဉ်မှာ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့က
 ကြုံတောင့်ကြုံခဲ မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သတ်ချင်ဖြတ်ချင်သည့် စိတ်ရှိသူတွေမဟုတ်ကြသောကြောင့် သူတို့မြင်ရသည့်
 ညာမေတင်ကို ရန်သူလ ှုကြည့်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အံ့ဩသည့်စိတ်ဖြင့်သာ
 ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်ရာ သူတို့၏ရန်မူလိုသည့် အသွင်သဏ္ဍာန် ကင်းမဲ့သည့်
 မျက်နှာထားကို ညာမေတင်က သူ့စိတ်ထဲက အလိုလိုသိသောအသိဖြင့်
 အေးဆေးစွာကြည့်နေလိုက်သည်။ ထိုနောက် နေရာဒေသကျွမ်းကျင်ပြီးသူ
 ဖြစ်သည့်အလျောက် ကို ထွန်းအံ့ နှင့် ကိုဘသော်တို့မသိသော နေရာမှ
 ကမ္ဘားယံပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းကို ညာမေတင်က ခင်မောင်အေးကို ပြန်ပြောပြသည်။

“ဟင် နင့်ကို သူတို့မြင်သွားကြပြီပေါ့”

“အေး... မြင်သွားတယ်”

ညာမေတင် အဖြေကြောင့် ခင်မောင်အေးသည် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဘာမှမလုပ်ဘူးလား၊ နင့်အဖေနဲ့ နင့်အမေကို သတ်သလို
 နင့်ကိုမသတ်လိုက်ကြဘူး နော်”

ခင်မောင်အေးက ကံကောင်းလို့ဟဲ့ ဟူသော သဘောမျိုး ပြောလိုက်သည်။

ညာမေတင်က ဦးခေါင်း ခါလိုက်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“ငါလဲ အဖေနဲ့ အမေကိုသတ်တဲ့ အကောင်တွေဖြစ်မလားလို့ သေသေချာချာ ကြည့်တယ်။ ဟို အကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ အခု ငါတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အကောင်တွေက ငါ့ကိုမြင်တော့ သစ်ပင်တွေလိုဘဲ ဟောဒီလိုနေပြီး ကြည့်နေကြတယ်။ ငါ့ကို သတ်ချင်ရင် သူတို့ ဒီလိုနေမလား၊ သူတို့ လက်ချောင်းတွေ မပြတ်ဘူး၊ အားလုံး ရှိတယ်”

ညာမေတင်က ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသည့်ဟန်အ တိုင်း ရပ်ပြ သည်။

“အေး..... နောက်ကို ဒီနေရာကို မသွားနဲ့တော့၊ ရေလိုချင်ရင် တို့အခုနေတဲ့ ဂူ ဟိုဘက်ချောက် ထဲမှာ ရေတွေ ခဲ့တယ်၊ အဲဒီနေရာကို ငါဘဲသွားပြီး ခပ်မယ်၊ နင်ဘယ်ကိုမှ မသွားနဲ့ သွားရင် ငါသေ မယ် သိလား”

ခင်မောင်အေး က ညာမေတင်ကို မခွဲနိုင်သည့်အလျှောက် စိတ်ပူစွာ ပြောသည်။

“အေးပါဟယ်”

ညာမေတင်က ခင်မောင်အေး စိတ်ကြေနှပ်အောင် ပြောလိုက်သည်။

ခင်မောင်အေး စိတ်ပူသည်ကို သိသော ညာမေတင်ကလဲ တောင်ကမ္ဘားယံ အောက်ကို မဆင်း တော့ဘဲ ကမ္ဘားယံထိပ်ပေါ်မှာသာ နေလိုက်သည်။ သူ အလွန်နှစ်သက်သည့် ပန်းဖြူကြီးတွေ ပွင့်နေပြီ ဖြစ်သော ပန်းပင်ကြီး အောက်မှာသာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သွားနေတတ်သည်။ ပန်းပင်ကြီးရှိသည့်

နေရာ သည် သူတို့ နေထိုင်သည့် ဂူနှင့် အလွန်အမင်းဝေးကွာခြင်းမရှိချေ။
အော်ခေါ်လျှင်ကြားနိုင်သည့်နေရာ ဖြစ်သည့်အပြင် ပန်းပင် အောက်မှာ
ထိုင်နေသော ညာမေတင်ကို ဂူအပြင်ဘက်က ခင်မောင်အေးက
ထွက်ကြည့်လျှင် မြင်နိုင်သော နေရာဖြစ်သည်။

ကိုမြင့်ညိုက ကမ္ဘားယံပေါ်ကိုတက်လာသည့်နေ့က ခင်မောင်အေးက
တောထဲကရလာသည့် သားကောင် တကောင်၏ သားရေတချပ်ကို
အနံ့အသက်ကင်းအောင် ဂူဝတွင်ကျောက်တုံးချွန်ချွန်တခု ဖြင့် ခြစ်နေသည်။
သေနေသော သားကောင်ကိုတွေ့လျှင် ခင်မောင်အေးက သန်မာသော
သူလက်များ ဖြင့် ချွန်ထက်သော ကျောက်တုံး ကို ဓားလက်နက်သဖွယ်သုံးပြီး
သားရေကို ခွာယူလာခဲ့တတ်သည်။ သားရေမှာ ကပ်ပါလာသော ပုတ်နေသည့်
အသားအစအနများ အညစ်အကြေးများကို သန့်ရှင်းအောင် သူလုပ်တတ်
သလို လုပ်ပြီး ချောက်သွေအောင် ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ဆင်၍ရအောင်
သူနည်းသူ ဟန်ဖြင့် ပြုပြင်သည်။

ခင်မောင်အေးက သားရေကို ပြုပြင်နေစဉ်မှာ ညာမေတင်က
ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်နေသည့် ပန်းပင် ကြီးရှိရာကို သွားလိုစိတ်ရှိနေကြောင်း
ခင်မောင်အေးက ရိပ်မိသည့်အတွက် ညာမေတင်ကို ပန်းပင်ကြီး ရှိရာသို့
သွားစေသည်။ ထိုကြောင့် ညာမေတင်က သူချစ်သော ပန်းပွင့်အဖြူကြီးတွေ
ပင်လုံးကျွတ်ပွင့် နေရာ ပန်းပင်ကြီးအောက်မှာ အေးဆေးစွာရပ်ပြီး ပန်းတွေကို
ကြည့်နေစဉ်မှာ ကိုမြင့်ညိုတို့က တွေ့ လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ခင်မောင်အေးသည် သားရေကို ပြုပြင်နေသော်လဲ ညာမေတင်ကို
မျက်ခြေပြတ်မခံချေ။ ခင် ခင်မောင်အေး ရှိနေသော နေရာသည်

ဂူအဝမှာဖြစ်သော်လဲ ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးတွေအုပ်လိုက် ပေါက်နေသော ကြောင့် ဂူရှိရာကို ပန်းပင်ကြီးရှိနေရာက ကြည့်လျှင် မတွေ့ရချေ။ သို့သော် ခင်မောင် အေးက သူရှိနေရာက ကြည့်လျှင်မူ ပန်းပင်ကြီးရှိသည့်နေရာကို မြင်နိုင်သည်။ ပန်းပင်ကြီးရှိနေရာနှင့် ဂူ ရှိနေရာသည် တခေါ်လောက် ကွာဝေးသည်။

ညာမေတင်က ပန်းပင်ကြီးအောက်မှာ ရောက်နေစဉ် ကိုမြင့်ညိုတို့က ကမ္ဘားယံပေါ်ကို တက် လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုမြင့်ညိုတို့ရောက်နေသည်ကို ညာမေတင်က မသိလိုက်၊ ပန်းပွင့်တွေကို စိတ်ဝင် စားနေခိုက် ဖြစ်သောကြောင့် မသိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်မှာ ခင်မောင်အေးကလဲ သူ့သားရေကို ပြုပြင်ခြင်းအလုပ်ကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ပြီး ညာ မေတင်ရှိရာကို လာခဲ့သည်။ မျက်စေ့လျှင်သော ခင်မောင်အေးသည် ကမ္ဘားယံထိပ် သစ်ပင်ကြီး အောက် မြစ်ပျဉ်းကြားတွင် ဝပ် နေကြသော ကိုမြင့်ညိုတို့ကို မြင်လိုက်၏။

ခင်မောင်အေးမြင်လိုက်သည်က အကောင်အထည် သိသာစွာမြင်ခြင်းမဟုတ်၊ မြစ်ပျဉ်းကြား တွင် ဘာကောင်လေး တွေမှန်းမသိ၊ မဲမဲလုံးလုံးသဏ္ဍာန်ကိုသာ တွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ညာ မေတင် က စမ်းချောင်းမှာ တွေ့ခဲ့ရသည့်သတ္တဝါနှစ်ကောင်အကြောင်း ပြောခဲ့သည်ကို ချက်ခြင်းသတိရ လိုက်သည်။

“မခင်မေ တွေ့လာခဲ့တဲ့ သတ္တဝါတွေများ ဖြစ်နေမလား”

ခင်မောင်အေးက တွေးလိုက်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နှစ်ဦးတည်းနေသည့် ဤနေရာမှာ အခြားသတ္တဝါတွေ ရောက်လာခြင်း၊ ညာမေတင်ကို တွေ့မြင်သွားခြင်းတို့ကိုမူ ခင်မောင်အေးသည် လုံးဝမနှစ်မျိုးနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ကို ကွယ်ကာ ညာမေတင် ပြန်လာစေရန် အချက်ပေးသံကို ပြု လိုက်သည်။

ညာမေတင် သည် ကိုမြင့်ညိုတို့ကို မမြင်ရသေးသည့်အလျောက် စိတ်လက်အေးချမ်းစွာ ပန်းပွင့် တွေကို ကြည့်ပြီး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေစဉ် ခင်မောင်အေး၏အချက်ပေးသံကြောင့် နောက်ဖက်ကို လှည့် ကြည့်လိုက် သည်။

“နင့်နောက်က သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ သတ္တဝါတစ်ခုကို တွေ့တယ်”

ပြန်ရောက်လာသော ညာမေတင်ကို ခင်မောင်အေးက ဆီးကြိုလက်တွဲပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လို သတ္တဝါတွေလဲ။ ငါလှည့်ကြည့်လိုက်တော့လဲ ဘာမှမတွေ့ဘူးလေ ”

ညာမေတင် က ပြန်ပြောသည်။

“ဘယ်လိုသတ္တဝါတွေလို့ မသိဘူးဟဲ့၊ သစ်ပင်ရင်းမှာ မဲမဲလုံးလုံးတွေ တွေ့ရတာဘဲ၊ အသက် တော့ရှိတယ်၊ သူတို့ လှုပ်တာကို ငါမြင်လိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် နင့်ကိုလှမ်းအသံပေးလိုက်တာ၊ နောက် ကို ဒီပန်းပင်ကြီးနားကို မသွားပါနဲ့တော့ဟယ်၊ ဟိုစမ်းချောင်းနားမှာ နင်တွေ့လာခဲ့တဲ့သတ္တဝါတွေနဲ့ သူတို့ အတူတူ လားမသိဘူး”

ခင်မောင်အေးက စိတ်မချသည့်အတွက် ပြောသည်။ ညာမေတင်သည် စဉ်းစားသလို တွေ့နေ ရာမှ

“စမ်းချောင်းနားမှာ ငါတွေ့လာခဲ့တဲ့အကောင်တွေက ငါ့အဖေနဲ့ အမေကို သတ်သွားကြတဲ့ အကောင် တွေမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ငါတို့ကို ဘာမှမလုပ်ဘူးထင်တယ်။ နေပါအုံး သူတို့ရှိနေ ကြသေးလား”

ညာမေတင်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သစ်ပင်အုပ်ကြီးကို ကွယ်ပြီး ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ခင် မောင်အေးကလဲ ညာမေတင်နည်းတူ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမြင်ခဲ့သည့်သစ်ပင်ကြီး အ ရင်းတွင် ဘာမှမရှိတော့ချေ။

“ဟဲ့ မရှိတော့ဘူး”

ခင်မောင်အေးက ပြောလိုက်သောအခါ...

“အေး... ငါတို့ကို သတ်မဲ့အကောင်တွေဆိုရင် ငါတို့ရှိတဲ့ဆီကို လိုက်လာကြမှာပေါ့။ ငါတို့ကို မသတ်တဲ့ အကောင်တွေ ဖြစ်လို့သာ ပြန်ပြေးကြတာပေါ့”

ညာမေတင် က ပြောပြီး...

“ခင်မောင်အေးရယ် နင်မြင်လိုက်တဲ့အကောင် မဲမဲလုံးလုံးလေးတွေဆိုတာ ဘယ်လိုနေလဲ။ ငါ လိုက်ကြည့်လိုက်အုံးမယ်”

ဟု ပြောကာ ငြင်သာပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ညာမေတင်က သစ်ပင်တွေခြုံတွေ့ကိုကွယ် ပြီး ကမ္ဘားယံ ထိပ် ဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

ထိုအခါ ခင်မောင်အေးကလဲ မနေသာတော့ဘဲ ညာမေတင် ကို အလိုလိုက်ခါ နောက်က လိုက်လာခဲ့ရသည်။

ကမ္ဘားယံထိပ်သို့ ညာမေတင်ရောက်သည့်အချိန်တွင်မူ ကိုမြင့်ညိုတို့သုံး ယောက် လုံး ကမ္ဘားယံ အောက်ခြေ သို့ ရောက်နေကြလေပြီ။ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့က ရှေ့မှခြေလှမ်းကြကြံဖြင့် ထွက် သွားနေခိုက် ကိုမြင့်ညို က ကမ္ဘားထိပ်သို့ မှန်ပြောင်းဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်မိသောအခါတွင် ညာမေတင်က လဲ ကမ္ဘားထိပ် သို့ရောက်လာပြီး ကိုမြင့်ညိုတို့ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည့်အခိုက်နှင့် ဆုံလိုက်သည်။

ကိုမြင့်ညို ကင်မရာထုတ်ချိန်လိုက်သည်ကို ညာမေတင်နောက် မှကပ် ပါလာသော ခင်မောင်အေးက မြင် လိုက်သည်။ ခင်မောင်အေး မြင်သလို ညာမေတင်ကလဲမြင်ပါသည်။ သို့သော် ညာမေတင် သည် ကိုမြင့်ညို ကို ကြောက်သည့်စိတ်မျိုး မုန်းသည့်စိတ်မျိုး မရှိချေ။ ထိုကြောင့် ရဲတင်းစွာပင် ငုံ့ကြည့် လိုက်သည်။ ခင်မောင်အေး က ညာမေတင်ကို လျှင်မြန်စွာဆွဲလိုက်သည့်အတွက် ကိုမြင့်ညိုသည် လျှင် မြန်စွာ ပျောက်ကွယ် သွားသော ညာမေတင်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်မမှီနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်မောင်အေးရယ်၊ ဟို ဘာကြီးမှန်းမသိတဲ့မျက်လုံးလိုဟာကြီးမျိုးနဲ့ အကောင် ကို ငဲ့စိတ်ထဲ မှာ ချစ်နေတယ်”

ကင်မရာကို ဘာမှန်းမသိသည့် ညာမေတင်က သူပြောတတ်သလို စကားဖြင့် ပြောသောအခါ ခင်မောင်အေး မျက်လုံးပြူး သွားသည်။

“ဟင်... နင်က ဟိုသတ္တဝါကောင်ကို ချစ်တယ်၊ ငဲ့ကို မချစ်တော့ဘူးလား”

“အိုး... နင့်ကို ချစ်တာမျိုးလို ချစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဟို... ငါ့အဖေနဲ့ အမေကို ချစ်တာမျိုးချစ်တာ”

“နင် အစက အဲဒီလိုပြောပါတော့လား၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ငိုချင်သွားတာဘဲ”

ခင်မောင်အေးက သက်ပြင်းချပြီးပြောသည်။

ညာမေတင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ နင်က ငိုချင်သွားတာလဲ”

“နင် ငါ့ကို မချစ်တော့ဘဲ ဟိုသတ္တဝါတွေကို ချစ်ပြီးလိုက်သွားရင် ငါ သေချင်သေမှာ”

ခင်မောင်အေးသည် သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရှုပ်နေသော နှုတ်ခမ်းမွှေး မုတ်ဆိပ်မွှေး ပါးသိုင်းမွှေး တွေကို လက်ဖြင့်စမ်းရင်း ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ပြောသည်။ ခင်မောင်အေး၏မျက်နှာသည် ထိုနှုတ်ခမ်းမွှေး မုတ်ဆိပ်မွှေး ပါးသိုင်းမွှေး တွေက မျက်နှာတစ်ခုလုံးကိုဖုံးနေအောင် ရှည်လျားနေသဖြင့် မျက်လုံးနေရာနှင့် နှာခေါင်း နေရာသာ အသားဟူ၍ပေါ်နေသည်။ ဆံပင်တွေ ကမူ ခါးထိအောင်ပင်ရှည်ကာ ဦးခေါင်းနှင့် ကျောတပြင်လုံး ကို ဖုံးနေသည်။ ရှည်လျားသော လက်သည်းတွေကို တခါတရံပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ဖဲ့ထား သောကြောင့် မညီမညာ ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်ပေါ်မှာဝတ်ထားသည်က အမွှေးပါသော တောကောင်၏ သားရေ ဖြစ်သော ကြောင့် ခင်မောင်အေး၏ရုပ်သွင်သည် တောရိုင်းလူဝံတကောင်လိုဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ခင်မောင်အေး၏အသားအရေကမူ ညာမေတင်လိုပင် ဖြူစင်သည်။ ညာမေတင်က ခင်မောင်အေး ၏ မျက်နှာ ကို ကြင်ကြင်နာနာကြည့်ခါ....

“မသေပါနဲ့ဟယ်၊ ငါကလဲ နင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ နင့်ကို ဘယ်တော့မှမခွဲဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဟို ငါ့အဖေ အမေလို ချစ်တယ် ဆိုတဲ့ သတ္တဝါကို ငါသေသေချာချာကြည့်ချင်သေးတယ်၊ သူတို့ ဘယ်နေရာမှာ နေကြလဲ မသိဘူး”

ဟု ပြောသော အခါ ခင်မောင်အေးက စိတ်ကြေနပ်ကာ မျက်နှာကြည်သွားသည်။

“သူတို့ နေတဲ့နေရာကို ငါသိတယ်”

ခင်မောင်အေးက ပြောလိုက်သည်။ အမှန်ပင် ကိုမြင့်ညိုတို့ရောက်လာပြီး စခန်းချသည့်နေ့ ကပင် ခင်မောင်အေး က သိနေခဲ့သည်။ အနားကပ်ကြည့်ရှုခြင်း မဟုတ်၍ ဘာကောင်တွေမှန်းမသိသော်လဲ ကိုမြင့်ညို တို့ နေထိုင်သည့်တဲနှင့် ချက်ပြုတ်သည့်မီးခိုးကို မြင်ရခြင်းဖြင့် ထိုနေရာမှာ သတ္တဝါတမျိုး ရောက်နေကြပြီ ဟု နားလည်ခဲ့သည်။ ထိုကြောင့် အစာရှာ သွားရာမှာ ညာမေတင်ကို မလိုက်စေဘဲ သူ တယောက်ထဲ ထွက်ရှာသည့်နေ့ကျကာမှ ညာမေတင်ကို စမ်းချောင်းမှာ ရေခပ်ခိုင်းခဲ့မိသည်။ စမ်း ချောင်းရှိသည့် နေရာနှင့် ကိုမြင့်ညိုတို့ စခန်းချသည့်နေရာမှာ တော်တော်ပင် ကွာဝေးသောကြောင့် စမ်း ချောင်းနေရာ ကို ကိုမြင့်ညိုတို့ရောက်မည်မဟုတ်ဟု ထင်ကာ ခိုင်းခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ခိုင်းခဲ့မိခြင်းကြောင့် ညာမေတင်ကို ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသောတို့က ကြုံတောင့်ကြုံခဲ တွေ့သွား ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“သိရင် လိုက်ပြပါလား ခင်မောင်အေးရယ်”

ညာမေတင်က ပြောသောအခါ ခင်မောင်အေးသည် ညာမေတင်ကို အလွန်အမင်းချစ်လွန်း သောကြောင့် ညာမေတင် ဆန္ဒ ကို မငြင်းဘဲ...

“အေး.. သူတို့အနားကို သွားလို့ကောင်းတဲ့နေ့ ငါလိုက်ပြမယ်” ဟု ပြောသည်။

ညာမေတင်သည် မျက်နှာလေးရွှင်သွားသည်။

“ခင်မောင်အေးရယ်၊ နင်လေ ငါကဘာပြောပြော အလိုလိုက်တယ်နော် ငါပျော်တယ်”

ညာမေတင် ပျော်သည်ဆိုသောအခါ ခင်မောင်အေးပါ ပျော်ရသည်။ ထို့ကြောင့်.... “ပျော်ရင် နို့ သီချင်း ဆိုမယ်” ဟု ပြောသည်။

“အေး... နင့်ကို ငါသင်ပေးတဲ့ သီချင်းဘဲဆိုမယ်”

ညာမေတင်က ပြောသောအခါ ခင်မောင်အေးသည် ကြည်ကြည် နူးနူးရယ်ပြီး....

“အဲဒီသီချင်းတခုဘဲ နို့ဆိုတတ်တယ်ဟုတ်လား၊ နင်က တခြား ဘာဆိုတတ်သေးလို့လဲ” ဟု မေးသောအခါ ညာမေတင် က

ခင်မောင်အေးစကားကို ပြန်မချေဘဲ။

“ပျိုလေးတို့ငန်းဦး ယုံကူးလို့ပြေး ကြည့်လိုက်ကြဟေ... တောခြေမှာ ရွှေယုန်နက်ကယ် ထိပ် ကွက်နှင့်လေး”

ဟုဆိုကာ ထိုင်နေရာက ထပြေးလေသည်။

ခင်မောင်အေးသည် ညာမေတင် နောက်ကိုပြေးလိုက်ရင်း....

“သည်လယ်နှင့် သည်ရေများပေရဲ့လား... လောင်းယူခဲ့ဟေး၊ လှေယူခဲ့ စိတ်ပင်ဦးကို ကူးစို့ရဲ့ လေး”

ဟုဆိုကာ ညာမေတင်ကို လိုက်ဖမ်းသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးက အပြေးအလွှား အခုန်အပျံ သစ်ပင်တက်နွယ်တန်းခိုစသည့် အလုပ်တွေမှာ ကျွမ်းကျင် ပြီးသားဖြစ်ရာ တယောက်ကို တယောက်အရှုံးမပေးဘဲ၊ တယောက်ကပြေး တယောက်က ဖမ်းဖြင့် လိုက်တမ်း ပြေးတမ်း ကစားနေကြရသည်မှာ ညာမေတင်နှင့် ခင်မောင်အေးတို့၏ပျော်ရွှင်ကြည် နူးမှုသည် မည်သည့် စီးစိမ်ချမ်းသာ နှင့်မျှ မလဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ခင်မောင်အေးနှင့် ညာမေတင်တို့သည် တခါတရံ တောတောင်အနံ့လျှောက်သွားရင် နယ်ကျွံ ကာ တောအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားတတ်ကြသည်။ ထိုအခါ တောပြစ်မုဆိုးများနှင့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် တကောင်လို့ မြင်နေရသော မုဆိုးက ရန်မူရန်ပြင်ဆင်သည်။ လက်ထဲက သေနတ်ဖြင့်သော်၎င်း၊ ဒူး လေးဖြင့်သော်၎င်း ချိန်လိုက်သောအခါ ဘေးရန်ကို အလိုလိုသိသော သဘာဝစိတ်ဖြင့် ခင်မောင်အေးနှင့် ညာမေတင် တို့သည် ကြင်လည်လျှင်မြန်စွာ တောတိုး ကိုယ်ရောင်ဖျောက်လိုက်ကြသည်။ ထိုသည့် နောက်တွင်ကား သူတို့နှစ်ယောက်သည် တောတောင်၏ ပြင်ပဘက်သို့ မထွက်ကြတော့ချေ။ တော တောင်ထူရာ အရပ်ကိုသာ လှည့်ပတ်သွားလာပြီး ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြတော့သည်။

ကုမ္ပဏီတောင်တန်းလွမ်းစေတီဖန် (မင်းမြင့်) အပိုင်း (၁၂)

ထိုသို့နေထိုင်ကြရာမှ ကိုမြင့်ညိုတို့ရောက်လာကြသည်။ ညာမေတင်ကို မြင်တွေ့သွားကြသည် သို့သော် ညာမေတင် နှင့် ခင်မောင်အေးတို့နေထိုင်ကြသည့် ဂူရှိရာသို့ ကိုမြင့်ညိုတို့က မလာကြဘဲ နောက်ကြောင်း လှည့်ပြန်သွား ကြသောအခါ ခင်မောင်အေးနှင့် ညာမေတင်တို့သည် စိတ်အေးသွားကြ သည်။ သူတို့ကို ရန်ပြုမည့် သတ္တဝါများမဟုတ်ဟု ယူဆလိုက်ကြသည်။

ကိုမြင့်ညိုတို့ပြန်ကြသည့်နေ့မှာ ညာမေတင်သည် သူ့စိတ်ထဲမှာ ချစ်ခင်နေသော ကိုမြင့်ညိုတို့ နေထိုင်ရာကို လျှို့ဝှက်သော နေရာမှ ချောင်းကြည့်နေခဲ့သည်။ ရှေ့ကသွားသော လူစုနှင့်ခွဲကာ နောက်ဆုံး က တယောက်ထဲ ဖြေးဖြေးအေးအေးလိုက်သွားသော ကိုမြင့်ညိုကို ခြုံခိုကွယ်ဝှက်ခါ မျက်ချေမပြတ် လိုက်ကြည့် ခဲ့သည်။ နောက်က လိုက်ကြည့်ရသည်ကို အားမရသောကြောင့် ကိုမြင့်ညိုမျက်နှာကို မြင်ရ စေရန် နံဘေးက လိုက်ကြည့် သည်။ ထိုအခိုက် ကိုမြင့်ညိုက ညာမေတင်ကို တွေ့သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုမြင့်ညိုတွေ့သွားကြောင်းကို ညာမေတင် သိသည်။ သို့သော် ညာမေတင်သည် ကိုမြင့်ညိုကို ကြောက်ရွံ့ သော စိတ်မျိုး မပေါ်ခဲ့ချေ။ ကိုမြင့်ညိုက ရန်မူသည့်အရိပ်အရောင် လုံးဝမရှိဘဲ သူ့ကို နူးညံ့ သော မျက်နှာ ဖြင့် ကြည့်သလို ညာမေတင်ကလဲ ကိုမြင့်ညိုမျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေ သည်။

ထိုအချိန်က ခင်မောင်အေးကသာ အချက်ပေးသံမပြု ပြန်မခေါ်ဘဲနေလျှင် ညာမေတင်သည် ကိုမြင့်ညို ရှိရာ ကို ရောက်အောင်ခြံထဲက ထွက်လာမိမည်ကောင်း ထွက်လာမိမည်လား မပြောတတ်ချေ။

အစာ ရှာရာမှ ပြန်လာသော ခင်မောင်အေးက ဂူပတ်ဝန်းကျင်မှာ ညာမေတင်ကို မတွေ့သော အခါ ကိုမြင့်ညို တို့ နေထိုင်ရာသို့သွားရောက် ချောင်းကြည့်နေပြီဟု အတပ်တွေးလိုက်သည်။ ထိုကြောင့် လျှင်မြန်စွာ လိုက်လာခဲ့သည်။ ကိုမြင့်ညိုတို့ စခန်းသိမ်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုသတ္တဝါတွေ ထွက်သွား လျှင် ညာမေတင် ဘယ်နေရာရောက်နေသနည်း။ အဖမ်းခံသွားရခြင်းတော့ မဟုတ်နိုင်ဟု တွေးကာ ညာမေတင်ကို သူတို့အချင်းချင်းသာ နားလည်သောအချက်ပေးသံပြု ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

တောကြီးမျက်မဲထဲမှာ နှစ်ယောက်ထဲနေပြီး တဦးကိုတဦး အသက် ပေးထားသည့် အဖော်မွန် ခင်မောင်အေး ၏ အသံ ကို ကြားလိုက်ရသော ညာမေတင်သည် ကိုမြင့်ညို ကို ဆက်လက်ကြည့်ရှုနေခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ ခင်မောင်အေး ရှိရာသို့ ပြန်ပြေးသွားခဲ့လေသည်။

“နင်ကလဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အဝေးကြီးကို လိုက်ကြည့်ရတာလဲ၊ နင့်ကို ဖမ်းသွားမှာ မ ကြောက်ဘူးလား”

သူ့ အနားသို့ ပြန်ရောက်လာသော ညာမေတင်ကို ခင်မောင်အေးက ဆီးကြိုလက်တွဲပြီး မေး သည်။

“မကြောက်ဖူး၊ ဟို... ငါ့စိတ်ထဲမှာ အဖေအမေလို ချစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါ က ငါ့ကိုမဖမ်း ဘူး၊ မသတ်ဘူး၊ ငါသိတယ်”

ညာမေတင် က ခင်မောင်အေး၏ရှည်လျားသော မှတ်ဆိပ်မွှေးကို
ငြင်သာစွာကိုင်ပြီး ပြောသည်။

“ကဲ...လာ၊ ဒို့နေရာကို ပြန်ကြစို့၊ ဒီတခါ နင်ကြိုက်တတ်တဲ့ အသီးတွေ
အများကြီးတွေ့လို့ ငါ အများကြီး ခူးလာတယ်၊ နောက်ပြီး ကျားစားထားပြီး
ကျန်နေတဲ့ အသားတွေလဲ ရလာတယ်၊ ဒို့ မီးထဲ ထည့်ရအောင်”

ခင်မောင်အေး က ပြောပြီး ညာမေတင်ကို ချစ်ခင်ယုယစွာ လက်ဆွဲပြီး
သူတို့ပျော်ရွှင်စွာ နေမြို့ရူ သို့ ပြန်လာ ခဲ့ကြသည်။

ကိုမြင့်ညို တို့လူစုက တစ်တရာ ဘေးဒုက္ခမပေးဘဲ စခန်းသိမ်းပြီး
ပြန်ကုန်ကြသောအခါ ခင်မောင်အေးနှင့် ညာမေတင် တို့သည် ယခင်ကလိုပင်
စိတ်အေးချမ်းသာစွာ ရဲရဲဝန်ဝန် နေမြို့တိုင်း ပျော် ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ ကြသည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူတို့အဖေအမေတွေ
သေခဲ့ကြရပုံတွေ၊ သူတို့ အဖေအမေတွေကို သတ်သွားသည့်
သတ္တဝါတွေကိုမူ မည်သည့်အခါမှ မမေ့ပေ၊ နှစ်ယောက်သား
ကစားခုန်ပျံခြင်းမပြုဘဲ အေးအေး လူလူ ထိုင်စကားပြောသည့်အခါတိုင်း
ထိုအကြောင်းကို တယောက်တလှည့် ပြောနေတတ် ကြသည်။

ဘခင်လူဝံကြီးသေမည့်ဆဲဆဲမှာ ပေးထားခဲ့သည့် ရန်သူ၏ လက်ချောင်း
ပြတ် လေးနှစ်ခုကို ခင်မောင်အေး နှင့် ညာမေတင်တို့သည် ချောက်သွေ
အောင် နေလှမ်းပြီး ကောင်းစွာ သိမ်းဆည်းထားသည်၊ ရန်သူ အကြောင်း
ပြောရင်း သတိရရင်း လက်ချောင်းချောက်လေးနှစ်ခုကို ထုတ်ကြည့်ရင်း...

ဘယ်လက် ညာလက်ဟူ၍ ခင်မောင်အေးနှင့် ညာမေတင်တို့ မသိသော်လဲ သူတို့လက်နှစ်ဘက်နှင့် နှိုင်းယှဉ် ကြည့်ကြသောအခါ ဘယ်ဘက် လက်သူကြွယ်နှင့် လက်သန်းဖြစ်ကြောင်း၊ အရင်းက ပြတ်သည် မဟုတ်ဘဲ အဖျားဘက် အဆစ် နှစ်ဆစ်ဆီကသာ ပြတ်ကြောင်း၊ ရန်သူ၏ လက်တွင်း အရင်းဘက်မှာ လက်တဆစ် စီ အငုတ်ကျန်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာမှတ်မိနေ သိနေကြသည်။

ထို့ကြောင့်သာလျှင် ညာမေတင်သည် ကိုထွန်းအံ့ကိုဘသော်နှင့် ကိုမြင့်ညိုကို မြင်လိုက်သည်ဆိုလျှင် လက်ချောင်းကို ဂရုစိုက် သတိထားကြည့်သည်။ မပြတ်ဘဲ ပကတိ အကောင်းအတိုင်းမြင်သောအခါ လူဝံကြီး မောင်နံ့ ကို သတ်သူတွေမဟုတ်ဟု ယူဆ၏။ လတ်ပြတ်သူလောက်သာ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားပြီး အပေါင်းအပါ ရန် ကိုမူ တသိမထားမိ ဂရုမစိုက်မိတော့ချေ။

ကိုမြင့်ညိုတို့ စခန်းသိမ်းပြန်သွားကြသည်မှာ ခြောက်လပင် ရှိနေခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် ခင်မောင်အေးနှင့် ညာမေတင် တို့သည် ကိုမြင့်ညိုကို မေ့နေကြလေပြီ။

ပန်းတွေ မပွင့်တော့သော်လဲ ဝေဆာအုပ်ဆိုင်းနေသော ပန်းပင်ကြီးအောက်မှာ ညာမေတင် အေးဆေးစွာ သွား နေတတ်သည်။ ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့က သူ့ကို ဦးဆုံးမြင်တွေ့သွားသည့် ကမ္ဘာ့ယံအောက် စမ်းချောင်း ကမ်းပါး မှာ ဆယ့်နှစ်ရာသီ ဖူးပွင့်သည့် ပန်းနီနီရဲရဲတွေကို စိန်ပြေပြေ ခူးကာ အေးအေးလူလူ သွားနေ တတ်သည်။

ဘေးရန် မရှိတော့သည်ကြောင့် ခင်မောင်အေးကလဲ ညာမေတင် စိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရန် အလို လိုက် ထားသည်။ သို့သော် ညာမေတင်က

တယောက်တည်းမသွားချေ၊ ခင်မောင်အေးလိုက်သည့်အခါမှသာ သွားသည်၊ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကား ခိုင်မြဲလွန်းသည်၊ တွယ်တာကြင်နာမှု ကြီးလွန်းသည်၊ တယောက် ကို တယောက် ကြင်နာမှုကား အတိုင်းအဆမရှိတော့ချေ။

သူတို့နေထိုင်ရာ သီးသန့်ကမ္ဘာလေးကို မည်သည့် ရန်သူမှ မလာကြတော့ဟု နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ချ လက်ချ ယုံကြည်ကာ စိတ်လက်အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ကြသော ခင်မောင်အေးနှင့် ညာမေတင်တို့သည်.....

ကိုမြင့်ညိုသည် နက်ခေါင်လှသော တောတောင်ထဲဝယ် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်လေးလို ဖြစ်နေရှာသော နှမလေး ကို သွားရောက်ရှာဖွေ ခေါ်ဆောင်ရန်အတွက် လိုအပ်သော ဆောင်ရွက်မှုကို ပြုလုပ်ရာမှာ ကံအားလျော်စွာ အားလုံးအဆင်ပြေနေသည်။

ကိုထွန်းအံနှင့် ကိုဘသော်တို့ကလဲ ကိုမြင့်ညို ဘခင်ကြီးက ကျေနပ်အောင် ထောက်ပံ့မှုကို ကြည်ဖြူစွာခံယူကာ ကိုမြင့်ညိုနှင့် မခွဲမခွာ လိုက်ပါရန် သဘောတူကြသည်။

'သားရေ...သားက စေ့စပ်သေချာတယ်ဆိုတာကို ဖေဖေသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိုလိုမယ်မယ် ယူသွားရမဲ့ ပစ္စည်းစာရင်း ကို စစ်လိုက်ချင်တယ်သားရဲ့.'

'စစ်ပါဖေဖေ၊ ကျွန်တော် သတိမေတာ ရှိချင်လဲရှိနေမယ် ဖေဖေပြန်စစ်တာ ကောင်းပါတယ်'

ကိုမြင့်ညိုက ပြောသောအခါ ဘခင်ကြီးက သူကြိုတင်ရေးသားထားသည့် ပစ္စည်းစာရင်းကို တခုချင်းတက်ကာ ပါမပါမေးသည်။

တောတောင်ထဲမှာ လိုအပ်သည့် ဆေးဝါးပစ္စည်းအစုံ အနွေးထည်၊ စားသောက်ဘွယ်ရာများ၊ ကိုမြင့်ညိုလိုင်စင်ဖြင့် ကိုင်သည့် သေနတ်၊ ကျည်ဆံ၊ ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့ ကိုင်ရန် ဓားရှည်၊ ဓားမြှောင်၊ နိုင်လွန်ကြိုးခွေ၊ ညာမေတင်အတွက် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများစသည်တို့ကို စုံစေ့စွာ စစ်ဆေး လိုက်သည်။

'အားလုံးစုံပါတယ်သား၊ စားရေရိက္ခာအတွက်က ချက်ပြုတ်ဘို့ မလိုတဲ့ အသားကျော်တွေ စည်ပူးတွေကို တောထဲ ရောက်မှစားကြ၊ မိုးကောင်းမြို့ရောက်တော့ လမ်းမှာ ဝယ်စားသွားကြကွဲ့.'

ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ၊ မိုးကောင်းမြို့ ရောက်တော့လဲ တောထဲမှာပိုပြီးလုံလုံ လောက်လောက် ဖြစ်အောင် ထပ်ဖြည့် ဝယ်သွားပါအုံးမယ်'

ကိုမြင့်ညိုက ပြောသည်။

'အထမ်းသမားငှားတာကိုလဲ စိုးစမ်းပြီးမှ စိတ်ချရမှ ငှားနော်'

ဘခင်ကြီး စကားကို ကိုမြင့်ညိုက သဘောပေါက်ပါသည်။ မိုးကောင်းမြို့ရောက်လျှင် တောင့်တင်း သန်စွမ်း သော လူငှားလေးယောက် ရှာရမည်၊ ညာမေတင်ကို အလွယ်နှင့်ခေါ်၍ ရမည်မဟုတ်ကြောင်း ရိပ်စား မိသော ကိုမြင့်ညိုက ညာမေတင်ကို မေ့ဆေးဖြင့် သတိလစ်စေပြီး စောင်ပုခက် ပြုလုပ်ကာ လူငှား လေးယောက် ကို အလှည့်ကျထမ်းစေပြီး ခရီးပြင်းပြန် နှင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ညာမေတင်ကို ငှက်အော်သံ လို အချက်ပေး ခေါ်ယူကာ ညာမေတင်၏ အသိုင်းအဝိုင်းသည်မည်သည့် သတ္တဝါမျိုး၊ အဖွဲ့အစည်း

ဖြစ်သည် ကို မသိရသည့် အလျောက် ထိုအသိုင်းအဝိုင်းအဖွဲ့အစည်းမှ လွတ်ကင်းအောင် အမြန်ဆုံး ရှောင်ရမည် ဖြစ်သည်။

ပြစ်ခတ် သတ်ဖြတ်ရမည့် အလုပ်မျိုးကိုမူ ကိုမြင့်ညိုမလိုလားချေ။ သူ့နှမလေးကို ဤအသက်အရွယ် ရောက်အောင် ကယ်တင် ကူညီမွေးမြူစောင့်ရှောက်ထားသော အသိုင်းအဝိုင်းကို ကိုမြင့်ညို ကျေးဇူး မကန်းလိုပေ။

ညာမေတင်ကို ယူဆောင်ရာမှာ မေ့ဆေးကို လိုအပ်လျှင် သုံးရမည်ဖြစ် သည့်အတိုက် မေ့ဆေး သုံးပုံ သုံးနည်း၊ အချိန်အဆ၊ အချိန်ကာလအတိုင်းအတာ၊ မတော်တဆ အချိန်အဆ မှားယွင်း လက်လွန် သွားသော် မည်သို့ဖြေရမည် စသည်တို့ကို မေ့ဆေးပါရဂူဘွဲ့ရထားသော သူငယ်ချင်း ဆရာဝန် တယောက် ထံမှာ အသေးစိတ်သေချာစွာ သင်ကြားပြီး ဖြစ်သည်။

သုံးရမည့် မေ့ဆေးကလဲ ပဌမတန်း အကောင်းဆုံး မေ့ဆေးကို သုံးမှဖြစ်မည်၊ ထိုကြောင့် မေ့ဆေး ရရှိရေးကို လဲ ကျိုးစားရသည်၊ ရန်ကုန်မှာ လိုအပ်သည်တို့ကို ရှာဖွေပြင်ဆင်ရင်း ငါးလနီးပါး ကြာသွားသည်။

'လူငှားလို့ရရင်ရ မရရင် လူငှားရှာဘိ၊ ကိစ္စကြောင့် သိပ်အချိန်ကုန် မခံပါနဲ့ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ထမ်းပါမယ်'

ကိုဘသော် နှင့် ကိုထွန်းအံ့ တို့က အားပေးစကားပြောကြသည်။

သို့သော်ကိုမြင့်ညိုသည် ကိုဘသော် ကိုထွန်းအံ့တို့နှင့် ခရီးထွက်လာပြီး မိုးကောင်းမြို့သို့ ရောက်သော အခါ တောကျွမ်းသော သန်သန်စွမ်းစွမ်း လူလေးယောက်ကို ကျေနပ်သောအခါ ကြေးငွေပေးပြီး ငှားရမ်း လိုကြောင်း ပြောဆိုရာဖွေရာ တပတ်မျှအကြာတွင် တောပြစ် ဝါသနာပါသော ကချင်အမျိုးသား လေးယောက် ကို သူတို့ကျေနပ်သော အခကြေးငွေဖြင့် ဈေးတဲသည့်အတွက် တောထဲသို့ ထွက်ခွာ သွားရေး သည် အဆင်ပြေသွားသည်။ သန်သန်မာမာ ယောကျ်ားကြီး ခုနှစ်ယောက်အတို့ ကိုယ့်အတွက် ပစ္စည်း ကို ကိုယ်သည်ပိုးသွားရသည်မှာ ပြောလောက်အောင် ပင်ပန်းခြင်းမရှိချေ။

သို့သော် ကုမ္ပဏီတောင်တန်း၏ တောင်ခြေကို သူတို့ရောက်သွားသည့် အခါတွင်မူ ယခင်တခေါက် ရောက်ခဲ့သည့် ကာလနှင့် ခြောက်လာလောက် ကွာခြားနေခဲ့သည်။ လမ်းကို စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေသည် ကြောင့် တောင်ခြေမှာ လမ်းကို မှန်းဆရင်း ရက်အနည်းငယ်ကြာသွားသည်။ နောက်မှ သူတို့ ထွက်ခွာ လာခဲ့သည့် ခြေရာ လက်ရာကို ပြန်လည် တွေ့ရသည့်အတွက် ခရီးဆက်ကြရသည်။

'ကျွန်တော်တို့ အရင်တခေါက်လာစဉ်က စခန်းချခဲ့တဲ့နေရာနဲ့ နီးနေပြီ၊ အဲဒီတော့ လမ်းကြောင်း ကို ပြောင်းချင်တယ်'

ကိုမြင့်ညိုက ပြောသောအခါ...

'ဘာကြောင့်လဲ ဆရာ'

ဟုကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့က မေးကြသည်။

'အရင်တကြိမ်လာခဲ့တဲ့လမ်း၊ စခန်းချတဲ့နေရာကို ညီမလေးအသိုင်း အဝိုင်းအဖွဲ့စည်းက သတ္တဝါ တွေဆိုပါတော့၊ မလာကြ မရောက်ကြဘူးလို့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ စခန်းသိမ်းလို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြတော့ ကျွန်တော် က နောက်ဆုံး တော်တော်အကွာက လိုက်လာခဲ့တာ သတိထားမိကြလား'

ကိုမြင့်ညိုက မေးသောအခါ ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့က သတိထားမိကောင်းဖြေကြသည်။ ကိုမြင့်ညို က ဆက်ပြော၏။

'အဲဒီအချိန် က ကျွန်တော့်ညီမလေး ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်၊ ကျွန်တော် လဲ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အံ့ဩနေခိုက် ဟိုကျောက်တောင်ထိပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကြားခဲ့ရတဲ့ ငှက်အော်သံ ကို အချက်ပေးအသံပေါ်လာပြီး ညီမလေးပြန်ပြေးသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ စခန်းချ ခဲ့တဲ့ နေရာကို သူတို့မရောက်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး မတော်တဆ ပက်ပင်းတိုးနေမိရင် တယောက် ကို တယောက် ရန်သူ လို့ထင်ပြီး မလိုလားအပ်တာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးရတယ်။

ကိုဘသော် နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့သည် မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

'ဆရာရယ် အဲဒီအချိန်က တခါထဲ ဖမ်းလာခဲ့ပါတော့'

ဤစကားကို နှစ်ယောက်စလုံး တပြိုင်ထဲ ပြောလိုက်ကြသည်။

'ကိုယ့်နှမလေး ဖြစ်နေတာ မသိလို့ပေါ့ဗျာ၊ သိလိုက်ရင် စခန်းသိမ်းပြန်တဲ့အထိ နေမလား၊ ကျောက်ကမ္ဘားယံထိပ် ပန်းပင်ကြီး အောက်မှာ မြင်ကတဲက တခါထဲ ခေါ်လာခဲ့မှာပေါ့'

ကိုမြင့်ညိုက ယူကြုံးမရသံဖြင့် ပြောသည်။
ယခုခေါ်ဆောင်ရန်လာခဲ့သော်လဲ ရှာလို့မှ တွေ့ပါတော့ မလား၊

နေရာပြောင်းသွားလျှင် မည်ကဲ့သို့ တွေ့အောင်ရှာရမည်မသိ၊ ဤမျှလောက် နက်ခေါင်သော တောတောင် ထဲမှာ မိမိက နှမအရင်းဇောကြောင့် မည်မျှကြာစေကာမူ အစိုးရအလုပ်က အပြုတ်ခံ ရှာနေနိုင် စေကာမူ ခေါ်လာသော လူတွေက နေနိုင်မည်မဟုတ်ဟု တွေးကာ စိတ်ထဲမှာ လေးသလိုလိုပင် ဖြစ်သွား မိသည်။

ကိုထွန်းအံ့၊ ကိုဘသော် နှင့် လူငှားလေးယောက် က ကိုမြင့်ညိုပြောသည့်စကားကို ထောက်ခံ သဘောတူ ကာ လမ်းကြောင်းလွဲလိုက်ကြသည်။

ကိုမြင့်ညို သည် လက်ထဲက မှန်ပြောင်းဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာကို မကြာခဏ ဝရုစိုက်ကြည့်ရှုရင်း လိုက်လာသည်။ သူတို့စခန်းချခဲ့သည့် နေရာဟောင်းကိုမသွားကြတော့ဘဲ၊ တခုသော လျှို့ဝှက်ထဲသို့ သိုသိပ်စွာ ဝင်ရောက်နေရာယူလိုက်ကြသည်။ သူတို့ဝင်နေသော လျှို့ဝှက်ထဲက ချောင်းကြည့်မည်ဆိုလျှင် ညာမေတင် ကို ကိုထွန်းအံ့နှင့် ဦးဆုံးတွေ့လာခဲ့ကြသည့် စမ်းချောင်းကမ်းပါးကိုရော ကျောက်ကျွန်းယံ ကြီး ကိုရော ကောင်းစွာမြင်နိုင်သည်။

ဤနေရာသို့ သူတို့ရောက်အောင် လာခဲ့ကြရသည်မှာ မြင်မြင်ထင်ထင် လာခဲ့ကြသည်မဟုတ်၊ နံနက် နေထွက်သည် ဆိုလျှင် ခြုံအုပ်အုပ်ထူထူထဲမှာ အသံမမည်အောင် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ဝင်အောင်းနေကြရသည်။ နေဝင် မှောင်တရီ အချိန်ရောက်မှ ခြေသံမကြားအောင် ခရီးဆက်ကြရသည်။ ကံကောင်းသော ကြောင့် ထင်သည်၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေနှင့် လုံးဝမမြင် ကြရချေ။

'နေရာများ ပြောင်းပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် အရင်တခါ တို့ရောက်နေတာ သိခဲ့လို့ စမ်းချောင်းရိရာကို မဆင်းတော့ ဘဲ နေတာလား'

ကိုမြင့်ညိုက စိတ်ပူစွာ တွေးနေခဲ့သည်။

လေးရက်မြောက်သည့်နေ့မှာလဲ စမ်းချောင်းကို မည်သူမျှ ဆင်းလာ သည်ကိုမတွေ့၊ ညအချိန်တိုင်းလျှင် စမ်းချောင်းမှာ ရေဆင်း သောက်သော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်အသံများကိုကြား ကြရသည်။

'ကဲ ကမ္ဘာ့ယံပေါ်ကို တက်ကြည့်မယ်၊ ကိုဘသော်နဲ့ ကိုထွန်းအံ့ လိုက်ဝန့်ကြပါမလား၊ မလိုက်ဝန့်ရင်လဲ ဒီကဘဲ စောင့်နေ၊ လူငှားလေးယောက်ကတော့ မလိုက်ခဲ့ကြနဲ့၊ လူတွေသိပ်များနေရင် သူတို့စိတ်ထဲမှာ ရန်ပြုဘို့ လာတယ် ထင်သွားရင်မကောင်းဘူး'

ကိုမြင့်ညိုက လိုလိုမယ်မယ် သေနတ်ကို ပြုပြင်မောင်းတင်ပြီး သော့ကို ပိတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သေနတ်ကို ခါးမှာထိုးလိုက်သည်။ နက်ပြာရောင် သက္ကလပ် ဘောင်းဘီရှည်၊ နက်ပြာရောင် သက္ကလပ် ဘောင်းဘီရှည်၊ နက်ပြာရောင် သက္ကလပ် အင်္ကျီလက်ရှည်၊ အညိုရောင် ရွက်ဖည်ဘိနပ်၊ အနက်ရောင် ခေါင်းစွပ် ကို ဆောင်းထားသော ကိုမြင့်ညို၏ သဏ္ဍာန်သည် အမှောင်ထုထဲမှာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်၍ လွယ်ကူ သော အဆင်အပြင်မျိုးဖြစ်သည်။

ကိုမြင့်ညိုသည် မေ့ဆေးကိုသုံးလျှင် အသင့်ဖြစ်စေရန် မေ့ဆေးပုလင်း လက်ကိုင်ပုဝါ သန့်သန့်တထည် သူ့နှာခေါင်းကိုစည်းရန် ဆေးရုံသုံး နှာခေါင်းပါးစပ်ဖုံး အစည်းစသည်တို့ကို အဆင်သင့်ပြင်ပြီး ဘောင်းဘီအိပ် ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့က လိုက်ဝန်ကြောင်း ပြောခါ ကိုမြင့်ညိုနှင့် လိုက်ပါရန် ပြင်လိုက်သည်။ လူငှား လေးယောက် မှာ ပစ္စည်းတွေနှင့်အတူ လျှို့ဝှက်စွာ စောင့်နေခဲ့ကြမည်။

'တကယ်လို့ ခေါ်လာခဲ့ရင် တခါထဲဖမ်းပြီး ချက်ချင်းထွက်နိုင်အောင် ခင်ဗျားတို့ လေးယောက် အဆင်သင့်ပြင်ထားနော်'

ကိုမြင့်ညိုက မှာကြားသည်။ လမ်းကပင် ခုတ်လာခဲ့သော တုတ်ခိုင်သည့် အခေါင်းပိတ် ဝါးလုံးကြီးမှာ ခိုင်ခန့်သော ခေါက်စောင်ကြီးကို လူထည့်ပြီး ထမ်းသွားနိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားမည်ဖြစ်ကြောင်း လူငှားလေးယောက်က ပြောသည်။

ကိုမြင့်ညို ကိုဘသော် ကိုထွန်းအံ့တို့ သုံးယောက်သည် လိုလိုမယ်မယ် နိုင်လွန်ကြီးခွေနှင့် ဓားရှည် နှစ်ချောင်းကိုပါ ယူလာခဲ့ကြသည်။

'လက်နက် ယူခဲ့တာက သူတို့ကို ရန်မူသတ်ဖြတ်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါဘူး၊ မတော်တဆ အရေးကြုံရင် သုံးစရာ ရအောင်သာ ယူလာခဲ့ပါ။ သူတို့က စတင်ရန်မပြုရင် ဘာမှမလုပ်ကြနဲ့နော်'

ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့ကို ကိုမြင့်ညိုက မှာကြားထားသည်။

အချိန်က ညခုနစ်နာရီ ထိုးပြီးကြောင်းကို ညကြည့်နာရီကပြနေသည်။ ကိုမြင့်ညို ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့သည် စမ်းချောင်းကမ်းပါးကို၎င်း၊ သူတို့တက်ခဲ့ဘူးသည့် ကျောက်ကမ္ဘားယံကြီးကို၎င်း၊ လေးရက်ဆက်ပြီး ကြည့်နေခဲ့သည်ကြောင့် သွားလမ်းကို မှန်းမိနေသည်။ ထိုကြောင့် မှောင်ထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါးမဖြစ်ဘဲ ကျောက်ကမ္ဘားယံ အခြေသို့ ချေချောမောမော ရောက်သွားကြသည်။

ကျောက်ကွမ္ဘားယံ အခြေမှာကပ်ပြီး အတော်ကြာသည့်တိုင်အောင် ငြိမ်နေကြသည်။ ကျောက်ကွမ္ဘားယံ ပေါ်က မည်သည့်အသံမျိုး ကြားလေမည်လဲဟု နားစွင့်နေကြသည်။ မည်သည့် အသံကိုမှ မကြားရသောအခါ သုံးယောက် သား သတိထားပြီး ကွမ္ဘားယံပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။ ကွမ္ဘားယံထိပ်တွင် ညာမေတင် ရပ် နေခဲ့ဘူးရာ ပန်းပင်ကြီးသည် မှောင်ထဲတွင် မို.မို.မဲမဲကြီး ရှိနေသည်။

မည်သည့်အသံကိုမှ မကြားရ၊ မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုကိုမှ မမြင်ရသောအခါ ကိုမြင့်ညိုတို့ သုံးယောက်သည် တဖြေးဖြေးပန်းပင်ကြီးနား ကပ်သွားကြသည်။ ထိုနောက် ပန်းပင်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရာ ရှိနေသော သစ်ပင်အုပ် ယခင် ညာမေတင်ကို ငှက်လိုအော်ပြီး အချက်ပေးသံထွက်ပေါ်လာရာ သစ်ပင်အုပ်ဆီသို့ သတိထားပြီး ခြေသံမကြားရအောင် ကပ်လာခဲ့ကြသည်။

သစ်ပင်အုပ်ကြီး အောက်သို့ရောက်သောအခါ တော်တော်ဝေးကွာသော နေရာဆီမှ မီးရောင်မှိန်မှိန်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသောအခါ ကိုမြင့်ညိုသည် မြော်လင့်ချက် ပြည့်ဝတော့မည့် အရိပ်အရောင်ကို မြင်တွေ့ရ သည့် အတွက် စိတ်ရောကိုယ်ပါပေါ့ပါး သွက်လက်သွားသည်။

'ငါ့ညီမလေး ရှိနေပါစေ၊ ချောချောမောမောခေါ်လို့ ရပါစေ'

ဟု စိတ်ထဲက ဆုတောင်းလိုက်သည်။ သုံးယောက်သား အသံမပြုကြဘဲ တယောက်ကို တယောက် လက်တို့ခါ မီးရောင်ကို ပြကြသည်။ ထို့နောက် သစ်ပင်တွေ ခြုံတွေ့ကို အကာအကွယ်ယူကာ မီးရောင်မြင်ရာသို့ တဖြေးဖြေး ကပ်လာခဲ့ကြသည်။ မီးရောင်နှင့် ပေတရာမျှ အကွာအဝေးကိုရောက်သောအခါ

သူတို့မြင်ရသော မီးရောင်သည် မီးကျိုးခဲ ကျစပြုနေသည့် မီးဖိုတစ်ခုဖြစ်ပြီး မီးဖိုအနီး ကျောက်တုံးကြီး တတုံးပေါ်ဝယ် ညာမေတင်နှင့် ခင်မောင်အေးတို့ တယောက်နှင့်တယောက်ယုယ ကြည်စယ်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ညာမေတင်၏ အဆင်းသဏ္ဍာန်ကိုမူ သူတို့ သုံးယောက်စလုံး မြင်ဘူးခဲ့ကြပြီး ဖြစ်၍ အ ထူးအထွေ အံ့အော့ခြင်း မဖြစ်တော့သော်လဲ သူတို့ မမြင်ခဲ့ဘူးသည့် ခင်မောင်အေးကိုမူကား သုံးယောက်လုံး အံ့အော့ နေကြသည်။

ထွားကျိုင်းဖွံ့ဖြိုးသော ကိုယ်ထည်တွင် အမွှေးခပ်ရှည်ရှည် သားကောင်သားရေ ကို ဝတ်ရုံထားပြီး ဦးခေါင်းက ရှည်လျား ရှုပ်ထွေးသော ဆံပင်တွေက ကျောပြင်နှင့် ပုခန်းနှစ်ဘက်ပေါ်မှာ ဖိုရို့ဖားယားကျနေသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေး မုတ်ဆိတ်မွှေး ပါးသိုင်းမွှေးတွေက ရှည်လျား ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို ဖုံးအုပ်နေသော ခင်မောင်အေး၏ အသွင်သဏ္ဍာန်သည် မှေးမှိန်သော မီးဖိုမှ မီးရောင်တွင် တောတိရစ္ဆာန်တကောင်၊ အထူးသဖြင့် လူဝံတကောင်ဟု ထင်မှားနိုင်အောင်ပင်...

လူသားမိန်းမဖြစ်စေ ယောက်ျားဖြစ်စေ တောတောင်ထဲမှာ သင့်မြတ်စွာ အတူနေထိုင်နိုင်သော တိရစ္ဆာန် သည် လူဝံသာ ဖြစ်နိုင်သည်ကို သုံးယောက်လုံး တွေးမိကြသည်။

ညာမေတင်သည် လူဝံတကောင်နှင့် ယဉ်ပါးပေါင်းသင်းနေထိုင်လျက် ရှိနေပြီဟု ကိုမြင့်ညိုတို့ သုံးယောက်လုံး ခိုင်မာစွာ ယုံကြည်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ သုံးယောက်သည် ညာမေတင်ကို အပြစ် မတင် နိုင်တော့ချေ။

လူသူကင်းဝေးသည့် နက်ခေါင်လှသော တောတောင်ထဲမှာ လူမမယ် ခလေးဘဝကပင် ရောက်နေသော ညာမေတင်သည် တောတိရစ္ဆာန် လူဝံတကောင် နှင့် မှ မပေါင်းဖော်လျှင် မည်သူနှင့် ပေါင်းဖော် ပါမည်နည်း၊ တယောက်ထဲနေ၍ မဖြစ်သည့် ဘဝမှာ နေ၍ဖြစ်နိုင်သည့် အနီးစပ်ဆုံး အဖော် အပေါင်း ကို အားပြုမှီတွယ် ရရှာချေသည်ဟု ကြင်နာစွာ တွေးလိုက်ပါသည်။

ချောမောလှပ၍ ချစ်စရာကောင်းလှသော နှမလေးသည် ရင်နာစရာ အဖြစ်မျိုးနှင့် တောထဲသို့ရောက်ပြီး ယခုလို တိရစ္ဆာန်တကောင်နှင့် အပေါင်းအဖော်ပြုကာ ဖြစ်ရာဘဝမှာ ကြည်နူး ပျော်ရွှင်နေရှာသည်ကို မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရသော ကိုမြင့်ညိုသည် နှမလေးအတွက် ရင်နာလှသဖြင့် မျက်ရည်များပင် ကျမိ တော့သည်။

မှောင်ထဲမှာ မျက်စေ့ကျင့်သားရပြီးနေကြသော ကိုဘသော်နှင့်ကိုထွန်းအံ့ တို့သည် သူတို့ဆရာ ကိုမြင့်ညို မျက်ရည်သုတ်လိုက်သည်ကို မှောင်ထဲမှာ ဖြစ်သော်လဲ သိလိုက်ကြသည်၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်မကောင်း နိုင်ကြပေ။

နှမလေးလို တောတိရစ္ဆာန်တကောင်နှင့် ယဉ်ပါးပြီး တောထဲတောင်ထဲ မှာပင် ဘဝဆုံးမည့် အဖြစ်ကို ကိုမြင့်ညိုသည် မည်သို့မှ ဥပက္ခာမပြုနိုင်၊ ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် နှမလေးကို ရအောင် ဆောင်ကျဉ်းမည်ဟု စိတ် ထိခိုက် စွာ တွေးကာ...

'သူတို့နှစ်ယောက် အိပ်ပျော်တဲ့အချိန်ရောက်အောင် စောင့်ကြရအောင်၊ အခုနေသွားဖမ်းရင် ဟိုလူဝံကောင်က ရန်မူမှာ သေချာတယ်၊ နောက်ပြီး ညီမလေးအနေနဲ့ကလဲ ကျွန်တော်တို့ခေါ်ရာကို ဘယ်နည်း နဲ့ မှ

အသာတကြည်လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ထွေးလုံးသတ်ပုတ်
ရုန်းကန်အော်ဟစ်လုပ်ရင် သူတို့ အပေါင်းအဖော် လူဝံတွေ
တပ်ကြီးချီလာမှဖြင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မနိုင်ဘူး၊
ဖွတ်မရ ဓားမဆုံးဖြစ်နေမယ်'

ဟုလေသံဖြင့် တိုးတိတ်စွာ ပြောသောအခါ ကိုထွန်းအံ့နှင့်
ကိုဘသော်တို့က သဘောတူကြသည်။

သူတို့ချောင်းကြည့်နေရာက ခင်မောင်အေးနှင့်ညာမေတင်
တွေ့မြင်နိုင်သော်လဲ ပြောနေကြသည့် စကားသံ တွေကို မူ မကြားရချေ။

ချစ်သူနှစ်ယောက်ကလဲ နေ့ခင်းအချိန်ခုန်ပျံ ပြေးလွှားကစားမြူးတူး
နေသည့် အခါမှာသာ ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်ကြသည်၊ ပျိုးလေးတို့
ငန်းဦးဆိုသော သီချင်းလေးကို တယောက်တလှည့် သီဆိုကြသည်၊ ယခုလို
ညအချိန်မှာ အော်ဟစ်စကားပြောခြင်း မပြုကြချေ၊ စောစောအိပ်ချင်လျှင်
အိပ်လိုက်ကြသည်၊ မအိပ်ချင် လျှင် ယခုလို မီးဖိုနားမှာ ထိုင်ပြီး တယောက်ကို
တယောက် ချစ်တင်းနှီးနှောသော စကားတွေကို သိမ်မွေ့ ငြင်သာ
တိုးတိတ်စွာသာ ပြောလေ့ရှိကြသည်၊ ထို့ကြောင့် သူတို့ပြောစကားကို
ကိုမြင့်ညိုတို့က မကြား နိုင်ကြချေ၊ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ခင်မောင်အေးကို
တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် လူဝံတကောင်ဟုထင်နေကြသည်။

ကိုမြင့်ညိုတို့ ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ၊ တနေ့လုံး ခုန်ပျံ
ပြေးလွှားကစားမြူးတူး နေခဲ့ကြသော ချစ်သူနှစ်ယောက်သည် အိပ်ငိုက်
လာကြသည်၊ ထို့ကြောင့် မီးဖိုထဲသို့ နောက်ထပ် သစ်ကိုင်းချောက်တွေ

မထည့်တော့ဘဲ၊ တယောက်ခါးကို တယောက်ဘက်ခါ မီးဖိုနားမှ ထသွားကြသည်ကို ကိုမြင့်ညိုတို့ မြင်လိုက်ကြရသည်။

'ဒါဆိုရင် သူတို့အိပ်ကြတော့မယ်၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ လူဖြစ်စေ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ အိပ်ယာထဲရောက်ရင် ချက်ချင်း အိပ်ပျော်တတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လိုလိုမယ်မယ် တနာရီလောက် စောင့်ကြရအောင်...'

ကိုမြင့်ညိုက လက်ပါတ်နာရီကိုကြည့်ပြီးပြောသည်။ ညကြည့်လက်ပါတ် နာရီက ကိုးနာရီခွဲနေပြီကို ထင်ရှားစွာ မြင်ရသည်။

သုံးယောက်သား စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်နေခဲ့ကြရာမီးဖိုမှ မီးသည်လဲ မီးကျိုးခဲ အရောင် ရေးရေးမျှသာ ကျန်အောင်ပြာတွေ ဖုံးသွားလေပြီ၊ အချိန်ကလဲ ဆယ်နာရီခွဲပြီးလေပြီ၊ ကိုမြင့်ညိုတို့ သုံးယောက် ကြောင်များကဲ့သို့ ငြင်သာစွာ ချည်းကပ်လာခဲ့ကြသည်၊ မီးပုံအနားသို့ ဂျောက်သောအခါ သစ်ပင်ကြီး တပင် ကို ကွယ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်၊ မီးပုံနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဂူတစ်ခု ရှိနေသည်ကို မှောင်ထဲ မှာ မျက်စေ့ကျင့်သားရနေပြီးသည့် ကိုမြင့်ညိုတို့ သုံးယောက်က မြင်ကြသည်၊ ဂူအဝကို သစ်တုံးတုံး ပိတ်ထားသည် မှာ တောကောင်တွေ ဝင်မရရုံသာဖြစ်ပြီး လေပေါက်ပိတ်မနေချေ။

တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော်လဲ ဉာဏ်အရှိသားဟု ကိုမြင့်ညို တွေးလိုက်သည်။

သုံးယောက်သာ သစ်တုံးကြီးကို အသံမမြည်အောင် အထူးဂရုစိုက်ပြီး ဖယ်ကြသည်၊ သုံးယောက်အားဖြင့် တော်တော်လေး ကျိုးစားဖယ်ရသော

သစ်တိုအလေးချိန်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ညာမေတင် နှင့် အတူနေသော လူဝံ ၏ အင်အားသည် မသေးပါကလားဟု သုံးယောက်လုံး တွေးလိုက်မိကြသည်။

လူတယောက် ကောင်းကောင်းဝင်သာအောင် သစ်တုံးကြီး ရွှေ့သွားသည့် တိုင်အောင် ဂူတွင်းက လူနှစ်ယောက်၏ အသက်မှန်မှန်ရှူ နေသည့် အသံမှလွဲပြီး လှုပ်ရှားသံကိုလုံးဝ မကြားရသောကြောင့် သုံးယောက်သား အားတက်စွာဖြင့် ဂူထဲသို့ ခြေသံမမြည်အောင် ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ကိုမြင့်ညိုသည် ဖေါင်တိန် အရွယ်သာသာ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးငယ်လေးကို မီးဖွင့်ခါ လက်တဘက်က ဓာတ်မီးကို ထိုးခါ ဂူတွင်း မှာ ရှာကြည့်သည်။ လက်တဘက်က လိုလိုမယ်မယ် အရေးရှိက အသင့်ဖြစ်စေရန် သေနတ်ကို ကိုင်ထားသည်။

ဂူအတွင်းဘက် နံရံနားမှာရှိသော ကျောက်ပြားကြီးပေါ်တွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေသော ခင်မောင်အေးနှင့် ညာမေတင်တို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဂူနံရံကို ခေါင်းတိုက်ကာ ယှဉ်တွဲ အိပ်ပျော် နေကြ သော ခင်မောင်အေး နှင့် ညာမေတင်ကို မြင်လိုကလျှင် ကိုမြင့်ညိုသည် အချိန်ကုန်ခံမ နေတော့ဘဲ နှစ်ယောက်လုံး အတွက် မေ့ဆေးကို လျှင်မြန်ကျင်လည်စွာ အသုံးချလိုက်သည်။

သေးငယ်သော လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၏ အလင်းရောင် မှိန်မှိန်မှာ မျက်နှာတခုလုံး အမွှေးတွေဖုံးနေသော ခင်မောင်အေး၏ တကိုယ်လုံးကို သုံးယောက်လုံး သေသေချာချာ လေ့လာရေးလုပ်မနေကြတော့ဘဲ ညာမေတင်ကိုသာ အရေးတကြီး ဖွေ့ပိုက်ထမ်းယူခါ ဂူထဲက လျှင်မြန်စွာ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဂူအဝကို သစ်တုံး ဖြင့် နေရာမပျက် ပြန်ပိတ်လိုက်ကြသည်။

'ဟိုသတ္တဝါကို မေးဆေးလေးနဲ့ ဒီအတိုင်းထားခဲ့မှာလား ဆရာ၊
မေ့ဆေးပြေလို့ လိုက်လာရင် ကျွန်တော် တို့ မသက်သာဘူးနော်'

ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့က ပြောကြသည် သူတို့သဘောက
မသတ်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် ကြိုးဖြင့် တုတ်ထားခဲ့ချင်သည်၊ ကိုမြင့်ညိုက
ခင်မောင်အေးကို လူသားစစ်စစ်ဟုမသိစေခဲ့စေကာမူ နှမလေး ကို
ဘေးကင်းရန်ကင်း စောင့်ရှောက်ထားသူဟူသော အယူအဆဖြင့်
ငဲ့ညှာထောက်ထားသော စိတ်က မသိမသာ ရှိနေသည်၊ ထိုကြောင့်....

'ကြိုးက နိုင်လွန်ကြိုးတွေဆိုတော့ ဘယ်လောက် အားသန်သန်
တော်တော်ဖြတ်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အစာရေစာငတ်ပြီး သေနေပါအုံးမယ်ဗျာ၊
မေ့ဆေးက ဒီနေ့တညလုံး နက်ဖန်ဆယ်နာရီလောက်အထိ စိတ်ချ ရပါတယ်၊
ဒီအချိန်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ မနားဘဲ လွတ်အောင် ပြေးနိုင်ကောင်းပါရဲ့၊
တကယ်လို့ လိုက်လာရင် လဲ မတတ်သာတဲ့အဆုံး သေနတ်ကို
သုံးရတော့မှာပေါ့လေ၊ လိုက်လို့မှီနိုင်မယ်တော့ မထင်ဘူး၊
မေ့ဆေးပြေစဆိုတာ သွက်သွက်လက်လက် လမ်းလျှောက်လို့ မရနိုင်ပါဘူး'

ကိုမြင့်ညိုက ပြန်ပြောပြီး စကားမဆက်ကြတော့ဘဲ ခြေသွက်သွက်ဖြင့်
သူတို့ပုန်းခိုနေခဲ့ရာ လျှို့ကြီးထဲသို့ ရောက်အောင် အသော့နှင်လာခဲ့ကြသည်၊
ညာမေတင်ကို တယောက်တလှည့် ထမ်းလာခဲ့ကြသည်၊ လျှို့ကြီးထဲသို့
ပြန်ရောက်ကြသောအခါ အထမ်းသမားလေးယောက် အဆင်သင့်
ပြုပြင်ထားသော စောင်ပုခက်ထဲ မှာ ညာမေတင်ကို ထည့်လိုက်သည်၊
စောင်တထည်ကို ညာမေတင်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် လွှမ်းခြုံ ပေးလိုက်ပြီး ချက်ချင်း
ခရီးထွက်ခွာရန် ကိုမြင့်ညိုပြောလိုက်သည့်အတိုင်း အထမ်းသမား
လေးယောက် သည် သွက်လက်လျှင်မြန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှို့ကြီးထဲမှ

ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ ညာမေတင် သတိရလာသော အချိန်သည် နောက်တနေ့ နံနက်ဖြစ်သည်။

အပိုင်း (၁၃)

ကုမ္ပဏီတောင်တန်းအခြေနှင့် တော်တော်ဝေးကွာနေပြီ ဖြစ်သော ရွာငယ်လေး တရွာသို့၊ အထမ်းသမား များ အကူအညီဖြင့် မြန်မာစကားပြောတတ်သော ကချင်အမျိုးသမီး တယောက်ကို ဆက်သွယ်မိသည်။ ထိုအမျိုးသမီး ကို အတော်အသင့်ပြောပြီး ညာမေတင်အား အဝတ်အစား လဲခိုင်းရသည်။

မေ့ဆေးပြေစ ဖြစ်သောညာမေတင်သည် သွက်သွက်လက်လက် လှုပ်ရှားစကားပြောခြင်း မပြုနိုင် ရှာသေးပေ။ သူ့ကို အဝတ်အစား လဲပေးနေသော ကချင်အမျိုးသမီးကို မူးနောက်ရီဝေသော ဦးခေါင်း မှုံ့မှိုင်း သော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ခါ မေ့ဆေးအရိန်ကြောင့် ပျို့လိုက်၊ အံလိုက် ဖြစ်နေသည်။

ကိုမြင့်ညိုသည် ညာမေတင်ကို နောက်ကြောင်းပြန် ဇာတ်လှန်ပြောနေရမည့် အချိန်မဟုတ်သေး ကြောင်း ယုံကြည်နေသည့် ခင်မောင်အေးမတော်တဆ မေ့ဆေးပြေပြီး လိုက်လာမည်ကိုပဲ စိုးရိမ်သည် တကြောင်း တို့ကြောင့် ညာမေတင် ဝတ်လာရင်းစွဲ တော်ကောင် သားရေကိုချွတ်ပြီး သူဝယ်ယူလာသည့် ထမီအင်္ကျီကို ကချင်အမျိုးသမီးက သေသပ်လုံခြုံစွာ ဝတ်ဆင်ပေးပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် မူးဝေနေ သေးသည့် ညာမေတင်ကို အထမ်းထဲမှာ ပြန်ထည့်ကာ ခရီးကို အပြင်းနှင်လာခဲ့ ကြသည်။

ကိုမြင့်ညိုက နာရီကို ကြည့်လိုက်၏ နံနက ၁၀နာရီထိုးပြီး နေပေပြီ။
 ဤအချိန်ဆိုလျှင် လူဝံကြီး မေ့ဆေးပြေလောက်ပြီဟု ကိုမြင့်ညိုက တွက်၏။
 ထိုထက်အချိန်ပိုပြီး မေ့ဆေးပေး၍လဲ မဖြစ်တော့ချေ။ ကြာလွန်း
 အားကြီးသွားလျှင် မေ့ဆေးလွန်ပြီး သေသွားနိုင်သည်။ နူးညံ့ကြင်နာသော
 စိတ်ထားရှိသူ ကိုမြင့်ညို သည် သူ့နှမလေးကို
 စောင့်ရှောက်ကယ်တင်ပေးထားသည်ဟူသော ယူဆချက်ဖြင့် အသက် ကို
 မသေစေလိုသော်လဲ ဤလို လူသူမနီး တောကြီး တောင်ကြီးထဲက
 ရိုင်းစိုင်းသော သတ္တဝါ တကောင် နှင့် သူ့နှမလေး ပေါင်းသင်းနေထိုင်သည်ကိုမူ
 မည်သည်နည်းနှင့်မှ မရှုစိမ့်နိုင်သည်ကတော့ အမှန်ဖြစ် သည်။

ညာမတင် ဦးခေါင်းရော စိတ်ရော ကိုယ်လက် အင်္ဂါရော ကြည်ကြည်လင်လင်
 ပြန်ဖြစ်လာသည့် အချိန် ကား ညနေမှောင်ရီ ပျိုးနေလေပြီ ထိုအချိန်တွင်
 ကိုယ်မြင့်ညိုတို့သည် ခင်မောင်အေး ကျန်နေရစ်ရာ ဒေသ ဖြစ်သော
 မိုင်းညိုရီမှောင်သည့် ကုမ္ပဏီတောင် ကုန်းကြီးနှင့် ခရီးဝေးကွာပြီး
 ခင်မောင်အေး လိုက်မမှီ နိုင်အောင် စိတ်ချရသည့် နေရာသို့
 ရောက်နေကြလေပြီ။

တောကျွမ်းပြီးသား သန်စွမ်းသည့် လူငှား လေးယောက် ကိုထွန်းအံ့
 ကိုဘသော်နှင့် ကိုမြင့်ညိုတို့ သည် ညာမတင် ပါလာသည့် ပုခက်ကို
 သူ့တာဝန် ငါ့တာဝန်ဟု ခွဲခြားမနေကြတော့ပဲ တယောက်မောလျှင်
 တယောက် အစားဝင် သည်။ တယောက်က ဆာလောင်လာလျှင် စားပြီးသည့်
 တယောက်က အစား ဝင် ထမ်းသည်။ ဤနည်းဖြင့်လမ်းခရီး
 တလျှောက်လုံးဝမရပ်ဆိုင်း အနားမယူဘဲ ခရီးပြင်းနှင်ကာ အပြေး လေး

ထမ်းခဲ့ကြ သည်ကြောင့် ဤမျှလောက်ဝေးကွာပြီး စိတ်ချရသည့် နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် သတိကိုမူ မလစ်ကြစေဘဲ ခရီးဆက်မြဲတိုင်း ဆက်လာခဲ့ကြသည်။

ပုခက်ထဲမှာ လဲလျောင်းလျက် ပါလာသော ညာမေတင်သည် သတိကောင်းစွာ ရလာသောအခါ သူ ဘယ်နေရာ ရောက်နေသည်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေသည်ကို စဉ်းစားမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ တဖြေးဖြေးအသိ ညာက် ကြည်လင် လာသောအခါမှာ သူသည် သူနှင့်ခင်မောင်အေး နေထိုင်ခဲ့သည့် ဂူထဲမှာမဟုတ်ဘဲ ထူးထူး ဆန်းဆန်းနေရာမှ အိပ်လျက်နှင့် နေရာရွေ့ နေကြောင်း သိလာရသည်။ ညာမေတင်က ပုခက် ထဲမှာ ပက်လက် အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေရာက ထထိုင်လိုက်သည်။

“နင်တို့ ဘာကောင်တွေလဲ၊ ခင်မောင်အေးရေ.....” ပီပီသသကြီး ပြောလိုက်သော ညာမေတင်အသံနှင့် လှုပ်ရှား လိုက်ပုံကို အမြဲသတိထား နေသော ကိုမြင့်ညို က ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ သူ့နှမလေး သည် လူစကားပြော တတ်နေပါသေးသည် ဟူသော အသိ ကြောင့် ကိုမြင့်ညိုသည် အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်မှု ဖြစ် သွားသည်။ သို့သော် ဝမ်းမြောက် ကြည်နူးစွာ စကားတန်ရှည် မေးမြန်းပြောဆို နေရမည့်အချိန်အခါ မဟုတ်သည့် အလျောက်.....

“ညီမလေး မထနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ မအော်နဲ့။”

ဟု သာပြောလိုက်သည်။ အပြေးလေး ထမ်းသွားနေသူတွေကိုလဲ သွားမြဲတိုင်း သွားရန် ပြောလိုက် သည်။

ညာမေတင်သည် ဘာမှမပြောတော့ပဲ ပုခက်ထဲက ရုတ်ရက် ခုန်ချလိုက်သည်။ ပုခက်သေး တဖက်တ ချက် က ကိုမြင့်ညိုနှင့် ကိုမြင့်ညိုနှင့် ကိုထွန်းအံ့ကို သတိထားလိုက်လာကြသည်။ ပုခက်ရှေ့မှာ အထမ်း ငှားလာ သည့် လူငှားတယောက်က သွားပြီး ပုခက်နောက်မှာကား ကိုဘသော်နှင့် အထမ်းလူငှား တယောက်တို့က ဝိုင်းရံလိုက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုကြောင့် ပုခက်ထဲက ခုန်ချလိုက်သော ညာမေတင်သည် လွတ်အောင် မပြေးနိုင် ဘဲ သန်စွမ်းသော ယောက်ျားကြီး ခုနစ်ယောက် လက်ထဲမှာ အားရှိသမျှ ရုန်းကန်နေသည်။ ညာမေတင် သည် အားခွန်းဗလ သန်စွမ်းပါသော်လဲ ဦးရေချင်း မမျှသည် တကြောင်း၊ မေ့ဆေးပြေပြီးနေက် အော့အံ ခဲ့ခြင်း၊ မည်သည့်အစာကိုမှ မစားသောက်ခဲ့ခြင်း၊ အထူး သဖြင့်ပြင်းထန်စွာ ရေငတ် နေခြင်းတို့ကြောင့် ကြာရှည်မရုန်းကန် နိုင်ရှာတော့ဘဲ ကိုမြင့်ညို ၏ လက်ထဲ မှာနှွမ်းခွေစွာ မောဟိုက် ငြိမ်သက် ရှောတော့သည်။

ကိုမြင့်ညို သည် ညာမေတင်ကို ဤအတိုင်း ခေါ်သွား၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ညာမေတင် ကို သူ့အလွန်သောက်လိုသည့် ရေကိုတိုက်လိုက်သည်။ အရအဝသောက် လိုက်ပြီးသောအခါ ကိုမြင့်ညို ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့က လျှင်မြန်စွာ ညာမေတင်၏ ခြေနှစ် ဘက်ကို ကြိုးဖြင့်တုပ် လိုက် ကြသည်။ ထိုနောက် စောင်ပုခက်ထဲမှာ ပြန်ထည့်ခါ စောင်နှင့် ရောပြီး ညာမေတင်၏ ခါးကိုကြိုးဖြင့် ချီလိုက် ကြသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကိုမူ လွတ်ထားလိုက်သည်။ လက်ကို လွတ်ထားမှသာလျှင် အစားစားနိုင်ပေမည်။ ထိုနောက် ထက်သုတ်ရိုက်တမ်း ပြေးမြီတိုင်း ထမ်းပြေးကြသည်။ ကိုမြင့်ညိုကို ကျွေးသည့် အစာများ ကိုညာမေတင် မစားတတ်ရှာချေ။ ထိုကြောင့် ရေကိုသာ သောက်ပြီး လိုက်ပါလာခဲ့ရသော ညာမေတင် သည် အားအင်လျော့ပါးခါ ကြိုင်းတုပ်ခံလျက်နှင့် လိုက်ခဲ့ရသော်လဲ နှုတ်က ဆိတ်ဆိတ်မနေ။

ငါဘယ်ကို ရောက်နေတာလဲ၊ နင်တို့ ဘာကောင်တွေလဲ
ခင်မောင်အေးဘယ်မှာလဲ၊ ခင်မောင်အေးရေ ငါ့ဆီ ကို မြန်မြန်ပြေးခဲ့စမ်းပါ။
ဟိုအကောင်တွေ ငါ့ကိုသတ်တော့မယ်

ဟု အော်ဟစ်လာသည်။ အော်ဟစ်လာသည်ဆိုသော်လဲ
အသံမကျယ်ရှာတော့ပေ။

ကိုမြင့်ညိုသည် ညာမေတင် နှုတ်မှ ခင်မောင်အေးဆိုသော စကားလုံးကို
ကြားရသောအခါ အံ့ဩနေသည်။ စဉ်းစား မရအောင် ဖြစ်နေသည်။
လေးနှစ်သမီးအရွယ်က လေယာဉ်ပျက်ရာ ပါသွား သော ညာမေတင်သည်
လူလား မြောက် သည့် အသက်အရွယ်မှာ သူ့နှုတ်မှာ ထွက်လာသော
ခင်မောင်အေး ဆိုသောနာမည်သည့် သူနှင့် ဂူတခုထဲမှာ ချစ်ခင်စွာ
နေကြသည့် လူဝံကောင်ဖြစ် နေသလား၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ကိုမြင့်ညိုကို
လူဝံကောင် ဟု ယူဆထားသော အကောင်သည် ညာမေတင် နှင့်
အတူလေယာဉ်ပျက်ရာမှ အသက် မသေဘဲ ကံတူအကျိုးပေး ဖြစ်နေသော
လူသားတယောက်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကိုမြင့်ညိုသည် ညာမေတင် စကားကို ဆက်စပ်တွေးတောရင်း တောတိရွှာန်
လူဝံအကောင်အဖြစ်ဖြင့် ကျန်ရစ် ရှာသော ခင်မောင်အေးကို စိတ်ထဲက
သနားသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ဤမျှလောက် ရိုင်းစိုင်း နေသော
တောရိုင်းတိရွှာန်လိုလို ဖြစ်နေသော အကောင်တကောင်နှင့် ညီးမလေးသည်
တောထဲမှ ဘာအကြောင်းပါလာသည်။ ဤလူဝံသဖွယ်ဖြစ်နေသော
အကောင်သည် ညာမေတင်၏ခင်ပွန်း ဖြစ်ပါသည် ဟု
မြို့ကြီးအရောက်ခေါ်လာပြီး လူသိသူသိ ပြဝန်ပြရဲသော သတ္တိသည်
သာမန်လူသား တယောက် သာလျှင် ဖြစ်သော ကိုမြင့်ညိုမှာ မရှိရှာချေ။

ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲက ကြင်နာသနားသလိုလို ဖြစ်လာသောစိတ်ကို မေ့ဖျောက်လိုက်သည်။ သို့နှင့်ပင် ကုမ္ပဏီ တောင်တန်းနှင့် များစွာဝေးကွာလာပြီး စိတ်ချရပြီဟု ယူဆရသော နေရာသို့ ရောက်သေအခါမှ ကိုမြင့်ညို တို့ လူစုနားလိုက်ကြသည်။ စကားမပြောတော့ မအော်တော့ဘဲ၊ အံကြိတ်ခါ သူ့ကိုဖမ်းလာသည့် မျက်နှာ ကို မြင်သေအခါ တင်းနေသာ မျက်နှာသည် အံ့ဩသည့်အသွင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ မေ့ဆေးအရှိန်ကြောင့် တကြောင်း၊ ဒေါသကြောင့် ရုန်းကန်အော်ဟစ်ပြောဆို နေရသဖြင့် တကြောင်း၊ ကိုမြင့်ညိုက ၊ လူသိုက်မျက်နှာကို သေချာစွာ မကြည့်ညာမေတင်သည် အသက်မရှုဘဲ မေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် ညီမလေး၊ ခင်မောင်အေး သေပြီ"

ကိုမြင့်ညိုက ခြေရာလဲပျောက် ရေလဲနောက်သည့် စကားကို ပြောလိုက်သည်။ ညာမေတင်သည် စက္ကန့် အနည်းငယ် နေပြီးမှ ဒဏ်ရာရသော ကျားပျိုမ တကောင်ကို လှိုင်မြန်စွာ ခုန်ထလိုက်သည်။ ကိုသော် ကိုမြင့်ညို တို့က စိတ်မချသေးသည်အတွက် ခြေထောက်မှာ ချည်ထားသည့် ကြိုးကို မဖြေ သေးဘဲ ထားသော ကြောင့် သာလှိုင် ညာမေတင်သည် မလွတ်နိုင်ဘဲ ကြိုးကြောင့် ခြေတုပ်ပြီး ပြန်လဲ သွားသည်။ သို့မဟုတ် လှိုင် ညာမေတင် ပြေးသည့် ခြေလှမ်းကို ကိုမြင့်ညိုတို့လူစု မည်သည်နည်းနှင့် မှမမှီနိုင်ချေ။

ညာမေတင်သည် ခက်ထန်ပြင်းပြသော ဒေါသဖြင့် မိခင်ဖခင် လူဝံကြီးမောင်နံ့ သေဆုံးစဉ်က အသံမျိုး အတိုင်း စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်ရာ ကိုမြင့်ညိုတို့ လူစုသည် ထိတ်လန့်ခြင်းပင် ဖြစ်လိုက်ကြသည်။

"တော်ပါသေးရဲ့၊ ဆရာက ချည်ထားတဲ့ကြိုးကို မဖြေသေးလို့၊ ဖြေထား လိုက်မိရင် လူဝံစိတ် ပြန်ဝင်ပြီး တို့ကို ကိုဆွဲ ကုပ်ဖဲ့လိုက်မယ် ထင်တယ်"

ကိုထွန်းအံ့ နှင့် ကိုဘသော်တို့က ပြိုင်တူ တွေးလိုက်မိကြသည်။ အထမ်းငှားလာသော လူငှားလေး ယောက် ကမူ လူဝံအော်သံ ကို ကြားဘူးနေကြသည့် အတိုင်း အထူးအဆန်း မဖြစ်ဘဲ ချောမောလှပ သော ညာမေတင် ၏ လူဝံဟန်လူဝံ လေသံဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ကောင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

"ညီမလေး.....ညီမလေး"

ကိုမြင့်ညို က ညာမေတင်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ထိမ်းချုပ်ကိုင်ထားရင်းက ကြင်နာစွာ ခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော် ညာမေတင်သည် ကိုမြင့်ညိုကို မကြည့်ဘဲ မိုးသားတိမ်တိုက်တွေနှင့် ရောကာမှိုင်းမှိုင်း ညိုညို မြင်နေရ သည့် ကုမ္ပဏီတောင်တန်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်ကာ။

"ခင်မောင်အေးရေ.....ခင်မောင်အေး"

ဟုအော်ခေါ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ နှင့် ခင်မောင်အေးတို့ တယောက်ကို တယောက်ရှာမတွေ့ လျှင် အချက်ပေး ခေါ်နေကြ ငှက်အော်သံ ကို စူးစူး ယုယု အော်ဟစ် အသံပြုလိုက်သည်။ သို့သော် သူချစ်သော ခင်မောင်အေးကား ဝေးကွာ လှမ်းလွန်းသည့် အရပ်တွင် အထီးထီး ကျန်ရှစ်ရှာပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ညာမေတင်၏ အချက်ပေး အော်ခေါ်သံ ကို မကြားနိုင်ရှာချေ။

ခင်မောင်အေး၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်ရသောအခါ ညာမေတင်သည် မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင် ကျ လာသည်။

"ဟိုအကောင် ငါ့အဖေ အမေကိုလဲ သတ်တယ်၊ ခင်မောင်အေးကိုလဲ သတ်တယ် တောက်"

ညာမေတင် သည် ကြေကွဲနာကျည်းသော အသံဖြင့် ပြောရင်း စိတ်အားကို လျော့လိုက်သည့် အလား ကိုမြင့်ညို အနားမှာ အရုပ်ကြိုးပြတ်သလို ခွေကျသွားလေသည်။ ညာမေတင် ဝတ်ထားသည့် ထမီသည် ကိုမြင့်ညို ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ခါးပတ်ပတ်ထားသည့် အတွက်သာ ခိုင်မြဲနေသည်။ မဟုတ်လျှင် ညာမေတင် ၏ ခုန်ပေါက် ရုန်းကန်မှုကြောင့် ကျွတ်ကျသွားပေမည်။

ကိုမြင့်ညိုသည် ကြေကွဲနာကျည်းခြင်း ဆွေးမြေ့ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ ရောယှက် ခံစားနေရသော ညာမေတင် ကို အကဲခတ်ကြည့်ကာ လိုက်လျောစွာ ပြောလိုက်သည်။

"ညီမလေး ရဲ့ အဖေနဲ့ အမေကိုရော၊ ခင်မောင်အေးကိုရော သတ်တဲ့ ဟိုအကောင်ကို ညီမလေး မသတ် ချင်ဘူးလား"

"သတ်ချင်တယ်၊ ငါ့အခုသတ်မယ်၊ ဟိုကောင် ဘယ်မှာလဲ"

ခွေယိုင် နေသော ညာမေတင်သည် ကိုယ်ကို တောင့်တင်းစွာ ပြင်ထိုင်ပြီး မေးသည်။

သတ်ရမယ် ဟိုအကောင်ဘယ်မှာလဲ ခွေယိုင်နေသော ညာမေတင်သည် ကိုယ်ကို တောင့်တင်းစွာ ပြင်ထိုင် ပြီး မေးသည်။

သတ်ရမယ် ဟိုကောင်ရှိတဲ့ဆီကို သွားမယ်

"အေး သွားမယ်"

"ကဲ ဒါဖြင့် ဟိုအထဲကိုဝင်"

ကိုမြင့်ညို က ပြောသောအခါ ညာမေတင်သည် သူ့ကိုထမ်းယူလာခဲ့သည့် စောင်ပုခက်ကြီးကို ကြည့်ပြီး မဲ့မဲ့ ရဲ့.ရဲ့.ဖြစ်သွားသည်။

"ဒီဟာကြီးထဲကို ငါမဝင်ချင်ဘူး ဟိုငါ့အဖေနဲ့ အမေသေတော့ ငါနဲ့ခင်မောင်အေးတို့ နှစ်ယောက် ဒီလိုပဲ မြေကြီး ထဲ ထည့်ထားခဲ့ကြတာ၊ အခုဒီဟာကြီးထဲမှာ ငါနေရသလိုပဲ"

ညာမေတင် စကားကြောင့် ကိုမြင့်ညိုသည် နမလေးကို ကြင်နာစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ညာမေတင်ကို ဤ အတိုင်း လွတ်ထားပြီး ခေါ်၍မဖြစ်၊ ညာမေတင်၏စိတ်ကို စိတ်မချရသေးချေ။ ခြေလွတ် လက်လွတ် သွားနေရာ မှ စိတ်ရိုင်း ဝင်လာလျှင် သူတို့လူစု လိုက်မမှီနိုင်အောင် ခြေလှမ်းများဖြင့် နီးရာ တောထဲကို ဝင်ပြေးသွားမည် ကို စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုမြင့်ညိုညာဏ်ကူ ရချေမည်။

"အေး.....အေး.....မဝင်ချင်ရင် ဒီအတိုင်းလိုက်၊ ငါ့ညီမလေး အစားမစားရသေးလို့ သိမ်မောနေပြီ၊ အစာစား ရေသောက် လိုက်အုံးနော်"

ကိုမြင့်ညိုက ချောပြေသည်။ အစ်ကိုအရင် တယောက်လုံး ဖြစ်နေသည်ကို မသိသော်လဲ တမိဝမ်းတွင် ဆင်းလာသည့် သွေးအရင်းဖြစ်ရကား ညာမေတင်သည် မူလကပင် ကိုမြင့်ညိုကို စိတ်ထဲမှာ ချစ်ခင်နေ ခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ယခုအလွန်မုန်းသော ဟိုအကောင်သူချစ်သော မိဘတွေနှင့် သူချစ်သော ခင်မောင်အေး ကိုပါ သတ်သော ဟိုအကောင်ကို

သွားသတ်ရမည်ဟု ကိုမြင့်ညိုက ပြောထားသောအခါ၊ ကိုမြင့်ညိုစကားကို ငြင်းဆန် ခြင်းမပြုဘဲ နားထောင်သည်။ ထို့ကြောင့်ကိုမြင့်ညို ကျေးသော အစာကို စားလိုက်သည်။

သို့သော် စားနေကြ အစာမျိုး မဟုတ်သောကြောင့်များများ မစားနိုင်၊ မစားတတ်၊ ပါးစပ်ထဲမှာ အရသာ မတွေ့၊ ထို့ကြောင့် နည်းနည်းသာစားပြီး ရေတောင်းလိုက်သည်။ ကိုမြင့်ညိုကလဲ ထိုသို့ဖြစ်မည်ကို ကြိုတင် စဉ်းစားပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရေထဲမှာ အိပ်ဆေးခပ်ထည့်ထားသည်။ ညာမေတင်ကို ကြွေးသော အစာထဲမှာ အားဆေးခပ်ထည့် ထားသည့်ညာမေတင်သည် ရေကို အားပါးတရ အဝသောက် ပြီးသောအခါ မျက်လုံးတွေက လေးလံပြီး အိပ်ချင်လာသည်။

မျက်လုံးစင်း လာသော ညာမေတင်ကို ကြည့်ကာ ကိုမြင့်ညိုက

"ညီမလေး အိပ်ချင်ရင် အိပ်လေ"

ဟုပြောပြီး နမလေးကို ယုယစွာ ပိုက်ထားလိုက်သည်။ ညာမေတင်သည် တော်တော်ပင် အိပ်ချင်နေပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ ကိုမြင့်ညိုကိုမှီကာ စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ အိပ်ပျော် သွားရှာသည်။

ကုမ္ပဏီတောင်တန်းလွမ်းစေဘို့ဖန် (မင်းမြင့်) အပိုင်း (၁၄)

ညာမေတင် အိပ်ပျော်သွားသောအခါ စောင်ပုခက်ထဲမှာ ထည့်ပြီး ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ထမ်းလာခဲ့ ကြပြန်သည်။ မိုးကောင်းမြို့အဝင်သို့ ရောက်သောအခါ ညာမေတင်အိပ်ရာက နိုးအောင် စောင့်ကြသည်။ ဘေးရန် ကင်းဝေးပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်လက်ချကာ နားနားနေနေစားရင်း

သောက်ရင်း စောင့်ကြည့် နေကြခိုက် မှာ ညာမေတင်က အိပ်ရာက နိုးလာသည်။

ညာမေတင်ကား ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှချေပြီ။ ထမ်းစင်ပေါ်က လိုက်လာရသည် ဆိုသော်လဲ အစားအစာ ကို မစားနိုင်ခြင်း၊ စိတ်ကျဉ်းကြပ်ခြင်း၊ ပူဆွေးသောက ဖြစ်ရခြင်းတို့က စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြော ဖြစ်နေရှာ သည်။

"ညီမလေးရေ ဟိုအကောင်ရှိတဲ့နေရာကို သိပြီ၊ ဟိုအကောင်ကို သတ်နိုင်အောင် ဒို့မြန်မြန် လိုက်မှ ဖြစ်မယ်၊ သွားစို့နော်"

ဟိုအကောင် ဆိုသော စကားလုံးကြောင့် ညာမေတင်သည် သွက်သွက်ကြီး ဦးခေါင်းငြိမ့်လိုက်သည်။

"ဘယ်ကိုမှ မသွားဘဲကိုကို့နောက်ကိုလိုက်ခဲ့၊ ဟိုအကောင်ကို တွေ့ရမယ်" အေး...ဟိုအကောင်ကို ငါသတ်မယ်

ညာမေတင် က ပြောသည်။ ကိုမြင့်ညိုသည် ညာမေတင်၏ခြေမှာ ချည်ထားသည့်ကြိုးကို ဖြေပေးလိုက် သည်။

မဖြေ၍လဲ မဖြစ်တော့ချေ၊ မိုးကောင်းမြို့ထဲသို့ ဝင်ရတော့မည်ဖြစ်ရာ ချောမောလှပသော မိန်းမ ပျိုလေး တယောက်ကို တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်း တကောင်လို ခြေထောက်ကို ကြိုးဖြင့် ချည်ခေါ်လာ သည်မှာ လူမြင်၍ လုံးဝ မသင့်လျော် သည့်အပြင် ဘာကြောင့် ကြိုးချည်လာသည်ကို မေးကြမြန်းကြရာမှ သက်ဆိုင် ရာတို့၏ မေးမြန်း စစ်ဆေး သည့်အထိ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ထိုအပြင် ထိုသို့မေးမြန် စစ်ဆေးခြင်း ခံရသည့်အခါ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို စုံစေ့စွာ

ဇာတ်လှန် ပြောကြားနေခြင်းဖြင့် ညီမလေး ညာမေတင် သည် ထောထဲ မှာ လူလာ တိရစ္ဆာန်လားမသိရသည့် အကောင်တကောင်နှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံလာခဲ့သည့် အကြောင်းပါ တစွန်းတစ ပေါ်တော့မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုမြင့်ညိုက ညာမေတင်ခြေမှာ ချည်ထားသည့် ကြိုးကို ဖြေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြေထောက်မှာ ကြိုးကို ဖြေလိုက် သော်လဲ ကိုမြင့်ညိုသည် သတိလက်လွတ် မဖြစ်ပေ။

"ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က ညီမလေးနောက်က နီးနီးကပ်ပြီး လိုက်ခဲ့ကြပါ။ တကယ်လို့ မြို့ထဲရောက် တဲ့ အခါ သူမမြင်ဘူးတာတွေကို မြင်ရင် စိတ်ရိုင်းပြန်ဝင်လာပြီး ထွက်ပြေးသွားမယ် စိုးရတယ်။ သူ့အရိပ် အကဲကို သတိထား ကြည့်ပြီး ဟန်ပုံမပေါ်ရင် ကြိုးပြန်တုပ်နိုင်အောင်ပေါ့။ ဒီလို ကြိုးပြန်ချည်ရတဲ့ခါ မေးကြ မြန်းကြရင် စိတ်နောက် နေတယ်လို့ သာ ယုတ္တိရှိရှိ ဖြေပေးကြနော်" ဟု မှာကြားလိုက်သည်။

အထမ်းငှားလာသည့် လူလေးယောက်ကိုမူ သူတို့ကဆောင်ရွက်ရမည် တာဝန်ပြီးဆုံးပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် သူတို့ကျေနပ်စွာ တောင်သည့် အဖိုးအခအပြင် ကိုမြင့်ညိုက ကျေးဇူးတင်သည်ဟုဆိုကာ ဆေးလိပ်ဖိုး မိုးဖိုး အပိုပေး လိုက်သေးသည်။

သို့နှင့်ပင် သုံးယောက်သား သတိထားကြပ်မတ်ခါ ညာမေတင်ကို သတိကြီးစွာ စောင့်ကြည့်ကာ ရန်ကုန်သို့ ချောမောစွာ ခေါ်ဆောင် လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ညာမေတင် သည် သူချစ်မြတ်နိုးလှသော ခင်မောင်အေးသည် သေဆုံးသွားလေပြီဟု ကြားရခြင်း၊ သူ့လက်စားချေ လိုလှသော ဟိုအကောင်ကိုအလွန်အမင်း ရင်ဆိုင်လိုခြင်း၊ ကိုမြင့်ညိုကို ခင်မင်နေခြင်း

တို့ကြောင့် ရုန်းကန်အော်ဟစ်ဆူပူခြင်း မပြုဘဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် လိုက်လာခဲ့သည်။ လမ်းခရီး တလျှောက် မှာ သူမမြင်ဘူးသည့် သက်ရှိ သက်မဲ့ တွေကို ကြီးစွာသော အံ့ဩခြင်းဖြင့် အိပ်ငိုက်ခြင်း၊ တွေဝေခြင်း မရှိဘဲ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်လာခဲ့သည်။

ညာမေတင်၏ အမူအရာကို မြင်ရသော ကိုမြင့်ညိုမဆိုးနှင့်၊ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ပင် သနားကြင်နာ လာကြသည်။

ကိုမြင့်ညို၏ ဘခင်ကြီးသည် ချောချောမောမောပါလာသော သမီးလေး ညာမေတင်ကို ကြည့်မြင်ရ သောအခါ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းဖြင့် မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သမီးလေး သမီးလေးဟု နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ခေါ်နေသော်လဲ ညာမေတင်ကား ဘာမှန်းမသိ ရသည့်အလျောက် ခပ်ကြောင် ကြောင်သာ ကြည့် နေသည်။ ညာမေတင် ထွက်မပြေးနိုင် ခြံဝင်းတံခါးနှင့် တိုက်တံခါးကို သော့ခတ်ပိတ် ထားသည်။

ညာမေတင်ကို စိတ်တိုင်းကျ နေထိုင်ရန် လိုက်လျောထားကြသည်။ ပင်စင်ယူပြီးခါစ ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီး တဦးကိုနေစရာ အခန်းပေး၊ ထမင်းကြွေး၊ တလသုံးရာဖြင့် ငှားကာ ညာမေတင်ကို စာသင် ရန်၊ သွန်သင် ဆုံးမရန်၊ လူမှုရေးတွေမှာ ယဉ်ကျေးမှုနားလည်မှု ရှိလာစေရန် အပြောအဆို အနေအထိုင် သိမ်မွေ့ လာစေရန် တာဝန်ပေးထားသည်။

ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီးကလဲ ကိုမြင့်ညိုတို့ မိခင်နှင့် သိက္ခမ်းခင်မင်ခဲ့ဘူးသည်ကြောင့် လိုလို ချင်ချင် တာဝန် ယူလိုက်သည်။ ငယ်ရွယ်သော ဆရာမကို ငှားခြင်းထက် ယခုလို အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော

ဆရာမကြီး မျိုးကို ငှားခြင်းက ညာမေတင်အဖို့ ပိုပီး အရာထင်သည်၊
 တောတရွှာန် အစစ်အရိုင်းအစိုင်းကို ပင် သင်ကြားလျှင်
 ယဉ်ကျေးလာတတ်သည်ဖြစ်ရာ လူသားအစစ်ဖြစ်သော ညာမေတင်သည်
 ဖခင်ရင်း အစ်ကိုရင်း တို့နှင့် အတူနေထိုင်ရပြီး ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီး၏
 ကျင်လည်စွာ တိုင်တွယ် သွန်သင်မှု ကိုခံရသော အခါ
 အချိန်ကာလမကြာမှီမှာပင် ချစ်သူခင်မောင်အေးနှင့် တောထဲမှာ နေခဲ့ရသည့်
 မခင်မေ ဘဝမှာ ကိုမြင့်ညို တို့ မိသားစု၏ ညာမေတင်ဘဝသို့
 ပြန်လည်ရောက် ရှိသွားသည်။

ဖခင်ရင်း အစ်ကိုရင်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသောအခါ
 ညာမေတင်သည်များစွာ အားတက် ဝမ်းမြောက် သွား ရှာသည်၊
 သို့သော်တောထဲမှာ သေဆုံး ကျန်ရစ်ရှာသည့်မိခင် လူဝံမကြီး
 ဘခင်လူဝံကြီးနှင့် ချစ်သူ ခင်မောင်အေး တို့ကို မည်သည့်အခါမှ
 မမေ့နိုင်ရှာချေ။

ညာမေတင် ၏ စိတ်သည် မူရင်းအမှန်သို့ ပြန်ရောက်သွားသော်လဲ
 သူ့အပေါ်မှာ ကြီးမားသော ကျေးဇူး ကို ပြုထားသူ ကျေးဇူးရှင်
 လူဝံကြီးမောင်နှံနှင့် သူ့အသက်တမျှ ချစ်သောခင်မောင်အေးတို့ကို
 သတ်သွားသည့် အကောင် ကိုမူ အကြိတ်အခဲမကျေနိုင်ချေ။ ထိုအကောင်
 သည် လူသားတယောက်ဖြစ် သည်ကို ညာမေတင် သိရပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုလူ
 အသုံးပြုသွားသည့် မိုးပေါ်က အသံမျိုးမြည်သည့် အရာ သည်
 သေနတ် ဖြစ်ကြောင်း ကိုလဲ ညာမေတင်သိပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုလူကို လက်စားချေမည် ဟူသော စကားကိုမူ ဖခင်နှင့် အစ်ကိုကို မပြောချေ။ ပြောလိုက် လျှင် ခင်မောင်အေး အကြောင်းပါလာတော့မည် ဖြစ်သည်။ ပင်ကိုယ်စိတ်ပြန်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည့် ညာမေတင် သည် တောထဲမှာ သူ့ဘဝကြင်ဖော် ဖြစ်ခဲ့သော ခင်မောင်အေးကို အချစ်မပြယ်နိုင်၊ မမေ့ နိုင်ဖြစ်သော်လဲ ဖခင် နှင့် အစ်ကိုကို ရှက်ကြောက်အားနာ လာရမှန်းသိနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဖခင်နှင့် အစ်ကိုရှေ့မှာ ခင်မောင်အေး နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မပြောဘဲ မေ့ပျောက်ဟန် နေသော်လဲ စိတ်ထဲမှာ မူတငွေ့ငွေ့ သတိရ လွမ်းဆွတ်နေခဲ့သည်။

ညာမေတင်အတွက် တာဝန်ယူထားသည့် ကျင်းဆရာမကြီးကလဲ အိမ်ထောင်မရှိသည့် လူလွတ် အပျို ကြီး တယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် နောက်ပိုင်းငဲ့စရာ မလိုချေ။ ညာမေတင် အနားမှာ အချိန်ပြည့် ရှိနေ သည်။ ဆရာမကြီး၏ ပဲ့ပြင် သွန်သင်မှုကြောင့် ညာမေတင်သည် အဝတ်အဆင်မှာ ရှေးရိုးမကျသော်လဲ သိက္ခာ ရှိရှိဖြင့် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာ ဝတ်ဆင်ထားသောအခါ ပင်ကိုယ်က ချောမောလှပသော ညာမေ တင်သည် မြင်ရသူ ယောက်ျားပျိုတိုင်း၏ မျက်စေ့ကျစွဲလန်းခြင်း ခံလောက်သည် ရုပ်ရည်မျိုး ဖြစ်သည် ကိုမည်သူမှ မငြင်းနိုင်ချေ။

သုံးနှစ်တာမျှသော အချိန်အတွင်းမှာ ညာမေတင်သည် ဆရာမကြီး ကျေးဇူးကြောင့် မြန်မာစာ အင်္ဂလိပ် စာကိုကောင်းစွာ ရေးတက် ဖက်တတ်သည်။ အင်္ဂလိပ် စကားကို သွက်လက်ချောမောစွာ ပြောဆိုနိုင် သည့်အခြေသို့ရောက်လာသည်။ အိမ်ကိုရောက်လာသည့် ဧည့်သည်တွေကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ အချိန်အခါနှင့် သင်လျော်သည့် စားသောက်ဘွယ်ရာဖြင့် ဧည့်ဝတ်ပြုတတ်လာသည်။

မျောက်မြင်လေ အုပ်ခဲနဲ့ ထုချင်လေဆိုသော စကားအတိုင်း ညာမေတင်သည် ကျေးဇူးရှင် လှုပ်ကြီး မောင်နှံကို လွမ်းတိုင်း အသက်တမျှချစ်သည့် ခင်မောင်အေးကို လွမ်းတိုင်း လူသတ်သမားကို သတိရ သည်။ သတိရသည့်အခါတိုင်းမှာလဲ လူသတ်ကောင်ကို လတ်စားချေလိုသည့်စိတ်များ ကြီးသည်ထက် ကြီးလာ သည်။

ညာမေတင်အတွက် အစစအရာရာပြည့်စုံသွားပြီဖြစ်သည့်အတွက် ညာမေတင်ကို တာဝန်ယူသွန်သင် ပေးနေ ရသည့် ကျောင်းဆရာမကြီး သည်လဲ သူ့တာဝန်ပြီးဆုံးပြီဖြစ်သောကြောင့် ညာမေတင် တို့ အိမ်မှ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားသည်။

အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတယောက်ဖြင့် ညာမေတင်သည် အိမ်တာဝန်ကိုရော ဘခင်နှင့် အစ်ကိုတာဝန်ကို ရော နိုင်နင်းစွာ ယူနေနိုင်သည်ဖြစ်ရာ ကိုမြင့်ညိုတို့သားအဖမှာ သေရွာပြန်သမီးလေး နှမလေးကို အရိပ် တ ကြည့်ကြည့် ဖြင့် ချစ်၍မဝ သနား၍မဝနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

အိမ်မှုကိစ္စ ဘခင်နှင့် အစ်ကိုအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးစရာ ကိစ္စများပြီး၍ အားလပ်သည့်အချိန်တွင် ညာ မေတင် သည် အိမ်အပေးထပ် လသာဆောင်မှာ ထွက်ထိုင်နေတတ်သည်။ ထိုနေရာမှကြည့်လိုက်လျှင် ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံ နှင့် ကန်တော်ကြီးရေပြင်ကို ကောင်းစွာလှမ်းမြင်နေရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံသည် တောင် ကုန်း အနိမ့်အမြင့် လေးများနှင့် သစ်ပင်အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းများနှင့် စိမ်းလဲ့သော ကန်တော်ကြီးရေပြင်နှင့် ခြံနွယ် ပိတ်ပေါင်းများနှင့်...

မိုးကောင်းကင်သည် မြူမင်းလွင် ဖုံးနေသည့်အခါသော်၎င်း၊
 မိုးသားများမှိုင်းမှောင်လာသည့် အခါမှာ သော်၎င်း၊ ဗိုချုပ်ပန်းခြံကို
 မြင်ရသည်မှာ တောတောင် အငယ်စားလေးလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုကြောင့်
 ထိုမြင်ကွင်း ကို ကြည့်ရလေတိုင်း မြင်ရလေတိုင်း ညာမေတင်သည်
 သူ့ကျေးဇူးရှင် လူဝံကြီးမောင်နံနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့သော
 ချစ်သူခင်မောင်အေးနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့သော ကုမ္ပဏီတောင်တန်းကို
 ဖြေမဆည် နိုင်အောင် လွမ်းဆွတ် ပူဆွေးမိရာသည်။

မိဘသဖွယ်ဖြစ်သော ကျေးဇူးရှင် လူဝံကြီး မောင်နံသည် မျက်စိ
 အောက်မှာပင် သေဆုံးသွားကြ သည်။ သူ ကိုယ်တိုင် ပိုက်ပွေ့
 ဝိုကြွေးခဲ့ရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ခင်မောင်အေးနှင့်အတူ မြေတွင်းကြီးထဲ
 ကိုထည့်သွင်း မြှုပ်နှံ ခဲ့ရသည် ထို့ကြောင့် ကျေးဇူးရှင် လူဝံကြီး
 မောင်နံသေသည်ကို ညာမေတင် ပူဆွေး လွမ်းဆွတ် သော်လဲ သေပြီဟူသော
 အဖြစ်ကို စိတ်နှစ်လုံး ခုံးခုံးချထားသည်။ ယခုခင်မောင်အေး သေပြီ ဆိုသည်ကို
 ညာမေတင် စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျဘဲ ဖြစ်နေသည်။

တဘဝထဲနှစ်ဖြစ် လဲခဲ့ရသည်ကြောင့် ကြာရှည်လေးမြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ
 ကွဲကွာနေပြီးမှ ပြန်လည် တွေ့ဆုံ ရသည့် အစ်ကိုရင်း ဖြစ်သူက ခင်မောင်အေး
 သေသွားပြီဟု ဆို၍သာ လက်ခံလိုက်ရသည်။ ခင်မောင်အေး၏ ရုပ်အလောင်း
 ကို သူမမြင်မတွေ့ခဲ့ရချေ။ ခင်မောင်အေး မည်သို့သေသည်၊ မည်သည့်
 နေရာမှာ သေသည်၊ မြေမြှုပ်ခဲ့ သလား၊ တောကောင်တွေ
 ကိုက်ဆွဲစားသောက်၍ ဖြစ်အောင်ဤအတိုင်း ထားခဲ့သလား ဆိုသည် ကို
 သူမသိရချေ။

သတိမေ့နေရာမှ သတိရလာသောအခါ ဤမျှလောက် စေ့စေ့စပ်စပ် မစဉ်းစားနိုင်သေးသည့်အတွက် ကိုမြင့်ညိုက ခင်မောင်အေး သေသည်၊ ဟိုအကောင်သတ်သည် ဆိုသော စကားမျှလောက်ကိုသာ လက်ခံ နားထောင်ပြီး ကျေးဇူးရှင်လူဝံကြီးမောင်နှံကိုသတ် ချင်သူခင်မောင်အေးကိုလဲ သတ်သောလူကို ကြီးစွာ သော အညှိုးဖြင့် သတ်ချင်တာလောက်သာ သိသည်။

ဤအိမ်ကြီးသို့ ရောက်လာပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် အလိုလိုက် ချော့မော့ကာ သွင်သင်ပြုပြင်ခြင်းကို ခံယူ၍ တဖြေဖြေပြောင်းလဲကာ မူရင်းညာမေတင် ဘဝသို့ ပြန်ရောက်လာသော အခါတွင် ဖခင်ရင်း အစ်ကိုရင်း ကို ရှက်ရမှန်း ရှိသေလေးစားရမှန်း သိလာသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်မောင်အေး အကြောင်းကို စေ့စေ့ စပ်စပ် သိလိုသော ဆန္ဒရှိလျက်နှင့် မေးရန် မဝန် မရဲဖြစ်နေသည်။

ဖခင် နှင့် အစ်ကိုကလဲ ခင်မောင်အေးကို မေ့ပျောက်သွားစေရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ညာမေတင်သည် စကားအစရ ခက်နေသည်။

ရင်ထဲမှာ မြို့သိပ်ထားရလေ ညာမေတင်၏ ပူဆွေးလွမ်းဆွတ်မှုသည် ပိုမိုကြီးမားလာလေ ဖြစ်သည်။

သတိရလျှင် ရခြင်း ခင်မောင်အေးကို တမ်းတပြီး အော်ဟစ်ခဲ့စဉ်က ဟိုအကောင်ဆိုသော နာမည်ကို ထည့်ပြီး အော်ခဲ့မိသည်ကို ညာမေတင် သတိမရတော့ချေ။ အကင်းပါးသော ကိုမြင့်ညိုက နှမလေး စကား ကို နှင်းလိုက်ပြီး ဟိုအကောင် သတ်သည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ထိုသည်ကို ညာမေတင်က အကြွင်း မဲ့ ယုံကြည် လိုက်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခင်မောင်အေး သေသည်ကို မျက်စေ့ဖြင့် မမြင်ခဲ့စေကာမူ ဟိုအကောင်ဆိုသူ

အပေါ် မှာကား ညာမေတင်သည် မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်အောင်ပင် လက်စားချေလို စိတ်ကိုင်မြဲစွာ တည်ရှိ နေသည်။ ထိုသို့ ခိုင်မြဲသည့် စိတ်ရှိသည့် အတွက်လဲ ဖခင်လှုပ်ကြီး သေခါနီးမှာ ပေးခဲ့သည့် လက်ချောင်းပြတ် ကို အမြဲသတိရနေသည်။ လက်ချောင်းမှာမူ ကုမ္ပဏီတောင်တန်း ဝေးကွာ လှမ်းသည့် အရပ် ဒေသ မှာ ကျန်ရစ်ချေပြီ။

လမ်းထိန်ထိန်သာသာ ညများမှာဆိုလျှင် ညာမေတင်သည် အလျှင်းပင် အိပ်မရနိုင်တော့ချေ။ သူ့အိပ်ခန်း ပြုတင်းပေါက် မှ ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း တောတောင်လေးတခု ဖြစ်နေ သော ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံ သည် ညာမေတင် မျက်လုံးထဲမှာ ကုမ္ပဏီတောင်ကို ထင်းထင်းကြီး မြင်လာစေသည်။

ယခုလို လသာသည့်ညများမှာ ညာမေတင်နှင့် ခင်မောင်အေးတို့သည် မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးတွေ ထိပ်ဖျားပေါ်ကို တက်ကာ သစ်ပင်အမြင့်ထက်မှာ တယောက်ခါးကို တယောက်ဖက်ကာ ထိုင်ကြရင်း အမြင့်ထက်မှ စီးပြီး မြင်နေရသော တောတောင်သည် ထိန်ထိန်သာသာလရောင်ထဲမှာ ရှုမငြီးအောင် ကြည်နူး သာယာလှသည်ကို မျက်စေ့အရသာ ခံကြည့်ခဲ့ကြသည်။ တညှင်းညှင်း တိုက်ခပ်လာသော လက်ဆတ် အေးမြသည့်လေကို သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှ အရသာခံပြီး အားပါးတရ ရှုခဲ့ကြသည်။ လရောင်ဖြင့် တောတောင် အတွင်းမှာ ကျက်စားသွားလာသော အစာရှာကြသော တောတိရစ္ဆာန်တွေကို သစ်ပင်ထက်မှ စိတ်အေး လက်အေး ငုံ့ကြည့်ခဲ့ရသည်မှာ ကြည့်လို ကောင်းလှ သည်။

"မခင်မေ ငါသိပ်ပျော်တာပဲဟယ် နင်နဲ့ငါသေတဲ့အထိ မခွဲဘဲ အတူတူနေကြအောင်နော်"

ခင်မောင်အေး သည် ညာမေတင်ကို သူ့အည်းနှလုံးထဲက ပေါ်လာသည့် စိတ်အတိုင်း ကြီးမားသော သူ့ အချစ်မေတ္တာကို သူပြောတတ်သလို စကားဖြင့် ပြောခဲ့သည်များကို ညာမေတင်သည် ပြန်လည် ကြားယောင် ကာ မျက်ရည်ကျမိသည်။

"အော်....ခင်မောင်အေးရယ်၊ ငါကလဲ မခွဲဘူးလို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပါတယ်၊ ကံကြမ္မာ ဖန်တီးချက် ကိုငါဘယ်လို ဖျက်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒီတသက်မှာ နင့်ကိုချစ်သလို ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါမချစ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ နင့်နာမည်အမှန် ခင်မောင်အေးလို့ နင်ပြောခဲ့စဉ်က ငါကငါ့နာမည် အမှန်ကိုမသိခဲ့ဘူး၊ အခုငါ့နာမည် အမှန် ညာမေတင် ဖြစ်နေပြီဆိုတာကို ဟိုကုမ္ပဏီတောင်တန်းမှာ လမ်းထိန်ထိန်သာတဲ့ညာအခါ သစ်ပင်ထိပ်ဖျား မှာ အတူထိုင်ခဲ့သလို အတူထိုင်ပြီး နင်သိအောင် ပြောပြလိုက်ချင်ပါရဲ့ ခင်မောင်အေး ရေ၊ နင်ဘယ်ဘဝကို ရောက်နေပြီလဲ၊ ကုမ္ပဏီတောင်တန်းက တို့နှစ်ယောက်အတူ နေခဲ့တဲ့ ဂူထဲမှာ ရှိနေသလား တောအနံ့ တောင်အနံ့ ငါ့ကိုလိုက်ရှာ နေပြီလား"

ညာမေတင်သည် အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်ကာ တကိုယ်တည်း နှုတ်မှ ကြေကွဲစွာ တမ်းတပြောဆို လိုက်မိ သည်။

ခင်မောင်အေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖခင်နှင့် အစ်ကိုကို မမေးဝင့်သော်လဲ အိမ်ကို မကြာခဏရောက်လာ တတ်ကြသော ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ကို မေးလျှင် တစ္ဆန်းတစသိရလေမလားဟု တွေးမိသည်။ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ကိုမူ စမ်းချောင်းဘေးမှာ ပထမဦးစွာ တွေ့စဉ်က

လူတ်သတ်ကောင်တွေ ဖြစ်လေ မလား ဟူသော အတွေးဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်ထားခဲ့သောကြောင့် မှတ်မိနေခဲ့သည်။ သူ့ကို ကုမ္ပဏီတောင်တန်းက ခေါ်လစဉ်ကလဲ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ပါလာကြသည်ကို မေ့ဆေးပြေ၍ သတိ ကောင်းစွာ ရလာသောအခါ သိရသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို ရန်ပြုမည်သတ္တဝါတွေ မဟုတ်ဟူသော အတွေးကလဲ ဝင်မိသည်ကြောင့် ကိုမြင့် ညို ချောမော့ခေါ်ဆောင်ရာသို့ ယုံကြည်စိတ်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော် တို့ကလဲ ညာမေတင်ကို တူမလေး သမီးလေးသဖွယ် ကြင်နာစိတ်ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျေးဇူးပြု ထားသော ကိုမြင့်ညိုတို့ အားအဖထံ လာသည့်အခါတိုင်း ညာမေတင်ကို ခင်မင်ကြင်နာစွာ မေးမြန်း ပြောဆို နှုတ်ဆက် ကြသည့် အတွက် ညာမေတင်သည် ကိုထွန်းအံ့၊ ကိုဘသော်တို့နှင့် ရင်းနှီးနေခဲ့ သည်။

ဦးလေးနှစ်ယောက်လုံးက ငါ့ကို တော်တော်ခင်ကြပါတယ် ၊ ဖေဖေနဲ့ ကိုကိုအလစ်မှာ ခင်မောင်အေး အကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို မေးကြည့်ရင် ကိုကိုပြောတာထက် ပိုပြီး စုံစုံလင်လင် သိရလေမလား။

ညာမေတင် သည် ထိုအတွေးကို တွေးလိုက်မိပြီးသောအခါ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့လာမည်ကို စိတ်အားကြီးစွာ စောင့်မျှော်နေခဲ့သည်။ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ကား ညာမေတင်ကို ခေါ်ဆောင် ရန်စီစဉ်စဉ် အခါက ကိုမြင့်ညို ဖခင်ပြောသည် စကားကို သဘောတူ ကျေနပ်ကြသည့်အတွက် အလုပ် မှ နှုတ်ထွက်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီတောင်တန်းကပြန်ရောက်လာကြသောအခါ ကိုမြင့်ညိုဖခင်ကတိ ရှိသည့် အတိုင်း ပေးသည့်အပြင် သမီးညာမေတင် ချောချောမောမော

ပါလာသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင် သော အားဖြင့် မူလဂတိထားသည့် ထက်ပင် အပိုဆောင်းပေးလိုက်သေးသည်။

ထိုကြောင့် ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့သည် အဆင်ပြေရာ လုပ်ငန်းလေး ထူထောင်လုပ်ကိုင် စားသောက် နေကြရင်း ကိုမြင့်ညိုတို့ သားအဖထံ အခါကြီး ရက်ကြီးမှာ ကန်တော့ရန်အတွက် နှစ်ယောက်အတူ လာလေ့ ရှိသည်။

ညာမေတင်က ရက်ကိုတွက်လိုက်၏

ကဆုန်လပြည့်ရက်မှာ သုံးရက်သာ လိုတော့သည်။ ကဆုန်လပြည့်သည် ဘုရားနေ့ဖြစ်သည့်အတွက် မြင့်မြတ်သော ဤရက်မျိုးမှာ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့နှစ်ယောက် မပျက်မကွက် လာကြမည်ဖြစ် သည်။

"ဦးလေးနှစ်ယောက်လာတဲ့နေ့မှာ ခင်မောင်အေးအကြောင်းကို ငါမေးရအောင် ဖေဖေနဲ့ ကိုကိုလစ် တဲ့ အချိန်လေး ရပါစေ"ဟု ဆုတောင်းလိုက်မိရှာသည်။

ညာမေတင် ၏ ဆုတောင်းပြည့်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ ရောက်လာကြပြီး ကိုမြင့်ညိုတို့ သားအဖကို ကန်တော့ကြသည်။ ညာမေတင် က စားသောက်ဖွယ်ရာ ပြင်ဆင်ခါ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်ကို ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။ ထိုအခိုက်မှာ ကိုမြင့်ညို ဖခင် နှင့် အလွန်ခင်သော ဧည့်သည်တယောက်က အလည်ရောက်လာသည်။

ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့သည် လူမှုရေးကိုနားလည်ထားပြီးသူများ ဖြစ်သည့်အလျောက် ဧည့်ခန်း တွင်နေကြရာမှ နေရာဖယ်ခါ ထမင်းစားခန်းသို့

ပြောင်းထိုင်လိုက်ကြသည်၊ ညာမေတင် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာ သွားတော့သည်။

ဦးလေးတို့ ခဏလောက် နေကြပါအုံးနော်၊ အေးအေး ဆေးဆေးပေါ့၊ တင်တင်နဲ့ စကားပြောကြရအောင် ဟု ဆိုင်းထားခဲ့ပြီး ဖခင်နှင့် အစ်ကိုထံ ရောက်လာသော ဧည့်သည်အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးစရာ ရှိသည် များကို သွက်လက်လျှင်မြန်စွာဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ သည်။

"ဦးလေး တို့ကို တင်တင်သိချင်တာ တခုလောက် မေးပါရစေ၊ တင်တင်ကိုသနားရင် အမှန်အတိုင်း ပြောကြ ပါလို့ ကြိုတင်တောင်းပန်ပါရစေ၊ နောက်ပြီး တင်တင်က ဒီလိုမေးတယ်လို့ ဖေဖေနဲ့ ကိုကိုကို ပြန်မပြော ပါနဲ့နော်"

ညာမေတင် စကားစလိုက်လျှင်ပင် ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့သည် ညာမေတင် သိလိုသော အကြောင်း ကို ကြိုတင်သိလိုက်ကြချေပြီ၊ တယောက်ကိုတယောက် မသိမသာ ကြည့်လိုက်ကြပြီ...

"တင်တင် က ဘာသိချင်တာလဲကွယ်၊ မေးပါ.....ဦးလေးတို့ သိတာဆိုရင် ပြောပါမယ်"

"မေးပါ တင်တင်"

ကိုထွန်းအံ့ နှင့် ကိုဘသော်တို့က တယောက်တခွန်း ပြောလိုက် ကြသည်။

ညာမေတင်က ပန်းသွေးရောင် ဖြန်းနေသော မျက်နှာ၊ မျှော်လင်ချက် ထားသာ အသံဖြင့် သူသိလိုသော အကြောင်း ကို သွယ်ဝိုက်လှည့်ပတ် မနေတော့ဘဲ တိုက်ရိုက်ပင် မေးလိုက်သည်။ သွယ်ဝိုက် လှည့်ပတ် နေခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ခါ လိုရင်းကို မရောက်ဘဲ ဖခင်နှင့် အစ်ကိုရောက်လာမည်ကို စိုးရိမ်သည်။

"ဟို တောင်ညိုတန်း ဆီက တင်တင်ကို ခေါ်လာတော့ တင်တင်နဲ့ အတူနေတဲ့ အဖော် ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်လဲ ဦးလေးတို့ရယ်၊ သူသေကျန်ခဲ့သလား ဒဏ်ရာနဲ့ ကျန်ခဲ့လား တင်တင်တို့ နှစ်ယောက်ကို လူသတ်သမား က လာသတ်နေတာကို ကိုကိုနဲ့ ဦးလေးတို့ ဘယ်လိုသိကြလဲ..."

သူတို့ထင်ထားသည့် မေးခွန်းပင်ဖြစ်သောကြောင့် ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ တယောက် မျက်နှာကို တယောက် မသိမသာ ကြည့်လိုက်မိကြပြန်သည်။ ကုမ္ပဏီတောင်တန်းအကြောင်းကို၎င်း ခင်မောင်အေး အကြောင်း ၎င်း ညာမေတင်ကမေးခဲ့သည်ရှိသော ခြေရာလဲပျောက် ရေလဲနောင်သည့် စကားမျိုးကိုသာ ပြန်ပြောရန်၊ ခင်မောင်အေးဆိုသော လူလား တိရစ္ဆာန်လား မသိရသည့် အကောင် အကြောင်းလုံးဝလေသံ မဟာမိစေရန် ကိုမြင့်ညိုတို့ သားအဘ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်မှာကြား ထားခဲ့ကြ သည်ကို ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော် တို့ မမေ့ကြချေ။

ကျေးဇူးသိတတ်ကြသော ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့သည် ညာမေတင်ကို ကိုမြင့်ညိုတို့ မိသားစု မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပျောက်ကွင်နေခဲ့ရာမှ ကံအားလျှောစွာ တောင်တန်းတနေရာက ပြန်လည်ခေါ် ဆောင် လာနိုင်ကြောင်း လောက်သာ ပြောသင့်သူကို ပြောခဲ့ကြသည်။ ခင်မောင်အေး နှင့် ညာမေတင် သည် တောထဲမှာ အကြောင်းပါလာခဲ့သည် အကြောင်းကိုမူ

အခြားသူများကို မဆိုထားနှင့် သူတိုကအိမ် သူအိမ်သား များ ကိုပင် မပြောခဲ့ကြချေ။

စကားတွေ ပွားသွားပါက ကျေးဇူးရှင် သားအဖအရှက်ကြမည်ကို၎င်း၊ ညာမေတင်အနေဖြင့် သိက္ခာ ထိခိုက်မည် ကို၎င်း စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သိုသိပ်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ညာမေတင် အနေဖြင့်လဲ ယခုလို ဘဝတဖြစ်လဲပြီး အခြေအနေအဆင့်အတန်း ပြောင်းလဲလာသော အခါ တောတောင်ထဲမှာ အရိုင်းဘဝဖြင့် တွေ့ခဲ့ရသော ခင်မောင်အေးကို မေ့ပျောက်နေပြီ မမေ့ပျောက်စေကာမူ လူသိခံ လိုသော ဆန္ဒရှိတော့မည် မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ ညာမေတင် က ယခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်မေးလိုက်သောအခါ ညာမေတင်၏ အစွဲအလန်းကြီးပုံကို စိတ်ထဲက အံ့ဩလိုက်မိကြသည်။

ညာမေတင်၏ မေးခွန်းကို ယုံကြည်အောင် ဖြေကြရမည်ဖြစ်သည်။ ဦးစွာဖြေလိုက်သူက ကိုထွန်းအံ့ ဖြစ်သည်။

အခု တင်တင်မေးတဲ့ အတူနေအဖော် ဆိုတာကို ဦးလေးတို့ မတွေ့မိဘူးကွဲ့၊ ဟိုသူသတ်သမားတို့ လူတစု က တင်တင်တို့ နေတဲ့ဂူထဲကို ဝင်ပြီး ရိုက်နှိက် သတ်ဖြတ်နေတာကိုလဲ မသိကြဘူး၊ ဆရာကို မြင့်ညိုနှင့် သတ္တု ရှာဖို့ အဲဒီဂူနား ရောက်လာတော့ အော်သံ ဟစ်သံတွေကြားရပြီး သတိ မေ့နေတဲ့ တင်တင်ကို လူဆိုး တယောက်က ထမ်းပြီး ဂူထဲက ထွက်လာတယ်၊

သူတို့လူစုကို မြင်လိုက်ရင်ဘဲ တောထဲမှာ ဆိုးဆိုးတိုက်ခိုက်နေတဲ့ လူဆိုးတွေဘဲလို့ ဆရာကိုမြင့်ညိုရော ဦးလေး တို့ရော သိလိုက်ကြတယ်၊

ဒါကြောင့် သူတို့ကို တိုက်ခိုက်နှင်ထုတ်ပြီး တင်တင်ကိုကယ်လာခဲ့တာ၊ ဒီရောက်တော့ မှ ဘာကြီးက တင်တင်ကိုမြင်တော့ တင်တင်တို့ မိခင်ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြ၊ တင်တင် ခြေသလုံး မှာ ရှိနေတဲ့အမှတ်ကြီးကို ပြောပြ၊ တင်တင်မြစ်ကြီးနားကို အသွားမှာ လေယာဉ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း တွေ တခုနဲ့ တခုဆက်စပ်မိကြတော့မှာ တင်တင်က ဘာကြီးရဲ့ သမီးအရင်း၊ ဆရာကိုမြင့်ညိုရဲ့ နှမအရင်း ဆိုတာ သိကြရတယ်၊ ဦးလေးတို့ကတော့ ဒါလောက်ဘဲ သိတယ် တင်တင်

ကိုထွန်းအံ့ စကားဆုံးသော အခါ ညာမေတင်က မေးလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် တင်တင်နဲ့ အတူနေတဲ့ အဖော်ခင်မောင်အေး သေသွားပြီလို့ ဘယ်လို ပြောနိုင်လဲ၊ ကိုကို နဲ့ အတူသွားလာကြတဲ့ ဦးလေးတို့က ဒါလောက်ပဲ သိတယ်ဆိုတော့ ခင်မောင်အေး သေတာကို ကိုကိုက ဘယ်လို လုပ်သိလဲ"

ညာမေတင်၏ စေ့စပ်သော မေးခွန်းကို ကိုဘသော်က ယုတ္တိရှိရှိ ဖြေလိုက်ရပြန်သည်။

"ဟို.....လူဆိုးတွေ ထွက်ပြေးကြတော့ ဦးလေး တို့ နှစ်ယောက်ကို ဆရာကပြောတယ်၊ ဒီသူငယ်မလေးကို ခင်ဗျား တို့ စောင့်ကြည့်လိုက်ကြအုံး၊ ဂူထဲမှာ သူလို သူငယ်မလေးတွေ ဒုက္ခ ဖြစ်ကျန်နေသေးလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော် သွားကြည့်လိုက်အုံးမယ်၊ ကယ်လို့ ဖြစ်ရင်လဲ ကယ်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောပြီး တင်တင်ကိုစောင့်ဖို့ ဦးလေး တို့ နှစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ပြီး ဆရာက ဂူထဲကို ဝင်ကြည့်တယ်ကွဲ့၊ ပြန်ထွက်လာတော့ တင်တင်လို သူငယ်မ တယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ဘူးတဲ့ တောကောင် လိုလို လူ လိုလို အကောင်တကောင်တော့ လူဆိုးတွေ သတ်သွား လို့ သေနေတာ ဘဲ

တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒါနဲ့ဦးလေးတို့လဲ တင်တင်ကို ယူဆောင်ပြီး တောတောင် ထဲက သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့ကြတာဘဲ တင်တင်"

ကိုဘသော် စကားက ခြေရာလဲပျောက် ရေလဲနောက်သွားပြီး ဖြစ်သည်။ ယုတ္တိရှိရှိ ဖြေလိုက်သော ကိုဘသော် စကားကြောင့် ညာမေတင် သည် ဘာမှဆက်မမေးတော့ဘဲ ပြုတင်းပေါက်ကို မျက်နှာမူ လိုက်သည်။ ပြုတင်းပေါက်မှာ လှမ်းမြင် နေရသည့် ပြာလွင်သော မိုးကောင်းကင်ဝယ် လေယူရာ တအိအိ ရွေ့လျားနေသော ဖြူဖွေးသည့် တိမ်တောင် တိမ်လိပ်တွေကို မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေသည်။ ညာမေတင် ၏ မျက်နှာသည် စိတ်ထဲက ခံစားနေရသည့် ကြေကွဲ ပူဆွေးမှုကို တင်တင်ရှားရှား ဖော်ပြ နေသည်။

လူလားတိရိစ္ဆာန်လား ခွဲခြားမရသော အရိုင်းကောင် တကောင်ကို ညာမေတင်သည် မမေ့ပျောက် နိုင်ဘဲ ဤမျှလောက် စွဲလန်းနေသည့် စိတ်ကို ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့က အံ့ဩနေကြ သည်။ သုံးယောက်လုံး ဘာစကားမှ မပြောကြဘဲ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေကြရာမှ ကြေကြေကွဲကွဲ ပြောလိုက်သော ညာမေတင် စကားကြောင့် ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိကြသည်။

"ကိုကိုက ပြောတယ်လား၊ တောကောင်လိုလို လူလိုလို အကောင်လို၊ ခင်မောင်အေး တောကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ လူစင်စစ်ပါ၊ အဖြစ်ဆိုးလေခြင်း ခင်မောင်အေးရယ်"

ညာမေတင် စကားကြောင့် ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့သည် အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

"လူအစစ် ဟုတ်လား"

"ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တောထဲရောက်နေတာလဲ"

ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့သည် ပြိုင်တူလိုလို မေးလိုက်ကြသည်။ စိတ်ထဲမှာလဲ များစွာ အံ့ဩသွားကြသည်။ ညာမေတင်က ပြောလိုက်၏။

"သူတောထဲ ရောက်လာတာ ကတော့တင်တင်နဲ့ အဖြစ်ချင်းမတူပါဘူး၊ သူ့မိဘတွေ သူ့အမျိုး တွေ တောင်စောင်း က နေရာမှာ မြေကြီးတွေ တူးနေကြခိုက်တဲ့"

ညာမေတင် က စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ခင်မောင်အေးပြောခဲ့သည့် စကားကို ယခုထက်တိုင်ပင် ပြန်လည် ကြားယောင် နေမိသည်။

ထိုစဉ်အခါက ခင်မောင်အေးသည် သူ့မိဘတွေ မြေကြီးတူးနေသည်ကိုသာ မြင်သည်။ ဘာကြောင့် တူးသည် ကို မသိခဲ့၊ ခင်မောင်အေး ပြောသည့်စကားကို ကြားခဲ့ရစဉ်က ညာမေတင်သည် ခင်မောင်အေး နည်းတူပင် မြေကြီးကို ဘာကြောင့်တူးသည်ကို မသိခဲ့၊ ယခုမှပင် ခင်မောင်အေး မိဘနှင့် သားချင်းဆွေမျိုးတစ်စုသည် ထိုနေရာ မှာ မြေကြီးတူးပြီး ရွှေကျင်နေခဲ့ကြကြောင်း စဉ်းစားမိ သည်။

ထိုအခါမှ လူဆိုးတစ်သိုက်သည် ခင်မောင်အေး မိဘတွေနှင့် သားချင်းတစ်စုကို အလစ်မှာ ဝင်စီးသတ် ဖြတ်ပြီး တပင်တပန်းမြေကြီးတူး ကျင်ထားရသည့် ရွှေတွေကို လုယက် ယူငင်သွားကြောင်း ဆက်စပ် တွေးတောမိလာသည်။

ညာမေတင်က စကားကို တိုတိုပင် ဆက်လိုက်သည်။

"ဟို လူဆိုးတသိုက်က သတ်သွားတယ်တဲ့၊ အဲဒီအချိန်က ခင်မောင်အေးက တင်တင်အသက် သာသာ လောက်ပဲ ရှိအုံးမယ်၊ သူတယောက်ထဲ အသက်မသေပဲ လွတ်ပြေး လာပြီး တောနက်ကြီး ထဲမှာ တဝဲ လည်လည် ဖြစ်နေရာက ကြာတော့ လူတွေနဲ့ဝေးပြီး ဖြစ်သလိုနေရာက တင်တင်နဲ့ တွေ့၊ တောကောင်လို့ အထင်ခံ လိုက်ရတာပေါ့လေ၊ အမှန်က ခင်မောင်အေးဟာ တင်တင့်ကျေး ဇူးရှင်ပါ၊ တင့်တင့်အသက်ကို ကယ်ကြရာ မှာ ကျေးဇူးရှင် လှုပ်ကြီးမောင်နှံလိုဘဲ ခင်မောင်အေးလဲ သူ့နေရာက သူကယ်လာခဲ့တာဘဲ"

ညာမေတင်က စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ သုံးယောက်လုံး စကားပြတ်ပြီး တိတ်နေကြပြန် သည်၊ ကိုထွန်းအံ့ နှင့် ကိုဘသော်တို့သည် ညာမေတင်မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေကြသည်။

"ခင်မောင်အေး ရယ် သေသွားပြီဆိုတာ ငါ့မျက်စေ့နဲ့ မမြင်သမျှ ငါမကျေနပ်နိုင်ပါဘူး၊ ဖြစ်ရာ ဘဝက ငါ့ကို စောင့်ကြည့်နေပါ၊ နင်နောက်ဆုံး ခေါင်းချရာဂူ၊ နင်နဲက ငါနေခဲ့တဲ့ဂူကို ငါမသေခင် ရောက်အောင်တော့ ကျိုးစား အုံးမယ်လေ"

ထိုစကားကို ညာမေတင် ပြောနေစဉ်က သူ့အနားတွင် ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ ရှိနေသည်ကို သတိ အလျှင်း မရဘိသကဲ့သို့က သူတယောက်ထဲ ရှိနေဘိ သကဲ့သို့ တမ်းတမ်း တတပြောလိုက်သည်။

ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့သည် တယောက်ကို တယောက်ကြည့် လိုက်ကြသည်၊ ထို့ နောက် နှစ်ယောက် လုံး မတိုင်ပင်ဘဲလျက်နှင့်.....

"ပြန်အုံးမယ် တင်တင်ရယ်"

'ဟုတ်တယ် ဧည့်ခန်းက ဧည့်သည်ပြန်တော့မယ်လို့ နှုတ်ဆက်သံကြားတယ်၊ ဘာကြီးနဲ့ ဆရာကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်တော့မယ်'

ဟူသောစကားကို တယောက်တစ်ခွန်း အတိုင်အဖောက်ညီစွာ ဟောပြီး ညာမေတင်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထမင်းစားခန်း ထဲက ထွက်သွားကြသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင်ကား ဧည့်သည်မရှိတော့ချေ။ တကယ်ပင် ပြန်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ဝတ်ပြုထားသည့် စားသောက်ဘွယ်ရာ ထည့်ထားသည့် ပန်းကန် တွေကို ညာမေတင်က လာသိမ်းသွားပြီးသည့် အခါတွင်မူ ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့သည် မပြန်ကြ သေးချေ။

ညာမေတင်ကို ချက်ချင်းပြန်ကြတော့ဟန်မျိုးဖြင့် နှုတ်ဆက်လာခဲ့ကြသော ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့ တို့သည် ကိုမြင့်ညိုနှင့် ဘခင်ကြီးတို့ အား ညာမေတင်ပြောသည့် စကားလုံးတွေကို တလုံးမကျန် ပြန်ပြော လိုက်ကြသည်။

ခင်မောင်အေး လူအစစ်ဟု သိလိုက်ရသောအခါ ကိုမြင့်ညိုနှင့် ဘခင်ကြီး မျက်လုံးဝိုင်းသွား တော့သည်။ ခင်မောင်အေး မသေဘဲ မေ့ဆေးကြောင့်သာ မေ့ပြီး ကျန်နေရစ်သည်ကို သူတို့အားလုံးသိကြသည်။ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန် ဖြစ်နေလျှင် သေလိုလသေ မသေလိုနေ၊ သူတို့အဘို့စိုးရိမ်စရာမဟုတ်။ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန် သည် မြို့နားရွာနား လူနားကို နီးနီးကပ်ကပ် လာဝန်ရိုးထုံးစံမရှိ၊ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ သီဟဗာဟု မင်းသား ၏ ခမည်းတော် ခြင်္သေ့ကြီးလို လူ့ရပ်ရွာနား ကပ်လာလျှင် လူတွေက ကြာကြာ မထားဘဲ တောကောင်အဖြစ်က ကျွတ်လွတ်သွားအောင် လုပ်လိုက်မည်သာဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ဆိုသည်မှာ လူစကားမပြောတတ် သည့်အတွက် ညာမေတင်၏ ဘဝဖြစ်စဉ် လူသိအောင် လူလိုမပြောတတ် မဆိုတတ်။

ယခုမူ တောတိရစ္ဆာန်ဟု ခိုင်မြဲစွာ မှတ်ယူလာခဲ့သော ခင်မောင်အေး ဆိုသည်မှာ လူသား စစ်စစ် တယောက်ဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ရသောအခါ ကိုမြင့်ညိုတို့ သားအဘသည် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာသည်။

'မေ့ဆေးပြေရင် ဒီအကောင် ခြေရာခံပြီးလိုက်ရှာမှာ၊ နောက်ပြီး လူစစ်စစ်ဆိုတော့ လူစကားလဲ ပြောတတ်နေတာ ညာမေတင်က ပြောပြီဟုတ်လား၊ လူသိသူသိတော့ ဖြစ်ကုန်တော့မှာဘဲ'

'အေးတကယ်လို့ မိုးကောင်းမြို့အနားရောက်လာရင် သူမေးတော့မှာပေါ့၊ ဒါမျိုးဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ လျှို့ဝှက် ပေမဲ့ ပေါ်ပေါက်လာတတ်တာဘဲ'

ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ ပြန်သွားကြသောအခါ ကိုမြင့်ညိုနှင့် ဘခင်ဖြစ်သူတို့ကသည် တီးတိုး ခေါင်းချင်းရိုက် နေကြသည်။

'တောထဲတောင်ထဲက ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း အကောင်တကောင်နဲ့ အကြောင်းပါလာတယ်လို့ လူတွေ သိကုန်မှာ ဖေဖေရှက်တယ်သားရယ်၊ သမီးလေးကို ချစ်လွန်းလို့ တောတောင်ထဲမှာ အရိုင်းကောင်အဖြစ်နဲ့ ဘဝမဆုံး စေလိုလိုက ရအောင် ပြန်ဆောင်ယူခဲ့ရတာ၊ အခုလိုပုံတော့ အရှက်ကွဲကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်'

ဘခင်ကြီး က ပြီးပြီးငြူငြူ ပြောသည်။

'ဖေဖေက နောက်ကြောင်းပြန်လိုက်တော့ ကျွန်တော်လဲ ယူကြားမရဖြစ်ပြီး ညီမလေးကိုရအောင် ဆောင်ကျဉ်း လာခဲ့တာဘဲဖေဖေ။ ဒီအကောင်နဲ့ တောထဲမှာ အကြောင်းပါ လာတာကို ကျွန်တော်တို့ အပြစ် မဆိုလိုပါဘူး သူ့ဘဝကိုက ဒီအတိုင်း ဖြစ်ဘိုကဖန်လာတာကိုး၊ တောထဲတောင်ထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တာကတော့ ဖြစ်ခဲ့ပါစေတော့၊ အခုဘဝအသစ်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ ဘဝဟောင်းကအဖြစ် ပျောက်သွားဘို့ က အရေး ကြီးတယ်၊ ဟိုအကောင်က လူအစစ်ဖြစ်ပြီး လူစကားပြောတတ်နေတာကိုက အခြေအနေကို တမျိုး ဖြစ်သွား နိုင်တယ် ဖေဖေ'

'အေး သမီးကလဲ ထွန်းအံ့နဲ့ ဘသော်ကိုတောင် ဖွင့်မေးနေပြီဘဲ၊ သူ့အရိုင်းကောင်ကို ဘယ်လောက် မြတ်နိုးစွဲလန်နေတယ်ဆိုတာ သိလောက်ပြီ၊ တော်တော်ကြာ အပြင်အပ သွားကြလာကြတဲ့အခါ ဒီအကြောင်းကို မကွယ်ဝှက်ဘဲ ပြောပြပြီး ကုမ္ပဏီတောင်တန်းဆီကို သွားဘို့ လူကြုံရှာ အဖော်ရှာမှဖြင့် သူ့ စိတ်ကလဲ ယဉ်နေပြီဆိုပေမဲ့ အရိုးစွဲအောင် နှစ်ရှည်လများ ရိုင်းလာတဲ့ အခြေခံက ရှိနေတဲ့ မိန်းခလေးဆိုတော့ တချိန်ချိန်မှာ တောထဲက စိတ်မျိုးပြန်ဝင်သွားမှာ စိုးရတယ်သား'

သားအဖနှစ်ယောက်သည် ညာမေတင်အတွက် စိုးရိမ်သောကဖြစ်နေကြသည်။ ဘခင်ကြီးအနေဖြင့် ရှိသည့် ပစ္စည်းကို သိုသိပ်စွာ စားသုံးပြီး အေးအေးလူလူနေလာခဲ့သည်ကြောင့် နာမည်မထွက်ဘဲ လူမသိချေ၊ ကိုမြင့်ညို အနေဖြင့်ကား လူသိများလှသည်။

ဤအသက်အရွယ်နှင့် ဤရာထူးကြီးကို ထမ်းဆောင်နေရသော ကိုမြင့်ညို၊ နိုင်ငံခြားမှာ အစိုးရ ပညာတော်သင် အဖြစ် သွားနေပြီး ပါရဂူဘွဲ့ ရလာခဲ့သည့် ကိုမြင့်ညို၊ အသက်အရွယ် ရုပ်ရည်၊ ပညာ၊ ရာထူး၊ ပစ္စည်းဘာမှ

ဆိုစရာမရှိသည့်အတွက် အရာရှိပိုင်းမှာရော အမျိုးသမီးအသိုင်း အပိုင်းမှာရော မျက်နှာပွင့် နေသည့် ကိုမြင့်ညို.....

လူသိများ၍ ထင်ရှားသည့် အရာရှိကြီး ကိုမြင့်ညို၏ နမလေးသည် လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့် အချိန် က မြစ်ကြီးနားသို့ အသွား လေယာဉ်ပျက်ကျပြီး သေဆုံးသည့် စာရင်းထဲမှာ ပါခဲ့သည်။ ယခု စိတ်ကူးယဉ် ထက်ပင် ဆန်းကျယ်သည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သဘွယ် အဖြစ်မျိုးနှင့် တောထဲမှာ တွေ့လာခဲ့ပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူက ကျိုးစား ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ လူသူနှင့် ကင်းဝေး၍ အရိုင်းမလေးဖြစ်နေခဲ့သော ညာမေတင်ကို ပြုပြင်သွန်သင်ခြင်းဖြင့် နူးညံ့သိမ်မေ့သော မိန်းခလေး၊ ချောမောလှပသော မိန်းခလေး၊ ကိုမြင့်ညို တို့ အရာရှိပိုင်း မှ လူလွတ် လူပျိုအရာရှိများ အမှုထမ်းများက မျက်စေ့ကျနေသည့် မိန်းခလေးဖြစ်နေသော ညာမေတင် သည် တောထဲက အရိုင်းကောင် ခင်မောင်အေးနှင့် အကြောင်းပါလာပြီး အရိုင်းကောင် ခင်မောင်အေး ကိုသာ စွဲလန်းပြီး ကုမ္ပဏီတောင်တန်း အရောက်ပြန်သွားလိုသည့် စိတ်မျိုးရှိနေပါသည်။ ဟု လူသိမှာ ကို ကိုမြင့်ညို အလွန်အမင်းစိုးရိမ်သောက ဖြစ်နေမိသည်။

ရှင်းရှင်းဆိုရသော် ကိုမြင့်ညိုသည် နမလေး၏ ဖြစ်လာခဲ့သည့် အကြောင်းမှန်ကိုရော ယခုနမလေး၏ စိတ် သဘောထား ကိုရော လူသိမှာ အလွန်ရှက်နေသည်။

သားအဖနှစ်ယောက်သည် ညာမေတင်ကို ချစ်လိုက်ကြသည်မှာ ခိုက်ခိုက်တုံနေကြသည်။ ထိုသို့ ချစ်လွန်း သောကြောင့် ညာမေတင်ကို စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မှာလဲ စိုးရိမ်ကြသည်။ ညာမေတင် သဘောအတိုင်း

တောထဲ က ခင်မောင်အေးဆိုသူကို သတိရစွဲလန်းနေသည့်အတွက်လဲ စိုးရိမ်နေကြသည်။

သားအဖနှစ်ယောက် မည်မျှ စိုးရိမ်နေပြီသနည်း ဆိုသော် ညာမေတင် စိတ်လက် ပျော်ရွှင် လန်းဆန်းစေရန် ဘဝဟောင်း ကို မေ့ပျောက်စေရန် အာရုံသစ်မှာသာ စွဲလန်းမွေ့လျော်စေရန် အလည်အပတ်လိုက်ပို့ခြင်း ဘုရားဖူး လိုက်ပို့ခြင်း စသည်တို့မှာ နေရာအနှံ့ လိုက်ပို့သော်လဲ တိရိစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကိုမူ လိုက်ပို့ရန်ဝေးစွာ စကား ပင် မစကြပေ။

တိရိစ္ဆာန်ဥယျာဉ်မှာ လူဝံ့တွေရှိနေသည်၊ မျောက်တွေရှိသည်၊ တောကောင် တိရိစ္ဆာန်အစုံရှိ နေသည်။

တိရိစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကလဲ မြေညီမဟုတ်၊ တောင်ကုန်းငယ်တောင်လေး တခုဖြစ်သည်၊ တိရိစ္ဆာန် အစုံ ရှိနေသည်။

တိရိစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကလဲ မြေညီမဟုတ်၊ တောင်ကုန်းငယ်လေးတွေ အတက်အဆင်းနှင့် သစ်ပင် ခြုံနွယ်တွေ နှင့် တောတောင်လေးတခုဖြစ်သည်၊ တိရိစ္ဆာန်အစုံရှိနေသော ဤတောတောင်လေးထဲကို ရောက်သွားလျှင် ညာမေတင် တောစိတ်ဝင် စွာ အတူနေထိုင်ခဲ့သော ဘဝဟောင်းကြင်ဖော် ခင်မောင်အေးဟု ကြားဘူး ထား သည့် တောကောင် ကို ပြန်လည်တသ သတိရခါ လွမ်းဆွေးမှု ဖြစ်လေမည်လားစသည့် စိုးရိမ်စိတ် တွေ ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ တောတိရိစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ဟူ၍ ရှိနေကြောင်းကို သားအဖ နှစ်ယောက်လျှင်ပင် လေသံမျှ မဟာကြချေ၊ ယုတ်စွအဆုံး ညာမေတင် ရှေ့မှာ တောအကြောင်း တောင်အကြောင်း တောသူ တောင်သား အကြောင်း တောတိရိစ္ဆာန်အကြောင်းတွေကို မည်သည့်အခါမှ မပြောမိအောင် အထူးသတိ ထားနေခဲ့ ကြသည်။

အမြင်အကြား ဝေးသွားလျှင် လုံးဝမကြားရလျှင်
ညာမေတင်တယောက်သူဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဘဝအကြောင်း ကိုရော
ခင်မောင်အေးဆိုသည့် သတ္တဝါအကြောင်းကိုရော မေ့ပျောက်သွားလိမ့် မည်ဟု
သားအဖ နှစ်ယောက်လုံး ယုံကြည်နေကြသည် ယခုမူ သူတို့ဆန္ဒအတိုင်း
မဖြစ်သည်ကို သိရသောအခါ ကိုမြင့်ညိုနှင့် ဘခင် ဦးအုန်းဖေတို့သည်
များစွာစိတ်မချမ်းမြေ့မှုကို ခံစားရသည်။

ညာမေတင်ကိုမူ ဖွင့်ဟပြောကြား တားမြစ်မည်ဟူ၍ကား
စိတ်မကူးရက်ကြချေ။ ညာမေတင် စိတ် ကျဉ်းကြပ် သွားမည်ကို
သနားနေကြသည်။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ကိုမြင့်ညိုက စတင်စကားပြောလိုက်သည်။

'တခုတော်နေတာက ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်သူတွေဖြစ်တယ် ဘယ်က
လာကြတယ်ဆိုတာ မိုးကောင်း က မသိလိုက်ကြဘူး၊ နောက်ပြီး
ညာမေတင်ကို တောထဲက ဟိုအကောင်က မသိဘူး၊ လူစကား
ပြောတတ်တယ် ဆိုပေမဲ့ ညာမေတင်နဲ့အတူ တောထဲကို အဖြစ်တမျိုးစီနဲ့
ရောက်လာတာဆိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ စာမတတ်ဘူးဖေဖေ၊
နောက်ဆုံးစကား ပြောရရင် အင်မတန် အကြောင်းအချက် အဆင်ပြေ
လို့ရန်ကုန်ကိုရောက်လာတယ်ဘဲဆိုပါတော့၊ ရန်ကုန်လိုမြို့မှာ အစအနမရတဲ့
လူပျောက်တယောက်ကို ရှာဘို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ တခုဘဲ ကျွန်တော်နဲ့
ဖေဖေ သတိထားဘို့ဂိုတယ်'

ကိုမြင့်ညိုစကားကြောင့် ဦးအုန်းဖေသည် စိတ်သက်သာသလို
ရှိသွားရှာသည်။

'ဘာကိုသတိထားရမှာလဲ သား'

'ညီမလေးကို မြို့ထဲ သိပ်မထွက်စေနဲ့ ဖေဖေ၊ အိုအလျှင်းကို မသွားစေတာ အကောင်းဆုံးပါ။ သူ့စာဖတ် ဝါသနာ ပါတာကိုဘဲ ကျေးဇူးတင်နေရတယ်။ သူဖတ်ဖို့ သင့်လျော်တဲ့ စာအုပ်တွေ များများဝယ်ပေးထား၊ ဝင်းတံခါး အိမ်တံခါးကို လုံလုံ ဂရုစိုက်မှာဘဲ'

ကိုမြင့်ညို စကားကို ဦးအုန်းဖေက သဘောတူသည်။

'အေး...ဒီလိုဘဲ စီစဉ်ရတော့မှာပေါ့ ကွယ်၊ အော်... သမီးလေး...သမီးလေး'

ဦးအုန်းဖေ က သမီးကို ကြင်နာစွာ ပြောလိုက်သည်။

'ဒါထက် အခုတင်က လာတဲ့ဧည့်သည်က ဘယ်သူလဲ ဖေဖေ၊ စကားပြောပုံက ဖေဖေနဲ့ တော်တော် ရင်းနှီးပုံ ရတယ်၊ ဖေဖေဆီကို ဒီတခါဘဲ လာတာတွေ့ဘူးတယ်'

ဘခင်ကြီး စိတ်ပြေလက်ပျောက်စေရန် ကိုမြင့်ညိုက စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်သည်။

'အော်သားတို့ မေမေရှိစဉ်က ဖေဖေတို့ ဇာတိမြို့မှာနေကြချိန်ပေါ့၊ တမြို့ထဲနေ တရေထဲ သောက် တွေလေ၊ ဒါပေမဲ့ တယောက်နဲ့တယောက်ကတော့ ရင်းနှီးကြွမ်းဝင်လှတယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ တွေ့ကြုံခိုက် မှာ တယောက် ကို တယောက် ယဉ်ကျေးမှု အရနုတ်ဆက်လိုက်ရုံပါဘဲ၊ ကွဲခဲ့ကြတာ ကြာလှပေါ့၊ ဖေဖေ ရန်ကုန်ကို မပြောင်းခင်ကဘဲ သူက ဇာတိမြို့ကို စွန့်ခွာပြီး စီးပွားရှာထွက်သွားခဲ့တာ အခုတော့ အခြေ အနေ တောတော်ဟန်ပုံရပါတယ်'

'ဖေဖေ ဒီမှာရှိနေတာကို သူဘယ်လိုသိသွားလဲ ဖေဖေ'

'အေးကွဲ့..လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးရက်လောက်က ဖေဖေ မနက်စောစော လမ်းလျှောက်အထွက်မှာ သူနဲ့ လမ်း မှာ သွားတွေ့တယ်။ သူက ကိုယ်ပိုင်မော်တော်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလို့သားရဲ့။ ဖေဖေကလဲ သမီးလေး အကြောင်း တွေးလာရင်းက သွားလေသူကို သတိရပြီး ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကို ကိုယ်ဆိုတော့ သူနောက်က တီးလိုက် တဲ့ ကားဟွန်းသံကို မကြားလိုက်မိဘူး။ သူကလဲ စိတ်တိုသွားတော့ မော်တော်ကားကို ရပ်ပြီး ကြိမ်းမောင်း တဲ့ စကားပြောရင်း ဖေဖေကို ကြည့်လိုက်မိတော့ မှတ်မိသွားတယ်ကွယ်။ ဖေဖေနာမည်ကို သူက စခေါ်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ဖက်လှဲတကင်းပါဘဲ။ ဖေဖေကတော့ သူပြောမှ သူမှန်းသိတော့တယ်။ ဖေဖေ အိမ်နေရာ ကို မေးထားလိုက်တယ်။ အခု သူလာလည်တာပေါ့'

'နာမည်က ဘယ်သူလဲ ဖေဖေ'

'ဖေဖေတို့ တဖြူထဲနေစဉ်ကတော့ သူ့နာမည် မောင်အေးထွန်းတဲ့။ ဖေဖေတို့ကတော့ တယောက်ကို တယောက် မောင်အုန်း၊ မောင်ထွန်း၊ အဲဒီလိုခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ အခုတော့ နာမည် ပြောင်းထားလား မသိပါဘူး'

'ဦးအေးထွန်းက ဘာအလုပ်လုပ်နေလဲ ဖေဖေ'

ကိုမြင့်ညိုက မဆိုင်သည်ကို စပ်စုနေခြင်းတော့မဟုတ်ပေ။ သမီးလေး ညာမေတင် အတွက် ဘခင်ကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည် သိသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်အောင် စကားအဆက်မပြတ် ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဟိုစဉ်အခါကတော့ ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရလုပ်တယ်လို့တော့ မတွေ့မိဘူး၊ လူကလည်ပတ်တယ်၊ ပါးနပ်တယ်၊ နှုတ်ချိုတယ်၊ တဖက်သား နားဝင်အောင် ယုံကြည်လာအောင် ပြောတတ်ဆိုတတ်တော့ နှုတ် နဲ့ စားနေခဲ့တာဘဲ၊ ပါးစပ်ပွဲစား သဘာမျိုးပေါ့၊ တခုရှိတာက မောင်ထွန်းအဘို့ ငွေရမယ်ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်ဝန် တဲ့ လူကွဲ့၊ သူ့ဇနီးလဲ ဆုံးသွားပြီလို့ပြောပါတယ်၊ ဖေဖေတို့လိုဘဲ သူ့မှာ သားတယောက်ဘဲ ရှိတယ် တဲ့၊ သူ့သားက ဘွဲ့ရထားပြီးသားတဲ့၊ လခစားမလုပ်ဘဲ သူလိုဘဲ စီးပွားရေး ကိုယ်ပိုင်အလုပ်နဲ့ တော်တော်လေး ဟန်နေတယ်လို့ ပြောတာဘဲ၊ သူ့ဇနီးက တော်တော်ချောတဲ့ အမျိုးသမီးတယောက်ဘဲ၊ သူ့သား က သူ့ဇနီးကို တူရင်တော့ ကြည့်လို့ကောင်းတဲ့ လုလင်ပျိုတယောက် ဖြစ်မှာပေါ့လေ'

ဘခင်ကြီးစကားဆုံးသောအခါ ကိုမြင့်ညိုက ဘာမှမပြောရသေးမှီ တယ်လီဖုံးက မြည်လာသည်၊ ထိုကြောင့် ကိုမြင့်ညိုက တယ်လီဖုံးပြောရန် ထွက်သွားရတာကြောင့် သားအဖ နှစ်ယောက် စကားပြတ် သွားကြသည်။

ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးနှင့် ကျယ်ဝန်းခန့်ငြားလှပသော အိမ်ကြီးထဲမှာ ညာမေတင်သည် နောက်ကြောင်း ဆွေးဘွယ် လွမ်းတွေသာ မရှိခဲ့ဘူးဆိုလျှင် မည်မျှ ကြည်နူး သာယာမည်နည်း

ညာမေတင် အဘို့ လိုလေသေးမရှိ အစစအရာရာ ပြည့်စုံအောင် ဘခင်နှင့်အစ်ကိုက ဖန်တီးပေး ထားကြသည်၊ စာဖတ် ဝါသနာပါသောညာမေတင်သည် သူ့အတွက် မျိုးစုံအောင် ဝယ်ပေး ထားသော စာအုပ်တွေကို ဖတ်သည့်အခါဖတ် ၊ ညောင်းသည့်အခါ ခြံထဲဆင်း လမ်းလျှောက်၊ ဘခင်နှင့်အစ်ကိုအတွက် ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်ပေးစရာတွေကို တာဝန်ကြွေပွန်စွာ စေတနာကောင်းကောင်းဖြင့် လုပ်ကိုင်ပေး စသည်ဖြင့်

ပျော်သည့် အခါလဲပျော်သည်၊ သို့သော် အခါများစွာမှာကား တောတောင်လေးတစ်ခုလို ဖြစ်နေ သည့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ပန်းခြံကိုသာ ဝေးမျှော်ကြည့်နေမိသည်။

လသာသည့် ညအချိန်မှာ ခင်မောင်အေးကို လွမ်းမိသည့် နည်းတူ မိုးသားတွေ အုံ့မှိုင်းလာ သည့် မိုးကောင်းကင် ကို ကြည့်ပြီး ခင်မောင်အေးကို လွမ်းသည့် စိတ်သည် ဖြေသိမ့်စရာ မရအောင် ပေါ်လာသည်။

မိန်ရာသီ နွေတပေါင်းမှာ ရွက်ဟောင်း ညှာကြွ ရွက်သစ်ဝေနေသည့် သစ်ပင်တွေကို မြင်

ရသောအခါ တောတောင်တစ်ခုမှာ သူနှင့် ခင်မောင်အေးတို့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ပုံတွေသည် ရုပ်ရှင် ကြည့်ရ သလို မြင်ယောင်ကာ လွမ်းမျက်ရည်ဖြာမိပြန်သည်။

ငွေနှင်းမုံရီ ရာသီဟေမာန် မြောက်ပြန်လေညှင်းက ဆော်သွင်း တိုက်ခတ်သည့် အချိန်များ ဆိုလျှင် သူနှင့် ခင်မောင်အေး တို့ မီးဖိုကြီးနားမှာ အတူထိုင်ပြီး စကားသစ္စာ တိုင်ခဲ့ကြသည်များကို ပြန်လည် မြင်ယောင် လာကာ ဆွေးစိတ်တွေသာ ပွားလာမိတော့သည်။

" အော်.....ခင်မောင်အေး ခင်မောင်အေး..... နင့်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ဘဲ ငါ့ တစ်သက်တာ မှာ ဆွေးစိတ်နဲ့ နေရတော့မယ်၊ တို့နှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ကြီး နေခဲ့တဲ့ သည်တော သည်တောင်ကို ငါဘယ်တော့မှ ပြန်ရောက်ပါတော့မလဲ၊ အိုလေ... .. ငါပြန်ရောက်သွားတော့ကော ငါချစ်တဲ့ ခင်မောင်အေးမှ မရှိ တော့တာ၊ ဟယ်.....ခင်မောင်အေး အရိုးကိုဘဲ တွေ့ရ

တွေ့ရ၊ ရောက် အောင် ပြန်သွားချင် လိုက်ပါဘိနော်၊ ခင်မောင်အေးရေ တကယ်သာ သေပြီဆိုရင် ငါ့ကို အိပ်မက်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါလောက်တော့ ပေးပါလား ခင်မောင်အေးရယ်"

ဟု ဆွေးတိုင်း တွေးနေသော ညာမေတင်သည် လေအသွဲ့မှာ တနွဲ့နွဲ့ယိမ်းနေသည့် သစ် ပင် တောအုပ် လေးများ တောင်ကုန်း အနိမ့်အမြင့်လေးများဖြင့် သာယာ ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှ သော ဗိုလ်ချုပ်ပန်ခြံကို မျှော်ကြည့်ရင်း ကုမ္ပဏီတောင်တန်းကို စိတ်ထဲမှာ မှန်းဆ ထင်မြင်လျက် အသက်တမျှ ချစ်သော ခင်မောင်အေး ကို တမ်းတ လွမ်းဆွေးရှာသည်။ ခင်မောင်အေးကို လွမ်းစိတ် ဖြင့် တမ်းတရေရွတ်နေရာမှ

"ခင်မောင်အေး မသေဘူးဆိုပါတော့၊ တို့နေခဲ့တဲ့ တောင်တန်း တောအုပ်ကြီးထဲက ထွက် လာပြီး ငါ့ကို လိုက်ရှာ နေတယ် ဆိုပါတော့၊ ငါ့ကိုလဲ တွေ့ပြီဆိုပါတော့၊ ဖေဖေနဲ့ ကိုကိုက ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့နှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ကြီးနေခဲ့တဲ့ တောတောင်ထဲကို ပြန်ပြေးကြရင် ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်မလဲ ခင်မောင်အေးရယ်၊ နင်မသေဘဲ ငါ့ကို လိုက်ရှာလိုက်စမ်းပါလား"

ဟုကြီးမားသော လွမ်းဆွတ်ပူဆွေးမှုဖြင့် ထင်မိထင်ရာ တောင့်တလိုက်မိရှာသည်။

ညာမေတင်က ကိုမြင့်ညိုတို့ ဆရာတပည့်သုံးယောက် ပြောနေသည့် စကားကိုသာ အတည်ပြု နေရရှာ သည်ဖြစ်၍ ခင်မောင်အေး သေပြီဟု

တထစ်ချယုံကြည်ကာ ပူဆွေးစွာဖြင့် အထက်ပါအတိုင်း တောင့်တ မိသည်၊
သို့သော် ညာမေတင် တောင့်တသည့်အတိုင်း ခင်မောင်အေးကား
တကယ်ပင်မသေဘဲ ညာမေတင် ကို ရေမြေဆုံးစေတော့၊
တွေ့အောင်ရှာမည်ဟူသော ဖွဲ့ဖြင့် တောတောင်ထဲက တကယ်ပင် ထွက်လာ
နေခဲ့သည်ကိုမူ ညာမေတင်တယောက် သိလိုက်လျှင်
မည်မျှဝမ်းသာရှာမည်နည်း။

ကိုမြင့်ညိုသည် ညာမေတင်နှင့်ခင်မောင်အေးတို့ကို မေ့ဆေးပေးစဉ်က
ညာမေတင်ကို ပေးသည့် မေ့ဆေး ထက် ခင်မောင်အေးကို ပိုပြီးပေးခဲ့သည်။
ခင်မောင်အေးသည် ကျန်းမာသန်စွမ်းသူလဲဖြစ် အားခွန်ဗလဖြင့်
ပြည့်ဝသူလဲဖြစ်သည့်အတွက် ညာမေတင်ကိုပေးသည့် အချိုးအတိုင်း
အချိန်အဆအတိုင်း ပေးခဲ့လျှင် ညာမေတင် ထက် စောပြီး
သတိပြုနရလာမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သူတို့လူစုသည် ညာမေတင် ကို
ဆောင်ယူပြီး ထွက်လာခဲ့သည့် ခရီးမှာ ခင်မောင်အေး သတိရလာသည့်
အချိန်ဆိုလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မှ စိတ်ချ ရသည့် အကွာအဝေးသို့
မရောက်နိုင်သေးချေ။

ထို့ကြောင့် ကိုမြင့်ညိုသည် ခင်မောင်အေးကို ညာမေတင်ထက်ပိုပြီး
မေ့ဆေးသုံးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းဆရာဝန်ထံမှာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် အသေးစိတ်သင်ကြား
မှတ်သားလာခဲ့သည်ကြောင့် ခင်မောင်အေး လို အကြမ်းခံအမောခံ
အားခွန်ဗလ သန်စွမ်းကျန်းမာနေသူ တယောက်သည် ဤမျှလောက် အချိန်
အဆ မေ့ဆေးဖြင့် အသက်အန္တရာယ်မဖြစ်ပါ။ ခင်မောင်အေး

သတိပြန်လည်ရလာသော အချိန်သည် ညနေ နေဝင်ပြီး၍ မှောင်စပျိုးနေလေပြီ။

တညလုံး တနေ့လုံး လူခုနှစ်ယောက် အနားမယူ မရပ်ဆိုင်းဘဲ တယောက်နားတယောက် အစားဝင်ဖြင့် ခြေသွက်သွက်ဘဲ လှမ်းခါ မပြေးရုံတမယ် အသော့နှင်လာခဲ့ကြသည် ဖြစ်စရာ ခင်မောင်အေး သတိပြန်လည် ရရှိသည့် ညနေမှောင်ရီပျိုးစပြုနေသည့် အချိန်တွင်မူ ကိုမြင့်ညိုတို့ လူစုသည် ခင်မောင်အေး လိုက်မမှီ နိုင်အောင် ခရီးက ဝေးကွာလာခဲ့ပြီ။

ထိုအပြင် ခင်မောင်အေးသည် မေ့ဆေးပြေသွားပြီဆိုသော်လဲ မေ့ဆေးအရှိန်ကြောင့် ဦးခေါင်းမထူနိုင်အောင် မူးနောက်ရီဝေနေသည်။ စားသောက်ထားခဲ့သည့် အစာတွေ ရေတွေသည် မေ့ဆေးပြေစ ဖြစ်တတ်သည့် အတိုင်း တဝေ့ဝေ့ဖြင့် အော့အံနေရှာသည်။

ဦးခေါင်းကမထူနိုင်၊ အံရသည့် ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည့်အတွက် ခင်မောင်အေးသည် နှုတ်မှ.....

'မခင်မေရေ....မခင်မေ... ငါဘာဖြစ်တာလဲ၊ မှောင်လိုက်တာ၊ မီးပုံကမီးတွေ သေသွားပြီလား၊ မခင်မေ အိပ်ပျော် နေလား'

ဟူသော စကားကို လျှာလေးကြီးဖြင့် မပြီမသ ပြောခါ သူ့အနားမှာ လဲလျောင်းအိပ်နေကြ ညာမေတင်ကို လက်က စမ်း လိုက်သည်။

မှောင်နေသည့်အတွက် ခင်မောင်အေးသည် မေ့ဆေးအရှိန်ကြောင့် နောက်တနေ့ကူးပြီး နေဝင်မိုးချုပ် သွားသည် ဟု မသိချေ။ သူတို့ အပူအပင်ကင်းမဲ့ပျော်ရွှင်စွာ နှစ်ယောက်အတူ အိပ်စက် ခဲ့သည့် ညဟုပင်

ထင်နေသည်။ သူ့အနားမှာ အစဉ်အမြဲ ပူးကပ်စွာ အိပ်နေကြ သူချစ်သော ညာမေတင် ကို သူမစမ်းမိချေ။

'မခင်မေ...မခင်မေ'

ခင်မောင်အေးက လျှာလေးကြီးဖြင့် အော်ခေါ်သည် ညာမေတင်သည် အပေါ့အပါးကိစ္စကြောင့် ဂူအပြင်ဘက်ကို ထွက်သွားသည်ဟု ထင်နေသည် သို့သော် ခင်မောင်အေး၏ အော်ခေါ်သံသည် ဂူထဲမှာ ပြန်လာ သည့် ပဲ့တင်သံကိုသာဖြစ်စေသည်။

ညာမေတင်ကို ခေါ်မရ၊ ဦးခေါင်းကလည်းမူး၊ အံထားရသည့်အတွက် မောပန်းနွမ်းနယ်နေသော ခင်မောင်အေး သည် ညာမေတင်ကို မပြီမသ ခေါ်နေရင်းကပင် ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်။

ခင်မောင်အေး အိပ်ယာက နိုးသောအခါ မိုးစင်စင်လင်းနေပြီး နေမင်းသည်ပင် တော်တော်မြင့်နေလေပြီ။ ဤအချိန် ကာလတွင်မူ ညာမေတင်ကို အသော့နှင်ပြီး ဆောင်ယူသွားကြသည့် ကိုမြင့်ညိုတို့ လူစုကား နှစ်ည နှင့် တနေ့မလုံးလုံး ခင်မောင်အေးကို မျက်ခြေဖြတ်ထားခဲ့နိုင်သည်ဖြစ်ရာ လုံးဝ စိတ်ချရသည့် အကွာအဝေး ရောက်ကာ အိမ်ခြေ ကြီးတို့ကြဲတဲ ရှိသော ရွာလေးတရွာသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။

ခင်မောင်အေးသည် တညလုံး အိပ်ရေးဝဝကြီး အိပ်လိုက်ရသောကြောင့် ဦးခေါင်းသည် ပေါ့ပါးသွားသည်။ အိပ်ယာ မှ သန်သန်မာမာ ပင် ပြန်လည်ထနိုင်သည်။

'ဟယ်...ငါ့ တကိုယ်လုံးလဲ ပေလို့ပါလား၊ ဘာတွေလဲမသိဘူး နံလိုက်တာ၊ မခင်မေ ဘယ်ကိုသွားနေပါလိမ့်'

ထိုအချိန်ထိ ခင်မောင်အေးသည် စိတ်ပူခြင်းမရှိသေးချေ။ သူ့အိပ်ယာထ နေမြင့်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က အံ့ထား ခဲ့ကြောင်း မသိခဲ့သော်လဲ နံ့စော်သောအရာတွေ သူ့အနားမှာ ရှိနေပြီး သူ့ကိုယ်မှာလဲ ပေလူး နေသည် ကို တွေ့သည်။ ထိုကြောင့် ညာမေတင်သည် သူ့ကို ဆေးကြောပေးရန်အတွက် ကမ္ဘားအောက်မှာ ရှိနေသော စမ်းချောင်းသို့ ရေခပ်ရန်သွားနေသလားဟု ထင်လိုက်သည်။

အတန်ကြာ စောင့်သော်လဲ ညာမေတင်မပြန်လာ။

'စမ်းချောင်း ကမ်းပါးမှာ အရင်တခါ သူတွေ့ခဲ့တဲ့ အကောင်တွေ ပြန်ရောက်နေလို့ ကြည့်နေသလား'

ဟူသော အတွေးဖြင့် ခင်မောင်အေးသည် သူ့ကိုယ်မှာ အံ့ဘတ်တွေပေနေသည့် သားကောင်အရေကို ချွတ် လိုက်ကာ မပေမကျံ သန့်ရှင်းနေသည့် သားကောင်အရေတစ်ခုကို ဝတ်ရုံလိုက်သည်။ ထိုနောက်မျက်နှာမှာ ပေနေသည့် အံ့ဘတ်တွေကို သုတ်သင်ပြီး ဂူအပြင်ထွက်လိုက်သည် ညာမေတင်ဘယ်ဘက်ကို သွားသည်ကို သိလို သဖြင့် ခြေရာကို ကြည့်လိုက်မိသောအခါမှာ ခင်မောင်အေး မျက်လုံးပြူးသွားတော့သည်။

ဂူအပြင်ဘက်တွင်ကား လေတိုက်၍လွင့်ခါ ပြန်ကြဲနေသော ပြာမှုံတွေပေါ်မှာ ခြေရာတွေကို တွေ့ရသည်။ ခင်မောင်အေး တွေ့ရသည့် ခြေရာတွေကား ညာမေတင်၏ ခြေရာတွေမဟုတ်။ ခြေချောင်းရာ၊ ဖနောက်ရာ မထင်သည့် အပြားလိုက် ပြောချောထင်နေသည့် ခြေရာတွေဖြစ်သည်။

ရွက်ဖျဉ်ဘိနပ်တွေ စီးထားသည့် ခြေရာတွေကို ခင်မောင်အေးသည် လူခြေရာဟု မသိရှာချေ။ တောကောင် တမျိုးမျိုး ၏ ခြေယာ ဟု ထင်လိုက်သည်။

'အောင်မယ်လေး ဘာကောင်တွေပါလိမ့် ၊ မခင်မေကို ချီသွားကြပြီ၊ မခင်မေခြေရာ ကို မတွေ့ဘူး၊ ဒီအကောင် တွေ ကိုက်သတ်လို့ မခင်မေသေပြီထင်ပါရဲ့'

ခင်မောင်အေးသည် အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်လိုက်သည်။ ခင်မောင်အေး အသံတွင် ပြင်းထန်သော စိုးရိမ် ပူပန်ခြင်း၊ ဒေါသဖြင့်ခြင်း၊ လက်စားခြေလိုခြင်း တို့သည် ရောပြွမ်းနေသည်။

ခင်မောင်အေးသည် ဂူထဲသို့ လျှင်မြန်စွာ ပြန်ဝင်ကာ သူကိုင်နေကြ လက်နက်ဖြစ်သော အရှည် တတောင် ခန့် လုံးပတ် လက်ကောက်ဝန်ခန့်ရှိသည့် အဖျားမှာ ဓားတချောင်းလို ချွန်ထက်နေသည့် ကျောက်တုံး တခု နှင့် မာကျောသော သစ်သား တုတ်ရှည်တချောင်းကို ယူလာခဲ့သည်။ ထိုကျောက်တုံး လေး နှင့် သစ်သားတုတ်ရှည်သည် ကြည့်ရ မြင်ရသူတို့အဘို့ သာမန် လက်နက်မျှလောက်သော ထင်ရသော်လဲ ခင်မောင်အေး ၏ အားခွန်ဗလ ကျွေးကျင်မှု လက်ဆချိန်သားကိုက်မှုတို့ ပေါင်းလိုက်သောအခါ၊ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်ထဲ မှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးဟု အသိအမှတ်ပြုထားကြသည့် ကျားသတ္တဝါပင် နောက်ကြောင်း ကို တုံ့ပြေးရသည်အထိ ခင်မောင်အေး အစွမ်းရှိလေသည်။

ခင်မောင်အေးသည် ခြေရာတွေကို ကြည့်ကာ တဟုန်ထိုး လိုက်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် သူ့ထက် နှစ်ညနှင့် တနေ့လုံးလုံး ခရီးကွာဝေးသွားပြီဖြစ်သော ကိုမြင့်ညိုတို့ လူစုကို မမီ တော့ချေ။ ထို့အပြင် စိတ်မာန်ကြောင့်သာ တဟုန်ထိုး လိုက်ခဲ့သော ခင်မောင်အေးသည် မေ့ဆေးဒဏ် ကြောင့် မူးဝေအော့အံထားခဲ့သည့် အဖြစ် ဝမ်းထဲတွင် မည်သည့်အစားအစာမှ မရှိသည် အဖြစ်ကြောင့် ညနေ စောင်း အချိန်ရောက်သော အခါဝယ် ခြေလက်ကိုပင် မသယ်ချင်တော့အောင် ပင်ပန်း နွမ်းနယ် လာတော့သည်။

ထိုကြောင့် မည်သို့မှ မဟန်နိုင်တော့သည့် အဆုံးတွင် ရုတ်တရက် စားသောက်ဘွယ်ရာကလဲ ရှာမရသည့် အတွက် တောင်ကျစမ်းလေ ဝဲတခုမှ ရေကိုသာ အဝသောက်ပြီး ဘေးကင်းလုံခြုံရာ သစ်ပင်မြင့်ကြီး တစ်ပင်ပေါ် ကို တက်ပြီး ထိုညအဘို့ အနားယူအိပ်လိုက်ရတော့သည်။

ပင်ပန်း လွန်းသောကြောင့်သာလျှင် အိပ်မည်ဟူသော ရည်မှန်းချက်ဖြင့် သစ်ပင်ပေါ်တက်လာလင့်ကစား ခင်မောင်အေး အိပ်မပျော်နိုင်ရှာချေ။

ကောင်းကင် မှာ သာနေသော လအကွေးလေးနှင့် တောက်ပသော ကြယ် တာယာ တွေကို ကြည့်ရင်း ညာမေတင် ကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေရှာသည်။

ခင်မောင်အေးသည် အိပ်မပျော်သောအခါ ညာမေတင် ပျောက်သွားသည့် အချက်ကို ဦးခေါင်းအေးအေးထား စဉ်းစား ကြည့်သည်။

အကယ်၍ တောကောင်တွေ ချီယူသွားလျှင် ဤမျှလောက် ဝေးဝေးလံလံ ရောက်အောင် ယူသွားမည် မဟုတ် ဘဲ တနေရာမှာ ကိုက်သတ်ထားသည် ကို၎င်း၊ သေနေသည့် အစအနကို၎င်း တွေ့ တွေ့ရမည် သာဖြစ်သည်။ ယခုမှ သွေးစက်အစအနကိုလဲ မတွေ့၊ စားသောက်ထားသည့် ခြေရာ

လက်ရာကိုလဲမတွေ့၊ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားသည့်အရာ၊ ဒရွတ်တိုက် ဆွဲသွားသည့် အရာကိုလဲ မတွေ့၊ ခင်မောင်အေးသည် နှုတ်ခမ်း ကိုက်ကာ စဉ်းစားနေရာမှ...

'မခင်မေကို တောကောင်တွေ ကိုက်ချီသွားတာတော့ ဟုတ်မယ်ထင်ဘူး၊ ဟိုမခင်မေလိုက် ချောင်းကြည့် ခဲ့ဘူးတဲ့ အကောင်တွေက ငါနဲ့မခင်မေ အိပ်ပျော်နေခိုက် တိတ်တိတ်လေးလာပြီး မခင်မေကို ခိုးသွား တာဘဲဖြစ်မယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒီအကောင်တွေလဲ ဟိုသတ်တဲ့အကောင်တွေပေါ့၊ နေနှင့်ဦးပေါ့ဟယ်၊ မခင်မေ မသေဘူးလို့ ငါထင်တယ်၊ တွေ့အောင်ရှာမယ်'

ခင်မောင်အေးသည် ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလိုက်သည်။ ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီးသောအခါ သူ ချစ်သော ညာမေတင်ကို ရှာဖွေရာမှာ အားအင်ပြည့်ဝမှုဖြစ်မည်ကို စဉ်းစားလိုက်မိသောကြောင့် အိပ်ပျော်အောင် ကျိုးစားအိပ်လိုက်သည်။

အိပ်ယာက နိုးသောအခါ နောက်တနေ့ မိုးလင်းနေလေပြီ၊ ခင်မောင်အေး သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းပြီး တောင်ကျ စမ်းချောင်းလေးထဲမှာ ရေချိုးနေသည် ထိုနောက် စားကောင်းသည့် သစ်သီး သစ်ရွက်ကို ရှာဖွေ စားနေရင်း သူ့စိတ်သည် သူနှင့်ညာမေတင်တို့ နေထိုင်ခဲ့သည့် ဂူရှိရာသို့ ပြန်ရောက်သွားပြန်သည်။

'ငါဒီနေရာကို ရောက်နေခိုက်မှာ မခင်မေ ဟိုအကောင်တွေဆီက ထွက်ပြေးလာပြီး ငါတို့နေခဲ့တဲ့ ဂူကိုများ ပြန်ရောက်နေလား၊ ငါ့ကိုမတွေ့ရင် သူလိုက်ရှာနေမှဖြင့် တယောက်တခြားစီ ကွဲနေအုံးမယ်၊ ဂူကိုပြန်ပြီး ကြည့်လိုက်အုံးမယ်'

'မခင်မေပြန်ရောက်နေပါစေ'

ဟူသောဆန္ဒကို ပြင်းပြစွာ ပြုရင်း လျှင်မြန်စွာ ပြန်လာခဲ့ရာ ကျောက်ကမ္ဘားယံ အောက်ခြေက စမ်းချောင်းကို ရောက်လာသည်။

'ရေဆင်းခပ်ရင်း ငါ့ကိုစောင့်နေလား'

ဟူသောအတွေးဖြင့် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ စမ်းချောင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ ညာမေတင်ကို မတွေ့။

'ဂူထဲမှာ မောမောနဲ့ ထိုင်စောင့်နေလေမလား'

ဤအတွေးဖြင့် ကျောက်ကမ္ဘားယံကို လျှင်မြန်စွာ တွယ်တက်လိုက်သည်။

'မခင်မေရေ...ငါပြန်လာပြီဟေ့ မခင်မေရေ...'

ခင်မောင်အေးသည် တကြော်ကြော်ဟစ်ရင်း ဂူရှိရာသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ သို့သော် ခင်မောင်အေး၏ မျှော်လင့်ချက် ကား ပြိုကွဲရှာလေသည်။ ခင်မောင်အေးသည် ကျောက်ဂူထဲမှာ သူ နှင့် ညာမေတင်တို့ နှစ်ရှည်လ များ အတူနေထိုင်အိပ်စက်ခဲ့သည့် ကျောက်ပြားကြီးပေါ်မှာ အရုပ်ကြိုးပြတ်သလို ပုံရက်သား ပြစ်လှ လိုက်လေသည်။

ကြေကွဲဘွယ်ရာ ဆိတ်ငြိမ် ချောက်သွေနေသော ဂူသည် ခင်မောင်အေး၏ အဆွေးကိုပိုပြီး ကြီးမား စေတော့သည်။ ဂူအတွင်းတနေရာက ညာမေတင် ထွက်ပေါ်လာနိုး၊ ညာမေတင် အလွန် နှစ်သက်မြတ်နိုး ခဲ့သည့် ပန်းပင်ကြီးအောက်မှာ ညာမေတင်ကို တွေ့နိုးနိုး၊ ကျောက်ကမ္ဘားယံထိပ်နေရာလေးကို မျှော်ကြည့်ခါ ညာမေတင် တက်လာနိုးနိုးဖြင့် ခင်မောင်အေးသည် တယောက်ထဲ အရူးလိုဖြစ်နေသည်။

ဤသိင်္ဂါသံ ကို ခင်မောင်အေးသိသော်လဲ သူဖြစ်ပုံကမူ ဤသိင်္ဂါသံအသတိုင်းပင် ဖြစ်နေရှာတော့သည်။ တယောက် ကို တယောက် အချက်ပေးခေါ်သည့် ငှက်မြည်ကြွေးသံကို အဖန်ဖန်ပြုသော်လဲ အတုံ့အပြန် မရ တော့ချေ။

ညာမေတင်ပြန်ရောက်လာနိုးဖြင့် မျှော်ကိုး တမ်းတရင်း ပူဆွေးကြေကွဲရင်း ဟစ်ခေါ် ဝိုကြွေးရင်းဖြင့်ပင် ညနေ စောင်းပြီး နေဝင်မိုးချုပ် သွားပြန်တော့သည်။ ခင်မောင်အေးသည် မီးဖိုကိုလဲ မီးမထည့်ချေ။ အိပ်လဲ မအိပ် ဘဲ တညလုံး ငှက်တုတ်ထိုင်ကာ မှောင်ထဲမှာ စူးယုသော မျက်လုံးများဖြင့် ညာမေတင်ကို တွေ့နိုးနိုး စောင့်မျှော် ကြည့်နေခဲ့သည်။

နောက်တနေ့ မိုးလင်းသောအခါ ဤဂူမှာ ညာမေတင်ကို စောင့်မျှော်နေ၍ အကြောင်းမထူးတော့ပြီ။ မူလက ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားသည့်အတိုင်း ရေမြေဆုံးစေတော့ အသက်ပင်သေစေတော့ တွေ့အောင် ရှာတော့မည် ဟူသော စိတ်မာန်ဖြင့် ခင်မောင်အေးသည် ဂူကိုစွန့်ခွာ ထွက်လာခဲ့သည်။

စမ်းချောင်းရှိရာ ကမ္ဘားယံ အောက်ခြေသို့ ဆင်းတော့မည့်အခါတွင်မူ ခင်မောင်အေးသည် သူနှင့် ညာမေတင် တို့ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်လာခဲ့ကြသည့် ဂူကို အတန်ကြာ လှည့်ကြည့်ခါ ဖြိုင်ဖြိုင် ကျလာသော မျက်ရည်ကို သုတ်ပြီး ကျောက်တောင်ကမ္ဘားယံအောက်ကို လျှောဆင်းလိုက် လေသည်။

ဂူရှိရာမှာ ညာမေတင် ပြန်ရောက်နေပြီလားဟူသောဇောဖြင့် ဒရောသောပါး ပြန်ပြေးလာခဲ့စဉ်က လက်ထဲမှာ ကိုင်လာခဲ့သည့် ကျောက်တုံးကို ဘယ်နေရာတွင် ချထားခဲ့သည်ကို မမှတ်မိတော့ချေ။ ဂူအပြင်ဘက် မှာ သူ့လက်က လွှတ်ချထားခဲ့သည့် သစ်သားတုတ်ရှည်ကိုသာ တွေ့တော့သည်။

ထို့ကြောင့် ခင်မောင်အေး ၏ လက်ထဲမှာ သစ်သားတုတ်ရှည် တချောင်းသာလျှင် လက်နက်အဖြစ်ဖြင့် ရှိတော့သည်။

ဤတစ်ကြိမ်မှာမူ ခင်မောင်အေးသည် ညာမေတင်ကို ရှာရေးကြောင့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအားအင် လျော့ပါး စေမည့် အအိပ်ပျက်ခံ၊ အစားပျက်ခံ အလုပ်ကို မလုပ်တော့ချေ။ သူ့အားခွန်ဗလ ပြည့်ဝနေမှ သူ ကျန်းမာနေမှ၊ သူ့အမောအပန်းခံ သွားနိုင်မှ ညာမေတင်ကို တွေ့နိုင်မည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်ချက် ရှိလာသည့်အတိုင်း ကိုမြင့်ညိုတို့က လူစုသွားသည့် ခြေရာတွေကို ဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်လာရင်း သူ့အဘို့ အားအင် ပြည့်ဖြိုးအောင်လဲ ဂရုစိုက်လာသည်။

ခင်မောင်အေး၏ အသွားနှုန်းသည် ကိုမြင့်ညိုတို့ အသွားနှုန်းထက် များစွာ သာလွန်လျှင်မြန်သော်လဲ ခင်မောင်အေးအဘို့ မေ့ဆေးကြောင့် နှစ်ညနှင့် တနေ့လုံးလုံး နောက်ကျနေခဲ့သည်။ လိုက်လာသည့် အခါမှာလဲ မေ့ဆေးဒဏ်ကြောင့် ခြေလှမ်းမသွက်နိုင်ခဲ့ချေ။ ထိုအပြင် သူတို့နှစ်ယောက် နေထိုင်ခဲ့ရာ ဂူတွင် ညာမေတင် ပြန်ရောက်နေပြီလားဟူသော အတွေးဖြင့် ဆက်မလိုက်ဘဲ ဂူကိုပြန်လာပြီး တနေ့နှင့်တည အချိန်ဖြုန်း ခဲ့မိသည်။ ထိုကြောင့် ကိုမြင့်ညိုတို့ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မှ မမှီနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ကိုမြင့်ညိုနှင့် ညာမေတင်တို့သည် ဘခင်ကြီး မျက်မှောက်သို့ ချောမောစွာ ရောက်နေ ကြလေပြီ။

သို့သော် ခင်မောင်အေးကား ယခုမှ တောထဲတောင်ထဲက မထွက်နိုင်သေးဘဲ ခြေရာကို ကောက်ပြီ လိုက်လာ နေဆဲ မှာပင်ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်အေးသည်

ညာမေတင်ကို လွမ်းဆွတ်ခြင်း ယူဆောင်သွားသူတွေကို ဒေါသဖြစ်ခြင်း စသည်တို့ ရောပြွမ်းကာ လက်စားခြေလိုစိတ်သည် ပြင်းထန်စွာ ပေါ်နေ သည်။ သူ့မိတွေ ဆွေးမျိုးတွေသတ်ခဲ့သော အကောင်တွေ ညာမေတင်၏ ကျေးဇူးရှင် လူဝံကြီးမောင်နံကို သတ်ခဲ့သော အကောင်တွေသည် ယခု သူ့အသက်ပေးချစ်သော ညာမေတင်ကို တိတ်တဆိတ် ခိုးယူ ကြပြန် လေပြီ။ ထိုကြောင့် ဒီလိုအကောင်တွေကို တွေ့လျှင် ခင်မောင်အေး အစိမ်းဝါးစားချင်နေသည်။

ခြေရာကောက်လိုက်လာခဲ့သော ခင်မောင်အေးကို သဘာဝ အဖျက်အဆီးက ပေါ်လာသည်။ မိုးကောင်ကင် တခုလုံး အုံ့မှိုင်းကာ သီးထန်စွာ ရွာချလိုက်သော မိုးရေများကြောင့် ကိုမြင့်ညိုတို့ သွားကြသည့် လမ်းအတိုင်း မဟုတ်တော့ဘဲ စိတ်မှန်းဖြင့် ရမ်းဆလာခဲ့သော ခင်မောင်အေးသည် တဝဲလည်လည်ဖြင့် တော်တော် လေး ရက်ကြာမြင့်သွားပြီးမှ တောထဲက ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီ တောင်တန်း တောအုပ်ကို လွန်လာခဲ့ပြီဖြစ်သော ခင်မောင်အေးသည် သူ့မျက်စေ့တဆုံး အကွာအဝေးတွင် အိမ်ခြေ ကြို့တို့ ကြဲတဲရှိသော ရွာကလေးကို မှုံ့မှုံ့မှိုင်းမှိုင်းဖြင့် လှမ်းမြင်နေသည် ထိုအရာ သည် ဘာတွေဖြစ်သည်ကို သိလိုသောစိတ် ထိုနေရာမှာ ညာမေတင် ရှိနေမည်လားဟူသော မျှော်လင့်ချက် စိတ်ဖြင့် ခင်မောင်အေးက ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

တဲအိမ်ပုလေးကို သဲကွဲစွာ မြင်ရသောအခါ ခင်မောင်အေးသည် တောင်ကမူ လေးတခုထိပ်ရှိ ထူထပ်သော ခြုံကြိုတခုအတွင်းမှာ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ဝပ်လျှိုးပြီး ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

သူရောက်လာသည့်အချိန်က ညနေစောင်းနေလေပြီ။ မှောင်ရီရီအချိန်မှာ တဲအိမ်စုဆီက လူသူလှုပ်ရှား သွားလာသည်ကို မတွေ့ရဘဲ တဲအိမ်စု ခေါင်မိုးပေါ်ကတလူလူလွင့်တက်နေသည့် ပြာမဲ့ရောင် မီးခိုးတန်း လေးတွေကို မြင်ရသည်။

ခင်မောင်အေးသည် ရင်ထဲမှာ မဖော်ပြနိုင်သော ဝေဒနာတခုကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခံစားလိုက်မိရှာသည်။

သူငယ်စဉ် ခလေးအရွယ်လူမမယ်ဘဝက ဤလိုတဲအိမ်စုလေးများတွင် သူ့မိဘတွေ သူ့ဆွေမျိုးနှင့် အတူ နေထိုင် ခဲ့သည်။ ဤလိုအချိန်မျိုးမှာပင် သူတယောက်တည်းကစားနေရာမှ သူ့မိဘတွေရှိရာ တဲအိမ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ သူထမင်းဆာနေသည့်အတွက် မိဘတွေက ထမင်းစားခေါ်မည်ကို စောင့်ရင်း ကစား နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သူမျှော်ကြည့်လိုက်သော သူ့မိဘတွေ တဲအိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင်၎င်း၊ သူ့ဆွေမျိုး တွေနေသည့် တဲအိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင်၎င်း ယခုလိုပင် မွဲပြာရောင်မီးခိုးတန်းတွေကို သူမြင် ခဲ့ရသည်။

ခင်မောင်အေး၏ စိတ်သည် သူ့မိဘတွေနှင့် အတူနေခဲ့ရပုံကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ကာ များစွာ လွမ်းဆွတ် ကြေကွဲမိသည်။

ထိုအခိုက် အစွန်ဆုံးမှာ ရှိနေသော တဲအိမ်ဆီမှ လှုပ်ရှားသည့် သဏ္ဍာန်တွေကို တွေ့ရသောကြောင့် ဂရုစိုက် ကြည့်နေသည်။ ထိုတဲသည် အခြားသောတဲများထက် အနည်းငယ်ပိုကြီးမားသည်။ ခင်မောင်အေး ကြည့်နေစဉ်မှာ တဲထဲမှ သူငြိုးနေသည့် အကောင်မျိုး တကောင် ထွက်လာသည်။ ထိုအကောင်သည် ညာမေတင် ၏

ကျေးဇူးရှင်လူဝံကြီးမောင်နှံကို သတ်သည့် အကောင်မျိုး ဖြစ်သည်ကို ခင်မောင်အေး က ကောင်းကောင်းမ့ တ်မိသည်။

ခင်မောင်အေး တကိုယ်လုံးသည် တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်သွားသည်။

'တွေ့ပြီ တွေ့ပြီ ဒီလိုအကောင်၊ ဒင်းတို့ ကောင်းတာတွေမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုလဲ ငိုအောင်လုပ်ခဲ့တယ်၊ မခင်မေကိုလဲ ငိုအောင်လုပ်ခဲ့တယ်၊ အခုမခင်မေကို ခိုးယူသွားတာလဲ ဒင်းတို့ဘဲဖြစ်ရမယ်'

ခင်မောင်အေးက တွေးရင်း ပြင်းထန်လာသော ဒေါသဖြင့် ထိုအကောင်ကို စောင့်ကြည့်နေခိုက်မှာ ထိုအကောင်သည် ဘာလုပ်မည်မှန်းမသိ၊ ခင်မောင်အေး ပုန်းကွယ်နေသော ခြုံကြီးရှိရာ တောင်ကမူလေး ခြေရင်းသို့ ရှေ့ရှုလာနေသည်။

တောင်ကမူလေး နှင့် ထိုအိမ်ကား ခြေရင်းသို့ ရောက်သောအခါ တောင်မြောက် ဝဲယာကို ကြည့် လိုက်သည်၊ ထိုနောက် သူခါးဆီမှ တစ်ခုခုကိုသော အရာကို ထုတ်ယူကာ လက်ဖြင့် ကိုင်ထားလျက် ထိုင်တော့မည့်ဟန်မျိုးပြင်လိုက်သည်၊ ထိုအချိန်မှာပင် ခင်မောင်အေးသည် တောင်ကမူထိပ် သူပုန်းနေသည့် ခြုံကြီး ဆီမှ ထိုအကောင်ပေါ်သို့ တည့်မတ်စွာ ခုန်ချလိုက်သည်။

ထိုအကောင်၏ ထိတ်လန့်စွာ အော်လိုက်သည့် အသံကား....

'အောင်မယ်လေးဗျ၊ လာကြပါအုံးဟ၊ ဘာကောင်ကြီးလဲမသိဘူး'

ဟုအသံကုန်အော်ရင်း သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် အရာကိုမည်သို့ ပြုလုပ်လိုက်သည်မသိ၊ ညာမေတင် ၏ ကျေးဇူးရှင်လှုပ်ကြီး မောင်နံကို သတ်စဉ်က အသံမျိုး မြည်ဟီးထွက်ပေါ်လာသည်၊ ကြောက်ရွံ့စွာ ရမ်းပြစ် လိုက်သော ကြောင့် ခင်မောင်အေးကို မထိပေ။

သို့သော် အငြိုးကြီးလှသော ခင်မောင်အေးသည် ထိတ်လန့်ရကောင်းမှန်း မသိဘဲ ထိုအကောင်ကို မိမိ ရရကြီး ချုပ်ကိုင်ကာ အသံကြီးမြည်ဟီးသော အရာကို လုယူလွှင့်ပြစ်လိုက်သည်၊ လက်တဘက်ဖြင့် ထိုအကောင် ကို ချုပ်ကိုင်ထားသည် လက်တဘက်ဖြင့် လည်မြို့ကို ညှစ်လိုက်သည်။

ထိုအကောင်သည် သူ့ထက်အားခွန်ဗလ ကြီးမားသော ခင်မောင်အေးလက်မှ မည်သို့မှ မလွတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ထိုအကောင်ကို ခင်မောင်အေးသည် အသက်သေအောင် လည်မြို့မညှစ်ရသေးမှီမှာ တဲအိမ်ကြီး ထဲက ထိုအကောင်မျိုးသုံးကောင် လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သို့သော် သူတို့ကိုင်လာသော လက်နက်တွေကို အသုံးမပြုနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ တောကောင် အရိုင်းတကောင်လို စူးစူးဝါးဝါး ဒေါသကြီးစွာ အော်ဟစ်ရင်း သူ့လက်ထဲမှာ မိနေသည့်အကောင်ကို စိတ်ရှိ လက်ရှိ လည်မြို့ညှစ်တော့မည့်ဆဲဆဲ ခင်မောင်အေး သည် တဲအိမ်ထဲက ထွက်လာသည့် အကောင် သုံးကောင် ကိုလှည့်ပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြန်သည်။

သို့သော် ခင်မောင်အေးသည် သတိရှိစွာဖြင့် သူ့လက်ထဲမှာ မိနေပြီးဖြစ်သည့်အကောင်ကို သူ့ရှေ့မှာ အကာအကွယ် ယူချုပ်ကိုင်ထားသည့်အတွက် အကူအညီရောက်လာသော သုံးယောက်သည် သူတို့ လက်ထဲ မှာ ရှိနေသည့် လက်နက်ဖြင့် ပြစ်ခပ်လိုက်လျှင် သူတို့လူပါ

ထိတော့မည်ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် လက်နက် ကို အသုံးမပြုတော့ဘဲ တွေ့မိတွေ့ရာ တုတ်ဖြင့် ခင်မောင်အေးကို ထိုးခြင်းရိုက်ခြင်းကိုသာ ပြုနေကြသည်။

ခင်မောင်အေး တောထဲမှာ တောကောင်အရိုင်းတွေနှင့် တွေ့သည့်အခါ တောကောင်အတိုင်း အသံပေးသည့် အသံမျိုးဖြင့် ဒေါသကြီးစွာ အော်ဟစ်နေသည်ဖြစ်ရာ တကဲ့တောကောင်အရိုင်းတကောင်လို ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခိုက် တယောက်သောသူသည် ခင်မောင်အေး နောက်ကျောဘက်ကို အမှတ်မဲ့ သွားလိုက် သည်ကို သူ့ရှေ့က ရန်သူကိုမဲပြီး ကာကွယ်နေသော ခင်မောင်အေးက သတိမပြုလိုက်မိချေ။ နောက် ကျောဘက်ကို ရောက်သွားသောလူက ကျောက်ခဲကြီးတလုံးကို ကောက်ခါ ခင်မောင်အေး၏ ဦးခေါင်း ကို သေချာစွာချိန်ပြီး အားကုန်ပြစ်ပေါက်လိုက်သည်တွင် ခင်မောင်အေးသည် တကဲ့ဒဏ်ရာရသော တောကောင် သတ္တဝါအသံအတိုင်း ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်ပြီး သတိလစ်သွားလေတော့သည်။

သတိလစ်နေသောခင်မောင်အေးကို သူတို့တတွေသည် တဲအိမ်ကြီးထဲသို့ ချီယူလာကြသည်။ တိုင်တတိုင် တွင် ခင်မောင်အေး မရုန်းထွက်နိုင်အောင် လွတ်မသွားစေရန် ခိုင်ခန့်သော နိုင်လွန်ကြိုးတုတ်တုတ်ဖြင့် မြဲမြံ စွာ ချီနှောင်ထားလိုက်ကြသည်။

'ဒီအကောင်တောတိရစ္ဆာန်တော့ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သွားတွေကြတာလဲ ကျော်ကျော်'

ခင်မောင်အေးနှင့် ပဌမဦးစွာ တွေ့လိုက်ရသော ကျော်ကျော်ကို သူ့ဘခင်ဖြစ်သူ ဦးအေးထွန်းက မေး လိုက်သည်။ ကျော်ကျော်သည် သတိလစ်သည့်အဖြစ်ဖြင့် ကြိုးတုပ်ခံနေရသော ခင်မောင်အေးကို မုန်းတီးစွာ ကြည့်ကာ ခြေဖြင့် တချက်ကန်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သူ့ဘခင်ကို ပြောပြသည်။

'ကျွန်တော် ဗိုက်နာလာတာနဲ့ အခင်းကြီးသွားမယ်လို့ အဲဒီတောင်ကမူလေး ခြေရင်းကို သွားတာဖေဖေ၊ ဒီသတ္တဝါ က တောင်ကမူထိပ်ပေါ်ကနေပြီး ကျွန်တော့ပေါ်ကို ခုန်ချလိုက်တာဘဲ'

'ဒီအကောင် လူတော့လူဘဲ ဒါပေမဲ့ လူစကားမပြောတတ်ဘူးနဲ့တူတယ်။ သူအော်လိုက်တဲ့အသံကို သတိထား မိလား လူလိုမှမဟုတ်ဘဲ။ တောကောင်အရိုင်းတွေအော်တဲ့ အသံမျိုး'

ဦးအေးထွန်း က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

'သတိရတော့ စမ်းကြည့်တာပေါ့။ ကျွန်တော်တော့ သတ်သာပြစ်လိုက်ချင်တာဘဲ။ သက်သက်မဲ့ လူကို လာရန်မူတဲ့ သတ္တဝါ'

ကျော်ကျော်က ပြောရင်း သူ့လည်ပင်းကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခင်မောင်အေးက ထိထိရောက်ရောက် မညှစ်လိုက် ရစေကာမူ တော်တော်လေးနာသွားသည်။ ထိုကြောင့် ခင်မောင်အေးကို သတ်ချင်နေသည်။

'တော်ပါသေးရဲ့၊ မျက်နှာမှာ ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိလိုက်တာ၊ မျက်နှာမှာသာ မှတ်လောက် သားလောက် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်ဖြစ်ပြီး အနာရွတ်ထင်ရင် ဖေဖေ ဘယ်လိုပဲတားတား ကျွန်တော် သတ်မိမှာဘဲ'

ကျော်ကျော် က မကြေနိုင် မချမ်းနိုင် ဆက်ပြောလိုက်သောအခါ ဦးအေးထွန်းသည် သဘောကျသော အမူအရာ ဖြင့် သားမျက်နှာကို ပြုံးပြီးကြည့်လိုက်သည်။ ကျော်ကျော်က သူ့မျက်နှာကို အလေးအမြတ် ထား ပြောနေသည်မှာ ပြောလောက်ပါသည်။ ကျော်ကျော်၏ မျက်နှာသည် မိန်းမပျိုတို့ နှစ်ခြိုက်စွဲမက်လောက်အောင် ချောမောလှပသည် အသားက မဖြူမညို ကိုယ်လုံးကိုယ်က ခင်မောင်အေးလို သန်စွမ်းထွားကျိုင်း ခြင်းမရှိသော်လဲ မှန်တန်းကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ဖြင့် ချစ်နှစ်သက်ဖွယ် ရုပ်ရည်အဆင်း ရှိသည့် ယောက်ျားပျို တယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် ကျော်ကျော်သည် သူ့ရုပ်ရည်ကို အလွန်တန်ဖိုးထားကာ ဂုဏ်ယူနေသူ တယောက်ဖြစ်သည်။ မိန်းမယူမည်ဆိုလျှင် သူ့ရုပ်ရည်လို ချောမောလှပသည့် မိန်းမ၊ တစ်မုံစိမုံကြည့်လေ ချောလေဖြင့် အကြည့်ခံသည့် ရုပ်ရည်မျိုးရှိသည့် မိန်းမကိုမှ လက်ထပ်ရန် ကြံရွယ်ထားသော ကျော်ကျော်ဖြစ်သည်။

ဦးအေးထွန်းကလဲ သားဖြစ်သူကို အသက်ပေးပြီး ချစ်နေသူဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် သားပြောစကားကို သဘော ကျစွာ ပြုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။

'ဒီသတ္တဝါကို မသတ်နဲ့သားရဲ့၊ ဖေဖေတို့ သုံးတတ်ရင် သိပ်အရာရောက်မဲ့ သတ္တဝါ'

ဦးအေးထွန်း က ပြောသည်။

'ဒီအရိုင်းအစိုင်း ကောင်ကို ဘယ်နေရာမှာ သွားသုံးနေရမှာလဲ ဖေဖေရယ်၊ လူစကားမှ မပြောတ်တာ'

ကျော်ကျော် က မေးသည်။

'အဲဒီလူစကားမပြောတ်တာကိုက ဖေဖေတို့ လုပ်ငန်းမှာ သိပ်အသုံးဝင်နေ တာပေါ့ သားရဲ့၊ သားနဲ့ ထွေးလုံး ရစ်ပတ်ဖြစ်နေခိုက် ဒီသတ္တဝါ အော်လိုက်တဲ့ တောကောင် အရိုင်းသံကို ကြားလိုက်ရရင်ပဲ သူ့ကို အသုံးချ ဘို့ ဖေဖေက တွေးလိုက်မိတာ၊ အဲဒီအချိန်ကတော့ သေသေချာချာ မကြည့်ရလို့ တောကောင်ဘဲ ထင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတင်က ပြောသလို ဖေဖေသုံးစရာ တွေးမိတာနဲ့ တပည့်တွေကို အသေမသတ် ကြပါနဲ့လို့ သတိပေးရတာ'

'ဖေဖေက အကြံကြီးတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဘယ်လိုသုံးမှာလဲ အဖေ'

'သူလူစကား မပြောတ်ဘူးဆိုတော့ ဖေဖေတို့ လုပ်ငန်းအကြောင်း လူမသိဘူးပေါ့ကွယ်၊ နောက်ပြီး သတ်ချင်ဖြတ်ချင် စိတ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတကောင်ဆိုတာ လှောင်ထားရင် အလိုလို ဒေါသကြီးကြီး မဲကနဲ မြင်တိုင်း သတ်တော့မှာကိုး'

ဦးအေးထွန်းက ဤမျှသာပြောပြီး စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်သည်။

သို့သော် ကျော်ကျော်က ဘခင်၏စကား အဓိပ္ပါယ်အကျယ်ကို သိလိုက်လေပြီ၊ ဦးအေးထွန်းက ဆက် ပြောလိုက် သည်။

'ဒီလူ အသွင်သဏ္ဍာန်က ကြောက်စရာမကောင်းဘူးလားသား'

ကျော်ကျော်သည် ဘခင်ဦးအေးထွန်းစကားကြောင့် သေသေချာချာပင် မကြည့်မိသော ခင်အောင်အေးကို သေသေချာချာငုံကြည့်လိုက်သည်။

ခါးထိအောင် ရှည်လျားပြီး ရှုပ်ထွေးနေသော ဆံပင်များသည် ချေးပလပျစ်နှင့် ဂျပ်ခဲကြီးဖြစ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး ပါးသိုင်းမွေး မုတ်ဆိတ်မွေးတွေသည် ရှည်လျား ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် တခုနှင့်တခု ထိခိုက် ညီတွယ် ယှက်လိမ် နေကြသည်။ အားခွန်ပလ သန်စွမ်းသူ ဖြစ်သည့်အတွက် ရင်ဘတ်မှ အမွှေးတွေသည် တော်တော်လေး ရှည်နေသည်။ လက်မောင်းမွေးတွေကလဲ သန်စွမ်း မဲနက်စွာဖြင့် လက်မောင်းမှသည် လက်ဖျန် အထိပေါက်နေသည်။ ခြေသလုံးမွေးတွေကလဲ ထိုနည်းအတူပင် သန်စွမ်းရှည်လျားနေသည်။ ခြေသည်း လက်သည်း တွေသည် ညီညီညာညာ မရှိ ရှည်လျားသော်လည်း ပဲ့ရွဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တကိုယ်လုံး မှာ မြေမှုန့်တွေ ဖုံးတွေနှင့် ချေးညှော် အလိမ်းလိမ်းဖြစ်နေသည်။

ထိုကြောင့် ခင်မောင်အေး၏ ပင်ကိုယ် ရုပ်ရည်သဏ္ဍာန်သည် လှသလား၊ အရုပ်ဆိုးသလားဆိုသည်ကို မည်သို့ မှ မသိနိုင်၊ ပုံဖမ်းလို့ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

အသားရောင် မှာ ပြစ်စခက်ခပ်နေခဲ့သည်ကြောင့် ပင်ကိုယ်အသားရောင် ဖြစ်ပြီး နေလောင်ထားသည့် အသားမျိုးဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့ နေလောင်ထားသည့် အသားရောင်နှင့် တကိုယ်လုံး ရှုပ်ထွေး ဖုံးလွှမ်း ထားသည့် အမွှေးအမှင်တွေနှင့် ဝတ်ထားသည့် တောကောင် သားရေနှင့် ခင်မောင်အေးသည် လူစကား ပြောတတ်နေသည့် လူသာမန် တယောက်ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် မည်သူမှ ယုံကြည်မည်မဟုတ်ချေ။

လူစကား ကို မပြောတတ် နားမလည်ဘဲ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တကောင် လိုသာလျှင် ကျင့်ကြံနေထိုင်သည့် လူစိတ်ပျောက် နေသည့် လူရိုင်း၊ ယဉ်ကျေးသော လူကိုမြင်လျှင် သတ်ချင်စိတ်ရှိနေသည့် ကြမ်းကြုပ် ရက်စက်သော စိတ်ရှိသည့် လူရိုင်းတယောက်သာ ဖြစ်မည်ဟု ကျော်ကျော်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်လုံး ချွင်းချက် မရှိ ယုံကြည်လိုက်ကြသည်။

'ဒီသတ္တဝါရဲ့ ဗလမျိုးနဲ့ ဆိုရင် ဖေဖေတို့ သားတို့ လို မှန်တန်းလူတယောက်ကို အသာလေး လည်မြို့ ညှစ်သတ် နိုင်တာပေါ့၊ အားရှိအောင် ကောင်းကောင်းကြွေးပြီး ကောင်းကောင်း မွေးထားရမယ်၊ ဒါမှ ဖေဖေ တို့ လုပ်ငန်းမှာ သိပ်အသုံးဝင်မှာ'

'လွတ်သွားရင်'

ကျော်ကျော် က ဘခင်စကားကို နားထောင်နေရာမှ အဓိပ္ပာယ်ကျယ်ဝန်းသော စကားတလုံးကို ပြော လိုက်သည်။

ဦးအေးထွန်းက ရယ်လိုက်၏။

'ဖေဖေ သတိရှိပါတယ်သားရယ်၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ယောဂီရောင် အဝတ်တခု ပတ်ပေးထားပြီး ခြေနဲ့ လက် ကို ကြိုးတုပ်ရက်နဲ့ မော်တော်ကားပေါ် တင်သွားတာပေါ့၊ စစ်ဆေးမေးမြန်းရင်လဲ တရားကျင့်နေတဲ့ ဖက်ကီးယောဂီ တယောက်ကို ပင့်ဆောင်လာတယ်ပေါ့၊ သူ့အဓိဋ္ဌာန်ကြောင့် စကားမပြောဘူး ပေါ့၊ ဖေဖေ တို့ မော်တော်ကားက ဒေါ့လျစ်ဘဲ၊ ဒီသတ္တဝါကို ယူသွားတို့ ကောင်းကောင်း အဆင်ပြေတယ်'

'ဒီသတ္တဝါ က ရုန်းကန်အော်ဟစ်လုပ်ရင်ကော ဖေဖေ'

'လွယ်ပါတယ် သားရယ်၊ သူ့ကို ကျွေးတဲ့ အစာထဲမှာ မူးဝေစေတဲ့ ဆေးထည့်ကျွေးလိုက်ရင် ဒါမှမဟုတ် အိပ်ဆေး ထည့်ကျွေး လိုက်ရင် ပြီးနေတာပါ'

'ဖေဖေစီစဉ်တာကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကလဲ မြို့အစွန် ခြံဝင်းကလဲကျယ်၊ အိမ်အောက်ထပ်မှာ မြေတိုက်ခန်း ကလဲရှိနေတော့ အဆင်တော့အပြေသားဖေဖေ'

ကျော်ကျော် သည် ဖခင်၏ အစီအစဉ်ကို အားပါးတရ ထောက်ခံလိုက်သည်။

'နိုင်လွန်ကြိုးတွေနဲ့ သေသေချာချာတုပ်ထားတာ ဒီသတ္တဝါ လွတ်မထွက်နိုင်ပါဘူး၊ ကဲ...ဖေဖေတို့ ညစာ သွားစား လိုက်ကြရအောင်၊ ဒီသတ္တဝါသတိရလာရင် အစာလေး ကျွေးလိုက်ကြတာပေါ့'

ဦးအေးထွန်း ပြောသောအခါ....

'သူ့ကို ယူသွားကာနီးမှ ဆေးခပ်ကျွေးမှာလား ဖေဖေ'

ဟု ကျော်ကျော်က မေးသည်။

'အေးပေါ့သားရဲ့၊ နက်ဖန်မနက်စောစော ထွက်ကြမယ်လေ၊ အဲဒီတော့ မနက်သွားကာနီးမှာမှ သူ့အစာ ထဲ မှာ ခပ်ပြင်းပြင်းလေး အိပ်ဆေးထည့်ကျွေးလိုက်တာပေါ့၊ အခုကျွေးထားလို့ မဖြစ်သေးဘူး'

သားအဖ နှစ်ယောက် အချီအချပြောပြီး မြေပြင်ပေါ်မှာ ကြိုးတုပ်ထားလျက် တုံးလုံးလဲနေသော ခင်မောင်အေး အနားက ထွက်သွားကြသည်။

ခင်မောင်အေးသည် သတိရနေသည်၊ အားခွန်ဗလပြည့်ဝပြီး ကျန်းမာ သန်စွမ်းသူ ဖြစ်သည့်အတွက် ရရှိသည့် ဒဏ်ရာ ကြောင့်

သတိမေ့သားသည်မှာ အချိန်မကြာချေ။ သူ့ကို တဲအိမ်ထဲ ယူလာပြီး ကြိုးဖြင့်တုပ်ပြီးသည့် အချိန် ကပင် ခင်မောင်အေး သတိရနေသည်။

သို့သော် ခင်မောင်အေးသည် မဆင်မခြင် စိတ်စောစွာ ပြုမူလိုက်မိသည့်အတွက် ရန်သူ့လက်ထဲသို့ ကျရောက် ရကာ ယခုလို အတုပ်အနှောင်ခံနေရသည်ကို စဉ်းစားလိုက်မိသောကြောင့် သတိမေ့ လက်စနှင့် ဆက်လက်ပြီး မေ့ဟန်ဆောင်ကာ ငြိမ်သက်စွာ မျက်စေ့မှိတ် နေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မျက်စေ့မှိတ်နေရာမှ ဦးအေးထွန်းတို့ သားအဖပြော နေကြသည့် စကားတွေကို ကြားနေသည်။ ဦးအေးထွန်း တို့ သားအဖပြောနေသည့် စကားတွေထဲမှာ သူနားမလည်သည့် စကားတွေပါသော်လဲ သူ့ကို ထွက်ပြေး၍ မဖြစ်အောင် အစာထဲမှာ ဆေးခပ်ကျွေးပြီး ခေါ်သွားမည်ဆိုသည်ကိုမူ ခင်မောင်အေး သဘောပေါက်သည်။ ထိုကြောင့် ခင်မောင်အေးသည် ရန်သူတွေထင်နေကြသည့်အတိုင်း လူစကားမပြောတတ်သည့် ဟန်ဆောင် နေခြင်း သည် သူ့အဖို့ ကောင်းညီဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဤနည်းဖြင့် သူ့ရန်သူတွေ ဘာလုပ်သည်၊ ဘာပြောသည်ကို သိရပေမည်၊ ညာမေတင်ကိုလဲ သူတို့ပင် ဖမ်းသွားခြင်း ဖြစ်ပေမည်၊ လူစကားကို နားမလည်မပြောတတ်ဟန် ဆောင်နေပါမှ သူ့အဖို့ အကြံအစည် ဖြောင့်မည် ကိုလဲ ခင်မောင်အေး တွေးမိသည်။

'ငါ့ကိုခေါ်သွားပြီး ထားတဲ့နေရာမှာ မခင်မေရှိမယ်ထင်တယ်၊ သူတို့ ဒီလိုဘဲ တောထဲမှာ တို့လို နေတဲ့အကောင်တွေကို ဖမ်းပြီး ဘာလုပ်ကြတာလဲမသိဘူး၊ မခင်မေကိုတွေ့မှ တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ဒီ အကောင် တွေကို သတ်ကြမယ်၊ မခင်မေကို မတွေ့ခင်မှာ သူတို့ကို ကြောက်ချင်ယောင် ဆောင်နေအုံးမှ' ခင်မောင်အေး အစီအစဉ်မှန်သည်။

ခင်မောင်အေးသည် သူ့ကိုကျွေးသည့် အစာများအနက် ခရီးမထွက်မီ ညဘက်မှာ ကျွေးသည့် အစာကို မစား တတ်အောင်ဖြစ်နေသည်၊ တောထဲတောင်ထဲမှာ သူစားလာခဲ့သည့် အစာက ထမင်းမဟုတ်ချေ၊ သစ်သီး သစ်ရွက် သစ်ဥများနှင့် ကျား ကျားသစ်တို့ စားသောက်ပြီး ကျန်နေသည့် အမဲကောင် အသား များကို ညာမေတင်နှင့်အတူ မီးကင်စား လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု ထမင်းပေါ်မှာ ဟင်းရည်မျှသာ ဆမ်းပြီး ကျွေးသော အစာ ကို မစားတတ်အောင်ဖြစ်ရသည်။

ထိုတောင့် ခင်မောင်အေးက မစားဘဲ လာကျွေးသူ၏ မျက်နှာကိုသာ ကြည့်နေသည်၊ တဲတိုင်တခုမှာ ခြေနှစ်ဘက်ကိုရော ခါးကိုရော လက်နှစ်ဘက်ကိုရော ကြိုးတုပ်ထားခြင်းခံရသော ခင်မောင်အေးကို ထမင်း ကျွေးတော့မည့် အခါမှ လက်တဘက်ကို ကြိုးဖြေပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် ခင်မောင်အေး တကိုယ်လုံးမှာ လက်တဘက်သာလျှင် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်နေသည်၊ ထို လက်တဘက် ကိုလဲ ဦးအေးထွန်းတို့က သတိမလစ်စေဘဲ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ခင်မောင်အေးက ထမင်းမစားဘဲနေသောအခါ သူတို့လူစုသည် ခင်မောင်အေးကို ဘာမှန်းမသိသည့် အသားစိမ်း အနည်းငယ် ကို ဖက်စိမ်းတခုဖြင့် ထည့်ကာ ခင်မောင်အေး ရှေ့သို့ ပြစ်ပေးလိုက်သည်။

ခင်မောင်အေး သည် ထိုအသားစိမ်းကို စားလိုက်လျှင် နောင်ကို အစိမ်းတွေချည်း ကျွေးနေမည်ကို စဉ်းစားကာ မစားဘဲနေလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဦးအေးထွန်းက သူ့အရက်ဖြင့်မြည်း နေသော အသားကြော် တတုံး ကို ပြစ်ပေးလိုက်၏ ထိုအခါမှ ခင်မောင်အေးက ကောက်စားလိုက်သည်။

'ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...အာဂ လူရိုင်းကောင်ဘဲ၊ လူစကားကို မပြောတတ် နားမလည်ပေမဲ့ အသားစိမ်း ကိုတော့ မစားဘူးကွ၊ တော်တော် အဆင့်အတန်းအမြင့်သားဟေ့'

ဦးအေးထွန်း က ရယ်ပြီးပြောလိုက်သည်။

'သူတို့ တောထဲမှာ မီးဖုတ်စားနေကြ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဖေဖေ ဒါကြောင့် အစိမ်းမစားတတ်တာဖြစ်မှာပေါ့'

ကျော်ကျော် က ပြောလိုက်သည်။

ထိုနောက်တွင် သူတို့သည် ပြုတ်ထားသော အသားအနည်းငယ်နှင့် ထမင်းအဖြူကို ဖက်ပေါ်မှာ ပုံပြီး ခင်မောင်အေး ကို ကျွေးသည် ခင်မောင်အေးသည် ထမင်းကို မသိတော့သောကြောင့် မဝန့်မရဲစား ကြည့်သည်။ စားနေကြမဟုတ်သောကြောင့် များများမစားနိုင်ချေ။ အသားပြုတ်ကိုမူ ဆာဆာဖြင့် ကုန်အောင် ပင် စားလိုက်သည်။

'အခု ထမင်းကို နံနံစားတယ်၊ နောက်ဆိုရင် စားတတ်သွားမှာပေါ့၊ ကျွေးမွေးရတာ သိပ်တာဝန်မကြီးပါဘူး၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင် အသားဆိုင်က အရိုးအရင်းတွေ ဝယ်ပြုပဲပြီး ထမင်းနဲ့ ကျွေးထားရင် ဖြစ်ပါတယ်'

ဦးအေးထွန်းတို့သည် ခင်မောင်အေးကို မည်သို့ မွေးမြူရမည်ကို စီမံကိန်း ဆွဲနေကြသည်။ သူတို့လူစု အနား မှာ ရှိနေစဉ်မှာ ခင်မောင်အေးသည် မည်သူ လူသတ်ကောင်ဖြစ်မည်ကို တွေးကာ သူတို့ လူစုကို စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်သည်။ ညာမေတင်၏ ကျေးဇူးရှင် ဘခင်လူဝံကြီး ကိုက်ဖြတ်ထားလိုက်သော လက်ချောင်းလေး ကို ခင်မောင်အေးက မှတ်မိနေသည်။ ထိုကြောင့် ပြတ်သွားသည့် လက်ချောင်းနေရာကို သေချာစွာ ကြည့်သည်။ သို့သော် သူတို့လူစုသည် တယောက်မှ လက်ပြတ်သူမပါကြချေ။

'လက်ပြတ်ကောင်တွေ မမြင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေထဲက အကောင်တွေဘဲဖြစ်မှာပါ'

ခင်မောင်အေးက တွေးလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာ သူ့ကို ခွက်တစ်ခုဖြင့် ရေတိုက်သောကြောင့် ခင်မောင်အေး က ရေကိုယူသောက်လိုက်သည်။ ရေသောက်ပြီးသောအခါ သူတို့ ကြိုးဖြေ ပေးထားသောခင်မောင်အေး၏ လက်ကို ပြန်လည် ချည်နှောင်လိုက်ကြသည်။ ခင်မောင်အေး အနား မှာ မြက်ပင်များဖြင့် ယက်ထားသော ဖျာစုတ်တစ်ခုကို ချပေးထားခဲ့ပြီး တဲအိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားကြသည်။

ခင်မောင်အေးသည် မြက်ဖျာပေါ်သို့ရောက်အောင် သူ့ကိုယ်ကို ရွှေ့လိုက်သည်။ ထိုနောက် စိတ်ညစ်ခြင်း၊ အားလျော့ခြင်းမပြုဘဲ သူ့ကိုယ်ကို

အားပြည့်အောင် ဂရုစိုက်သော သဘောဖြင့် ခင်မောင်အေး သည် အိပ်ပျော် အောင် ကြိုးစားအိပ်လိုက်သည်။

ခင်မောင်အေး ကလဲ သူ့စီမံကိန်းဖြင့် သူအိပ်ပျော်အောင်အိပ်သည်။ ဦးအေးထွန်းတို့ကလဲ ခင်မောင်အေး အိပ်ပျော် သည် မပျော်သည်ကို သိလို၍ လာကြည့်သည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသော ခင်မောင်အေး ကို မြင်ရသောအခါ များစွာ သဘောတွေ့သွားကြသည်။

'ဒီသတ္တဝါက လူသာဖြစ်နေတာ တိရစ္ဆာန်ပါဘဲ၊ ကြည့်လေ သူဘယ်နေရာ ရောက်နေတယ်၊ ဘယ်ကို ခေါ်သွားမယ် ဆိုတာ မတွေ့ဘူး၊ မစိုးရိမ်ဘူး၊ ကျွေးတာစားပြီးကြောင့်ကျမဲ့ အိပ်နေလိုက်တာ'

ဟူသော စိတ်ချယုံကြည်သည့် မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

နောက်တနေ့ မနက်စောစောတွင် ဦးအေးထွန်းတို့ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ကြသည်။ ခရီးထွက်ရမည့်ကိစ္စ ပြည့်ပြည့် စုံစုံ ဖြစ်ကြစေရန် ဆောင်ရွက်နေကြသည် ဖြစ်နေကြသောကြောင့် ခင်မောင်အေးကို မနေ့ကလို ဝိုင်းအုံ ကြည့်နေခြင်း မပြုတော့ချေ။

ခင်မောင်အေးကို အသိဉာဏ်မရှိသည့် ထုံထိုင်းသော တိရစ္ဆာန်လိုသ ဘောထားနေကြပြီဖြစ်သည့်အတွက် မြေအိုးငယ် တလုံးဖြင့် ထည့်ထားသော ဆံပြုတ်ကို ခင်မောင်အေးရှေ့မှာ လာချထားခဲ့ကြပြီး သူတို့အတွက် ပြင် ထားသော အစားအစာတွေကိုသာ အဆာခံအောင် ဂရုစိုက်စားသောက် နေကြသည်။

မနေ့ကပင် ခင်မောင်အေးက ကြားသိထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် လာပေးထားသော အစာကိုမစားဘဲ ကြိုးဖြေ ပေးထားသည့်လက်ဖြင့်

အိုးလေးထဲက ဆံပြုတ်တွေကို လက်ဖြင့် ကော်ကာ သူအိပ်သည့် ဖျာအောက် သို့ ထိုးထည့်သည်။ ဖျာပေါ်များပင် ခင်မောင်အေးက ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တွေ စွန့်ထားသည်။

ခရီးထွက်ရန် အချိန်နီးသောအခါ သူတို့လူစုသည် ခင်မောင်အေးကို ပေးထားသည့် ဆံပြုတ်အိုးလေးကို ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဆံပြုတ်တွေကို မတွေ့သောအခါ များစွာ ကြေနပ်သွားကြသည်။ ထိုနောက် ခင်မောင်အေး ကိုယ် မှာ ပေနေသည့် အညစ်အကြေးတွေကို ရေလောင်းပေးလိုက်သည်။ ခင်မောင်အေး ကိုယ်ပေါ် မှာ ဝတ်ထားရင်းစွာ ရေစိုရွဲနေသည့် တောကောင်သားရေကို ဆွဲချွတ်လိုက်ကြပြီး ညီညစ်ညစ် အဝတ်တခု ကို လွှမ်းခြုံပေးလိုက်ကြသည်။

ထိုနောက် ခင်မောင်အေးကို ကြိုးတုပ်ထားလျက်နှင့် ဘေးက လူသုံးယောက် ညှပ်ခါ ဆွဲခေါ်လာကြသည်။ နေ့တဝက် သာသာသွား၍ တောလမ်း ခရီးလွန်လာပြီး ကျယ်သောလမ်းတခုသို့ ရောက်သောအခါ အဆင်သင့် စောင့်နေသော ဒေါ်ဂျစ်တစ်စင်းပေါ်သို့ ခင်မောင်အေးကို ဆွဲတင်လိုက်ကြသည်။ ခင်မောင်အေး သည် ရုန်းကန်ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုဘဲ သူတို့ ပုံသွင်းသလို လိုက်လျောနေသည်။ ဦးအေးထွန်း က လက်ထဲက ကြိမ်လုံး လေးကိုပြကာ ခင်မောင်အေးကို ထိုင်ခိုင်းသည်။ ခင်မောင်အေးက ကြောက်ရွံ့ဟန်ပြကာ ထိုင်လိုက်သည်။

မော်တော်ကား ထွက်လာသောအခါ သူတို့ ဆေးခပ်ထားသည့် အစာကို ခင်မောင်အေးက မစားခဲ့သော်လဲ တကြိမ် တခါမှ မစီးခဲ့ဘူးသည့် မော်တော်ကားကို စီးရသောအခါ စိတ်ထဲမှာ ပြင်းရိပြီးငွေ့လာသည်။ လမ်းက

မပြေမချော သောကြောင့် တချိုးချိုး တချိုင်းချိုင်းဖြင့် ဆောင့်နေခုန်နေသော မော်တော်ကားပေါ်မှာ ငုတ်တုတ် ထိုင်လိုက်လာခဲ့ရသော ခင်မောင်အေး သည် ပြင်းရိဦးငွေ့လာသောအခါ လူက အိပ်ချင် လာသည်။ ထိုကြောင့် ငုတ်တုတ် အိပ်ငိုက်သောအခါ ဦးအေးထွန်းသည် ခင်မောင်အေး အိပ်သာအောင် နေရာ ပြင်ပေးလိုက်သည့် အတွက် ခင်မောင်အေးသည် သူ့အလိုအလျောက် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော် လိုက်လာ ခဲ့တော့သည်။

ထိုနောက်တွင်ကား ခင်မောင်အေးသည် မည်သည့်နေရာတွေကို ရောက်လာသည်ကို သူမသိနိုင်တော့ချေ။ မော်တော်ကား က ဘေးအကာ နှစ်ဘက်လုံး ချထားသည့်အပြင် ခင်မောင်အေးကို ထားသည်မှာ အတွင်း ထဲမှာဖြစ်သည်။ သူတို့လူစုအပြင်ဘက်ကို မြင်ရသည့်နေရာကို ပိတ်ဆို့ထိုင်ထားကြသည်။ အထုပ်အပိုး တွေကလဲ ခင်မောင်အေး ကို ဝိုင်းရံထားသည် ထိုကြောင့် ခင်မောင်အေးအနေဖြင့် သူတို့ မော်တော်ကား ရပ်ပေးပြီး အောက်သို့ ဆွဲချကာ အညစ်အကြေးစွန့်ရန် အမူအရာ လုပ်ပြသည့်အခါ အညစ်အကြေး စွန့်လိုက်ကြသည် ထိုသို့သောအခါ ခင်မောင်အေး မျက်လုံးတွင် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က တောအုပ် သစ်ပင်ခြုံပုတ် တွေကိုသာ တွေ့ရသည်။

ခင်မောင်အေးမြင်သည့်အတိုင်း ဦးအေးထွန်းတို့ကလဲ လူသူကင်းဝေးသည့် သစ်ပင်ခြုံပုတ်ရှိသည့် နေရာ မှာသာ မော်တော်ကားကို ရပ်ပေးကြခြင်းဖြစ်သည်။ လူဟူ၍ သူတို့လူစုကိုသာ ခင်မောင်အေး မြင်တွေ့ ဘူးစေလိုသော စိတ်ဆန္ဒရှိနေကြသည်။ သို့မှသာလျှင် ခင်မောင်အေးသည် တခြားလူကိုမြင်လျှင် ရန်သူလို သဘောထား ရန်မူနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သို့နှင့်ပင် ခင်မောင်အေး လိုက်ပါလာခဲ့သည်မှာ မည်မျှ ကြာညောင်းခဲ့ပြီ၊ မည်သည့်နေရာကို ရောက်သည် မည်သည့် အချိန်ရှိနေပြီ စသည်တို့ကို ခင်မောင်အေး မသိနိုင်ဘဲ ကြိုးတုတ်လျက်နှင့် ဆောင်ယူရာ ပါလာခဲ့ရာမှ တခုသော နေရာတွင် မော်တော်ကားရပ်လိုက်သည်။ ခင်မောင်အေး မျက်နှာကို အဝတ် ဖြင့် ပိတ်ဆီးလိုက်ကြသည်။

တကိုယ်လုံးမလှုပ်နိုင်အောင် ကြိုးဖြင့် တုပ်ထားခြင်းခံရသော ခင်မောင်အေးကား မည်သို့မှ ခုခံရန် မတတ်နိုင်သည် တကြောင်း၊ ဤအကောင်တွေသည် သူ့ကို ဖမ်းလာသလို မခင်မေကိုလဲ ဖမ်းထား ပေလိမ့်မည်ဟူသော အတွေးကြောင့် တကြောင်း ငြိမ်သက်စွာပင် နေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ စကား ပြောသံ ကို ကြားရသည်။

'ဆရာ မြေတိုက်ထဲ ထည့်ဘို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ပြင်လို့ မပြီးသေးဘူးဆရာ'

'အို...ငါမသွားခင် ပြင်ခိုင်းထားခဲ့တာ ဘာလုပ်နေကြလို့ အခုထက်ထိ မပြီးသေးတာလဲ'

သူကြားခဲ့ရသည့် ဦးအေးထွန်းအသံက ပေါ်လာသည်။

'ပြင်တာဘဲဆရာ၊ အောက်က မြေကြီးအိပြီး ပြိုကျသွားတော့ ပြင်ရတာ မလွယ်ဘူး၊ အိမ်ပေါ်ထပ်ပါ အိကျ လာမှာစိုးလို့ တော်တော် ဂရီစုက် လုပ်နေရတယ်'

'ဒါဖြင့်...'

ဦးအေးထွန်းအသံက အတန်ကြာ တိတ်နေပြီးမှ ပြန်ပေါ်လာသည်။

'ဟိုအခန်းထဲကိုဘဲ ခေါ်သွားပြီး ထားလိုက်ရမှာပေါ့။ ပါးစပ်ကို လုံလုံစည်းစမ်းပေး၊ ဒီသတ္တဝါက တိရစ္ဆာန် အသံကြီး နဲ့ အော်ဟစ်နေရင် မတော်တဆ သူများကြားသွားမယ်'

'စည်းပုံမယ်ဆရာ၊ စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ခြံဝင်းက အကျယ်ကြီးပဲဟာ'

'အော်...ဒါထက် ဟိုအကောင် ကြင်ဖေကို ရှာတွေ့လား၊ တို့ဟိုနေရာ ပြန်သွားပြီး ရှာတာတော့ မတွေ့ဘူးကွ'

'အဲဒီအခန်းထဲမှာဘဲ ကြိုးနဲ့ တုပ်ထားတယ်ဆရာ၊ ဆရာမသွားခင် တွေ့လိုတွေ့ငြား ဒီမှာလဲ ရှာကြဆိုလို့ ရှာတာတွေ့တယ်၊ သူသွားတာ လာတာကို ချောင်းပြီး လူအလစ်မှာ သတိလစ်အောင် ရိုက်ပြီးယူလာခဲ့တယ်'

'အေးကောင်းတယ် ဒီလိုဆိုတော့ ငါ့တပည့်တွေက စိတ်ချရသား၊ ကဲဒီသတ္တဝါကိုပါ ကြင်ဖေထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ ထည့်ထားလိုက် မလွတ်စေနဲ့နော်၊ ငါစားသောက်နားနေပြီးမှ အဲဒီအခန်းထဲကို လာခဲ့မယ်'

ထိုနောက် ခင်မောင်အေးကို မော်တော်ကားပေါ်က ဆွဲချလိုက်ကြသည်။

ခြေနှစ်ဘက်လုံးကို ကြိုးဖြင့် ပူးချည်ထားသောကြောင့် ခင်မောင်အေးသည် မလဲအောင် အတော်ကြိုးစား သွားနေရခြင်း သည် သူ့ဘေးမှာ လူနှစ်ယောက်က သူ့ကို ညှပ်ပြီး ခေါ်လာသည်ကို သူသိသည်။

မည်သည့်နေရာကို ရောက်လာသည်ကို ခင်မောင်အေးမသိ၊ သူတစ်ယောက်မှ မနင်းဘူးသည့် မြေကြီး မဟုတ်သော အရာပေါ် နင်းပြီးလာခဲ့ရသည်ကို သူသိသည်၊ ထိုနောက် တခုသော နေရာမှာခင်မောင်အေး ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း

တွန်းလှဲထားလိုက်ကြသည်၊ မျက်နှာကို စည်းထားသည့် အဝတ်ကို ဖြေပေးလိုက်သည်။

ခင်မောင်အေးသည် သူမြင်ရသည့် အရာတွေကို တအံ့တဩ ကြည့်နေမိသည်။ ဤလိုအိမ်ခန်းမျိုး၊ ဤလို သမံတလင်း အခင်းမျိုး၊ ဤလိုပြတင်းပေါက်မျိုး ဤလို တခါးပေါက်ကြီးနှင့် တံခါးရွက်မျိုး၊ သူလူမှန်း သိသည့်အရွယ်၊ တောထဲတောင်ထဲမှာ သူကြီးပြင်းလာသည့်အရွယ်တွင် တကြိမ်မှ မမြင်ခဲ့ရဘူးချေ၊ ထိုကြောင့် တအံ့တဩကြည့်နေရာမှ သူ့နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူအံ့ဩ ရပြန်လေပြီ။

သူလိုပင် ခြေနှင့်လက်ကို ကြိုးတုပ်ထားသော သတ္တဝါတကောင်၊ သူလိုပင် ပါးစပ်မှာ အဝတ်စည်းထားသော သတ္တဝါ တကောင်...

သို့သော် ထိုသတ္တဝါမှာ ခင်မောင်အေးလို ဦးခေါင်းအမွှေးတွေ နှုတ်ခမ်း၊ ပါးစပ်နှင့် ပါးတိုက်မှာ အမွှေးတွေ မရှိဘဲ ဖုံးထားသည့် အရာတွေကလဲ သူနှင့်မတူကြောင်း ခြေနှင့်လက်တွေမှာလဲ သူလို ခြေသည်း လက်သည်း တွေ မရှည်ဘဲ တိုနေကြောင်းကို တွေ့ရသဖြင့် ခင်မောင်အေး အံ့ဩသွား ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် ခင်မောင်အေးကို မြင်သောအခါ ကြောက်ရွံ့ဟန်တော့မရှိချေ၊ ထိုလူမျက်နှာပေါ်မှာ ခင်မောင်အေး ကို သနားကြင်နာသည့် အသွင်မျိုး ပေါ်နေသည်ဟု ခင်မောင်အေးထင်မိသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် တောတောင်ထဲမှာနေစဉ်က သူတွေ့ဘူးသည့် တောကောင်တွေသည် မြက်သစ်ရွက် ကိုသာ စားသည့် သမင်၊ဒရယ်စသည့် အကောင်လေးတွေက သူ့ကိုကြည့်သော မျက်လုံး က တမျိုး၊ လူကိုရန်မူတတ်သည့် ကျား၊

ကျားသစ်စသည့် သားစားသတ္တဝါတွေက သူ့ကိုကြည့်သည့် မျက်လုံးက တမျိုး...

ရန်မူသည့်မျက်လုံးနှင့် ရန်မမူသည့် မျက်လုံးကို ခင်မောင်အေး ခွဲခြားသိနေခဲ့သည်။ ထိုကြောင့် သူ့ကို ကြင်နာ ဟန် ကြည့်နေသော ထိုလူကို ခင်မောင်အေးကလဲ စေတနာမေတ္တာရောင်ပြန်ဟပ်သော သဘော ထင်သည်။ ခင်မောင်အေးကလဲ စိတ်ထဲမှာ ထိုလူကိုသနားနေသည်။

အတုပ်အနှောင်ခံနေရသည့်လူ အချင်းချင်း တယောက်ကိုတယောက် စေတနာမေတ္တာဓာတ်ချင်း ကူးယှက် နေကြသည်။

ထိုသို့သောအခါမှာ ခင်မောင်အေးသည် သူ့ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင် ခေါ်လာခဲ့သော သူတွေကို မုန်းတီးရင်း ရိုရာ မှာ ပိုပြီးမုန်းနေမိသည်။ မိမိတို့ ဝမ်းထဲက အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ခင်မောင်အေးနှင့် ထိုလူတို့သည် မည်မျှ ကြာအောင် တယောက်ကိုတယောက် ကြည့်နေမိသည်မသိ၊ အခန်းတံခါး ကိုဖွင့်ကာ ဦးအေးထွန်းနှင့် ထိုလူ တို့သည် မည်မျှကြာအောင် တယောက်ကို တယောက် ကြည့်နေမိကြသည်မသိ၊ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ ဦးအေးထွန်း နှင့် သူ့တပည့် နှစ်ယောက်ဝင်လာသောအခါမှ ဦးအေးထွန်းတို့ဘက်ကို အာရုံ ပြောင်း လိုက်ကြသည်။

'ဘယ်လိုလဲ ကြင်ဖေ၊ မင်းကိုယ်မင်း လည်လှပြီဆိုပြီး ရွှေတွေကို ယူထွက်ပြေးသွားတယ်၊ အခု တို့ လက် ထဲက လွတ်နိုင်သေးလားကွ'

ခင်မောင်အေးသည် သူလိုပင် ကြီးတုပ်ခံထားရသည့် လူကို ဦးအေးထွန်းက မောက်မာစွာပြောပြီး ခြေဖြင့် ခပ်လိုက်သည် ကို စိတ်ထဲက မခံချိဖြစ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် နိုင်လွန်ကြိုးများဖြင့်

တုပ်နှောင် ထားခြင်းကို ခံနေရသည့်အတွက် မည်သို့မှ မကူညီနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

'ဟေ့ကြင်ဖေ ပါးစပ်မှာ စည်းထားတဲ့ အဝတ်ကို ဖြေပေးလိုက်စမ်း၊ ဒါမှ ငါမေးတာကို သူဖြေနိုင်မှာ၊ ဒီအကော်ငအော်လို့ အရေးစိုက်စရာမလိုဘူး၊ အခန်းတံခါးကိုသာ လုံလုံပိတ်လိုက်'

ဟုတ်ပါသည် ဦးအေးထွန်း အရေးစိုက်စရာ မလိုပါ။ အခန်းက အသံလုံအခန်းဖြစ်ပြီး လေဝင်ဂုန် အထူး စီမံ ဆောက်လုပ်ထားသော အခန်းဖြစ်သည့်အတွက် ကြင်ဖေဆိုသူ အော်သော်လဲ မည်သူမှ ကြားနိုင်မည်မ ဟုတ်ချေ။ ထိုအပြင် ခြံဝင်းကြီးလဲ ကျယ်ဝန်းလှသည်။ နေရာကလဲ လူနေအိမ်ခြေ ကျဲသည့် မြို့အစွန် နေရာဖြစ်သည်။

တပည့်တယောက်က ကြင်ဖေဆိုသူ၏ ပါးစပ်မှာ ပိတ်စည်းထားသည့် အဝတ်ကို ဖြေလိုက်သည်။ ထိုအခါ ခင်မောင်အေး မျက်လုံးထဲတွင် ထိုကြင်ဖေဆိုသူသည် အသက်ငယ်သူမဟုတ်ဘဲ ဦးအေးထွန်းနှင့် ရွယ်တူလောက် ရှိနေသည်ကို မြင်ရသည်။

ဦးကြင်ဖေ ကို ဆိုသူကား အစာမဝတဝ ကျွေးထားသလား အလျှင်းပင် မကျွေးဘဲ အစာငတ် ထားသလားမသိ၊ ကိုယ်ခန္ဓာသည် အားအင်လျော့ပါး နွမ်းခွေနေသည့် ဟန်မျိုးဖြစ်သော်လဲဦးကြင်ဖေ၏ မျက်နှာ သည် အသနားခံ မာန်လျော့နေသည့် မျက်နှာမျိုးမဟုတ်ချေ။ တင်းမာလွန်းသည်။

'ဟေ့...မင်းသူခိုးက လူပြန်မဟပ်ပါနဲ့၊ မင်းလို လူယုတ်မာနဲ့ပေါင်းလို့ ငါမိုက်လို့ ငါ့အမနဲ့ ယောက်ဖ လဲသေ၊ ငါ့အကို လဲသေ၊ အမမဲ့ ယောက်ဖ က

မွေးထားတဲ့ ငါ့တူလူမမယ်လေး ကျားစားသလား၊ ဆင်နင်း သလား၊
တောထဲမှာ ပျောက်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါတွေ အားလုံးဟာ မင်းလို လူယုတ်မာနဲ့
ပေါင်းမိလို့ ငါခံစားရတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေဘဲ အေးထွန်းရ'

ဦးကြင်ဖေစကားကြောင့် ဦးအေးထွန်းသည် ဒေါသထွက်သွားသည်။
ဦးကြင်ဖေကို ခြေနှင့်ကန်လိုက်ပြီး ပြော လိုက်သည်။

'အောင်မာ...ကစားသမား ဖဲသမား လူစကားပြောလို့ နင်ဖဲရှုံးလို့
ဖဲကြွေးမပေးနိုင်တော့ ကြွေးရှင် လူမိုက် က သတ်မယ်လုပ်တာနဲ့
ငါကဝင်ကယ်ထားလိုက်တီ ကျေးဇူးကို ဆပ်တာပေါ့လေ၊ နင်ဘာပြောပြော
ငါက ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ရိုက်နှက်မလုပ်ချင်ဘူး၊ နင့်ကို
လမ်းဆုံးပို့ရတော့မဲ့ဟာ ငါရိုက်နေလို့ အကြောင်း မထူး တော့ပါဘူး၊
နင်ရွှေတွေကို ဘယ်မှာဝှက်ထားလဲ ဒါဘဲပြော'

ဦးကြင်ဖေကို မေးသော်လဲ ဦးကြင်ဖေကို မေးသော်လဲ ဦးကြင်ဖေက
မပြောချေ။

'တော်တော် ခေါင်းမာပါလား၊ ထွန်းဇင်နဲ့ ခင်မေသေသလို သေချင်သလား'

ဦးအေးထွန်း စကားကြောင့် ဦးကြင်ဖေဆိုသူက မည်သို့မျှ
မတုန်လှုပ်သော်လဲ ခင်မောင်အေးသည် ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်သွားသည်
သူ့မိဘနှစ်ပါးနာမည်ဖြစ်သော ကိုထွန်းဇင်နှင့် မခင်မေဆိုသည်ကို
ခင်မောင်အေး မည်သည့်အခါမှ မမေ့ခဲ့ချေ။ ထိုသို့ မမေ့အောင်ပင်
သူ့အသက်တမျှ ချစ်သူ ညာမေတင်ကို သူ့ မိခင်နံမည် မခင်မေ ဟု
အမှတ်သညာ ပြုထားခဲ့ချေသည်။

ဦးအေးထွန်းကို မည်သူဟုမသိ နာမည်ကိုလဲ မသိသော်လဲ ယခု ဦးအေးထွန်းနှုတ်မှ ထွက်လာသော သူ့ မိဘနှစ်ပါး နာမည်ကို ကြားရသောအခါ သူ့မိဘနှစ်ပါးနှင့် သူ့ဘကြီး သူတို့အသိုက်အဝန်းတစ်ခုလုံး တောထဲ မှာ မရှုမလှ အသတ်ခံခဲ့ရ သေခဲ့ရသည်ကို ခင်မောင်အေးသည် မမေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရာမှ မျက်လုံးထဲတွင် ကွက်ကွက် ကွင်း ကွင်း ပြန်မြင်လာမိသည်။

ယုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော စိတ်ထိခိုက်မှုကြောင့် ခင်မောင်အေး နှုတ်မှ တောထဲတောင်ထဲတွင် ဖြစ်နေစဉ် ဒေါသဖြစ်စရာ ပေါ်လာသည့်အခါ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ ဟစ်အော်သလို အသံကြီးမျိုးကို ဒေါသ ကြီးစွာ ဟစ်အော်လိုက်မိသည်။

အခန်းထဲရှိ လူတွေ တုန်သွားကြသည်။ ချက်ချင်းပင် ဦးအေးထွန်းသည် သူ့တပည့် တွေကို အမိန့် ပေး လိုက်သည်။

'ဟေ့ကောင်တွေ ဒီသတ္တဝါ အစာဆာပြီနဲ့တူတယ်၊ တောသံပေးနေပြီ၊ တို့တရားကို မြန်မြန်စီရင်ပြီး ဒီသတ္တဝါ ကို ကြင်ဖေ နဲ့ လွတ်ပေးရအောင်၊ တောရိုင်းကောင် အစာဆာတော့ စိတ်ပိုပြီး ဆိုးမယ်ကွ၊ စိတ်ဆိုး တော့ အနားမှာ ရှိနေတဲ့ အကောင်ကို သတ်ဖို့သေချာနေပြီ၊ ကြင်ဖေ ဆိုတာက ဒီတောရိုင်းကောင် လည်မြို့ တချက် ညှစ်ဘဲ ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းတို့အသင့်ပြင်ထားကြ'

ဦးအေးထွန်း စကားကြောင့် ဦးကြင်ဖေသည် ခင်မောင်အေးကို လှမ်းကြည့်ခါ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ထိုအချိန်ဝယ် ခင်မောင်အေးကိုယ်ပေါ်မှာ ဦးအေးထွန်းတို့ အယောက်ဆောင် ခြံပေးထားခဲ့သည့် ညိုညစ်ညစ် ရောင်အဝတ်က ကိုယ်ပေါ်မှာ လုံလုံခြုံခြုံ မရှိတော့ချေ။ နဂိုရ်က အမွှေးအမှင်တွေ ဖုံးပြီး ကြောက်စရာ ကောင်းသော ခင်မောင်အေး၏ အသွင်သဏ္ဍာန်သည် ယခုစိတ်ထိခိုက် ဒေါသဖြစ်စရာတွေကို ကြား ရခြင်းကြောင့် ပိုပြီးခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သော အသွင်မျိုး ပေါ်နေသည်။

ခင်မောင်အေး၏ ရင်တွင်း အသည်းနှလုံးသားထဲက စိတ်နေစိတ်ထား အမှန်ကိုမသိရသော ဤလူသိုက် အဘို့ ခင်မောင်အေး သည် တကယ်ပင် အစာဆာဒေါသဖြစ်တာ သတ်ချင်ဖြတ်ချင်စိတ် ပေါက်နေသည့် တောရိုင်းကောင် လူရိုင်းတယောက် ဖြစ်နေချေသည်။

ဦးကြင်ဖေ စိတ်ထဲမှာလဲ ဤအတိုင်းပင် ထင်မြင် ယူဆနေသည့်အတွက် မျက်နှာပျက်သွား ခြင်းဖြစ်သည်။

တပည့် တွေက ဘာတွေပြင်ဆင်နေကြသည်မသိ၊ ဦးအေးထွန်းက ရင်တွင်း ထိတ်လန့်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာ ပျက်နေသော ဦးကြင်ဖေကို ပြောလိုက်သည်။

'ဘယ်လိုလဲ သိပ်ကြောက်သွားပြီလား၊ ထွန်းဇင်နဲ့ ခင်မေ သေရတာက ဓါးနဲ့ ခုတ်လို၊ တချက်ထဲနဲ့ သေရတာ ဆိုတော့ အလွန်သက်သာသော သေခြင်းမျိုး ကြင်ဖေရဲ့၊ မင်းကတော့ ဟောဒီ တောရိုင်းကောင် အစာဆာလွန်း လို့ ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ တောရိုင်းကောင် လက်ထဲမှာ တော်တော်နဲ့ မသေနိုင်ဘဲ ဝေဒနာကို တစ်မုံစိမ့် ခံစားနေရမှာ တွေးကြည့်စမ်း၊ အဲဒီတော့ ငါတို့လက်ထဲက ထွက်ပြေးစဉ်က ယူသွားတဲ့ ရွှေတွေကို ပြန်ပေး မလား မပေးဘူးလား၊ ရွှေတွေ ပြန်ပေးရင် လွတ်မယ် မသေချင်ရင် ပြန်ပေး'

ကြောက်လန့်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာပျက်နေသော ဦးကြင်ဖေ၏ မျက်နှာသည် ပြန်လည် တင်းမာ သွားသည်။ ဦးအေးထွန်း စကားကြောင့် ကြီးစွာသော ဒေါသဖြင့် အံ့ကြိတ်လိုက် သော ခင်မောင်အေး၏ သွားခြင်း ထိသံ ကြိတ်သံသည် ဦးအေးထွန်းနှင့် ဦးကြင်ဖေတို့ ကောင်းစွာ ကြားလောက်အောင်ပင် ကျယ်သွားသည်။

'ဟော...ကြားလား အစာဆာလို့ တောကောင်ဒါသဖြစ်နေတာ၊ အခုလွှတ်ပေးလိုက်ရင် မင်းကို ကိုက်ဖွဲ စား မှာ သေချာတယ်၊ ပြောစမ်း'

ဦးကြင်ဖေက ခင်မောင်အေးကို တချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခင်မောင်အေး ကလဲ အကြည့် ဆုံ သွားသည်။ ဒေါသဖြစ်၍ စိမ်းနေသော ခင်မောင်အေး မျက်လုံးသည် မြင်ရသူအတို အမှန်ပင် ကြောက်စရာ ကောင်း နေပေသည်။

ဦးကြင်ဖေက ခင်မောင်အေးကို မျက်နှာလွှဲပြီးပြောလိုက်သည်။

'လူဆိုး ဓားပြလူသတ်သမား အေးထွန်း၊ နင့်ကို ဘာမှမပြောနိုင်ဘူး၊ ဘာမှ မပေးနိုင်ဘူး၊ ငါ့အမနဲ့ ငါ့ ယောက်ဖ က တပင်တပန်း ရှာထားတဲ့ ပစ္စည်းကို ခံစားထိုက်သူဟာ ငါ့အမနဲ့ ယောက်ဖက မွေးထားခဲ့တဲ့ ငါ့တူလေး ခင်မောင်အေးဘဲရှိတယ်၊ ငါ့တူလေး နင်တိက လက်ချက်ကြောင့် တောထဲမှာ ပျောက်သွားတာ သေလား ရှင်လား မသိဘူး၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို ငါ့တူလေး ခင်မောင်အေးကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးဘူးကွ၊ နင်တို့ သတ်ချင်ရင် အချိန်မရွေး သတ်လိုက်၊ ငါပေးလဲ သတ်မှာဘဲ၊ မပေးလဲသတ်မှာဘဲ၊ ဘာကြောင့် ငါ့ကို အမိုက်ခံ ပြီး ပေးခဲ့ရမှာလဲ ငါ့မြှုပ်ထားခဲ့တဲ့ နေရာမှာဘဲ မြေကြီး သြာဇာဖြစ်ပေစေတော့ နင်တို့ကို မပေးဘူး'

ဦးကြင်ဖေ က ပြတ်သားစွာပြောလိုက်သည်။

ခင်မောင်အေးသည် သူတို့နှစ်ယောက်ပြောနေသည့်စကားတွေကို ကြားရခြင်းဖြင့် ကြိုးတုပ် ခံထားရသူသည် သူ့မိဘတွေ၏ ရန်သူမဟုတ်ဘဲ သူ့ကို ရှာနေသူဖြစ်ကြောင်း အသေအချာ သိလိုက် ရသော အခါ ဦးအေးထွန်းဆိုသူကို ဒေါသဖြစ်လွန်းသောကြောင့် နေရာမှ ခုန်ထလိုက်မိသည်။ သို့သော် ခြေရော လက်ရော ကြိုးတွေ ခိုင်မာမြဲမြံစွာ တုပ်နှောင်ထားခြင်း ခံနေရသော ခင်မောင်အေး သည် စိတ်ရှိ သလို မဖြစ်နိုင်ရှာဘဲ ဟန်ပျက်ကာ တုံးလုံးလဲသွားသည်။

'ဟား....ဟား...ဟား...ဟား... ဒီအကောင် ဒေါသတော့ သဘောကျတယ်ဟေ့၊ ကြင်ဖေရေ မင်း အသားအသွေးကို အစာဆာနေတဲ့ သတ္တဝါတကောင်ကို လှူလိုက်ရတာ ကုသိုလ်ရတယ်လို့ သဘောထား လိုက်တော့ ပေါ့ကွာ၊ မင်းက ငါပြောတဲ့ စကားကို နားမဝင်ဘဲ ခေါင်းမာတော့လဲ ငါ့အဘို့ မင်းကို စီရင်စရာ ဒီနည်းက လွဲပြီး မရှိတော့ဘူးလေ'

'မင်းတို့လက်ထဲ ရောက်နေမှတော့ မင်းတို့ကြိုက်တဲ့ နည်းနဲ့ စီရင်ပါ။ ရန်သူဆိုတာ ဦးရာလူက လုပ်တန်း ဘဲ၊ ငါသေရမှာ မကြောက်ဘူး၊ တခုဘဲ ငါဝမ်းနည်းတယ်၊ မင်းလိုလူယုတ်မာနဲ့ ပေါင်းမိလို့ ငါ့အမနဲ့ ငါ့ယောက်ဖ ရော ငါ့အကို ရော သေရပြီး ငါ့တူလေး လူမမယ် ခင်မောင်အေးလေးကို ရှာမတွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်ရတာရယ်၊ မင်းတို့ မင်းတို့အလွန်အမင်း လောဘတက်နေတဲ့ ငါ့အစ်မနဲ့ ယောက်ဖပိုင်ရွှေတွေကို တကယ် ခံစားထိုက်တဲ့ ငါ့တူလေး ခင်မောင်အေးကို မပေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်ရတာရယ်'

ဦးကြင်ဖေ စကားမဆုံးမှီ ဦးအေးထွန်းက...

'နောက် ဘာတွေများ ဝမ်းနည်းစရာ ကျန်သေးလဲ ကြင်ဖေရ၊
မင်းကိုယ်ခန္ဓာကို လူရိုင်းတကောင်ထံမှာ အစာ အဖြစ်နဲ့ မလှူခင်မှာ
ကြေနပ်အောင် ပြောသွားစမ်း'

ဟု ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

'ပြောမှာဘဲ အေးထွန်း၊ မင်းတို့တမြုံလုံးကို ငါစိတ်တိုင်းကျ
လက်စားမချေခဲ့နိုင်တာဘဲ'

ဦးကြင်ဖေ က အကြိတ်အခဲကြီးစွာ ပြောနေသော် နိုင်နေသူ ဦးအေးထွန်း
အမူအရာက အေးအေး ဆေးဆေး ပင် ဖြစ်နေသည်'

'ပြီးကြပြီလားဟေ့'

ဦးအေးထွန်း က အသံကိုမြှင့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

တပည့်တယောက်က ဝင်လာသည်။

'ဟိုအရိုင်းကောင် စားသောက်ပြီးလို့ ကျန်တဲ့ အစအန ဖျောက်ဖျက်ဘို့
အတွက် အားလုံး လုပ်ပြီးပါပြီ ဆရာ ၊ လေဝင်ပေါက် တွေ ကိုလဲ အားလုံး
ပိတ်ထားလိုက်ပြီးပြီ၊ မတော်တဆ လေဝင်ပေါက်တွေက အသံ ထွက်သွားမှာ
စိုးလို့ပါ'

'အေးကောင်းတယ်၊ ကဲအရိုင်းကောင်ကိုပြင်လိုက်စမ်း'

ဦးအေးထွန်း က အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ခင်မောင်အေးကို ကြိုးချည်ထားပုံမှာ ခြေချင်းဝတ် နှစ်ဖက်ကို ပူးချည်ထား
သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကိုမူ ကြိုး တချောင်းစီ ဖြင့် လက်ပြန်သဘောမျိုး
ခါးဘက်မှာ ချည်ထားသည်။ ခင်မောင်အေးကို အစာ ကျွေးသည့် အခါမှာ

လက်တဖက်ကိုသာ ကြိုးဖြေပေးထားသဖြင့် ကျန်လက်တဖက်သည် ခါးမှာ ချည်မြဲတိုင်း အခြေ အနေ မှာ ရှိနေသည်။

ထိုကြောင့် ဦးအေးထွန်းက အရိုင်းကောင်ကို ပြင်လိုက်စမ်းဆိုသည်မှာ လက်တဖက်က ကြိုးကို ဖြေခိုင်း လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်မောင်အေး ယာဘက်လက်သည် အနှောင်အဖွဲ့ကမှ လွတ်သွားလေပြီ။ သို့သော် ခြေနှစ်ချောင်းကို ပူးချည်ထားသည့် ကြိုးလက်တဖက်ကို ခါးမှာကပ်ပြီး နောက်ပြန်ချည်ထားသည့် ကြိုးတွေက ရှိနေသေးသည့်အတွက် ခင်မောင်အေး သည် မည်သို့မှ ရန်မမူနိုင်သေး၊ မခုခံနိုင်သေးချေ။

ဦးအေးထွန်းနှင့်တကွ သူ့တပည့်တွေအားလုံးသည် အခန်းထဲက လျှင်မြန်စွာ ထွက်လိုက်ကြသည်။ အခန်းတံခါးကို ပိတ်ရန်ဆွဲလိုက်ကြပြီး ပိတ်လုဆဲဆဲမှာ အသွားဆယ်လက်မမျှလောက်ရှိသည့် ဓားမြှောင် တချောင်း ကို ခင်မောင်အေး အနားရောက်အောင် ပြစ်ပေးလိုက်ကြသည်။ ထိုနောက် တံခါးကို လျှင်မြန်စွာ ပိတ်လိုက်ကြသည်။

အပြင်ဘက်က သော့ခတ်သွားသည့်အသံကို ခင်မောင်အေး မသိလိုက်သော်လဲ ဦးကြင်ဖေက သိ လိုက်သည်။ အစာအလွန်အမင်း စာနေသော တောရိုင်းကောင်လက်ထဲမှာ ဓားပေးထားခဲ့သည်။ ဦးအေးထွန်း တို့ကမူ သူတို့ တွက်ကိန်းဖြင့် သူတို့ကြေနပ်စွာ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်ခွာသွားကြလေပြီ။

ရုတ်တရက်တံခါးတွေ ပိတ်လိုက်သည့်အတွက် အခန်းထဲမှာ မှောင်သွား သည်။ သို့သော် နေ့အချိန်ဖြစ်၍ တောထဲတောင်ထဲ ညအမှောင်တွင် ကျက်စားခဲ့ဘူးသည့် ခင်မောင်အေး၏ မျက်လုံးများက ဤမျှလောက် အမှောင် ထဲမှာ ကောင်းစွာမြင်နေသည်။ ခင်မောင်အေးသည် သူ့အနားရောက်လာ

သော ဓားဖြင့် သူ့ကိုယ် မှာ နောင်ဖွဲ့ထားသည့် ကြိုးတွေကို ဖြတ်လိုက်သည်။
ခြေရောလက်ရော လွတ်လပ်သွားသောအခါ ခင်မောင်အေး သည် ဓား ကို
ကိုင်ကာ ဦးကြင်ဖေအနားသို့ ကြောင်တကောင်လို ငြင်သာစွာကပ်
သွားသည်။

ဦးကြင်ဖေသည် ခင်မောင်အေး သူ့ကိုယ်မှာ တုပ်ထားသည် ကြိုးတွေကို
ဖြုတ်နေစဉ်မှာ မှောင်ထဲတွင် ကျင့်သား အနည်းငယ် ရလာသော မျက်လုံးဖြင့်
ကြိုးစားကြည့်၍ မြင်နေခဲ့သည်။ ယခု ခင်မောင်အေးက ဓားကြီး ကိုင်ပြီး
သူ့ထံလာနေပြီ။ ဦးကြင်ဖေ၏ စိတ်ထဲမှာ ဦးအေးထွန်း ပြောစကားအရ
အစာအလွန်အမင်း ဆာလောင် နေသော လူသားစား
လူရိုင်းတယောက်ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့ကိုသတ်ပြီး သူ့အသားကို လှီးဖြတ်
စားရန် လာခြင်းဖြစ်မည်ဟု ဦးကြင်ဖေက ထင်လိုက်သည်။
အစာငတ်ထားခဲ့သည်မှာ သုံးရက်တိုင် ပြီဖြစ် သောကြောင့်
အားအင်ကုန်ခန်းနွမ်းနယ်နေသည့် ဦးကြင်ဖေသည် ယခုတင်က
ပြင်းထန်သော ဒေါသ ဖြင့် စကား ပြောလိုက်ရသဖြင့် ပိုပြီး
မောပန်းအားကုန်နေသည်။

ရုန်းကန်အော်ဟစ်လိုစိတ်မရှိတော့။ ကြိုးတွေ တုပ်ထားသဖြင့်
ရုန်းကန်ခုခံ၍လဲ မဖြစ်နိုင်ချေ။ လူစကား နားမလည် သည့်
အရိုင်းကောင်လက်ထဲမှာ အော်ဟစ်ပြောဆို အကူအညီ တောင်းနေခြင်းဖြင့်
မည်သည့် အကျိုး မှ မရှိနိုင်သည်ကို စဉ်းစားကာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့
ဟူသည့်သဘောဖြင့် မျက်လုံးကို မှိတ် နေ လိုက်သည်။

သူ့အနားကို ခင်မောင်အေး ရောက်လာပြီး သူ့အသားကို ထိလိုက်သည်ကို သိလိုက်သည်။ မည်မျှပင် စိတ်ကိုလျှော့ထားစေကာမူ သတ္တဝါမှန်လျှင် သေဘေးကို ကြောက်ကြသည်ချည်း ဖြစ်သည့်အလျောက် ဦးကြင်ဖေ သည် တကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုံနေရှာသည်။ ဓားကြီးနဲ့ ငါ့လည်မြို့ကို ထိုးဖောက်လိုက်မည်လား၊ လက်မောင်း က အသားကို လှီးမည်လား၊ ဗိုက်ကို ဖော်လိုက်မည်လားဟူသော အတွေးဖြင့် ဇောချွေးတွေ ပြန့်နေသည်။ သို့သော် ဦးကြင်ဖေထင်သလို မဟုတ်ဘဲ အရိုင်းကောင်သည် သူ့ကိုယ်ပေးမှာ တုတ်နှောင် ထားသည့် ကြိုးတွေကို အသား မထိခိုက်ရအောင် ငြင်သာစွာ ဖြတ်ပေးနေသည်ကို သိရသော အခါ ဦးကြင်ဖေ သည် ကြီးစွာသော အံ့ဩခြင်း ဖြစ်မိသည်။

မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခင်မောင်အေး ကြိုးခွေ ကို ကုန်စင်အောင် ဖြတ်ပေးလိုက်ပြီး...

'နင်ပြောတဲ့ ခင်မောင်အေးဆိုတာ ငါဘဲ တောထဲမှာအသတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ကိုထွန်းဇင် မခင်မေရဲ့သား ခင်မောင်အေး ဆိုတာငါ'

ဟုတိုးတိတ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

ခင်မောင်အေးတို့ လူစကား နားမလည်သည့် လူသားစား အရိုင်းကောင်ဟု ထင်ခဲ့သော ဦးကြင်ဖေသည် ယခုလို ခင်မောင်အေးက လူစကားပြီပြီသသကြီး ပြောလိုက်သော အခါ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးနေစရာ မလိုတော့ ဘဲ ချက်ခြင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

'ခင်မောင်အေးလား ငါ့တူလေး ခင်မောင်အေးလား'

သေဘေးကလဲလွတ် မမျှော်လင့်သော သူကိုလဲ ထူးခြားဆန်းကျယ်သော အဖြစ်ဖြင့် ရှောင်တခင် တွေ့လိုက် ရသောအခါ ဦးကြင်ဖေသည် တူလေး ခင်မောင်အေးကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်ကာ အသံမထွက်ဘဲ မျက်ရည် တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာသည်။ သို့သော် ဤလိုနေရာမျိုးမှာ အချိန်ကုန်ခံပြီး နောက်ကြောင်းပြန် ဇာတ်လှန် နေလျှင် အကျိုးယုတ်မည်ကို တွေးမိသော ဦးကြင်ဖေက သူတို့တူအရီး လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အပူတပြင်း ဉာဏ်ထုတ်လိုက်သည်။

ဦးအေးထွန်းတို့နှင့် ပေါင်းသင်းမိသည့်နောက် ဤအိမ်ကြီးမှာ လူရင်းတယောက်အနေဖြင့် အထဲဝင် အပြင်ထွက် ဖြစ်လာခဲ့သော ဦးကြင်ဖေသည် ဤအိမ်ကြီး၏အနေအထားကို သေချာစွာ သိလာခဲ့သည်။ ထိုကြောင့် ဤအသံလုံအခန်းကြီး၏ တခုသော ဒေါင့်ဆီသို့ ကဗျာကသီ ထသွားပြီး လက်ဖြင့် ပုတ်ကြည့် လိုက်သည်။ ထိုနောက် ခင်မောင်အေး အနားသို့ ပြန်လာပြီး တိုးတိတ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

'လူကလေး ဦးလေးပြတဲ့ နေရာကို လူကလေးအားနဲ့ တွန်းစမ်းပါ။ ဦးလေးကတော့ သူတို့ အစာငတ် ထားတာရော နှိပ်စက်ထားတာရော အားခွန်မရှိတော့ဘူး။ လူက ခြေလက်တောင် မနည်းသယ်နေရတာ၊ လူကလေး အားနဲ့ တွန်းရင် ပွင့်ကောင်းပွင့်ပါလိမ့်မယ် ဒီနေရာကို ကျိုးစားလို့ မရရင် တနည်းကြံ ရအုံးမှာပေါ့'

ခင်မောင်အေးသည် ဤလှောင်အိမ်ကြီးထဲက အမြန်လွတ်ချက် နေသူဖြစ် သည်။ သူ့အနေဖြင့် သူ ချစ်သော ဉာဏ်မောင်သည် ဤနေရာမှာမရှိကြောင်း စဉ်းစားလိုက်မိပြီး ဖြစ်သည်။

ခင်မောင်အေးသည် ဤလှောင်အိမ်ကြီးထဲက အမြန်လွတ်ချက်နေသူဖြစ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် သူချစ်သော ညာမေတင် သည် ဤနေရာမှာမရှိကြောင်း စဉ်းစားလိုက်မိပြီး ဖြစ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် သူချစ်သော ညာမေတင် သည် ဤနေရာမှာ မရှိကြောင်း စဉ်းစားလိုက်မိပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ဘာမှ ပြန်မေးမြန်း နေခြင်း မပြုတော့ဘဲ ဦးကြင်ဖေပြုသည့် နေရာကို ပုခန်းဖြင့် ကြိတ်ပြီး တွန်းလိုက်သည်။ ထိုနေရာသည် ကျွဲကျွဲ ဟူသောအ သံမျိုး မသိမသာမည်လာသည်ကို ကြားရသည်။

'ဟုတ်ပြီ လူကလေး တို့လွတ်နိုင်တယ် ကျိုးစား တွန်းပေး'

ဦးကြင်ဖေက အားတက်သောအသံဖြင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောရင်း သူပင်ပန်းနွမ်းနယ် နေလျက်က စိတ်အား တက်စွာဖြင့် ခင်မောင်အေးနှင့်အတူ တတ်အားသမျှ ဝင်တွန်းရှာသည်။ တူအရီးနှစ်ယောက် ချွေးဒီးဒီး ကျအောင် ကျိုးစားတွန်းနေခဲ့ရာ ဦးကြင်ဖေ စိတ်ထင် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကြာမည်ထင်သည်။ ထိုနေရာသည် လူတကိုယ်ဝပ်ပြီး ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်သည့် အပေါက်တပေါက် ပေါ်လာသည်။

ခင်မောင်အေးနှင့် ဦးကြင်ဖေတို့ ဝမ်းမြောက်မှုကား ဆိုစရာမရှိတော့ချေ။

အချိန်ကိုခန့်မှန်းနိုင်သော်လဲ အပြင်ဘက် မိုးသားတွေအုံ့ဆိုင်းကာ နေရောင်ကို မတွေ့မြင်ရဘဲ မှိုင်းမှောင်နေသည်။ ထိုအပေါက်မှ တူအရီးနှစ်ယောက် ဝပ်လျှိုး ထွက်လိုက်ကြသောအခါ အပေါက်နှင့် တဲ့တဲ့ နေရာတွင် ခင်မောင်အေးအနေဖြင့် ဘာပင်မှန်း မသိရသော အပင်တပင်သည် ထူထပ်သော ခြုံကြီးအဖြစ် ကာကွယ် ထားသည်ဖြစ်ရာ ထိုအပေါက်မှ ထွက်လာသည်ကို ရုတ်တရက်ကြည့်၍ မမြင်နိုင်အောင် အကာအကွယ် ကောင်းစွာ ရနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုခြုံကြီးအကွယ်မှ ဦးကြင်ဖေသည် အရိပ်အခြေကို တိတ်ဆိတ်စွာ အကဲခပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ခင်မောင်အေး ကိုယ်ပေါ်မှ ဘိုသီဘတ်သီဖြင့် မလုံမခြုံဖြစ်နေသော ညိုညစ်ညစ်ရောင် အဝတ်ကြီးကို ဆွဲယူကာ ခင်မောင်အေး အရှက်လုံစေရန် ခိုင်မြဲစွာ ခြုံသိုင်း ချည်နှောင်ပေးလိုက်သည်။

'လာလူကလေးရေ ပြေးကြစို့.'

ဦးကြင်ဖေက ပြောပြောဆိုဆို ခင်မောင်အေးကို လက်ဆွဲကာ ထိုနေရာမှ ခြံစည်းရိုးရှိရာသို့ ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ ခြံကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းလှသောကြောင့် ခြံစည်းရိုးရှိရာရောက်အောင်ပင် တော်တော် ပြေးရသည်။

သူတို့တူအရီး ကုသိုလ်ကံ ကောင်းနေ၍ထင်သည်။ အနောက်အယုက် အတားအဆီး တစ်စုံတရာ မတွေ့ရဘဲ ခြံစည်းရိုး ခွေးတိုးပေါက်လိုဖြစ်နေသည့် နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

'လာလူကလေး'

မောဟိုက်ပင်ပန်းစွာ အသက်ရှူရင်း ဦးကြင်ဖေကပြောကာ ခွေးတိုးပေါက်မှ ဝပ်လျှိုးထွက်လိုက်သဖြင့် ခင်မောင်အေးကပါ လျှင်မြန်စွာ ထွက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ဦးကြင်ဖေသည် စိတ်ဆောင်နေခြင်းဖြင့် ခင်မောင်အေး ကို ဦးဆောင်ခေါ်ငင်ကာ ဘေးရန် ကင်းရာသို့ တရှိန်ထိုးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ခင်မောင်အေးသည် သူတကြိမ်တခါမှ မရောက်ဘူးသည့် နေရာဖြစ်သော ကြောင့် မည်သည့်နေရာကို သွားရမည် ကိုမသိချေ။ ထိုကြောင့် ဦးကြင်ဖေ ဦးဆောင်ရာသို့သာ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လိုက်လာ ခဲ့သည်။ တခါတခါ အားပြတ်သွားဟန်ဖြင့် ယိမ်းယိုင်သွားသော ဦးကြင်ဖေကို သန်မာသော လက်များဖြင့် ဖေးမ ဆွဲယူ လိုက်ရသည်။

သို့နှင့်ပင် သစ်ပင်တွေ ပိတ်ဆီးနေသော ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီး၏ဘေး လမ်းကြိုလမ်းကြားများမှ လာခဲ့ ကြရာ ညနေစောင်းအချိန်လောက်တွင် ခင်မောင်အေးတခါမှမမြင်ဘူးသည့် ကတ္တရာခင်း လမ်းကျယ်ကြီး သို့ ရောက်လာကြသည်။

'လူကလေး ခဏနားလိုက်ကြအုံးစို့ရဲ့၊ ဒီနေရာရောက်နေမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး'

ဦးကြင်ဖေက ပြောရင်း လမ်းဘေးက သစ်ပင်ကြီးတပင်ကို မှီထိုင်ကာ အမေဖြေနေလိုက်သည်။ ခင်မောင်အေးကလဲ ဦးကြင်ဖေအနားမှာပင် ထိုင်ကာ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ တဝေါဝေါ မောင်းနှင် သွားလာ နေကြ သည့် မော်တော်ကားကြီးငယ်တွေကို အံ့လွန်းသော စိတ်ဖြင့် မျက်တောင်မခပ် ငေးမော ကြည့် နေသည်။

ရသေ့ရောင်လိုလို ညိုညစ်ညစ်အဝတ်ကို လွှမ်းခြုံထားပြီး နှုတ်ခမ်းမေး၊ မုတ်ဆိပ်မွှေး၊ ပါးသိုင်းမွှေးတွေက ရှည်လျားစွာ ဦးခေါင်းထက်က အမွှေး ရှည်လျားစွာဖြင့် သစ်ပင်အောက်မှာထိုင်ပြီး လမ်းသွား လမ်း လာသူတွေ မော်တော်ကားတွေက စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသော ခင်မောင်အေးကို သွားရင်းလာရင်း မြင်သ ။ တွေ စိတ်ထဲမှာ အရူးတယောက်ဟု ထင်သူကထင်ကြသည်။ ထွက်ရပ်ပေါက် ကိုယ်တော်ယောင်ယောင်

ဘိုးတော်ယောင်ယောင် ရသေ့ရောင်ရောင်ထင်သူက ထင်ကြသည်။ အနားမှာ ရှိနေသော ဦးကြင်ဖေကိုမူ အထိမ်းတော်လား၊ ကိုးကွယ်နေသည့် ဒါယကာလားဟု ထင်ကြသည်။ ထိုကြောင့် ခင်မောင်အေး အဖို့ မည်သည့် အနှောက်အယှက်မှမတွေ့ဘဲ ဘေးကင်းရန်ကင်းဖြစ်နေသည်။

ထိုအခိုက် အငှားပြေးဆွဲသည့် မော်တော်ကားငယ်တစ်စီး မောင်းလာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဦးကြင်ဖေက လက်ပြတားလိုက်သည်။ မော်တော်ကား ရပ်လိုက်သောအခါ ဦးကြင်ဖေက...

'လာ လူကလေး ကားပေါ်တက်'

ဟုခေါ်လိုက်၏ သို့သော် ခင်မောင်အေးသည် မော်တော်ကားကို မမြင်ဘူးသည့်အလျောက် ထိုင်နေရာက မတုန်မလှုပ်ဖြင့် မော်တော်ကားကိုသာ ကြည့်နေသည်။ ဦးကြင်ဖေက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခင်မောင်အေးကို ကြင်နာစွာ လက်ဆွဲပြီး မော်တော်ကားပေါ်ကို တက်စေရန် ရှေ့ကနေပြီး တက်ပြ လိုက်သည်။ လက်ကလဲဆွဲတင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ခင်မောင်အေးသည် သူ့ကို ထိုအရာဝတ္ထုကြီးပေါ်သို့ တက်ခိုင်းကြောင်း သဘောပေါက်သည်။ ထိုကြောင့် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဦးကြင်ဖေဘေးမှာ ထိုင် လိုက်သောအခါ ဦးကြင်ဖေက သူသွားလိုသည့် နေရာကို မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။

ခင်မောင်အေးသည် သူမစီးဘူးသည့် မော်တော်ကားကို စီးရသောအခါ အံ့သြရပြန်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ထဲ ရောက်လာသောအခါ တိုက်တွေ၊ အဆောက်အဦတွေ၊ များပြားလှစွာသော လူတွေ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံသော

မော်တော်ကား တွေ၊ မကြားဘူးသော အသံတွေ၊ မမြင်ဘူးသည့်အရာတွေ ခင်မောင်အေး အံ့ဩပြီးရင် အံ့ဩရင်း.....

ဦးကြင်ဖေပြောသည့် နေရာဖြစ်သောတိုက်ခန်းတခု ရှေ့မှာ မော်တော်ကားရပ်လိုက်သော အခါ ဦးကြင်ဖေက သူအိပ်ထဲမှာရှိနေသည့် ငွေကို ရေတွက်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ ကားမောင်းသူကိုပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် ခင်မောင်အေးကို လက်ဆွဲကာ ပိတ်ထားသော တိုက်ခန်းတခုဆီသို့ လာခဲ့သည်။ အခန်းနီးချင်း တိုက်ခန်း မှ လူတယောက်က ဦးကြင်ဖေကို မြင်သောအခါ ဦးကြင်ဖေအပ်ထားခဲ့သည့် သော့ကို လာပေးရင်း...

'နေ့လည်လောက်ဆီက လူသုံးယောက်လာကြသေးတယ်၊ ခင်ဗျားကိုမေးတယ်၊ ကျုပ်က ခရီး ထွက်သွားတယ်ပြောတော့ ဘာမှန်းမသိဘူး စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်ထွက်သွားကြတယ်'

ဟူသော သတင်းကို ဆီးပြော၊ ဦးကြင်ဖေသည် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဘဲ၊ ဦးခေါင်း ငြိမ်ပြလိုက်ပြီး တိုက်ခန်းကို လျှင်စွာ သော့ဖွင့်သည်။ ထိုနောက် ခင်မောင်အေးကို တိုက်ခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်လိုက်ပြီး တိုက်ခန်းတံခါး ကို သေချာစွာ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ တိုက်ခန်းသည် မှောင်သွားသည်။ နေ့လည်က လာသော လူသုံးယောက် ဆိုသည်မှာ ဦးကြင်ဖေတို့ ထွက်ပြေးကြောင်း သိရသော ဦးအေးထွန်း လူများက ဤတိုက်ခန်းမှာ လာရှာကြောင်း ဦးကြင်ဖေသိလိုက်သည်။

ဦးကြင်ဖေက တီးတုးမေးသည်။ ခင်မောင်အေးက မကြောက်ရွံ့ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ မှောင်သည် ဟု ဆိုသော်လဲ လေဝင်ပေါက်တွေရှိနေသည့်အတွက် မှောင်ထဲမှာ

မျက်စေ့ကျင့်သားရလာသောအခါ လေဝင်ပေါက် မှ ဝင်လာသည့် မှေးမှိန်သော အလင်းရောင်ဖြင့်ပင် သူတို့တူအရီးနေ၍ အဆင်ပြေနေသည်။

ဦးကြင်ဖေသည် တခုသော သေတ္တာကို ဖွင့်ကာ ငါးသေတ္တာပူးအသားပူးနှင့် ဘီစကစ်မုံ့တွေကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပူးတွေကိုဖောက်ပြီး မုံ့ဖြင့်အတူစားရန် ခင်မောင်အေးကို သင်ပြသည်။ တော်တော်ပင် ဆာလောင် နေပြီဖြစ်သော ခင်မောင်အေးသည် ဆာဆာဖြင့်စားလိုက်ရာ လျှာလည်သွားသည်။ စားတတ် သွားသည်။ တူအရီးနှစ်ယောက် အဝစားသောက်ကြပြီး.....

'ကဲ...တို့အနားယူ အိပ်လိုက်ကြအုံးစို့ရဲ့ လူကလေး၊ အိပ်ယာက နီးတော့မှ မင်းလဲ မင်းဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝကိုပြော၊ ငါလဲ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို စုံအောင်ပြောပြမယ်'

ဦးကြင်ဖေသည် ပြောရင်းဆိုရင်း ဖျာခင်း ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးချ စောင်နှစ်ထည်ချပြီး...

'အိပ်ကြစို့ လူကလေး'

ဟုပြောပြောဆိုဆို လဲလျောင်းလိုက်သည်။ အသက်ဘေးက ကင်းဝေး စိတ်အေးသွားရသည့်အပြင် အစာကလဲ ဝသွားသည့်အတိုင်း ဦးကြင်ဖေ သည် ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ခေါင်းချသည်နှင့် တပြိုင်နက် အိပ်ပျော် သွားတော့သည်။

ခင်မောင်အေးကား တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်နိုင်ရှာချေ။ သူ့ဘဝဖြစ်စဉ်ကို သူပြန်တွေးလိုက် အသက်တမျှ ချစ်ရသူ ညာမေတင်ကို မည်သည့်နေရာမှာ လိုက်ရှာရပါမည်နည်းဟု တွေးလိုက်ဖြင့် သန်းခေါင် ကျော်မှ အိပ်ပျော်သွားရှာသည်။

ဦးကြင်ဖေသည် သတိရှိသူဖြစ်သည့်အလျောက် သူနေထိုင်သည့် တိုက်ခန်းအနောက်ဘက် တံခါးမှ ထွက်ကာ တိုက်ခန်းရှေ့ဘက်က တံခါးမှ ပြန်ဝင်ပြီး တူအရီးနှစ်ယောက် ငြိမ်ဝပ်စွာ နေလိုက်ခြင်းဖြင့် ဤတိုက်ခန်း သည် လူမရှိသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်နေသည်။

အစာဝလင်စွာ စားသောက်ပြီး တညလုံးလုံး စိတ်သောက ကင်းစွာဖြင့် အားနားယူလိုက်သည့်အတွက် တူအရီး နှစ်ယောက်လုံး ကိုယ်ရောစိတ်ပါ လန်းဆန်းနေကြသည်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သိနေသည့် အတွက် ကြိုတင် စီမံမှု ရှိထားသော ဦးကြင်ဖေသည် လုံလောက်အောင် သိုမှီးထားသည့် ဘီစကစ်မုံ့များ၊ အသားဗူးများ၊ ငါးသေတ္တာများ၊ နို့ဆီ၊ သကြား၊ ကော်ဖီမုံ့၊ လဘက်ခြောက် စသည်တို့ကို ထုတ်ကာ လျှပ်စစ်မီးဖို လေးဖြင့် ရေနွေးတည်၊ ကော်ဖီ လဘက်ရည်စသည်တို့ကို သွက်လက်စွာ လုပ်ကိုင်ပြီး ခင်မောင်အေး ကို ကျွေးသည် အဖြစ်အပျက်ကိုလဲ မေးသည်။

ဦးလေးဖြစ်သူကျွေးသည့် အစားအစာကို စားတတ်သွားပြီးဖြစ်သော ခင်မောင်အေးက စားရင်း သောက်ရင်း သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်ကို ပြန်ပြောပြသည်။ ပြောပြသည့် အထဲမှာ ညာမေတင် အကြောင်း စုံစုံ လင်လင်ပါသည်။

'ငါတောထဲမှာ နေခဲ့တဲ့အကြောင်းကတော့ ဒါဘဲ၊ ဟိုသတ္တဝါတွေဆီမှာ ပြောတာကြားရပြီ၊ နင်က ငါ့ အမေ ရဲ့ မောင်ဆိုတာ သိရတော့ ငါသိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်'

ဟူသော စကားကို နိဂုံးချုပ်လိုက်၏။

ခင်မောင်အေး စကားကိုယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သည့် စကားလုံးများ မသုံးနှုံးတတ်သေးချေ။ ထိုကြောင့် သူ ပြောတတ်သလို ပြောနေသည်။ ဤသည်ကို ဦးကြင်ဖေကလဲ ခင်မောင်အေး ဘဝဖြစ်လာပုံကို သိရသဖြင့် ဗေဒမယူဘဲ ခွင့်လွှတ်သည် ယဉ်ကျေးအောင် ပြုပြင်ရန် သူ့တာဝန်ဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။

'အေး ငါ့တူလေး ဒီလိုဘဝမျိုးရောက်ပြီး တောရိုင်းကောင်လို အထင်ခံနေရတာ ဦးလေးတကယ် စိတ်ထိခိုက် ပါတယ်ကွယ်၊ စင်စစ်တော့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ဦးလေးအပြစ်တွေလဲ ပါသပေါ့'

ဦးကြင်ဖေသည် ပြောရင်းပင် သူ့ယောက်ဖ အစ်မနှင့် သူ့အကိုကြီးတို့ကို ပြန်လည် မြင်ယောင်မိ လိုက်သည်။

ဦးကြင်ဖေ စိတ်ထိခိုက်မည်ဆိုကလဲ ထိခိုက်လောက်ပါပေသည်။

အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နှမ မခင်မေ ယောက်ဖ ကိုထွန်းဇင်တို့နှင့် အတူနေကာ လက်ရေတပြင်စီး လုပ်ကိုင် လာခဲ့သော အစ်ကိုကြီးကရော မခင်မေနှင့် ကိုထွန်းဇင်တို့ကရော ညီအစ်ကိုမောင်နှမထဲမှာ အငယ်ဆုံး အထွေးဆုံးဖြစ်သော မောင်ကြင်ဖေကို ချစ်ကြကြင်နာ ကြသည်။ မျက်နှာအညှိုးမခံ အလိုလိုက်ကြသည်။ အလိုလိုက် အမိုက်စော်ကားခဲ့သော မောင်ကြင်ဖေသည် အစ်ကိုအစ်မ ယောက်ဖပစ္စည်းတွေကို သုံးခဲ့ ဖြီးခဲ့သည်။ ဆိုးတေခဲ့သည်။ အလုပ်အကိုင်မှာ ဝိုင်းကူခြင်းမရှိဘဲ စားသောက် ပျော်ပါး လောင်းကစားခြင်း မှာသာ မွေ့လျော်ခဲ့သည်။

ဆိုးလွန်းတေလွန်းလာသောအခါ သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာသော အစ်ကိုကြီးနှင့် အစ်မက ရိုက်နှက် ဆုံးမလိုက်မိသည်။ ထိုသည်ကို စိတ်နာသွားသော မောင်ကြင်ဖေက အိမ်မှ အပြီးထွက်ခွာသွားသည်။ သူတော် အချင်းချင်း သီတင်းလွေ့လွေ့ ပေါင်းဘက်တွေ့ဆိုသော စကားလို

မောင်ကြင်ဖေလို ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား လောင်းကစားမှာ ဝါသနာပါသော လူသည် လူမိုက်မွေးရာမှာ လျှင်သော ဦးအေးထွန်း လက်ထဲ သို့ ရောက်သွားသည်မှာ မထူးဆန်းတော့ချေ။

ဦးကြင်ဖေသည် စကားဖြတ်ကာ ငေးနေရာမှ စိတ်မကောင်းလှစွာ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

'ငါ့တူလေး ကြားလခွဲတဲ့အတိုင်း အေးထွန်းလက်ထဲရောက်သွားပြီး သူ့တပည့်ဖြစ်နေခဲ့တာ၊ လူတစု ငါ့တူလေး ရှိတဲ့ တောင်တန်းဘက်မှာ ရွှေသွားကျင်ကြတယ်၊ သူတို့ရထားတဲ့ ရွှေတွေကို လုယူရအောင် ရခဲရင် တယောက်တဝက်ဆိုတော့လဲ ငါသဘောတူလိုက်ခဲ့တယ်လေ၊ ရွှေကျင်နေကြတဲ့ လူစုဟာ ငါ့အစ်မနဲ့ ငါ့ယောက်ဖ အသိုက်အဝန်းလို့ ငါမသိခဲ့ဘူး၊ အေးထွန်းကလဲ ဘယ်သူတွေဆိုတာ မပြောဘူး၊ ဒါနဲ့ ငါလဲ လိုက်လာတာ၊ တိုတိုပြောရရင် မင်းမှတ်မိခဲ့တဲ့အတိုင်း အေးထွန်းတို့လူစုက သတ်တော့တာကိုး၊ အဲဒီတော့မှ ငါ့အကို အမတွေနဲ့ ငါ့ယောက်ဖဆိုတာ သိရတော့တယ်'

ဦးကြင်ဖေသည် ပြောရင်း စိတ်ထဲမှာ မကောင်းလွန်းသောကြောင့် စကားဖြတ်ပြီး အံ့ကြိတ်နေလိုက်သည်၊ ခင်မောင်အေးကမူ ဘာမှပြန်မမေးဘဲ သူ့ဦးလေးမျက်နှာကိုသာ ကြည့်နေသည်။

ဦးကြင်ဖေသည် သူ့အပေါ်မှာ ချစ်ခင်ကြင်နာလွန်းသော အကိုအမနှင့် ယောက်ဖတို့ကို ဦးအေးထွန်းတို့ လူစုက သတ်နေသည်ကို ဖော်မပြတတ်တော့ချေ၊ ယခုပြောနေရင်းပင် ပြန်လည် မြင်ယောင်ကာ ရင်ထဲမှာ နာလာသည်။

စကားဖြတ်ပြီး ဝိုင်နေသောဦးကြင်ဖေကို ကြည့်ပြီး ခင်မောင်အေးက မေးလိုက်သည်။

'ဟိုသတ္တဝါတွေက နင့်ဆီက ပေးရမယ်လို့ တောင်းနေတာ ဘာလဲ၊ အဲဒါ မပေးလို့ နင့်ကို သေအောင် ငါ့ လက်ထဲ ဟိုဥစ္စာလေ ကြိုးတွေ ဖြတ်တဲ့ဟာ ပေးခဲ့တာလား'

ဦးကြင်ဖေက ခေါင်းငြိမ်းပြောသည်။

'ဟုတ်တယ်လူကလေး၊ သူတို့တောင်းတာ မင်းအဖေအမေနဲ့ ဘကြီးတို့ ရှာထားတဲ့ ရွှေတွေကို တောင်းတာ'

'ဒါတွေ နင့်ဆီမှာရှိနေလား'

ခင်မောင်အေးမေးသည်၊ ရွှေဆိုသည်မှာ ခင်မောင်အေး ဘာမှန်းမသိချေ၊ သတ်လောက်ဖြတ်လောက် ဖြစ်နေသည့် အရာမို့ သိချင်သည့်စိတ်ဖြင့် မေးခြင်းဖြစ်သည်။

'ရှိတယ် လူကလေးရဲ့၊ အကိုအမတွေကို သူတို့သတ်ကြ ရိုက်ကြ လုပ်နေကြတော့ ဦးလေးက ကံအားလျော်စွာ ရွှေထုပ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်၊ သူတို့ အုပ်စုကို မလွန်ဆန်ဝန်တော့ ရွှေတွေကို သူတို့ လက်ထဲ မထည့်တော့ဘဲ အားလုံးယူပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်'

ဦးကြင်ဖေသည် အမှန်အတိုင်း ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

လုယက်ယူငင်ရန် သွားကြစဉ်က ဦးအေးထွန်းက ဥစ္စာရှင်တွေကို နှိမ်နင်းရန် သူ့တာဝန်၊ ရွှေတွေကို ရှာရန် မှာ ဦးကြင်ဖေတာဝန်ဟု

ခွဲထားခဲ့သည်။ သူ့ကို ဦးကြင်ဖေမည်သို့မှ မလွန်ရဲ၊ ထိုကြောင့် ရသည့် ရွှေ
တွေကို သိုဝှက်ဝန်မည်မဟုတ်ဟု ဦးအေးထွန်းထင်ခဲ့သည်။ သို့သော်
ဦးကြင်ဖေသည် ဦးအေးထွန်းအား ကြောက်သည့်စိတ်ကို အကိုအမ
ယောက်ဖအတွက် နာကျည်းသည့်စိတ်က လွှမ်းမိုးသွားသည်။ မည်သို့မှ
မကယ် နိုင်အောင် လက်လွန်နေပြီကို သိရသော ဦးကြင်ဖေသည်
ရှာတွေ့လိုက်သော ရွှေတွေကို ဦးအေးထွန်း တို့ လက်ထဲသို့ မထည့်တော့ဘဲ
ကိုယ်လွတ်ရုန်း ပြေးခဲ့သည်။

တောထဲမှာ အစာငတ်ခံ ပုန်းနေခဲ့ရာ ရက်အနည်းငယ်ကြာသွားသည်။
ဦးအေးထွန်းတို့ လူစုသည် ဦးကြင်ဖေ ကို တောထဲမှာ
မည်သို့ရှာမတွေ့သောအခါ မြို့၏ လူနေအိမ်ခြေ မြို့ရွာဘက်သို့ ထွက်ပြေး
လေပြီဟူသော ယူဆချက်ဖြင့် တွေ့ရာ သချိုင်းစားမဆိုင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ
ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ဦးအေးထွန်းတို့ တောထဲမှာ ဦးကြင်ဖေကို လိုက်ရှာနေသည့် အချိန်တွင်
ဦးကြင်ဖေက သေဆုံးသူတွေ၏ တဲအိမ်စု ကို
တိတ်တဆိတ်ပြန်ရောက်နေသည်။ သေဆုံးသူတွေ ရုပ်အလောင်းထဲမှာ
သူ့တူလူမမယ်လေး ခင်မောင်အေး ကို မတွေ့ရချေ။

ကြောက်လန့်ထွက်ပြေး၍ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းလား၊
ဦးအေးထွန်းတို့လူစု ဖမ်းဆီးသွားခြင်းကို ခံရလေသလားဟု တွေးမရအောင်
ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တူကလေး ခင်မောင်အေးကို တွေ့အောင်
ရှာမည်၊ တွေ့လျှင် ခင်မောင်အေး ပိုင်ဆိုင်ထိုက်သည့် ရွှေတွေကို ပြန်ပေးမည်၊
သူ့အသက်ရှင် နေသရွေ့ ရှာမတွေ့ခဲ့လျှင် တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအကျိုးရှိမည့်
နေရာကို လှူသွားမည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ် ထားခဲ့သည်။

'ငါ့တူလေး ကြောက်လန့်ထွက်ပြေးသွားတဲ့အချိန်

'ငါ့တူလေး ကြောက်လန့်ထွက်ပြေးသွားတဲ့အချိန်နဲ့ ဦးလေး ပြန်ရောက်လာတဲ့အချိန် လွဲသွားတာ နာ လိုက်တာ အဝင်နဲ့အထွက် တော့လွဲလေးဘဲနော်၊ ဟိုအချိန်ကသာ တို့အတူအရီး ပြန်ဆုံလိုက်ရင် ငါ့တူလေး ဒီအဖြစ်မျိုး နဲ့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး'

'ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နေဘို့ အကောင်းဆုံးနေရာဟာ ရန်ကုန်မြို့ဘဲ ငါ့တူရဲ့၊ ဒီတိုက်ခန်းကို ဦးလေး ငှားနေတာကြာပြီ၊ ဦးလေးရုပ်ဖျက်ပြီး ကီလီဈေးဘက်ထွက်၊ ကြုံရာဟင်းရွက် ဟင်းသီး ရာသီပေါ် အသီးအနှံ ရောင်းချစားသောက်နေခဲ့တယ်။ အင်မတန် မဖြစ်လွန်လွန်းမှ ရွှေလေးငါးမူးလောက် တကျပ်သားလောက် ထုတ်ရောင်း ခဲ့တယ်၊ ငါ့တူလေး ပစ္စည်းတွေ မကုန်ခန်းခဲ့ပါဘူး၊ သူတို့ ရန်ကိုလဲ တွေးမိပြီးသားဖြစ်တော့ အခန်းအောင်း သင့်ရင် အောင်းရအောင်၊ မချက်မပြုတ်ဘဲ စားရတဲ့ တာရှည်ခံအစားအစာတွေ ဝယ်ပြီး သိုမှီး ထားခဲ့တယ်၊ ဒါလောက် နှစ်ပေါင်းကြာနေမှ သင်းတို့လဲ စိတ်လျော့လောက်ပြီ၊ ငါ့ကို မြင်ရင်လဲ မေ့တန် ကောင်းပြီလို့ တွက်ပြီးဦးလေး ပေါ့ပေါ့နေလိုက်မိတာ မှားသွားတယ်၊ ဒါကြောင့်သူတို့ လက်ထဲ ပြန်ရောက် သွားတာကွဲ့.'

ခင်မောင်အေးသည် ဦးကြင်ဖေပြောနေသည်များကို ငြိမ်သက်စွာသာ ငေးစိုက် နားထောင်နေကြသည်၊ ဦးကြင်ဖေ ပြောနေသည်များကို နားလည်သည့်စကားတွေလဲ ပါသည်၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဦးကြင်ဖေကို ခင်မောင်အေးသည် သွေးရင်းဖြစ်သည့်အလျောက် စိတ်ထဲက ချစ်သည်၊ ခင်မင်တွယ်တာသည်၊ ဦးကြင်ဖေ ပြောသည့် ရွှေဆိုသည်များကို တန်ဖိုးလဲ

မသိ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ ယခုတိုင်အောင် ညာမေတင်အတွက် ပူဆွေးသောက ဖြစ်နေရသည်မှာ လုံးဝ မလျော့သွားချေ၊ ထိုကြောင့်...

'မခင်မေကို ဘယ်လိုရှာမလဲ၊ တွေ့နိုင်ပါတော့မလား'

ဟု ကောက်ခါ ငင်ခါ မေးလိုက်သည်။

တောထဲတောင်ထဲမှာ လူရိုင်းသာသာ ဘဝမျိုးဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသော တူကလေးသည် လောက အကြောင်း ကိုလဲ ဘာမှ နားမလည်၊ ပစ္စည်းတန်ဖိုးကိုလဲ မသိ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ စွဲလန်းနေသည့် တခု တည်းသော အရာကိုသာ အာရုံစိုက်တတ်နေသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်နေရှာပေသည်၊ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ငါမကောင်းသည့် အတွက် ငါ့တာဝန်လုံးလုံးသာ ဖြစ်နေပေပြီဟူသော အတွေးကို ဦးကြင်ဖေသည် စိတ်မကောင်း စွာ တွေးလိုက်သည်၊ ခင်မောင်အေးကိုလဲ များစွာသနားမိသည်။

'လူကလေး မင်းချစ်တဲ့ မခင်မေကို တွေ့အောင် ဦးလေးဝိုင်းကူရှာပေးမယ်၊ ငါ့တူလေး လူတန်းစေ့ တင့်တင့် တယ်တယ် အခြေအနေဖြစ်လာဘို့၊ သူများနည်းတူ ပညာတတ်လာဘို့၊ လောကကြီးအကြောင်း၊ လူတွေ အကြောင်း ကောင်းကောင်းနားလည်လာဘို့အတွက် ဦးလေးတာဝန် လုံးလုံးဖြစ်တယ်၊ စိတ်ချ ငါ့တူ၊ ဘဝဟောင်း အရေခွံချွတ်ပြီး ဘဝသစ်ဖြစ်ဘို့ကို ဦးလေး အပင်ပန်းခံ ပြုပြင်ပေးမယ်၊ ငါ့တူ စိတ်ချမ်းသာမှု ဖြစ်အောင် အားလုံး ဦးလေး ကျိုးစားဆောင်ရွက်ပေးမယ်နော်'

ဦးကြင်ဖေက တူကလေးကို ကြီးစွာသော ကြင်နာခြင်းဖြင့် လက်မောင်းကို ယုယကြင်နာစွာ ကိုင် ပြောလိုက်သည်။

ခင်မောင်အေးကမူ ဦးကြင်ဖေကို စိုက်ကြည့်နေရင်းမှ..

'မခင်မေကို တွေ့ရမယ်ဆိုရင် ငါအားလုံးဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်မယ်'

ဟူသော စကားကို တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

'အေး....နို့ဒီတိုက်ခန်းမှာ မနေတော့ဘဲ တခြားနေရာကို ပြောင်းကြစို့.'

ဦးကြင်ဖေ က ခင်မောင်အေး ရှေ့ရေးကိုတွေးပြီး နေရာပြောင်းနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သုံးနှစ်ဆိုသောအချိန်သည် ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်။ ခင်မောင်အေး၏ ဘဝဟောင်း အသွင်အပြင်သည်၎င်း လုံးဝ ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ဦးကြင်ဖေက ငှားထားသော ပင်စင်စား ကျောင်းဆရာကြီးတယောက်၏ သွန်သင်ပြသမှု၊ လေ့ကျင့်ပေးမှု၊ ပြုပြင်မှုတွေကြောင့် ခင်မောင်အေးသည် အင်္ဂလိပ်စာနှင့်စကား၊ မြန်မာစာ နှင့် စကားကို ကောင်းစွာ ရေးတတ်ပြောတတ်နေလေပြီ။

တောထဲကပါလာသော ပါးသိုင်းမွှေး မုတ်ဆိပ်မွှေး နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေ ရှည်လျားသော ခြေသည်း လက်သည်းကြီး တွေသည် အားလုံးပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

ဖြူဝင်းသော အသား၊ ယောကျာ်းပြီသ ခန့်ငြားထွားကျိုင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်၊ ချောမောတည်ငြိမ် ကြည်လင် သည့် မျက်နှာ၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော ပြောဆိုဆက်ဆံပုံတွေကို မြင်ရသူသည် တချိန်သော အခါက တောကောင်အရိုင်းလို လူတယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်ဟုဆိုလျှင် မည်သူမှ ယုံကြည်နိုင်ကြမည် မဟုတ် ချေ။

လူနေသန့်ပြန့်သော ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ ဝင်းခြံ ကျယ်ကျယ်နှင့် ခိုင်ခန့်လုံခြုံသော အိမ်လေးတလုံးကို ဆောက်ခါ တူအရီးနှစ်ယောက် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ကြသည်။ ပင်ကိုယ်ဉာဏ် အရည်အချင်းရှိပြီးသော ခင်မောင်အေး သည် ကောင်းစွာ သွန်သင်ပြုပြင်သည့် ဆရာကြီး၏ ကျွမ်းကျင်သော ပဲ့ကိုင်မှုကြောင့် လိမ်မာ ယဉ်ကျေးရုံမျှသာ မဟုတ်၊ ပါးနပ် ဖြတ်လပ်သည့်နေရာ၊ အကင်းပါးမှု၊ လူသူအရိပ်အကဲကို နားလည်ခြင်း စသည်တို့မှာဦးလေးဖြစ်သူ ဦးကင်ဖေပင် ခြီးကျူးမိသည်။

ဦးကြင်ဖေသည် သူ့အစ်မ ယောက်ဖနှင့် အစ်ကိုကို ရက်စက်စွာ သတ်သည့် ဦးအေးထွန်းတို့ကို မည်သည့် အတွက် သက်ဆိုင်ရာသို့ တိုင်ကြားခြင်းမပြု။ သူကိုယ်တိုင်လဲ ဦးအေးထွန်းတို့ မမြင်မတွေ့ ရအောင် ကြောက်လန့်ပုန်းရှောင်နေရသည့် အကြောင်းကို အစပဌမက ခင်မောင်အေး နားမလည်ခဲ့ချေ။ ထိုကြောင့် ဦးကြင်ဖေကို မေးမိသည်။

'ပြောစရာဖြစ်တာပေါ့ လူကလေးယ်၊ ငါ့အပြစ်တွေကလဲ ရှိနေတာကိုး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလဲ အစိုးရပြစ်ဒစ် မကင်း တဲ့ ရာဇဝတ်မှုတွေကို တော်တော်လေး ကျူးလွန်ထားခဲ့မိတယ်၊ ဒါကို အေးထွန်းတို့က သက်သေအလုံအလောက်နဲ့ သိထားကြတယ်၊ သူတို့ကိုဖော်လိုက်ရင် သူတို့က ပါးကိုက်ရင် နားကိုကိုက် မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဦးလေးကိုလဲ အစိုးရဆီ သတင်းမပေးဘဲ သူတို့နည်း သူတို့ဟန်နဲ့ ညှင်းဆဲကြတာဘဲ၊ ဦးလေး ကလဲ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ လူကလေး အလွန်ချစ်တဲ့ မခင်မေကို တွေ့ရပြီး လူကလေးကို တင့်တင့် တယ်တယ် ဖြစ်သွားရင် ဦးလေးအပြစ်ခံချင်လဲ ခံရပါစေ၊ သင်တို့ လုပ်ရပ်တွေကို အားလုံး ရဲဘက် ကို သတင်းသွားပေးလိုက်တော့မယ်လို့...'

ဦးကြင်ဖေက ပြန်လည်ရှင်းပြသည်ကို ကြားရသော ခင်မောင်အေးသည် ဦးအေးထွန်းတို့ကို လက်စား ခြေသည့် သဘောဖြင့် သက်ဆိုင်ရာကို သတင်းပေးချင်လျက်နှင့် ဦးလေးဖြစ်သူကို ငဲ့ကာ မြို့သိပ် ထားလိုက်ရတော့သည်။

ခင်မောင်အေးသည် ဦးကြင်ဖေကို အိမ်ထဲက မထွက်စေဘဲ အပြင်အပကို သွားစရာရှိလျှင် သူပင် သွားသည်။ ယခုလိုရုပ်ရည်မျိုးနှင့် ခင်မောင်အေးကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ဦးအေးထွန်းတို့သည် တချိန်သော အခါက လူသားစား လူရိုင်းကောင်ဟု သူတို့ ယုံကြည်လာခဲ့သော တောရိုင်းကောင်ဖြစ်ပါသည်ဟု မည်သည့် နည်း နှင့်မှ ထင်ကြမည်မဟုတ်ချေ။

ခင်မောင်အေးသည် သွားရင်းလာရင်းဖြင့် ပန်းချီပြပွဲတခုကို ဝင်ကြည့်ခဲ့သည့်။ ထိုအခါ ညာမေတင် အတွက် ပူဆွေးလွင့်ပါးနေသောစိတ်ကို ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းဖြင့် ထိန်းချုပ်လိုသော ဆန္ဒပေါ်လာသည်။

'ဦးလေး...အဖေနဲ့ အမေတို့ ရှာထားခဲ့တဲ့ ရွှေတွေကို တချို့ထုခွဲပြီး ကျွန်တော်အရောင်းအဝယ်လေး လုပ်နေခဲ့တာ တော်တော်စီးပွားရေးဟန်ကျနေပါပြီ။ စီးပွားရေးလုပ် တဲ့အချိန်ထဲက နဲနဲလောက်ယူပြီး ပန်းချီ ပညာသင်ကျောင်း တက်ချင်တယ်ဦးလေး၊ ပန်းချီပညာကို ကျွန်တော်သင်ချင်တယ်'

ဟု ဦးလေးထံမှာခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

ဦးကြင်ဖေကလည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် လိမ်မာလွန်းသော တူကလေးကို အသက်ပေး ချစ်နေသူဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ခင်မောင်အေး စိတ်ချမ်းသာမှုဆိုလျှင် လိုက်လျောခဲ့သည် သာဖြစ်သည်။

ခင်မောင်အေးသည် သူ့စိတ်အားထက်သန်စွာ သင်ယူလိုသော ပန်းချီကျောင်းသို့ တက်ရောက် သင်ကြား လိုက်သည်။ စိတ်အားထက်သန်စွာ တတ်မြောက်လိုခြင်း။ ဉာဏ်ထက်မြက်ခြင်း၊ ကျိုးစားခြင်း၊ ဆရာ သင်ကြား သည်ကို ကျိုးနွံစွာ မှတ်သားခြင်းတို့ အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် ခင်မောင်အေးသည် ပန်းချီပညာကို ကျွမ်းကျင် စွာ တတ်မြောက်လာခဲ့သည်။

ထိုအခါ စီးပွားရေးလုပ်သည့် အချိန်မှလွဲလျှင် ခင်မောင်အေးသည် သူ့စိတ်ကူးရှိသည့်အတိုင်း ပန်းချီကား တွေကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ရေးဆွဲနေတော့သည်။

အသက်တမျှချစ်သော ညာမေတင်ကို မည်သို့မှ ရှာမတွေ့သောအခါ ခင်မောင်အေးသည် တွေးနေ ငေးနေ ဆွေးနေခြင်းဖြင့် အချိန်မဖြုန်းတော့ဘဲ စီးပွားရေးဘက်ကို ဖိလိုက်သည်။ ခင်မောင်အေး၏ တောင့်တင်း သော စီးပွားရေး၊ ခင်မောင်အေး၏ နှစ်သက်မြတ်နိုးဘွယ်သော ရုပ်ရည်၊ ခင်မောင်အေး၏ နောက်လိုက် ကင်းရှင်းသော အခြေအနေတို့ကြောင့် နီးစပ်ရာ အမျိုးသမီးအသိုင်းအဝိုင်းထဲက ခင်မောင်အေး ကို ချိန်နေသူတွေရှိနေသည် သို့သော် ခင်မောင်အေးကား ညာမေတင်ကလွဲလျှင် မည်သူ့ကိုမှ ချစ်မြတ်နိုးလိုသောစိတ် မရှိတော့ချေ။

ထိုကြောင့် ညာမေတင်ကို လွမ်းဆွတ်ပူဆွေးမှုမှ သက်သာရာရစေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သူ့ကျွမ်းကျင် တတ်မြောက် ခဲ့သော ပန်းချီပညာထဲမှာ စိတ်ကိုနှစ်မြုပ်ကာ အားလပ်ချိန်ရတိုင်း သူ့စိတ်ကူးမိသည့် ပန်းချီကား တွေကို စိတ်ဝင်စားစွာ ရေးဆွဲနေတော့သည်။

ညာမေတင် ကို စိတ်အာရုံပြောင်းစေရန် ဘခင်နှင့် အစ်ကိုကအစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါသည်။ သို့သော် ညာမေတင် သည် ခင်မောင်အေးကို စွဲလန်းတမ်းတသည့်စိတ် လွမ်းဆွတ်ပူဆွေးသည် စိတ်ကား လုံးဝ မပျောက်ကွယ် ချေ။

ဘခင်နှင့် အစ်ကိုအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးစရာကို တာဝန်ကြေအောင် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပေးစရာကို တာဝန်ကြေအောင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးပြီးသည့် အခါတို့မှာ ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံဘက်ကိုသာ ငေးမျှော်ကာ လွမ်းမျက်ရည် ဖြာနေသည်ကို ဘခင်ဦးအုန်းဖေနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုမြင့်ညိုတို့ ကောင်းစွာ သိနေ ခဲ့ကြသည်။

ညာမေတင်သူတို့ ပြန်ရောက်နေခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ကျော် လေးနှစ်ပင်ပြည့်တော့မည်။ ဤအချိန်တွင်းမှာ ညာမေတင် ချစ်ကြင်ဖော်ဖြစ်ခဲ့သော ခင်မောင်အေးအကြောင်းကို အစအနပင် မကြားခဲ့ရသည့်အတွက် ဦးအုန်းဖေ နှင့် ကိုမြင့်ညိုတို့ စိတ်အေးသလို ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ ဤမျှလောက် အချိန်ကြာညောင်းစကား သိုးသိုး သန့်သန့်ပင် မကြားရပုံကို ထော်သော် ခင်မောင်အေးသည် ကိုမြင့်ညိုပေးခဲ့သည့် မေ့ဆေးကြောင့် အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်သွားလေပြီလား။ သို့တည်းမဟုတ် ညာမေတင်ကို မေ့ပျောက်ကာ တောထဲမှာပင် သူ့ဘာသာဘာဝ ပျော်နေလေပြီ လား။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခင်မောင်အေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အစအန မပေါ်ပေါက်သည့် အတွက်ကိုမူ ဦးအုန်းဖေနှင့် ကိုမြင့်ညိုတို့ ဝမ်းသာပါသည်။

ထိုကြောင့် ညာမေတင် စိတ်ပြေ လက်ပျောက် ဖြစ်အောင် အပြင်အပသို့ လည်ပတ်ခွင့်ပေးရန် ကိုမြင့်ညို တို့ သားအဘ စီမံကိန်းဆွဲလိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဦးအုန်းဖေ၏ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ဦးအေးထွန်းသည် သားဖြစ်သူ ကျော်ကျော်ကိုပါ ခေါ်ပြီး အလည်အပတ်ရောက်လာသည်။

ဧည့်သည်ဝတ္တရားအတိုင်း ညာမေတင်က စားသောက်ဘွယ်ရာများဖြင့် ဧည့်ခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ ချောမောလှပသော ညာမေတင်ကို မြင်လိုက်ရသော ကျော်ကျော်သည် ညာမေတင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည်။ သူစိတ်ကူးမျှော်မှန်းထားခဲ့သည့် ရုပ်ရည်မျိုးကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့လိုက် ရသောအခါ ကျော်ကျော်သည် စိတ်ထဲမှာ များစွာကျေနပ်သွားသည်။ သားဖြစ်သူ၏ အရိပ်အကဲကို သတိပြုလိုက်မိသော ဦးအေးထွန်းသည် သူကိုယ်တိုင် ညာမေတင်၏ ရုပ်ရည်ကို မင်လိုက်သည့်အတွက် သဘောကျ သလို ဖြစ်နေသောကြောင့် သားဖြစ်သူ နှစ်သက်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီး သဘောတူလိုက်သည်။

'ကိုအုန်း၊ ဒါကိုအုန်းသမီးလား'

စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို ချပေးခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းမှပြန်ထွက်သွားသော ညာမေတင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဦးအေးထွန်းက မေးသည်။

ဟ'ဟုတ်တယ်ကိုထွန်းရေ... သားထက်အငယ်လေ'

ဦးအုန်းဖေက ဖြေသည်။

'အော်...အော် သတိရပြီ၊ လေယာဉ်ပျက်စဉ်က ပါသွားတဲ့သမီးဆိုတာလား'

ဦးအေးထွန်း က ဤမျှသာမေးသည်။ ညာမေတင်ကို မည်သို့ မည်ပုံ ပြန်လာခဲ့သည်ဟူသော စိတ်ဝင်စားဘွယ် အကြောင်းကို ဦးအေးထွန်း သတင်းကြားပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် မမြင်ဘူးခဲ့သောကြောင့် ဤမျှ ချောမောလှပလိမ့်မည်ဟု မစဉ်းစားခဲ့ချေ။ ဦးအုန်းဖေ၏ ပစ္စည်းအင်အား အခြေအနေနှင့် ကိုမြင့်ညို၏ ဂုဏ်အရှိန်အဝါ ကို သိပြီးဖြစ်သောကြောင့်

သားဖြစ်သူ ကျော်ကျော်နှင့် နီးစပ်လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့လျှင် မရှုံးနိုင် ဟုတွက်ခါ သားကိုခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုရုပ်ရည်မှာဆိုစရာမရှိသော ညာမေတင်ကို သားဖြစ်သူက သဘောကျ နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သိုက်သမားပြီပြီ သူမျှော်မှန်းသည့်အတိုင်း ဖြစ်တော့မည်ဟု တွေးပြီး စိတ်ထဲက ကျေနပ်နေသည်။

'သမီးအဘိုးတန်ပါဘဲလား ကိုအုန်းရဲ့၊ သူ့ပညာရေး အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ'

'တမြို့ထဲနေခဲ့ကြသည့် ငယ်သိ ရင်းနှီးသူချင်းဟူသော သဘောဖြင့် ဦးအေးထွန်းက ညာမေတင် အကြောင်း ကို စုံလင်အောင် သိရစေရန် အမှတ်မထင်သဘောမျိုးဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ဦးအုန်းဖေက ရိုးသား ပွင့်လင်း သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ညာမေတင်ကို ကျောင်းဆရာမကြီးတဦး ငှားပြီးမည်သို့ ပြုစု ပျိုးထောင် ခဲ့ကြောင်း၊ ညာမေတင်၏ ပညာရေးကို အတန်းမအောင်သော်လဲ လူထဲသူထဲ အောက်တန်း မကျ ဘဲ တန်းတူရည်တူ အရည်အချင်းရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြသည်။

ဤသို့ဖြင့် တခေါက်အလည်လာလိုက်၊ ညာမေတင်အကြောင်းစူးစမ်းလိုက်၊ နောက်တခေါက် အလည်လာလိုက်၊ သားဖြစ်သူ ကျော်ကျော်ကို အမွန်းတင်လိုက်ဖြင့် သားသေရေးသမီးရေးကို မသိမသာ ပြောလာခဲ့ရာ မှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောသည့် အခြေသို့ ရောက်လာသည်။

'ကိုအုန်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ထားရမဲ့ လူတွေလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ သားကျော်ကျော်ကလဲ သမီးကို သိပ်မြတ်နိုးနေပါပြီ ငယ်ကြွမ်းငယ်သိတွေဘဲ၊ တယောက်နဲ့တယောက် ငြင်းစရာမရှိပါဘူး၊ သားနဲ့သမီးကို လက်ဆက် လိုက်ကြ ရအောင်လား ကိုအုန်း'

ဦးအေးထွန်းကိုယ်တိုင်ကလဲ သဘောတူသည်။ ကျော်ကျော်ကလဲ များစွာ နှစ်သက်နေသည်။ ထိုကြောင့် ဦးအေးထွန်း က ဖွင့်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

'ဖြေးဖြေးစဉ်းစားတာပေါ့ ကိုထွန်း၊ ကျုပ်မှာက သမီးသဘောကိုလဲ စူးစမ်းရအုံးမယ်၊ သားကြီးကိုလဲ အသိပေး တိုင်ပင် သင့်သေးတယ်လေ'

ဦးအုန်းဖေက ဆုတ်သာတက်သာ စကားကိုပြောသည်။

'အချိန်သိပ်ဆွဲမနေနဲ့၊ ကိုအုန်းရယ်၊ ဝါမဝင်ခင်မှာ ကိစ္စပြီးအောင် စီမံကြရအောင်၊ သားကတော့ ချက်ချင်း ကို ဖြစ်စေချင်နေပြီ၊ သမီးကလဲ မြတ်နိုးစရာ အဘိုးတန်ကိုး'

ဦးအုန်းဖေ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဆေးလိပ်ကိုသာ ဖွာနေသည်။

ဘခင်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော ကျော်ကျော်က သေသေဝပ်ဝပ်ရိုးကျိုးစွာ ထိုင်နေရာမှ ဦးအုန်းဖေ ကိုကြည့်နေသည်၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ သဘောမတူ မပေးစားနိုင်ဟု ငြီးလိုက်လေမည်လားဟု စိုးရိမ်စိတ် ပေါ်နေသည်။

'ဘယ်လိုလဲ ကိုအုန်းရယ် နှုတ်ဆိတ်လှချည်လား၊ ကျုပ်သားမှာ ဘယ်လိုချို့ယွင်းချက် တွေ့နေလဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြောပါ၊ ချက်ချင်းသဘောကျဖြစ်စေရပါမယ်'

တမြို့ထဲ နေလာခဲ့သည့် ငယ်သိသားရှင် တယောက်လုံးက ဤမျှလောက် ကြိုရို့စွာ ပြောနေသောအခါ ဦးအုန်းဖေ က စကားပြန်ရတော့သည်။

'နေပါအုံးလေ၊ သားကြီးကို အသိပေးတိုင်ပင်ပါရစေအုံး သားကြီးက သဘောမျှတယ်ဆိုရင် သမီးကို နားသွားရအုံးမဲ့ အရေးက ရှိနေသေး၊ သမီးကိုယ်တိုင်ကလဲ နှစ်ခြိုက်မှ ကောင်းပါတယ်၊ အဆင်ပြေမပြေကို အကြောင်း ပြန်ပါမယ်လေ'

ဟူသောအဖြေကို ပေးလိုက်ပြီး ဦးအေးထွန်းတို့ သားအဖပြန်သွားကြသည့် အခါ သားဖြစ်သူ ကိုမြင့်ညိုကို ပြောပြတိုင်ပင်လိုက်သည်။

'ကျော်ကျော်ကို ကျွန်တော်မြင်ဘူးလိုက်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ရုပ်ရည်နဲ့ ပညာကတော့ ဆိုစရာမရှိပါဘူး၊ အကျင့်စာဂိုဏ်း စိတ်နေသဘောထားကို ဖေဖေဘယ်လို သဘောရလဲ'

ဟု ပြန်မေးသည်။

'နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်တော့ မသိဘူးပေါ့သားရယ်၊ သူ့အဖေကတော့ သဘောကျဖြစ်ရပါစေ မယ်လို့ ပြော တာဘဲ'

'ညီမလေးကို ပြောလို့ရပါ့မလား'

'ဖေဖေလဲ ဒါကို စဉ်းစားမိပါတယ်၊ အင်း..ဘခင်အနေနဲ့ ပြောရမှာ နှုတ်တော့ မရဲစရာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ တိုင်ပင်စရာက သားကြီးဘဲ ရှိနေတော့ ဖေဖေ ပြောရမယ်ဆိုရင် သမီးကို စိတ်ပြောင်းစေချင်တယ်၊ သူ့စိတ်အာရုံ ကို ပြောင်းလဲဘို့ မဆောင်ရွက်နိုင်အောင် ကုမ္ပဏီတောင်တန်းကိုဘဲ စိတ်စွဲလန်းပြီး ဟိုအရိုင်းကောင် ကို မမေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေမှာ၊ ကြာရင် စိတ်ဝေဒနာစွာသွားမှာတောင် ဖေဖေစိုးရိမ်မိတယ် သားရယ်'

ဘခင်ကြီးစကားအဓိပ္ပာယ် အကယ်ကို ကိုမြင့်ညိုက နားလည်လိုက်သည်၊ ဘခင်ကြီးပြောမည်ဆိုကလဲ ပြောစရာပင်။

ညာမေတင်အနေဖြင့် ဘခင်နှင့်အစ်ကိုအတွက် ဆောင်ရွက်ဘွယ် ကိစ္စပြီးလျှင် ငေးမှိုင်းကာ မျက်ရည် စမ်းစမ်းဖြစ်နေတတ်သည်ကို ကိုမြင့်ညို တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့သည်၊ တောတောင်ထဲမှာနေခဲ့သည့် အချိန်က သူနေခဲ့ရာ ဒေသသည် တောတောင်ဖြစ်သည်ဟုသာ သိခဲ့သည်၊ ယခုကိုမြင့်ညိုတို့ သားအဖ၏ ပြုစု ပျိုးထောင် မှုကြောင့် လူတန်းစေ့ ပညာလေး ပြည့်လာသောအခါ သူနှင့်ခင်မောင်အေးတို့ နေခဲ့သည့် နေရာသည် ကုမ္ပဏီတောင်တန်းအတွင်း တနေရာဖြစ်ကြောင်း သိသွားပြီး ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုမြင့်ညို အလုပ်စားပွဲရှိနေသည့် မြန်မာနိုင်ငံ မြေပုံကြီးထဲတွင် ဖော်ပြပါရှိသော ကုမ္ပဏီ တောင်တန်း တည်ရှိနေရာကို ကြည့်ကာ အသက်တမျှချစ်သော ခင်မောင်အေးကို၎င်း၊ သူ့အပေါ်မှာ မိဘအရင်း လို ကျေးဇူးပြုခဲ့ရာသူ လူဝံကြီးမောင်နှံကို၎င်း လွမ်းဆွတ်ပူဆွေးမှုသည် လျော့ပါးသွားသည် မရှိဘဲ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေဆိုသော စကားအတိုင်း ဖြစ်နေသည်။

အားလပ်သည့်အခါတိုင်း မြေပုံကိုကြည့်နေတာ မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြစ်နေသည်ကို၎င်း၊ ဗိုလ်ချုပ် ပန်းခြံ ဘက်ကို မျှော်ကြည့်ကာ ဝေးမှိုင်နေတတ်သည်ကို၎င်း၊ ကိုအုန်းဖေနှင့် ကိုမြင့်ညိုတို့အမြဲ မြင်နေတွေ့နေရသည်၊ ထိုသို့ မြင်တွေ့သည့်အခါတိုင်း သားအဘ နှစ်ယောက်လုံးသည် ညာမေတင်၏ အတွင်း စိတ်စွဲလမ်းမှု မည်မျှ ကြီးမားနေသည်ကို စဉ်းစားမိကြသည်။

မြေပုံကိုကြည့်နေသည့် သဘောကိုလဲသိကြသည်၊ သို့သော် မြေပုံကို ၊ မြေပုံကို ပြန်လည် သိမ်းဆည်း ထားရန် သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး မည်သူမှ စိတ်မကူးဝံ့ကြချေ ပြန်သိမ်းလိုက်လျှင် ဘခင် နှင့် အစ်ကို တို့ ရိပ်မိသိသွားကြလေပြီဟူသော အတွေးကြောင့် ညာမေတင်၏ စိတ်သည် ပိုမိုဆိုးဝါးလာမည်ကို တွေး ကြသည်၊ လူတို့သဘောသည် မသိလိုက်ဘာသာ အမှတ်မဲ့နေလျှင် ငြိမ်ဝပ်နေတတ်သော်လဲ သိနေပြီ ချုပ်ချယ် လိုက်ပြီဟူသော အတွေးမျိုးပေါ်လာလျှင် ပိုဆိုးတတ်သည်။ ထိုကြောင့် ညာမေတင် မြေပုံကြီး ကိုကြည့်ပြီး ပူဆွေးနေသည်ကို သားအဘနှစ်ယောက်လုံး မမြင်ဟန် မသိဟန်ဆောင်နေကာ ညာမေတင် ကို ထိုအကြောင်း နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မေးမြန်းပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ လျစ်လျူရှုသည့် အသွင်မျိုး နေ လိုက်သည်။

ထိုသို့ ညာမေတင်အဖြစ်ကို မြင်ရလေလေ ညာမေတင်ကို စိတ်အာရုံပြောင်းစေချင် လေလေ ဖြစ် နေသည်။

ထိုကြောင့် ကျော်ကျော်နှင့် လက်ဆက်ရန် ကမ်းလာချက်ကို သားအဘနှစ်ယောက်လုံး စဉ်းစားကာ ကျော်ကျော် ဘက်က ချို့ယွင်းချက်မရှိလျှင် လက်ခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ကျော်ကျော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းရာမှာလက်လှမ်းမှီသရွေ့ဆိုလျှင် ကျော်ကျော်သည် အစိုးရအရာရှိမဟုတ်ဘဲ ဘခင်နှင့်အတူ စီးပွားရေးကို လုပ်ကိုင်နေသည့် လူကောင်း သူကောင်းတယောက်ဖြစ်ကြောင်းကိုသာ သိကြရသည်။ ထိုကြောင့် သားအဖနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကာ ဦးအုန်းဖေက စကားပြန်လိုက်သည်။

'ကိုထွန်းပြောထားတဲ့ စကားကို ကျုပ်သမီးရှင်တယောက်အနေနဲ့ ငြင်းစရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အတင်းအကြပ် စီမံတာမျိုး ဖြစ်နေရင် သမီးစိတ်ဆင်းရဲမှာလဲ စိုးရိမ်မိပါတယ်၊ အဲဒီတော့ လူငယ်ချင်း နှစ်သက် မှ ကောင်းမယ်ဟုတ်လား၊ သူတို့ချင်း အကြေအလည် တိုင်ပင်ကြစေလိုတယ် ကိုထွန်း'

ဤမျှလောက်သော စကားပြန်ချက်ကို ရလျှင်ပင် ဦးအေးထွန်းနှင့် ကျော်ကျော်တို့ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

'ဟာဒါပြောထိုက်တဲ့စကားပဲ ကိုအုန်းရဲ့၊ သမီးက ဘာပစ္စည်းမျိုးကို နှစ်သက်တာလဲ၊ သမီး နှစ်သက် တတ် တဲ့ ပစ္စည်းမျိုးကို ကျော်ကျော် ယူလာစေရမယ်၊ သမီးကို လက်ဆောင်ပေးရင် ဒီလက်ဆောင်အကြောင်း ပြောရင်း က စကားလက်ဆုံကြစေရမှာပေါ့၊ ရင်းနှီးစေရမှာပေါ့'

ဦးအေးထွန်းက ဝမ်းသာအားရပြောသည်။

'သမီးကိုမေးကြည့်အုံးမယ်လေ၊ သမီးဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုးကိုများ စိတ်ဆန္ဒရှိနေလဲလို့.'

ဦးအုန်းဖေက ပြန်ပြောသည်။

သူတို့စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဦးအုန်းဖေနှင့် ကိုမြင့်ညိုတို့က ညာမေတင်ကို မည်ကဲ့သို့ စကားအစပြုပြီး မေးရမည် ကို တိုင်ပင်နေဆဲဝယ် အိမ်ကို မကြာခဏရောက်လာတတ်ကြပြီး ညာမေတင်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီး စွာ စကားပြောနေတတ်ကြသည့် ကိုထွန်းအံ့ နှင့် ကိုဘသော်တို့ ရောက်လာကြသည်။

ညာမေတင်နှင့်ပတ်သက်သည့် ကိစ္စတွေမှာ စေတနာကောင်းဖြင့် အပင်ပန်းခံကူညီခဲ့ခြင်း၊ ညာမေတင် အကြောင်း ကို သစ္စာရှိစွာ နှုတ်လုံခဲ့ကြခြင်းတို့ကြောင့် ဦးအုန်းဖေနှင့် ကိုမြင့်ညိုတို့က ကိုထွန်းအံ့ နှင့် ကိုဘသော် တို့ နှစ်ယောက်ကို ဆွေမျိုးသားချင်းလို သဘောထားကာ ညာမေတင်နှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းကို အသိပေး တိုင်ပင်လေ့ရှိကြသည်။

ယခုသော် ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့ ရောက်လာသောအခါ ညာမေတင်ကို လက်ဆက်ရန် ကျော်ကျော်တို့ သားအဘ လာရောက် ကမ်းလှမ်းကြောင်းပြောကာ ညာမေတင်မည်သည့် အရာဝတ္ထုမျိုးကို စိတ်ဝင်စား ကြောင်း စကားအလျဉ်းသင့်၍ မေးမြန်းသည့် အနေဖြင့် မေးစေလိုကြောင်း ပြောကြသည်။

ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့က အမှတ်မထင်သဘောမျိုးဖြင့် မေးခြင်းသာလျှင် သင့်လျော်ကြောင်း၊ ဦးအုန်းဖေနှင့် ဦးမြင့်ညိုတို့က မေးပြီး ကျော်ကျော်က ယူလာလျှင် ညာမေတင် ရိပ်မိသွားနိုင်သည်၊ ထိုအကြောင်း ကို စဉ်းစားမိကြသဖြင့်လဲ ကိုမြင့်ညိုနှင့် ဦးအုန်းဖေတို့က ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်ကို တာဝန် ပေးလိုက်ကြသည်။

ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့သည် ခါတိုင်း လာလည်သည့်အခါ ညာမေတင်ကို စကား ပြော နေကြအတိုင်း ဟိုအကြောင်းသည်အကြောင်း

စကားအစရာ ပြောနေကြရာမှ အချို့သော မိသားစုတွေသည် မိခင်ဘခင် မွေးနေ့ကို သားသမီးများက မိဘတွေကြိုက်တတ်သည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပေးလေ့ရှိခြင်း မိဘတွေကလဲ သားသမီးမွေးနေ့တွင် သားသမီးများ ကြိုက်တတ်သည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်း များ ကိုပေးလေ့ရှိကြကြောင်း စသည်ဖြင့် ညာမေတင် စိတ်ဝင်စားလာအောင် နားထောင်ချင်စွာ ဝိကာပတ်ကုံး တယောက်တမျိုး ပြောကြသည်။

ထိုသို့ ပြောနေကြရာမှ ကိုဘသော် ပြောလိုက်သည်။

'အော်...ဒါထက် တင်တင်မွေးနေ့ကို ဘဘကြီးက လက်ဆောင် ပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်ဆိုတာ ဦးလေးတို့ကို ပြောဘူးတယ်၊ ဘဘကြီးဘာပေးမယ်မသိဘူး၊ တင်တင်ကို ဘဘကြီးကရော ဆရာကပါ သိပ်ချစ်ကြတာ၊ တင်တင်လိုချင်တာ တောင်ပါလား သူတို့မငြင်းဘဲ ပေးကြမှာ'

ထိုအခါ ကိုထွန်းအံ့က ထောက်ခံလိုက်သည်။

'အေး ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ ဦးလေးကလဲ ကြားလိုက်မိတယ်၊ ဒီနှစ် တင်တင်မွေးနေ့ရော မွေးရက်ရော မွေးလ ရော တထပ်ထဲ ကိုက်ညီနေတယ်၊ အင်မတန် တိုက်ဆိုင်ခဲ့တယ်နော်၊ ဒီလိုအချိန်ခါမှာမှာ ဘဘကြီးနဲ့ ဆရာ ကလဲ အထူးတလည် လက်ဆောင်မျိုးပေးချင်နေတာ၊ တင်တင်ဘာလိုချင်လဲ၊ စဉ်းစားထားနော်'

ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ ပြောသည့်အတိုင်း ညာမေတင်၏ မွေးနေ့- ရက်-လသည် အားလုံးတိုက်ဆိုင်နေကြောင်းကို ဘခင်နှင့် အစ်ကိုကလဲ ပြောထားခဲ့ဘူးသည်။

ညာမေတင်သည် ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော် စကားကိုနားထောင်နေရာမှ...

'တင်တင်မွေးနေ့ တိုက်ဆိုင်နေချိန်မှာ ဘာလက်ဆောင်မှာ မလိုချင်ပါဘူး၊ ဦးလေးတို့ရယ်၊ တင်တင်ကြီးမား တဲ့ ကျေးဇူးပြုထားခဲ့တဲ့

အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင် လူဝံကြီးမောင်နံ ပုံတူ ပန်းချီ ကိုးကွယ် ချင်ပါတယ်၊
ကျေးဇူးရှင်လူဝံကြီးမောင်နံပုံကို မှန်ဘောင်သွားပြီး ဖေဖေနဲ့မေမေ
ဓာတ်ပုံနားမှာ ချိတ် ထားချင်တယ်၊ တင်တင်မွေးနေ့အတွက် လိုချင်တဲ့
လက်ဆောင်ကတော့ ဒါပါဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေနဲ့ကိုကိုက သဘောကျ
မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တင်တင်တောစိတ် ပြန်ဝင်သွားမှာကို
စိုးရိမ်ကြတယ် လို့တင်တင်ထင်တယ်'

ညာမေတင်သည် ထိုစကားကို လှိုက်လှဲသော အသံဖြင့်ပြောသည်
အမှန်တကယ် ညာမေတင်သည် ကျေးဇူးရှင် လူဝံကြီးမောင်နံကို
မမေ့ပျောက်နိုင်ရုံသာမဟုတ်သေး၊ သူကမျက်စေ့အောက်မှာ ရက်စက်စွာ
အသတ်ခံ လိုက်ရပုံကိုလဲ အမြဲသတိရကာ ကြင်နာသနားသောစိတ်၊
နာကျည်းသောစိတ်က ရင်ထဲမှာ စွဲမြဲ နေခဲ့သည်။

လူဝံကြီးမောင်နံ၏ ကျေးဇူးကို ဆပ်သောအားဖြင့် ဓာတ်ပုံကို ရိုသေစွာ
ကိုးကွယ်လိုသည်၊ ညအိပ်ရာ ဝင် တိုင်း မိဘကို ကန်တော့သည့်နည်းတူ
လူဝံကြီးမောင်နံ၏ပုံကို ကန်တော့ရာမှာ ငါ့မိခင်သည် ဤလိုရုပ်ရည်
သဏ္ဍာန်မျိုးရှိပေသည်ဟု အားပါးတရကြည့်ပြီး ကန်တော့ရသည်၊
လူဝံကြီးမောင်နံကိုမူ စိတ်မှန်းဖြင့်သာ ကန်တော့ ရသည်၊
ပုံသဏ္ဍာန်ကိုမမြင်ရသည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာ ကြေနှပ်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

ဘခင် နှင့် အကို လဲ မပြောဝန့်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်၊ ယခုကိုထွန်းအံ့နှင့်
ကိုဘသော်တို့က စကားစ ပေးသော အခါ မှ သူ့စိတ်ထဲမှာ
ပြင်းပြောရုံနေသည့် ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့သည် ညာမေတင်၏
ဆန္ဒကိုတော့သိရပါသည်။ သို့သော် ထိုဆန္ဒကို သူတို့ ဘာကြီး နှင့်
သူတို့ဆရာက လိုက်လျောနိုင်ပါမည်လားဟု တွေးကာ ညာမေတင်ကို
ကြင်နာသနား လိုက်မိကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ညာမေတင်၏ ဆန္ဒကို အသိပေးရပေမည်။ ထိုကြောင့် ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော် တို့က ဦးအုန်းဖေနှင့် ကိုမြင့်ညိုကို ညာမေတင် မည်ကဲ့သို့ ဆန္ဒရှိကြောင်း ပြောကြရသည်။

'ကျေးဇူးရှင်ကိုသတိရနေတဲ့ သမီးစိတ်ထားကို ချီးကျူးပါတယ်ကွယ်၊ ဟုတ်ပါတယ် သူ့အသက်သခင်တွေ သူ့ ကို သမီးလေးလို မွေးလာခဲ့တာဆိုတော့ မိဘနဲ့ တတန်းထဲ ကိုးကွယ်ထိုက်ပေတာပေါ့၊ လူရယ် အဟိတ် တိရစ္ဆာန် ရယ် လို့ ခွဲခြားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျေးဇူးရှင်ဟာ ကျေးဇူးရှင်ဘဲ၊ကဲ... လက်ရာမြောက်တဲ့ ပန်းချီဆရာ ကောင်း တယောက် ကို မောင်ထွန်းအုန်းနဲ့ မောင်ဘသော်တို့က စနည်းနာရှာကြ၊ တွေ့ရင် သားကိုပြော၊ သား က တာဝန်ယူပြီး သမီးစိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် လူဝံကြီးမောင်နံပုံကို ရေးဆွဲခိုင်း လက်ခံကိုမကြည့်နဲ့၊ သမီးစိတ်ချမ်းသာ ဘို့ အရေးကြီးတယ်၊ ပန်းချီကားပြီးတော့ ကျော်ကျော်ကို ပေးခိုင်းရမယ်'

ဦးအုန်းဖေက ကြည်ဖြူစွာပင် ပန်းချီကားဆွဲဘို့ သဘောတူလိုက်သည်။ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော် တို့သည် စိတ်ချမ်းသာသွားမိကြသည်။

ယခုအချိန်မှာ ပုံတူရေးဆွဲရာတွင် နာမည်ရနေသည့် ပန်းချီဆရာတဦး ရှိနေကြောင်း ပြောခဲ့ကြပြီး ထို ပန်းချီဆရာ နေထိုင်သည့် ဂေဟာသို့ နှစ်ယောက်သား ခြေသွက်သွက်လှမ်း ခဲ့ကြသည်။

'ပန်းချီဆရာကြီး ဦးမောင်မောင်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပါဘဲခင်ဗျာ၊ လာတဲ့ကိစ္စကို အမိန့်ရှိပါ'

ခင်မောင်အေးသည် သူ့ဦးလေး ဦးကြင်ဖေနှင့် တိုင်ပင်ကာ သူ့နာမည်အပြည့်အစုံကို ခင်မောင်အေးဟု မပြောတော့ဘဲ မောင်မောင်ဟု နှစ်လုံးထည်း လူသိခံထားသည်။ ထိုသို့ နာမည်ပြောင်းထားသည်ကလဲ ဦးလေးဦးကြင်ဖေ ကို ငဲ့ရသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။ ဦးအေးထွန်းတို့ထံမှ

ဦးကြင်ဖေက ငါ့တူလေး ခင်မောင်အေး ဟူသော နာမည်ကို ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောခဲ့သည့်အတွက် ဦးအေးထွန်းတို့က မှတ်မိကောင်း မှတ်မိ လိုက်ပေမည်။ ဦးကြင်ဖေအနေဖြင့် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ကို မထွက်ဘဲ ရန်သူမမြင် မသိအောင် ကွယ်ဝှက် နေနိုင်စေကာမူ ခင်မောင်အေးက ပန်းချီဆရာတယောက်ဖြစ်နေသည့်အတွက် အိမ်ထဲအောင်း နေ၍မဖြစ်၊ အပြင်အပကို ထွက်နေရသည်။ ထိုအခါ ခင်မောင်အေးဟူသော အမည်ကြောင့် ဦးအေးထွန်းတို့ သဲလွန်စ ရသွားကာ ဦးကြင်ဖေကို ရှာဖွေတွေ့သွားနိုင်သည်။

ထိုကြောင့် မောင်မောင်ဟူသော နာမည်ပြောင်းထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့က ခင်မောင်အေးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး သူတို့ အထင်နှင့်အမြင် ကွာခြားချက် ကို မမြို့သိပ်နိုင်ဘဲ ထုတ်ဖော် ပြောလိုက်ကြသည်။

'အော်...ကျွန်တော်တို့က ပန်းချီဆရာကြီး ဦးမောင်မောင်ဆိုတော့ အရွယ်တော်တော်ကြီး ပြီလို့ ထင်ခဲ့ မိပါတယ် ဆရာအခု မြင်ရတော့ အငယ်လေးရှိသေးတာပဲ'

ကိုထွန်းအံ့ပြောသည်။ ကိုဘသော်က ချောမောခန့်ငြား၍ ယောက်ျားပြီသသည့် ခင်မောင်အေးကို ကြည့်ပြီး အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ပညာမှာ တော်ပေသည်ဟု စိတ်ထဲက ချီးကျူးလိုက်မိသည်။

ထိုနောက် လာရင်းကိစ္စကို တယောက်တခွန်း ချေငံစွာ ပြောပြကြသည်။

'ကျွန်တော်တို့ ပန်ချီကားတခု ဆွဲပေးဘိုက လာအပ်မယ်လို့ပါဆရာ၊ ဆရာက လက်ခံနိုင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တို့ရဲ့ဆရာကို ပြန်အကြောင်း ကြားရပါမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ဘယ်လို ပန်းချီကားမျိုးပါလဲခင်ဗျာ'

ခင်မောင်အေးက ပြန်မေးသည်။

'ပန်းချီကားကတော့ ဘယ်သူမှ ဆွဲခိုင်းဘူးမယ်မထင်တဲ့ကားပါဘဲ၊
ဆရာအံ့ဩမလားတော့ မသိဘူး၊ လူဝံ ဇနီးမောင်နံ ပုံ ဆွဲပေးရမှာပါ'

ခင်မောင်အေးသည် တွေ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။

'လူဝံဇနီးမောင်နံ'

ခင်မောင်အေးက နှုတ်မှ တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာ လက်ခံနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့
ဆရာလာပါလိမ့်မယ်၊ ပုံဘယ်လောက် အကြီး ဆွဲရမယ်ဆိုတာ
ပြောပါလိမ့်မယ်'

'ကျွန်တော်မေးပါရစေခင်ဗျာ၊ ဒီလူဝံမောင်နံပုံက အလှချိပ်မှာလား၊
အထိမ်းအမှတ်တခုရရှိလို့ ဆွဲခိုင်း တာလား'

ခင်မောင်အေးက ပြန်မေးသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ညာမေတင်ကို
ချက်ချင်းတွေးလိုက်မိသည်။ ပန်းချီကား ရေးဆွဲရန် လာကြသော
လူနှစ်ယောက်၏ ဆရာဆိုသူသည် သူ့အသက်တမျှချစ်ရသူ မခင်မေ နှင့်
ပတ်သက်နေသူ ဖြစ်နေလေမည်လား ဟူသော အတွေးဝင်လာသည်။
ထိုကြောင့် ပြန်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့အား နှုတ်လုံသစ္စာရှိကြသူ
တပည့်ကောင်းများဖြစ်ကြသည်။

'ကျွန်တော် တို့ ဘာမှ မသိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဆရာက လက်ရာမြောက်တဲ့
ပန်းချီဆရာတစ်ဦးကို ရှာပါ၊ တွေ့ရင် အဲဒီ ကားမျိုး ဆွဲချင်ကြောင် လက်ခံနိုင်

မခံနိုင် သိလိုကြောင်း စုံစမ်းပေးပါဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာ သတင်း နားထောင်ပြီး လာရတာပါ'

'ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့က တပည့်တွေဆိုတော့လဲ ဆရာခိုင်းတာဘဲ လုပ်ရတယ်၊ ဆရာ့ကိစ္စ ကို မစပ်စုပုံပါဘူး'

ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့က တယောက်တခွန်း မှင်သေသေဖြင့် ပြောကြသည်။

ပန်းချီဆရာနှင့် ကိုမြင့်ညို တွေ့ရလျှင် ကိုမြင့်ညိုက မည်သို့ အကြောင်းပြမည်ကို မသိရသည့်အတွက် စကားချင်း လွဲနေလျှင် သို့မဟုတ် သူတို့ပြောသည့် စကားက အစွန်းမလွတ်၍ ညာမေတင်အတွက် အခြားသူ များ သံသယဖြစ်သွားလျှင် မကောင်းဟု တွေးကာ နှစ်ယောက်သား အတိုင်အဖောက်ညီညီ ပြောလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ခင်မောင်အေးသည် မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်သည် ထိုနောက်- 'ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ နောင်ကြီးတို့ ဆရာကိုသာ အကြောင်းပြန်လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ဆုံပြီး လိုချင်တဲ့ ပုံစံကိုသာ ပြောပါလို့၊ စိတ်တိုင်းကျအောင် ကျိုးစားဆွဲပေးပါမယ်လို့.'

ခင်မောင်အေးပြောနေစဉ်မှာ အိမ်နောက်ဘက် မီးဖိုဆောင်ဆီမှ ညှော်နံ့ အလိုလိုအနံ့ ထွက်လာသည်။

'ဟော..ဟင်းအိုးတူးနေပြီ ထင်တယ်၊ ခဏလေး သည်းခံလိုက်ပါအုံးနော်' ခင်မောင်အေး က ပြောပြောဆိုဆို နောက်ဘက် မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ ဝင်သွားသည်။

'ဒီပန်းချီဆရာ က တယောက်ထဲနေတာထင်တယ်'

ဟု ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ တွေးလိုက်မိကြသည်။

ခင်မောင်အေး ပြန်ထွက်လာသောအခါ-

'ဆရာက တယောက်ထဲနေတာလား'

ဟုကိုထွန်းအံ့က မေးလိုက်မိသည်။

ခင်မောင်အေးက မျက်နှာညှိုးသွားသည်ကို သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သတိထားလိုက်မိကြသည်။ ခင်မောင်အေး က ဖြေလိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့အဘို့ တဦးတည်း အဖော်အဖြစ်တဲ့ ဦးလေးအရင်းတယောက်က လွန်ခဲ့တဲ့ တလ လောက် က လေဖြတ်ပြီး ဆုံးသွားရှာပါပြီ'

ခင်မောင်အေးက အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်သည်။ ဦးကြင်ဖေကား တူကလေး ခင်မောင်အေးကို သူ လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းထားခဲ့သည့် ရွှေထုပ်၊ ခင်မောင်အေး မိဘများရှာဖွေ ထားခဲ့သည့် ရွှေထုပ်ကို တူကလေး ခင်မောင်အေး လက်ထဲကို ထည့်လိုက်ပြီး လွန်ခဲ့သည့် တလလောက်ကပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ခင်မောင်အေးသည် မိဘဆွေမျိုးရင်းချာမရှိ အိမ်ထောင်မရှိဘဲ တကိုယ်တည်းနေထိုင်သည့် လူလွတ်လူပျို တယောက် ဖြစ်ကြောင်း သူ့စကားထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်က အပြည့်အစုံပါသွားသည်။

ကိုထွန်းအံ့နှင့်ကိုဘသော်တို့သည် ခင်မောင်အေးကို စိတ်ထဲက သနားကြင်နာခြင်း ခင်မင်ခြင်း ဖြစ်လိုက်မိကြသည်။

အမှန်ပင် ခင်မောင်အေး၏ ဘဝကား ခင်မောင်အေး၏ ဘဝကား ကြင်နာစရာကောင်း ပါသည်။ အသက်တမျှ ချစ်ခဲ့ရသော ညာမေတင်ကို ရှာမတွေ့သည်မှာ ရှိစေဦး၊ လောကကြီးတွင်တဦးတည်းသော အားကိုး ခင်တွယ်စရာ ဆွေမျိုးရင်းချာ ဟူ၍ တဦးတည်းသော ရှိနေသည့် ဦးလေးအရင်း ဦးကြင်ဖေကလဲ အဆုံးစွန် သော ခွဲခွာခြင်းဖြင့် ခွဲခွာသွားခဲ့လေပြီ။

သူ့မိဘတွေကို ရက်စက်ယုတ်မာစွာ သတ်ဖြတ်သွားသော ဦးအေးထွန်းတို့ လူစု၊ သူ့ကို တောရိုင်း တိရစ္ဆာန် လို သဘောထားကာ လူသတ်ရာတွင် အသုံးပြုသည့် ဦးအေးထွန်းတို့ လူစု၊ ထိုလူယုတ်မာတွေကို ခင်မောင်အေး လက်စားချေလိုခဲ့သည်။ သို့သော် ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးကြင်ဖေကို ငဲ့ရသည့်အတွက် လက်စား မချေ ခဲ့ရဘဲ သည်းခံနေခဲ့ရသည်။

ယခုဦးလေးဖြစ်သူ ဦးကြင်ဖေ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ ခင်မောင်အေးအနေဖြင့် လက်စားချေလိုလျှင် ချေဟု ပြောနိုင် သော်လဲ ခင်မောင်အေး လက်စားချေ၍ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

သူ့မိဘတွေကို သတ်သလို သူပြန်သတ်လျှင် ဤနေရာသည် တောထဲတောင်ထဲမှာလို လုပ်ချင်ရာ လုပ်၍ မဖြစ် တရားဥပဒေက ရှိနေသည်၊ တဖန် တရားဥပဒေအတိုင်း ဥပဒေဘောင်ထဲက လက်စားချေမည် ဆိုလျှင် လဲ သူ့မိဘတွေကို ဦးအေးထွန်းသတ်သွားပြီသည်ဟု ဆိုရအောင် သတ်သေပြစရာ မရှိချေ။

တောထဲတောင်ထဲမှာ လုပ်ချင်ရာလုပ်သွားပြီး တရားဥပဒေဘောင်ထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှား အပြစ်မရှိဘဲ လူကြီး လူကောင်း လို နေထိုင်သူကို ကြီးလေးသော ပြစ်မှုကြီး စွပ်စွဲရန်မှာ လွယ်ကူသော ကိစ္စမဟုတ်ချေ၊ ထိုကြောင့် ခင်မောင်အေးသည် မမြင်လျှင် သံယောဇဉ်ပြတ်သည်ဟူသော စကားအတိုင်း ဦးအေးထွန်း တို့ကို မြင်တွေ့ရန် မကျိုးစားတော့ဘဲ

ကံကြမ္မာစီရင်သမျှပင် စေတနာက အကျိုးပေးလိမ့်မည်ဟူသော တရားသဘော ကို နှလုံးသွင်းကာ ဖြေဖျောက်နေထိုင်ခဲ့သည်။

မြင်တွေ့လျှင် စိတ်ကို ထိမ်းနိုင်မည်မဟုတ်၊ မထိမ်းနိုင်လျှင် ကိုယ်သာနစ်နာမည်ကို တွေးမိသော ခင်မောင်အေး က အေးအေးပင်နေထိုင်လာခဲ့တော့သည်။

ထိုကြောင့် ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ သနားသည်ဆိုခြင်းမှာ သနားထိုက်အောင် ဖြစ်နေသည့် ခင်မောင်အေး ဘဝပင်။

ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ ပြောသည့် စကားနှင့်ပင် ဦးအုန်းဖေနှင့် ကိုမြင့်ညိုတို့သည် ပန်းချီဆရာ ဦးမောင်မောင် အမည်ခံထားသော ခင်မောင်အေးကို မမြင်ဘူးမိကပင် ကြင်နာစိတ်ပွားနေကြသည်။

ညာမေတင်၏မွေးနေ့ ရောက်ရန်မှာ သုံးလလောက်သာ လိုတော့သည်။ ထိုကြောင့် ထိုသုံးလအတွင်းမှာ ညာမေတင် ဆန္ဒရှိသည့် ပန်းချီကားကြီး ပြီးစီးစေရန် ဦးအုန်းဖေနှင့် ကိုမြင့်ညိုတို့က ကြိုးစား ကြရမည် ဖြစ်သည်။ သို့မှသာလျှင် ကျော်ကျော်က ညာမေတင်၏ မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ညာမေတင် စိတ်ဆန္ဒ ပြည့်ဝစေမည့် ပစ္စည်းကို လက်ဆောင်ပေးနိုင်ကာ နှစ်ဦးရင်းနှီးခွင့်ရမည်ဖြစ်သည်။

ကိုမြင့်ညိုသည် ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ကို ခေါ်ကာ ပန်းချီဆရာရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ခင်မောင်အေး၏ ရိုးသားပွင့်လင်းသည့်မျက်နှာ၊ ယောက်ျားပီသ ချောမောခန့်ငြားသည့်ရုပ်ရည်၊ ပြောဆို ဆက်ဆံပုံ သိမ်မွေ့

ယဉ်ကျေးမှုစသည်တို့ကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ဖြစ်သောအခါ ကိုမြင့်ညိုသည် ခင်မောင်အေး ကို ခင်မင်စိတ်ပေါ်လာသည်။

'ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ ပန်းချီကားပျက်ကို ဟောဒီ ကျွန်တော့်လူနှစ်ယောက်က ပြောခဲ့ကြပြီး ပါပြီနော်'

ကိုမြင့်ညို ပြောသောအခါ ခင်မောင်အေးက နှစ်လိုဘွယ်ကောင်းသော အပြုံး၊ ကြည်လင်သည့် အသံဖြင့် ပြန် ပြောသည်။

'ဟုတ်ကဲ့အကို၊ လူဝံမောင်နှံပုံလိုက် ပြောပါတယ်၊ လူဝံမောင်နှံရဲ့ ဟန်က အေးအေး ဆေးဆေး နေတဲ့ ဟန်လား၊ ရန်သူကိုတွေ့လို့ မာန်ဖီနေတဲ့ဟန်လား၊ ပုံအကြီးအသေး ဘယ်အရွယ်ဆိုတာ အမိန့် ရှိပါအကို'

ခင်မောင်အေး၏ ပြောဟန်ဆိုဟန်မှာ မာနသံကင်းသည်၊ ထိုကြောင့်ပင် ကိုမြင့်ညိုစိတ်ထဲမှာ ပိုပြီး ခင်မင်မှု ဖြစ်သွားသည်။

'မာန်ဖီတဲ့ပုံမျိုးတော့မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူတို့သဘာဝတော တောင်ထဲမှာ အလိုက်ဘာသာ နေထိုင်တတ်တဲ့ ဟန်မျိုးပေါ့ အရွယ်ကတော့....'

ကိုမြင့်ညိုကသူ့အိမ်မှာ သူ့မိဘတွေ ဓာတ်ပုံကို အကြီးချဲ့ထားသည့်အရွယ်ကို ပြန်တွေးလိုက်သည်။

မိခင်နှင့် ဘခင်ဓာတ်ပုံ သည် အလျားသုံးပေ အနံနှစ်ပေခွဲရှိသည်၊ ထိုအရွယ်အစားအတိုင်း ဆွဲပေးမှ ညာမေတင် စိတ်တိုင်းကျပေမည်ဟု တွေးလိုက်သည် ထိုကြောင့်....

'အလျားသုံးပေ အနံနှစ်ပေခွဲအရွယ်ပေါ့ ညီလေးရယ်၊ အိုသည်းခံပါဆရာ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ညီအကို လို မေတ္တာစိတ်ပေါ်သွားမိတာနဲ့ လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်မိတာပါ'

ကိုမြင့်ညို က ညီလေးဟု ခေါ်လိုက်မိသည့်အတွက် တောင်းပန်လိုက်သည်။

'ခေါ်ပါအကို ကျွန်တော်စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ကျွန်တော်က မိဘဆွေမျိုးမရှိတဲ့ အထီးကျန်

"ခေါ်ပါ အကို စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ကျွန်တော်က မိဘဆွေမျိုးမရှိတဲ့ အထီးကျန်ဆိုတော့ အခုလို အကိုက ညီလေး လို့ ခေါ်လိုက်တာ သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်"

ခင်မောင်အေးက လိုက်လှဲသော အသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ကိုမြင့်ညိုသည် ခင်မောင်အေးကို တကယ်ပင် စိတ်ထဲက ခင်မင်ကြင်နာခြင်းဖြင့်-

"ပန်းချီကားကြီးပြီးစီးမှ ညီလေးကို အိမ်ခေါ်ရအုံးမယ်၊ အကိုတို့ကလဲ ခင်တတ်ပါတယ် ညီလေးရယ်"

ဟု ကြင်နာစွာ ပြောလိုက်သည်။

ကိုမြင့်ညိုတို့ ပြန်သွားကြသောအခါ ခင်မောင်အေးသည် ကိုမြင့်ညို အပ်သွားသည့် ပန်းချီကားကို စတင် အကောင်အထည် ဖော်လေသည်။ ခင်မောင်အေး အနေဖြင့် နေရေးစားရေးမှာ ပူစရာမလိုအောင်ပင် သူ့ မိဘတွေ ရှာဖွေထားခဲ့သည့် ရွှေတွေက ရှိနေသည်။ သို့သော် ခင်မောင်အေးသည်

သိုသိပ်စွာနေထိုင်ခါ ပန်းချီ ပညာဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေသည့် လူတယောက်လို ပန်းချီကားလာအပ်သည်ကို လက်ခံ ရေးဆွဲ နေခဲ့သည်။ ယခု လူဝံမောင်နံပုံကို စတင်ကိုင်သည့်အချိန်မှစပြီး အလျှင်စလို လုပ်ပေးရ မည့် အလုပ် ကို လက်မခံ တော့ချေ။

လူဝံမောင်နံပုံကို အာရုံစိုက်ရေးဆွဲတော့မည် ဖြစ်သည်။

ပုံကို ဆွဲတော့မည်ဟု စတင်ကိုင်လိုက်လျှင်ပင် ခင်မောင်အေးမျက်လုံးထဲမှာ ညာမေတင်၏ကျေးဇူးရှင် လူဝံ မောင်နံ ပုံသည် ထင်ရှားပြတ်သားစွာ ပေါ်လာသည်။

အခြားသော ပန်းချီဆရာတွေသည် မည်မျှပင် လက်ရာ မြောက်ပါသည် ဆိုစေကာမူ တောတောင်ထဲမှာ သဘာဝ ကျကျနေပြီး တောကောင်တွေကို ရင်းနှီးနှီးကပ်စွာ တွေ့မြင်လာခဲ့သော ခင်မောင်အေး၏ အတွေ့အကြုံ မျိုးရှိမည် မဟုတ်ချေ။

ခင်မောင်အေးသည် လူဝံကြီးမောင်နံပုံကိုဆွဲရာမှာ ညာမေတင်၏ ကျေးဇူးရှင် လူဝံကြီးမောင်နံ၏ ရုပ်ရည် ကို စိတ်ထဲ မှာ မှတ်မိနေသည့် အလျောက် ထိုရုပ်ရည် အတိုင်းဆွဲချလိုက်သည်။ လူဝံပုံ မည်ခါ မဟုတ် တော့ဘဲ တကယ့် လူဝံ ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေသည်။

လူဝံကြီးမောင်နံသည် သူတို့စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရချက်ကို မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ပြနေကြ သည်။ ဘခင်လူဝံ မိခင်လူဝံမကြီးတို့သည် အစာရှာရာက ပြန်လာသည့်အခါ ညာမေတင်ပုန်းနေ၍ ရုတ် တရက် မတွေ့

လျှင် မိခင်လှုပ်ကြီးက ကြေကွဲပူပန်စွာ အော်ဟစ်သည်။ ဘခင်လှုပ်ကြီးက ညာမေတင် ကို တွေ့ နိုးနိုးဖြင့် ငေးမျှော်မိုင်တွေနေသည်။

ထိုအမှုအရာကို တိတ်တခိုး ချောင်းကြည့်နေခဲ့သော ခင်မောင်အေးက ကောင်းစွာမှတ်မိနေခဲ့သည်။ ထို့ ကြောင့် ယခု လှုပ်မောင်နံ့ပုံဆွဲသောအခါ အစာရှာရာက ပြန်အလာတွင် ညာမေတင်ကို မတွေ့၍ မိခင် လှုပ်ကြီး ၏ကြေကွဲပူဆွေးစွာ အော်ဟစ်နေသည့်မျက်နှာ၊ ဘခင် လှုပ်ကြီး၏ စိတ်ပူစွာငေးမိုင်နေသည့် မျက်နှာ တွေကို အသက်ဝင်စွာ ရေးဆွဲထားသည်။

စိတ်တိုင်းကျ ဆေးရောင်သွင်းသည်။ အနုစိပ် ချယ်မှုံးသည်။ လိုလေသေးမရှိအောင် တစ်မုံစိမ့်ကြည့်၍ စိတ်တိုင်းကျ ရေးဆွဲထားသည့်ပုံဖြစ်ရာ ပန်းချီကားပြီး၍ အပ်နံရန် ချိန်းထားသည့်နေ့တွင် ရောက်လာ သော ကိုမြင့်ညို နှင့် ကိုထွန်းအံ့ ကိုဘသော်တို့ပင် ပန်းချီကားကို ကြည့်ပြီး လက်ဖျားခါမိကြသည်။

"ဒီ လှုပ်မောင်နံ့ က သာမန်သဏ္ဍန်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ မျက်နှာထားက အဓိပ္ပာယ်ရှိနေတယ်"

ကိုမြင့်ညို က ပြောသောအခါ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့က ဟုတ်ကြောင်း ထောက်ခံကြသည်။ ထိုအ ခါ ခင်မောင်အေး က ပြောလိုက်သည်။

"သူတို့ ရင်သွေး ခလေးငယ် ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အခါ မိခင်စိတ် ဘခင်စိတ်နဲ့ ပူပန်စိုးရိမ်ဟန် အော် ဟစ် ခေါ်ဟန် ကျွန်တော် ဆွဲထားပါတယ် အစ်ကို၊ သဘောမကျရင် ဒီဟန်မူရာမျိုး မဟုတ်တဲ့ ရိုးရိုးပုံမျိုး ကို ဆွဲပေး ပါ့မယ်"

ခင်မောင်အေးက ပြောသောအခါ ကိုမြင့်ညိုသည် သူကိုယ်တိုင် အလွန်သဘောတွေ့နေသည့် ဤပုံကို ပြန်ပြင် လိုသော ဆန္ဒမရှိတော့ချေ။

"မပြင်နဲ့တော့ ညီလေး၊ အစ်ကို သိပ်သဘောကျတယ်"

ကိုမြင့်ညိုက ပြောပြီး မူလသဘောတူထားသည့် လက်ခကို ပေးသည်။ ခင်မောင်အေးသည် ငွေကို လက်ခံ ယူလိုစိတ်မရှိသည်က အမှန်ဖြစ်သည်။ ညာမေတင်ကို လွမ်းဆွတ်သည့်စိတ်က ထပ်လောင်းသဖြင့် လူဝံ မောင်နံ့ ပုံကို ရေးဆွဲရာမှာ ယခုလို အသက်ဝင်သွားသည်ကို သူကိုယ်တိုင် သိသည်။ အသက် တမျှ ချစ်သူ နှင့် စပ်ဆိုင်နေသည့်ပုံဖြစ်သောကြောင့် အခကြေးငွေကို လက်ခံယူလိုစိတ်မရှိခြင်း ဖြစ် သည်။ သို့သော် ယခုမှ တွေ့မြင်သိကျွမ်းရသူက ပန်းချီဆွဲခ မယူပါဘူးဆိုလျှင် သူ့အပေါ်မှာ တစုံတခု သော သံသယမျိုး ဝင်သွား လေမည်လားဟု တွေးကာ ပန်းချီဆွဲခကို ယူလိုက်ရသည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီလေးရယ်၊ အစ်ကိုတို့အိမ်ကို လာလည်အုံးနော်၊ အဆင်ပြေရင် အစ်ကိုတို့ ဘခင်ကြီး ပုံ ကို ဆွဲမယ် စိတ်ကူးထားတယ်၊ လာနိုင်ရန် လာခဲ့နော် ညီလေး"

ကိုမြင့်ညို က ချစ်ခင်စွာပြောပြီး သူနေထိုင်သည့် အိမ်လိပ်စာ ရိုက်နှိပ်ထား သည့် ကပ်ပြားလေးကို ပေး ထား ခဲ့သည်။

ပန်းချီကားကြီးကိုယူပြီး ကိုမြင့်ညို အိမ်ပြန်ရောက်လာသောအခါ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းတွင် ဘခင်ဦးအုန်းဖေ စောင့်မျှော် နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှာ ညာမေတင်သည် အိမ်ပေါ်ထပ် ဘုရားဆောင်ကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ပြန်လာသည်ကို သိသော်လဲ သူနှင့်ပတ်သက် သည့် ကိစ္စမရှိသည့်အတွက် အောက်ထပ်သို့မဆင်းဘဲ သန့်ရှင်းရေးကို လုပ်မြဲတိုင်း လုပ်နေသည်။

"ဘယ်လိုလဲ သား စိတ်တိုင်းကျဖြစ်ရဲ့လား"

ဦးအုန်းဖေက ဆီးမေးသည်။ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ နှစ်ယောက် က ပန်းချီကားကြီးကို ယူသွင်း လာပြီး ကိုမြင့်ညို ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း စာဘတ်ခန်းထဲသို့ယူသွားကြသည်။

ပန်းချီကားကြီးကို အပြာရောင် ပတ္တမြားဖြင့် လုံခြုံစွာ ထုတ်ထားသည်ကြောင့် ဦးအုန်းဖေက မမြင်ရသေး ချေ။

ဦးအုန်းဖေ ကို ပန်းချီကားပြရန်အတွက် ကိုမြင့်ညိုက စာဘတ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော် တို့က ဦးအုန်းဖေကြည့်ပြီးလျှင် ပြန်လည်ထုပ်ပိုး သိမ်းဆည်းရန် စောင့်နေကြသည်။

ဦးအုန်းဖေ သည် ပန်းချီကားကို ကြည့်ကာ...

"အင်း... သားပြောသလို တကယ်ချီးကျူးစရာကောင်းပါတယ်၊ တောထဲကို သွားပြီး တကဲ့လူဝံမောင်နဲ့ ကို စိမ်းပြေပြေပြောကြည့်ဆွဲထားသလား အောက်မေ့ရတယ်"

ဦးအုန်းဖေက ချီးကျူးပြီးသောအခါ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့က ပန်းချီကားကြီးကို လုံခြုံအောင် သိမ်းဆည်း နေကြသည်။ ပန်းချီကားကြီးကို သိမ်းနေသည့်အခိုက်မှာ ဦးအုန်းဖေနှင့် ကိုမြင့်ညိုတို့က အစီအစဉ် ကို တိုင်ပင်နေကြသည်။

ညာမေတင်၏မွေးနေ့မှာ ဦးအေးထွန်းနှင့် ကျော်ကျော်တို့ရောက်လာရန် အချိန်ကို ကြိုတင်ပြောထား မည်။ ပန်းချီကားကြီး ကို ကျော်ကျော်

ယူလာသည့်အနေဖြင့် ညာမေတင်ကို ပြောမည်။ မည်သည့်နေရာ က ပန်းချီကား ယူလာကြောင်း ညာမေတင်က မေးလျှင် ကျော်ကျော်က ဖြေရမည်မှာ...

ပန်းချီပြပွဲ တွင် ဤပန်းချီကားကို တွေ့ကြောင်း၊ သဘာဝကျလွန်း လက်ရာမြောက်လွန်းသည့်အတွက် သဘောကျ၍ ဝယ်ယူလာခဲ့ကြောင်း၊ လမ်းကြုံသည့်အတွက် ပန်းချီကားကို ပြရန် ဝင်လာခဲ့ကြောင်း မှင် သေသေ ဖြင့် ပြောရမည်။

ထိုအခါ ညာမေတင်သည် သူစိတ်ဆန္ဒရှိနေသည့် ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်သောကြောင့် ပန်းချီကားကို အကြောင်း ပြုပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားသည့်အခါမှ ကျော်ကျော် က သူ့မေတ္တာကို ဖွင့်ဟ ပြောကြား၍ သင့်မည်ထင်ကြောင်း၊ ထိုအခြေအနေမှာ ညာမေတင်ကလဲ ပြစ် ပြစ်ခါခါ ငြင်းမည် မထင်ကြောင်း စသည်တို့ကို သားအဖနှစ်ယောက် စီမံကိန်း ဆွဲနေကြရှာသည်။

ဤ အစီအစဉ် အတိုင်းပင် ကျော်ကျော်တို့ သားအဖကို ကြိုတင်ပြောကြားသောအခါ ဦးအေးထွန်းနှင့် ကျော်ကျော် တို့ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး နှစ်သက်သဘောတူကြသည်။ ဘခင်နှင့် အစ်ကို ကိုယ်တိုင် က လိုလား ကြည်ဖြူစွာ စီစဉ်ပေးသောအခါ ဦးအေးထွန်း စိတ်ထဲမှာ သိုက်ကောင်းကြီးတစ်ခုပိုင်ပြီဟု ကြေနှပ်စွာ တွေးလိုက်သည်။

ကျော်ကျော်၏စိတ်ထဲမှာကား သူသဘောကျ နှစ်ခြိုက်သည့်ရုပ်ရည်ပိုင်ရှင် သူချစ်နေသည့် ညာမေတင် ကို လက်ဝယ် ပိုင်ပိုင် သိမ်းပိုက်နိုင်တော့မည်ကို တွေးပြီး ကြည်နူးဝမ်းသာနေသည်။

ခင်မောင်အေးသည် ပန်းချီကားကြီးကို ပေးအပ်လိုက်ပြီးသည့်နောက် အခြားအလုပ်တွေကို မလုပ်နိုင် တော့အောင် ရှေးဖြစ်ဟောင်းကို ပြန်ပြောင်းတွေ့ကာ အဆွေးကြီး ဆွေးနေမိရှာသည်။

ကုမ္ပဏီတောင်တန်း ထဲမှာနေစဉ် ညာမေတင် မိသားစုကို သူချောင်းကြည့်စဉ်က လှုပ်ကြီးမောင်နံ့အစာရှာ ရာမှ ပြန်လာသည့်အခါ ညာမေတင်ကို မတွေ့လျှင် ပူဆွေးကြေကွဲစွာ ဟစ်အော်သံပေးသည့်အခါတွင် ညာမေတင် သည် သူပုန်းနေသည့် နေရာမှ ချစ်စရာကောင်းသည့်အမူအရာဖြင့် ပြေးထွက်လာကာ မိခင် လှုပ်ကြီး လည်ပင်းကို ဟီးလေးခို ဘက်လိုက်သည့် ဟန်မူရာများကို မျက်လုံးထဲမှာ ပြန်လည်မြင်ယောင် လာသည်။

လှုပ်ကြီးမောင်နံ့သေဆုံးသွားပြီးမှ သူနှင့်အတူ တောင်ကမ္ဘားယံက ဂူထဲဝယ် တယောက်ကို တယောက် အသက် ပေးပြီး ချစ်ခဲ့ကြစဉ်က ရွှင်ကြည်ယုယစွာ နေခဲ့ထိုင်ခဲ့ပုံတွေကို မမေ့နိုင်အောင် ဖြစ်နေရာမှ ယခု ပန်းချီကား ကြောင့် ပိုပြီး လွမ်းဆွေးမိသည်။

ခင်မောင်အေး သည် ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းဖြင့် တွေးနေဆွေးနေရာမှ သူ သတိမပြုလိုက်မိသည့် အချက်တခု သည် သူ့ဦးခေါင်း ထဲမှာ လက်ခနဲဝင်လာသည်။

ကိုမြင့်ညိုကို စတင်တွေ့လိုက်သည့်အချိန်ကပင် ကိုမြင့်ညိုမျက်နှာကို သတိထားကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုသို့ သတိထား ကြည့်လိုက်မိသည်ကလဲ ကိုမြင့်ညို၏မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံသည် သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ရော၊ အသံနှလုံး ထဲမှာရော၊ ဦးနှောက်ထဲမှာရော မည်သည့်အခါမှ မမေ့နိုင်အောင် စွဲမြဲမှတ်မိနေသည့် မခင်မေဟု သူ အမှတ်သညာ ပြုထားသည့် ချစ်သူ ညာမေတင်နှင့် တူနေသည်ကို သတိထားမိသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကိုမြင့်ညိုကို မြင်လျှင် မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်သောစိတ်ပေါ်လာသည့်အတွက် အစ်ကိုဟု လိုက်လဲ့ စွာ ခေါ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ပန်းချီကားကို အာရုံစိုက်ရေးဆွဲနေစဉ်က ထိုအချက်ကို သတိမပြုခဲ့မိချေ။ ယခုမှ ပန်းချီကားနှင့်ဆက်စပ် ပြီး လူဝံကြီး မောင်နံ၊ ညာမေတင် စသည်ဖြင့် ဆက်စပ်တွေးနေရာမှ ကိုမြင့်ညိုမျက်နှာကို ပြန်လည် သတိရ လိုက်သည်။ ထိုအခါ ခင်မောင်အေး ဦးခေါင်းထဲမှာ သတိမပြုခဲ့မိသည့် အချက်က လက်ခနဲ ဝင် လာသည်။

ကုမ္ပဏီတောင်တန်း ကျောက်ကမ္ဘားယံအောက်မှာ ကိုမြင့်ညိုတို့ စခန်းချ နေစဉ်က သွားရောက်ချောင်း ကြည့် ခဲ့သော ညာမေတင်က-
"ဘာကြီးမှန်းမသိတဲ့ မျက်လုံးလို ဟာကြီးမျိုးနဲ့ အကောင်ကို ငါချစ်တယ်" ဟူသော စကား။

"နင့်ကို ချစ်တာမျိုး ချစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အဖေနဲ့ အမေကို ချစ်တာမျိုး ချစ်တာ"

ဟူသော စကားတွေ ညာမေတင် ပြောခဲ့သည်ကို ပြန်လည် အမှတ်ရလိုက်သည်။

ညာမေတင် ချစ်သော ထိုအကောင်သည် ညာမေတင်ကို တပင်တပန်း လာရောက် ချောင်းမြောင်းကြည့် ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ညာမေတင်က ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

ခင်မောင်အေး သည် တွေးရင်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်မြင်ချက်တွေ ပေါ်လာသည်။

"ပန်းချီကား လာအပ်တဲ့အစ်ကိုကလဲ မခင်မေ့နဲ့ သိပ်တူတယ်။ သူတို့မောင်နှမ များ ဖြစ်နေမလား၊ တော ထဲ က မခင်မေ့ကို ဒီအစ်ကိုဘဲ လာခိုးသွားတယ် ဖြစ်လေမလား၊ ပန်းချီကား ဆွဲခိုင်းပုံကလဲ ထူးတယ်။ ငါ့ ဆီကို ပန်းချီကား လာအပ်ကြတာ များပါပြီ။ ဒီလို လူဝံ့မောင်နှံပုံမျိုး ဘယ်သူမှ အပ်လေ့အပ်ထမရှိဘူး။ မခင်မေ့က သူ့ကျေးဇူးရှင်လူဝံ့ကြီးမောင်နှံကို လွှမ်းလို့ ပုံတူဆွဲခိုင်းတာများ ဖြစ်နေလေမလား"

ခင်မောင်အေး သည် ဉာဏ်မှီသလောက် တွေးနေမိသည်။ တွေးရင်းပင် သူ့သံသယသည် ပိုမိုကြီးထွား လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုမြင့်ညိုပေးထားခဲ့သည့် လိပ်စာကပ်ပြားလေးကို ထုတ်ယူကြည့်လိုက်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကိုမြင့်ညိုပေးထားခဲ့သည့် လိပ်စာအတိုင်း အလည်အပတ်သဘောမျိုး သွားပြီး စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရလျှင် မမှားနိုင်၊ အကယ်၍ သူတွေ့သည့်အတိုင်း မဟုတ်သည့်တိုင်အောင် သူ့ဘဝ ဇာတ်ကြောင်း ကို ပြန်ပြောပြလျှင် မခင်မေ့နှင့်ပတ်သက်ပြီး သတင်းအစအနသော်၎င်း၊ အသေအချာ သော်၎င်း သိရပေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ တွေးလိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် သွားရန် သင့်လျော်သည်ဟု ယူဆမိသော တနေ့ဝယ် ခင်မောင်အေးသည် ကောင်းမွန်သန့် ရှင်းစွာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး ကိုမြင့်ညို ပေးထားခဲ့သည့် လိပ်စာအတိုင်း လာခဲ့သည်။

ဖြူဝင်း ကြည်လင်သည့် အသား၊ ခန့်ငြား ချောမောသည့် ရုပ်ရည်၊ တောင့်တင်း သန်စွမ်းပြီး ယောက်ျား ပီသ သည့် အရပ်အမောင်းရှိသော ခင်မောင်အေးသည် သူ့အသားရောင်နှင့် လိုက်လျောသည့် အဝတ် ကို ပုံကျ အချိုးကျစွာ ဝတ်စားထားသောအခါ ခင်မောင်အေး ရုပ်ရည်သည် မြင်ရသူစိတ်မှာ နှစ်ခြိုက်

ဘွယ် ချစ်ခင်ဘွယ် လေးစားဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးတွေ နှစ်ခြိုက်စွဲလန်းရသည့် ရုပ်ရည်မျိုး ဖြစ်သည်။

ခင်မောင်အေးကို မြင်ရသော ကိုမြင့်ညိုသည် ကုမ္ပဏီတောင်တန်းဂူထဲမှာ သူမေ့ဆေးပေးထားရစ်ခဲ့သည့် အရိုင်းကောင် ဖြစ်နေသည်ဟု မည်သို့ ယုံကြည်နိုင်ပါမည်နည်း။

ခင်မောင်အေးသည် ကိုမြင့်ညိုတို့ မိသားစုနေထိုင်သည့်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်နေလေပြီ။ သို့သော် လူတို့ စောင့်စည်း လိုက်နာရမည့် ဝတ္တရားများ၊ လူတို့လိုက်နာရမည့် ယဉ်ကျေးမှုစည်းကမ်းများကို ကောင်းစွာ နားလည် နေပြီဖြစ်သည့် ခင်မောင်အေးသည် အိမ်ပေါ်ကိုတက်သွားရန် သင့်မသင့် စဉ်းစားနေသည်။

ခင်မောင်အေး စဉ်းစားလောက်အောင်ပင် ထိုအချိန်မှာ ကိုမြင့်ညိုတို့ အိမ်ပေါ်တွင် ဧည့်သည်တွေရောက် နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ဦးအေးထွန်း နှင့် သားဖြစ်သူ ကျော်ကျော်၊ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ လူစု ကား ကြိုတင်စီစဉ် တိုင်ပင် ထားသဖြင့် ရောက်နေကြသော ဧည့်သည်တွေ ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ခင်မောင်အေးက အိမ်ရှေ့ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်ထဲဝင်ရကောင်းနိုး၊ ပြန်လှည့်ရကောင်းနိုးဖြင့် အိမ်ရှေ့သစ်ပင်ကြီး တပင်အောက်မှာ မယောင်မလည် ရပ်နေသော ခင်မောင်အေးကို ကျော်ကျော်က စတင်မြင်လိုက်သည်။ ကျော်ကျော်သည် သူ့ရုပ်ရည်ကို သူ သိပြီးဖြစ်သည်။ သူ့ရုပ်ရည်ချောသည်ကို သူ့ဂုဏ်ယူနေသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရွယ်တူလူပျို လူရွယ် အရွယ်တူ တွေကိုတွေ့လျှင် ငါ့ထက် ချောနေ လှနေမည်လားဟူသော စိတ်မျိုးဖြင့် သတိထား ကြည့်လေ့ ရှိသူ တယောက် ဖြစ်သည်။

ယခု အိမ်ရှေ့သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ကြည်ပြာရင့်ရောင် ဘန်ကောက် လုံချည်အတွင်း ရှပ်အင်္ကျီအဖြူ အပြာနုရောင် တက်ထရက် တိုက်ပုံအင်္ကျီ နက်ပြာရောင်ကတ္တီပါ ခြေညှပ်ဘိနပ်ကို စီးထားသည် ခင်မောင်အေး ကို မြင်လိုက်သည်။ ဖြူဝင်း ကြည်လင်သည့် အသားနှင့် ခင်မောင်အေး ဝတ်ထားသည့် အဆင်အပြင် သည် များစွာလိုက်လျောတင့်တယ်ခါ ကြက်သရေရှိစွာ ချောမောလှပ ခန့်ငြားသည့် ခင်မောင်အေး ၏ ရှပ်ရည်ကို ကျော်ကျော်သည် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထွားကျိုင်းသည့် ကိုယ် လုံး ကိုယ်ထည် အရပ်အမောင်းသည် ယောက်ျားပြီသသည့် အသွင်သဏ္ဍန်ကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြနေ သည်။ ယောက်ျား ပြီပြီ ကြွားရွားခန့်ငြားသောအချော၊ ကျော်ကျော်၏အချောက မိန်းမဆန်သည့်အချော။

ခင်မောင်အေး၏ရှပ်ရည်ကို ကျော်ကျော်က အားကြသည့်စိတ်ဖြင့် ကြည့်နေဆဲမှာ ကျော်ကျော်၏အမူအ ရာ ကို သတိထားမိသော ကိုမြင့်ညိုက ကျော်ကျော် ဘာကို စိတ်ဝင်စားနေသနည်းဟု ကျော်ကျော် ကြည့်ရာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ခင်မောင်အေးကို မြင်တွေ့သွားသည်။

"ဟော... ဖေဖေ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ပန်းချီဆရာလေး သူ အလည်လာတာ ထင်တယ်"

ကိုမြင့်ညို က ဝမ်းသာအားရပြောရင်း အိမ်ပြင်ထွက်သည့် တံခါးဝသို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ထွက် လိုက်သည်။

"ညီလေးရေ အလည်လာတာလား၊ လာ ညီလေး"

ဟု အိမ်ထဲကလဲထွက် နှုတ်ကလဲ အသံပြုခေါ်လိုက်သည်။

ကိုမြင့်ညိုတို့ ခြံဝင်းသည် ဘေးနှင့် နောက်ဘက်မှာ ကျယ်ဝန်းစွာထားပြီး အိမ်ရှေ့ဘက်တွင်မူ လှမ်းခေါ် လျှင် ကြားနိုင်လောက် သည့် အကွာအဝေး အကျယ်အဝန်းသာ ထားသည့်အတွက် ဝင်းတံခါးရှေ့လမ်း ဘေး သစ်ပင်အောက် မှာ ရပ်နေသော ခင်မောင်အေးကို အိမ်ထဲက ကောင်းစွာမြင်နိုင်ပြီး လှမ်းခေါ်သည် ကို ကောင်းစွာ ကြားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခင်မောင်အေးက ချစ်ခင်နှစ်လိုဘွယ် ကောင်းသောအပြုံးဖြင့် ဖွင့်ထားသော ဝင်းတံခါးမှ ဝင်လာသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် အလည်လာတာပါ"

ဟု ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"လာ ညီလေး လာ၊ ညီလေး ပညာစွမ်းကို ဂုဏ်ယူရအောင် ရောက်နေတဲ့ ဧည့်သည်တွေနဲ့ မိတ်ဆက် ပေးမယ်"

ကိုမြင့်ညိုက ခင်မောင်အေးကို ချစ်ခင်စွာ လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲ ထိုင်မိကြပြီဆိုလျှင်ပင် ခင်မောင်အေးသည် ဦးအေးထွန်းနှင့် ကျော်ကျော်ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိ လိုက်သည်။ ကျော်ကျော်နှင့် ဦးအေးထွန်းကမူ ခင်မောင်အေးကို လုံးဝမမှတ်မိကြတော့ချေ။

တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် တကောင် လို ကြီးဖြင့် ချည်နှောင်ခေါ်လာကာ တိရစ္ဆာန်လိုထား တိရစ္ဆာန်လိုကြွေးပြီး လူသတ်ရာ မှာ အသုံးပြုခဲ့သော အရိုင်းကောင်တကောင်သည် ယခု သူတို့မျက်စေ့ရှေ့မှာ ရောက်နေ သည့် ချောမော ခန့်ငြားသော အနုပညာရှင် ပန်းချီဆရာတယောက် ဖြစ်နေပါသည်ဆိုလျှင် ကျော်ကျော် နှင့် ဦးအေးထွန်း တို့ သားအဖသည် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ကြပေတော့မည်။

ကိုမြင့်ညို က ခင်မောင်အေးကို နေရာထိုင်ခင်းကောင်းမွန်စွာ ပေးသည်။ ထိုအချိန်မှာ ညာမေတင်သည် ဘာကိုမှ မသိသည့်အလျောက် ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာခြင်းမပြုဘဲ နောက်ဘက်မီးဖိုဆောင်ဆီမှာသာ ဧည့်သည် တွေကို ဧည့်ဝတ်ပြုဘို့အတွက် ကြွေးမွေးရန် စီစဉ်လုပ်ကိုင်နေသည်။

ခင်မောင်အေး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး သူတို့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင်၊ ဦး အေးထွန်း စိတ်ထဲမှာ မည်သို့ရှိမည်ကို မဆိုနိုင်သော်လဲ ကျော်ကျော်၏စိတ်ထဲမှာကား ခင်မောင်အေး ကို လိုလား နှစ်သက်သော စိတ် လုံးဝကင်းမဲ့နေသည်။ သူ့ထက်သာသော ရုပ်ရည်ကြောင့်လား၊ သူတို့လို ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသူ မဟုတ်ဘဲ ပန်းချီဆွဲမှ ထမင်းစားရသူဖြစ်နေ၍ မတန်မရာထင်သလား ဆိုသည်ကို ကျော်ကျော် သည် ကောင်းစွာမဝေခွဲနိုင်သော်လဲ နှစ်လိုစိတ်ကင်းမဲ့နေသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ် သည်။

"ဒီအကောင်ရှိနေခိုက် ညာမေတင် ဧည့်ခန်းကို မထွက်ပါစေနဲ့"

ဟူသော ဆန္ဒသည် အလိုအလျောက် ပေါ်လာသည်။

သူကသာ မနှစ်မြို့သည်မဟုတ်၊ စေတနာရောင်ပြန်ဟပ်ခြင်းကြောင့် ခင်မောင်အေးကလဲ စိတ်ကို တော်တော်ပင် ထိမ်းချုပ်ထားရသည်။ သူ့ဘက်က သက်သေလုံးဝမရှိတော့ခြင်းနှင့် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီး လူကောင်း တယောက်

အိမ်ပေါ်မှာ ဧည့်သည်အချင်းချင်း နာကျည်းရိုင်းစိုင်းစွာ ပြောဆိုရန်ဖြစ်ထွေးလုံး သတ်ပုတ် သည့် အလုပ်သည် အဆင့်အတန်းရှိသော လူကြီးလူကောင်း မိကောင်းဖခင် သားသမီးတို့ လုံးဝမလုပ်ထိုက်သော အလုပ်ဖြစ်ကြောင်း ခင်မောင်အေးက သိသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်ကို ခက်ခဲစွာ ထိမ်းချုပ်သော ဟန်မပျက်နေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုမြင့်ညိုက ခင်မောင်အေးကို မေတ္တာစေတနာထား သည့်အလျောက် လေးလေးစားစား ဂုဏ်တင်မချီးကျူးပြီး မိတ် ဆက်ပေးလိုက် သည့် အခါတွင်ကား။

ဦးအေးထွန်း က အဘက်မတန်သလို စိတ်မဝင်စားသလို ဟန်မျိုးဖြင့် ဝတ်ကြေတန်းကြေ ဦးခေါင်းကို ငြိမ်ရုံသာ ငြိမ်ပြသည်။ ရယ်ခြင်း၊ ပြုံးခြင်းပင် မရှိ၊ လောကွတ်စကားပင် ပြောခြင်းမရှိဘဲ ငါးသုံးလုံး စီးက ရက်ကို ဟန်ပါပါမိုန်းပြီး ဖွာနေသည်။ ဦးအေးထွန်း အမူအရာကို ကိုမြင့်ညို စိတ်ထဲမှာ အောင့်သက် သက်ဖြစ်သွားသည်။

တဖန်တုံ ကျော်ကျော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သောအခါမှာ...

"ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလဲ မှတ်ထားပါ ကိုကျော်ကျော်၊ ကျွန်တော်ကလဲ ခင်တတ်ပါတယ်"

ဟူသော စကားကို ခင်မောင်အေးသည် စိတ်ထဲက မပါသော်ငြားလဲ ကိုမြင့်ညိုကို အားနာခြင်းဖြင့် ယဉ်ကျေးစွာ ပင် ပြန်ပြောသည်။
ကျော်ကျော်ကမူ-

"မှတ်ထားပါ့မယ်"

ကျော်ကျော်ကမူ-

"မှတ်ထားပါမယ်"

ဟူသော စကားတစ်ခွန်းကိုသာ မပွင့်တပွင့် ပြန်ပြောသည်။ ဤမျှလောက်သော စကားကိုပင် မကြာမှီ တော်ရတော့မည့် ယောက္ခမလောင်းနှင့် ယောက်ဖလောင်းကြောင့် မပြောချင်ဘဲ ဖြစ်ညှစ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်...

"တင်တင်ကို ပေးဘို့လက်ဆောင်ပစ္စည်းဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ အစ်ကို၊ ကြည့်ကြရအောင်"

ဟု ခင်မောင်အေးကို အလှူငွေပင် အသိအမှတ်မပြုတော့သည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ကိုမြင့်ညိုကို မေးလိုက်သည်။ ကိုမြင့်ညိုသည် ဦးအေးထွန်းကို စိတ်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်ရင်းစွဲတွင် ကျော်ကျော်၏အမူအရာ ကြောင့် ပိုပြီး မျက်သွားမိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူကိုယ်တိုင်က လေးလေးစားစားမိတ်ဆက်ပေးသည့် ဧည့်သည်ကို လေးလေးစားစား တော့ တုံ့ပြန်စေချင်သည်။ ယခု ဦးအေးထွန်း တို့ သားအဖ အမူအရာနှင့် ပြောဟန်မှာ ဧည့်သည်ကို အဘက်မတန်သည့် သဘောမျိုးသက်ရောက်သည့်အပြင် လေးလေးစားစား မိတ်ဆက်ပေးသည့် ကိုမြင့်ညို ကိုပါ ဂရုမစိုက်သည့်သဘောမျိုး သက်ရောက်နေသည်။

ကိုမြင့်ညို စိတ်ထဲမှာ...

"ဧည့်သည်ကို အဘက်မတန်ဘူးလို့ထင်ချင်တာတောင်မှ တို့အိမ်ပေါ်မှာ မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ဧည့်သည်ဘဲ၊ ယဉ်ကျေးမှုအရ လိုက်လိုက်လျောလျော လေးတော့ တုံ့ပြန်ဘို့ကောင်းပါတယ်၊ ဒီသားအဖ ဒီအချိုးမျိုးဆိုရင် မဟန်ဘူး ထင်တယ်၊ ငါ့နမလေးရော ငါတို့သားအဖရော သူတို့သားအဖနဲ့

အပေးမကိုက်ဘဲ စိတ်ဝင်းကွဲ စရာတွေ ဖြစ်လေမလား၊ လက်ဆောင်ပေးပြီး ရင်းနှီးစေတို့ အစီအစဉ်ကို ရွှေ့လိုက်ရကောင်းလေမလား"

ဟူသော စိတ်ကူးမျိုးပေါ်လိုက်မိသည်။ ဖခင်မျက်နှာကို မသိမသာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖခင် ဦးအုန်းဖေ သည် မသိမသာမျက်နှာညှိ နေသည်ကို အကဲခတ်လိုက်မိသည်။ ဦးအေးထွန်းတို့သားအဖအမှုအရာ လေ သံကြောင့် ဦးအုန်းဖေစိတ်ထဲမှာလဲ ကိုမြင့်ညှိနည်းတူပင် တွေးနေလိုက်မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် တမင်ကြိုတင်စီစဉ် ဘိတ်ကြားထားပြီးမှ ပန်းချီကားကို မပြတော့ဘူးဆိုလျှင် ခလေးကစားသလို ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ပေါ့ပျက်သော စကားမျိုး ပြောတတ်သူဟူသော အထင်မျိုးခံမည်ကို မလိုလားနိုင်ချေ။ နောက်တစ်ချက်ကလဲ ခင်မောင်အေးရှေ့မှာ ခင်မောင်အေး ရေးဆွဲသည့် ပန်းချီကားအကြောင်းကို ဂုဏ်ယူ ချီးကျူးပြောဆိုပြီးမှ မိတ်ဆက်ပေးခြင်းဖြစ်ရာ ယခုလို ပန်းချီကားကို မပြတော့ဘဲ စကားဖျက်လိုက်လျှင် ဦးအေးထွန်းတို့ သားအဖ မျက်သွားမည်၊ ခင်မောင်အေး အနေဖြင့် သူ့ပန်းချီကားနှင့် ပတ်သက်ပြီး မကြေ နပ်သည့်အချက်ရှိသောကြောင့်သာ မပြတော့ဘဲ ဖြစ်သွားလေသလားဟူသော အတွေးဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ဘိတ်ကြားထားခဲ့သည့် အဓိကအကြောင်းရင်းဖြစ်သော ပန်းချီကားကိုတော့ ဂတိရှိထားသည့် အတိုင်း ထုတ်ပြလိုက်မည်၊ ညာမေတင် ကလဲ စိတ်ခိုင်မာသူဖြစ်သောကြောင့် ပဌမအကြိမ်မျှဖြင့် ကျော်ကျော် ၏ မေတ္တာကို မည်သည့်နည်းနှင့်မူ လက်ခံမည်မဟုတ်ကြောင်း စဉ်းစားလိုက်မိကြသည်။ နောင် ခါမှ မီးစင်ကြည့်က တော့မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုမြင့်ညှိ ချလိုက်သည်။

လိမ်မာ ယဉ်ကျေးသူပြီပြီ ကိုမြင့်ညိုက မျက်နှာဟန်မပျက်စေဘဲ...

"ပြမယ်လေ"

ဟုဆိုခါ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့နှစ်ယောက်ကို ပန်းချီကားယူထုတ်ရန် ပြောလိုက်သည်။

ညာမေတင်နှင့် ကျော်ကျော် စကားလက်ဆုံကျစေရန်အတွက် ပန်းချီကားတချပ်ကို လက်ဆောင်ပေးပြီး စကားပြောစေမည်ဟူသော စီစဉ်ချက်ကို ကျော်ကျော်နှင့် ဦးအေးထွန်းတို့ သိခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မည်သည့် ပန်းချီကားမျိုးဖြစ်ကြောင်းကိုမူ မသိသေးချေ။

ပန်းချီကားကိုပြပြီးမှ ကိုမြင့်ညိုနှင့် ဦးအုန်းဖေတို့သားအဖက ပြောသင့်သည့် အကြောင်းလောက်ကို ပြောခါ ကျော်ကျော်ကို မည်သို့မည်ပုံ လက်ဆောင်စကားပြောရန် သွန်သင်မှာကြားမည်ဟု စီစဉ်ထားခဲ့ကြသည်။

ပန်းချီကားကြီးက ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့နှစ်ယောက် ယူလာသည့် အတွက် ဧည့်ခန်းထဲရှိ နံရံနား ကပ်နေသည့် စားပွဲပုလေးပေါ်မှာ နေရာတကျ ထောင်ထားလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

အုပ်ထားသည့်အဝတ်တွေခွာလိုက်ရန် ကိုမြင့်ညိုက ပြောသည့်အတိုင်း ကိုဘသော်နှင့် ကိုထွန်းအံ့တို့က ခွာလိုက်သောအခါ အသက်ပါလှသည့် လှုပ်ကြီးမောင်နံ့ နှစ်ယောက်ပုံက ပေါ်လာသည်။

"အို...."

မသိမသာ တုန်လှုပ်သောအသံဖြင့် ဦးအေးထွန်း နှုတ်မှ အိုတလုံး လွတ်ခနဲ ထွက်လာသောအခါ ကိုမြင့်ညို သည် ဦးအေးထွန်းနှင့် ကျော်ကျော်မျက်နှာကို လျှင်မြန်စွာကြည့်လိုက်သည်။ ဦးအေးထွန်းနှင့် ကျော်ကျော် တို့ မျက်နှာသည် အံ့အားသင့်သည့် မျက်နှာမျိုးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအံ့အားသင့်သည်ဟန် ကား ရိုးရိုး တန်းတန်း အံ့အားသင့်သည့် အမူအရာမျိုးနှင့်မတူ ကွဲပြားခြားနားမှုရှိသည်ကို ကိုမြင့်ညို သတိ ထားမိသည်။

"ဒီပုံကြီးတော့ လက်ဆောင်မပေးချင်ဘူး အစ်ကို၊ ကျက်သရေ တုန်းလွန်းတယ်၊ လှလှပပလဲ မဟုတ်ဘူး၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ပုံကြီး၊ အစ်ကိုတို့ဘဲ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ စိတ်ကူးရလိုက်ပလေ"

ကျော်ကျော်သည် စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း လွှတ်ကနဲပြောလိုက်သည်။
ကျော်ကျော် စကားဆုံးလျှင်ပင်....

"ဟုတ်ပါရဲ့ကိုအုန်း၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာစိတ်ကူးရလိုက်ကြလို့လဲ၊ ကျက်သရေမရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းပုံကြီးကို ဆေးရေး ထားတဲ့ပုံမို့သာပေါ့၊ တကတဲ သတ်တော့ ဖြတ်တော့မဲ့ဟန်မျိုးကြီး၊ ကြည့်ရတာကိုက ရွံစရာ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ တော်တော်ကြာ ခင်ဗျားသမီး ဒီစိတ်မျိုးဝင်သွားလို့ ခက်နေမယ်နော်"

ညာမေတင်ကို တောထဲက ပြန်ခေါ်လာခဲ့ရကြောင်း သိထားသော ဦးအေးထွန်းက ပြောလိုက်သောစကား မှာ ညာမေတင် ကို နှိမ်သည့်သဘောမျိုးပါသည်ကို ကိုမြင့်ညိုတို့သားအဖက သဘောပေါက် လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ပန်းချီဆရာကို အစ်ကိုက အမွန်းတင်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော်က ကျက်သရေရှိရှိ ပုံများ လားလို့ ဒီလိုသတ်တတ် ဖြတ်တတ်တဲ့တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်ပုံမျိုးတော့ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဆွဲတတ်တာပေါ့"

သားအဖနှစ်ယောက် တယောက်တခွန်း ရေပက်မဝင်အောင် ပြောကြသောအခါ ကိုမြင့်ညိုနှင့် ဦးအုန်းဖေ တို့က ပြန်လည်ချေပရန်စကား စလိုက်ကြသည်။

သို့သော် ကိုမြင့်ညိုတို့သားအဖ ပြန်လည်ချေပရန် အချိန်မရလိုက်ချေ။

ကြီးမားသော နာကျည်းချက်ကြီးကို ခက်ခဲစွာမြိုသိပ်ချုပ်တည်းထားရသော ခင်မောင်အေးသည် အပြစ် ကင်းမဲ့သော လူဝံ့သူတော်ကောင်းမောင်နှံကို အသားလွတ်ချိုးဖဲ့ပြောခြင်း၊ သူ့ပညာကို ထိခိုက်ပုတ်ခတ် ချိုး နှိမ်ပြောခြင်း တို့ကို ကြားရသောအခါ စိတ်ကို ချုပ်တည်းရန်မစွမ်းတော့ချေ။

ခင်မောင်အေးကို အပြစ်ဆိုဘွယ်ကားမရှိ၊ ကြီးမားသောနာကျည်းချက်ကြီးကို ဤမျှအချိန်ကြာအောင် ချုပ် တီးထားနိုင်ခြင်းကပင် ချိုးကျူးစရာ ကောင်းနေ ပေသည်။

ခင်မောင်အေးက ကျော်ကျော်တို့သားအဖ စကားဆုံးလျှင်ဆုံးခြင်း ပြောလိုက် သည်။

"တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်လူဝံ့မောင်နှံကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောနေတဲ့ ခင်ဗျားတို့သားအဖ နှစ်ယောက်လုံး ကိုယ်တိုင်က ဘယ်လောက် ယုတ်မာထားကြသလဲ၊ လူတွေကို သတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို ယူထားကြတယ်၊ လူလူချင်း တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်လိုထားပြီး လူသတ်ရာမှာ သုံးခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားကြပါအုံး"

ခင်မောင်အေးစကားကြောင့် ဦးအေးထွန်းတို့သားအဖနှင့် ကိုမြင့်ညိုတို့ သားအဖသည် ကြီးစွာသော အံ့အား သင့်ခြင်း ဖြစ်သွားသည်။

ဦးအေးထွန်းသည် ထိုင်နေရာက ပုန်းခနဲထလိုက်သည်။ ကျော်ကျော်ကလဲ ဖခင်နှင့် တပြိုင်ထဲထလိုက် သည်။

"သူများက လာခိုင်းတဲ့ပန်းချီကားလေးဆွဲမှ ထမင်းစားရတဲ့ အကောင်က လူပါးဝစကားပြောလို့ ငါတို့ကို ဘာထင်လဲ ဟင်"

ပြောပြောဆိုဆို ဦးအေးထွန်းသည် ခင်မောင်အေးကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ကျော်ကျော်ကလဲ ဖခင်နှင့် တပြိုင်ထဲလို ခင်မောင်အေးကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်လုံးသည် သူတပါးအိမ်ပေါ် မှာ ယခုလိုပြုမူခြင်းသည် လူကြီးလူကောင်းမဟုတ်တော့ကြောင်း၊ အိမ်ရှင်ကို ဖော်ကားရာ ရောက်ကြောင်း၊ အဆင့်အတန်းမရှိသည့် လူတွေပြုမူလေ့ ရှိသည့် အမူအကျင့်မျိုးဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့ကို မစဉ်းစားနိုင် သတိ မထားနိုင်တော့ချေ။ သူတို့သားအဖအတွင်းရေး တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ထုတ်ဖော်ခံရသောအခါ အနာ ပေါ် တုတ်ကျ သလိုဖြစ်သွားသည်။ ငြိမ်ခံနေလျှင် ဟုတ်မှန်သည့်အတွက် ငြိမ်နေခြင်းဟု ဦးအုန်းဖေတို့ သားအဖ ထင်သွားကြမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ ထိုကြောင့် မဆင်မခြင် ပြုမူလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အားခွန်ပလ သန်စွမ်းပြီးဖြစ်သော ခင်မောင်အေး၊ တောထဲတောင်ထဲမှာ နေစဉ်ကပင် ကျားတွေ ကျားသစ် တွေနှင့် သတ်ပုတ်အနိုင်ယူခဲ့သော ခင်မောင်အေးသည် သူ့လောက် အားခွန်ပလမပြည့်ဝသည့် လူပျော့လေးတွေသာဖြစ်သော ဦးအေးထွန်းနှင့် ကျော်ကျော်တို့သားအဖ နှစ်ယောက်လောက်ကို မမူချေ။

လျှင်မြန် ဖြတ်လတ်ရာမှာ တောတောင်ထဲမှာ နေစဉ်ကပင် ကျွမ်းကျင်ပြီးသားဖြစ်သော ခင်မောင်အေး သည် ဖြတ်လတ်လျှင်မြန်စွာ တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီး ပဌမဦးစွာ ကျော်ကျော်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် မိမိရကြီးဖမ်းလိုက်ပြီး ဦးအေးထွန်းထံသို့ ကိုင်ပေါက်လိုက်သည်။ ဦးအေးထွန်းနှင့်

ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်သွားသော ကျော်ကျော် ၏ ဦးခေါင်းက ဧည့်ခန်းနံရံနှင့် ပြင်းစွာ ဆောင့်မိလိုက်၏။

ကျော်ကျော် ကား တချက်တည်းဖြင့် သတိမေ့သွားလေတော့သည်။ ဦးအေးထွန်းက လဲနေရာက ကုန်းထ ပြီး ခင်မောင်အေးကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။

ခင်မောင်အေးက ဟန်မပျက် ဦးအေးထွန်း၏လက်နှစ် ဖက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်သောအခါ ဦးအေးထွန်း ၏ လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းသည် ပြတ်ကျပြီး စင်သွားသည်။

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းသို့ ညာမေတင်က ထွက်လာသည်။ ညာမေတင် ထွက်လာခြင်းကား ယခုလို အရေး အခင်းဖြစ်နေသည်ကို သိ၍ထွက်လာခြင်း မဟုတ်ချေ။ နေ့လည်စာကို မြန်မာပြီပြီ လက်သုတ်စုံနှင့် ကြာဇံ ဟင်းခါးနှင့် လဘက်ရည်ကြမ်းနှင့် အချိုပွဲ ရွှေချည်နွမ်းမကင်းနှင့် ဧည့်ခံလိုကြောင်း ဖခင်နှင့် အစ်ကိုက ပြောထားသောကြောင့် တပင်တပန်း စီမံလုပ်ကိုင်ပြီး ထမင်းစားပွဲတွင် ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။ အားလုံး စား သောက်ရန် အသင့်ဖြစ်ကြောင်း ပြောရန်ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ညာမေတင် ဧည့်ခန်းသို့ဝင်လာသည့်အချိန်မှာ ဦးအေးထွန်းကို ခင်မောင်အေးက လက်နှစ်ဖက် ဖမ်းချုပ် ကိုင်ထားလိုက်သည့်အတွက် ဦးအေးထွန်း၏လက်ချောင်းက ပြတ်ထွက်စင်ထွက်သွားသည့်အချိန်ဖြစ် သည်။ ထိုလက်ချောင်းပြတ်သည် ညာမေတင်၏ခြေဖမိုးကို လာမှန်လိုက်သည်။ ညာမေတင်က ဘာမှန်း မသိသည့် အတွက် ကောက်ယူကြည့်လိုက်သောအခါ လူတယောက်၏ဝဲဘက်လက်သူကြွယ်နှင့် လက် သန်း နှစ်ချောင်း တွဲပုံကို ပကတိလက်ရှင်၏အသားရောင်အတိုင်း အကြောအဆစ် လက်သည်းခွံစသည့်

လက်ချောင်းမှာ ရှိအပ်သည့်အင်္ဂါအစုံ ပြည့်စုံအောင် အသွေးအသားဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် လက်ချောင်းပုံ အတိုင်း ပြုလုပ်ထားသည့် ပလပ်စတစ် လက်ချောင်းတုလေးဖြစ်နေသည်။

ညာမေတင်သည် ပလပ်စတစ် လက်ချောင်းတု ကို ကိုင်ထားလျက်က ခင်မောင်အေး လက်ထဲမှာရှိနေ သည့် ဦးအေးထွန်း ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ညာမေတင်သည် သူ့မှတ်ဉာဏ်မှာစွဲနေအောင် မှတ်မိ နေသည့် ဦးအေးထွန်း၏ ပြတ်နေသော လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းနှင့် လက်ပြတ်နေရာမှာ ကျန်ရစ်သည့် လက်ငုတ်တို့ လေးနှစ်ခု။

သို့သော် ညာမေတင်သည် စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားချိန်ဆနေမိသည်။ ဤလက်ပြတ်ရှင် ဦးအေးထွန်းသည် သူ့ ကျေးဇူးရှင် လူဝံကြီးမောင်နံကို သတ်ခဲ့သည့် သူ့သတ်ကောင်ပင်ဖြစ်လေသလား၊ လူတူမရှား နံမည်တူ မရှား ဆို သလို သူ့အကြောင်းနှင့်သူ လက်ပြတ်လာခဲ့သည့် အခြားလူ တယောက်ဖြစ်နေလေသလား။

ခင်မောင်အေးက ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာသော ညာမေတင်ကို တချက်တော့ ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ညာမေတင် ကား သူနှင့်အတူ ကုမ္ပဏီတောင်တန်းထဲက ဂူထဲမှာနေသည့် ရုပ်မျိုးမဟုတ်တော့ချေ။ သူ့အ သားနှင့် လိုက်လျောသည့်အဆင် အသွေးအရောင် အဘိုးတန် အဝတ်အထည်ကို အချိုးကျလှပသည့် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် နှင့် အံကျအောင် ချုပ်ထားသည့်အင်္ကျီ ထမီကို သပ်ယပ်ပိယိစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဦးခေါင်း က ဆံပင်ကို တောထဲမှာလို ပွယောင်းရှုပ်ထွေးစွာ ဖားလျားချထားခြင်း မဟုတ်တော့ဘဲ တပတ်ရစ် ထုံးပြီး ဆံမြိတ်ရှည်ချထားသည်။

မျက်နှာကို ဝင်းဖန်သော သနပ်ခါးမုံမုံလေး လိမ်းထားသည်။ စိန်နားကပ်နှင့် စိန်လက်စွပ်နှင့် စိန်ဆွဲကြိုးနှင့် လက်ပတ်နာရီနှင့်.....

အမှတ်မဲ့ တချက်မျှပင် ကြည့်လိုက်သော ခင်မောင်အေးသည် သူ့အသက်တမျှ ချစ်နေရသော တနေ့မှ မမေ့နိုင်အောင်ဖြစ်နေရသော အစဉ်အမြဲသတင်းနာ ရှာဖွေနေရသော ချစ်သူ ညာမေတင်ဖြစ်ကြောင်း မသိ နိုင်သေးချေ။ သူ့လက်ထဲမှာ ဒေါသကြီးစွာ ရုန်းကန်နေသော ဦးအေးထွန်းကို ချုပ်ကိုင်ကြည့်နေသည်။

ဦးအေးထွန်းကရုန်းလေ၊ ခင်မောင်အေးက အားရှိသလောက်ဖြစ်ညှစ် ချုပ်ကိုင်လေ၊ လူပျော့မျှသာဖြစ် သော ဦးအေးထွန်း သည် သန်မာမြဲခိုင်သော ခင်မောင်အေးလက်ထဲမှာ ပြုတ်တူဖြင့် ညှပ်ထားခြင်းခံနေရ သလို နာကျင် လှသည်။

ညာမေတင်ကလဲ မည်သို့မှမမှတ်မိနိုင်စရာမရှိသော ခင်မောင်အေးကို လုံးဝမသိချေ။ သိရအောင်လဲ ခင်မောင်အေး ကို စိမ်ပြေပြေ ကြည့်မနေနိုင်၊ ခင်မောင်အေး လက်ထဲက ဦးအေးထွန်းကိုသာ သံသယ ဖြစ်သောစိတ်၊ စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

"ခွေးတိရစ္ဆာန်... လွတ်စမ်း....."

ခင်မောင်အေး ဖြစ်ညှစ်ကိုင်ထားသည့်နေရာတွေက နာလွန်းနေသည်။ ဦးအေးထွန်းက အံ့ကြိတ်ပြောလိုက် သည်။

ကိုမြင့်ညိုတို့ သားအဖသည် ဦးအေးထွန်းတို့၏ရိုင်းစိုင်းမှုကို စိတ်ထဲက မျက်ရင်းစွဲရှိနေရာတွင် ယခုလို ဖြစ် လိုက်ကြသည် မှာ ခင်မောင်အေး မလွန်ကြောင်း သိလိုက်ကြသည်။ ငွေရမည်ဆိုလျှင် ဘာမဆိုလုပ်သည်

ဟူသော ဘခင်ပြောခဲ့ဘူးသည့်စကားကို သတိရလိုက်သော ကိုမြင့်ညိုက ဦးအေးထွန်းတို့သည် ပန်းချီ ဆရာ ကိုမောင်မောင် အပေါ်မှာ မကောင်းတာ အလုပ်တခုလုပ်ခဲ့ပြီဟု စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

ဤအခိုက်မှာ ဦးအေးထွန်းက ဒေါသဖြင့် လွှတ်ခိုင်းသောအခါ ခင်မောင်အေးက ပြတ်ထွက်သွားသော ဦးအေးထွန်း လက်ချောင်းနှင့် ကျန်ရစ်သည့် လက်ချောင်းငုတ်လေးကြောင့် ဦးအေးထွန်း မည်သူဖြစ် ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

"လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားတယောက်ထဲကိုး၊ ဟိုပန်းချီကားထဲက လူဝံမောင်နံဟာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကုမ္ပဏီတောင်တန်း မှာ သတ်သွားတဲ့ လူဝံမောင်နံရဲ့ပုံတူပန်းချီကားလေ၊ ကြည့်လိုက်စမ်းပါအုံး၊ အဲဒီလူဝံ ကြီး က ကိုက်ဖြတ်လို့ ခင်ဗျားလက်ချောင်းပြတ်နေတာ မဟုတ်လား"

ခင်မောင်အေးစကားကို ကြားလိုက်လျှင်ပင် ဦးအေးထွန်းသည် ပန်းချီကားကို မကြည့်ဝံ့သကဲ့သို့ ဒေါသ ကြီးစွာ မော့နေသော ဦးခေါင်းသည် မသိမသာ ငုံ့သွားသည်။

ခင်မောင်အေး စကား၊ ဦးအေးထွန်း၏အမူအရာ၊ လက်ချောင်းပြတ်...

စဉ်းစား ချိန်ဆ နေသော ညာမေတင်သည် ပန်းချီကားကို ဖြတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကျေးဇူးရှင် လူဝံ ကြီးမောင်နံ၏ ပုံသည် သူနှင့်အတူ မိသားစုသုံးယောက် ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ခဲ့ကြစဉ်က အသက်ထင်ရှား ရှိ ခဲ့သည့် ပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း ချွတ်စွတ်တူလွန်းနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ညာမေတင် တောစိတ်ပြန်ဝင် သလို ဖြစ်သွားသည်။

ညာမေတင်သည် ခင်မောင်အေး လက်ထဲမှာ ရှိနေသော ဦးအေးထွန်းကို အံ့ကြိတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့ နောက် တောထဲမှာ သူ့ကျေးဇူးရှင် လှုပ်ကြီးမောင်နံ အသတ်ခံရစဉ်က နာကျည်းစွာ သူ့အော်ခဲ့သည့် အသံ အတိုင်း ကြေကွဲလှိုက်လှဲစွာ အော်ကာ ဦးအေးထွန်းကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

အမှတ်မဲ့ဖြစ်၍ ခင်မောင်အေးကလဲ အံ့အားသင့်ကာ သူ့ချုပ်ကိုင်ထားသော ဦးအေးထွန်းကို လွတ်ပေး လိုက်သည်။ ခင်မောင်အေး လက်ထဲမှာ ဒေါသကြီးစွာ ရုန်းကန်နေကာ တော်တော် ပင်ပန်းနာကျင်နေ သော ဦးအေးထွန်းသည် ခင်မောင်အေးက လွတ်ပေးလိုက်သောအခါ သူ့အရှိန်နှင့်သူ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေ ကြသွားသည်။ ဤတွင် ညာမေတင်သည် သန်စွမ်းသော သူ့လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဦးအေးထွန်း ဦးခေါင်းမှ အင်္ဂလိပ် ဆံတောက်ထားသည့်ဆံပင်ကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ဆွဲကာ ဦးအေးထွန်းဦးခေါင်းကို ကြမ်းပြင်ဖြင့် စိတ်ရှိ လက်ရှိကိုင်ဆောင်နေတော့သည်။ တောတောင်ထဲမှာ ကြီးပြင်းလာ၍ အားခွန်ဗလသန်စွမ်းခဲ့သော ညာမေတင်၏လက်မှ ဦးအေးထွန်း လွတ်အောင် မရုန်းနိုင်ရှာတော့ချေ။ ညာမေတင်၏နှုတ်မှလဲ လှုပ်အသံ အတိုင်း ဒေါသကြီးစွာ အော်ဟစ်နေတော့သည်။

သတိပြန်ရလာပြီဖြစ်သော ကျော်ကျော်သည်၎င်း၊ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော် တို့သည်၎င်း၊ ကိုမြင့်ညိုနှင့် ဦးအုန်းဖေသည်၎င်း ညာမေတင်၏ အသံနှင့် ပြုမူနေပုံကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာ ကြည့်နေမိကြသည်။ မည်သူ မှ အနားသို့မကပ်ဝန်ကြချေ။

တောစိတ်ပြန်ဝင်သွားခြင်းလား ရုတ်တရက် ရူးသွားလေသလားဟု တွေးလိုက်ကြသည်။

သို့သော် ခင်မောင်အေးသည် ညာမေတင်၏နှုတ်မှ ကြေကွဲစွာ၊ နာကျည်းစွာ ပွင့်ထွက်လာသော လူဝံအော် သံကို ကြားလိုက်ရလျှင်ပင် ညာမေတင်၏မျက်နှာကို အနီးကပ်ပြီး သေချာစွာကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် အတိုင်းမသိသော ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့်....

"မခင်မေ... မခင်မေ..."

ဟု ခေါ်လိုက်၏။

ညာမေတင်ကား ခင်မောင်အေး ခေါ်သံကို ဂရုမစိုက်နိုင်အောင်ပင် ဦးအေးထွန်းကို အငြိုးကြီးစွာ ကိုင် ဆောင့်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ဦးအေးထွန်းကား အသံပင် မထွက်နိုင်တော့ချေ။

"ကယ်ကြပါအုံး၊ ဖေဖေ သေရတော့မယ်"

ဦးအေးထွန်း ဦးခေါင်းတချက် ကွဲသွားပြီး သွေးတွေ ဖြာကနဲကျလာသည့်အချိန် ကျော်ကျော်၏ ထိတ်လန့် စိုးရိမ်စွာ အော်သည့်အချိန်သည် တပြိုင်ထဲဖြစ်သည်။ မည်သူမှ အနားမကပ်ဝန့်သော်လဲ ခင်မောင်အေးက ညာမေတင်သည် သူ့အသက်တမျှ ချစ်ရသော တောတွင်း မခင်မေဖြစ်ကြောင်း အသေအချာသိလိုက် သည့်အတွက် ညာမေတင်အပါးသို့ ကပ်ကာ ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ဦးအေးထွန်းကို ကိုင်ဆောင့်နေသော ညာမေတင် ကို အတင်းအကြပ်ဆွဲယူလိုက်သည်။

သူ့ထက် အားခွန်ဗလ သန်စွမ်းသော ခင်မောင်အေးကို ရုန်းကန်ရန် မစွမ်းနိုင် သော ညာမေတင်သည် ကိုင်ဆောင့် နေသော ဦးအေးထွန်းကို လက်လွှတ် လိုက်ရပြီး သူ့ကို ချုပ်ကိုင်ကာ နိုင်နင်းစွာ ပွေ့ပိုက် ထားသော ခင်မောင်အေး

ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် သူနေ့စဉ် တမ်းတလွမ်းဆွတ်ခဲ့ရသော ကုမ္ပဏီတောင်တန်း က ခင်မောင်အေးဟု မသိနိုင်ရှာချေ။

"မခင်မေ... ငါလေ.. ငါ... ခင်မောင်အေး"

ခင်မောင်အေးက ပြောသောအခါ ညာမေတင်က ခင်မောင်အေးကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်နေသည်။ ခင်မောင်အေးက ညာမေတင် မမှတ်မိကြောင်းရိပ်မိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကုမ္ပဏီတောင်တန်းဂူထဲမှာ နေ့စဉ်က သူတို့နှစ်ယောက် တယောက်ကို တယောက် ရှာမတွေ့သည့်အခါ အချက်ပေးနေကြဖြစ်သော သာယာသည့် ငှက်အော်သံကို ခင်မောင်အေးက ပြုလိုက်သည်။

"မခင်မေရေ..."

ဟူသော ခေါ်သံကိုလဲ ပြုသည်။ ငှက်အော်သံကိုလဲ ပြုသည်။ ထိုအခါမှ ခင်မောင်အေးကို စိုက်ကြည့်နေ သော ညာမေတင်သည် ခင်မောင်အေး၏ရုပ်ရည်ကို ဖမ်းမိလာသည်။

"ဟယ်... ခင်မောင်အေး ခင်မောင်အေး..."

ဟု ဝမ်းသားဝမ်းနည်း ခေါ်ရင်း ခင်မောင်အေး၏ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ရှိုက်ကြီးငင်ကြီး ငိုကြွေးလိုက် လေတော့သည်။

ခင်မောင်အေးနှုတ်မှ ငှက်အော်သံထွက်ပေါ်လာသည်တွင် ကိုမြင့်ညို ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့သည် ချက်ချင်း နားလည်သဘောပေါက် လိုက်ကြသည်။ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်သည် ခင်မောင်အေးနှင့် ညာမေတင်

မည်သူဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ရပြီဖြစ်ရာ ခင်မောင်အေးနှင့် ညာမေတင်တို့ ကိစ္စရာချောင်းခြား ဇာတ်ခင်းပြနေသည်ကို အိမ်ရှင်တွေက အံ့သြခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေကြဆဲဝယ် သားဖြစ်သူ ကျော်ကျော် ၏ ထူတွဲခြင်းဖြင့် ဧည့်ခန်းမှ လျင်မြန်စွာထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့မော်တော်ကားပေါ်တက်ခါ ကျော်ကျော်က လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ရှောင်တခင်ဖြစ်ရပုံ တွေ့ကြုံရပုံတို့သည် စိတ်ထဲမှာ မည်သို့ထိခိုက်သည်ဟု မပြောတတ်ကြသော်လဲ ကိုမြင့်ညို တို့ သားအဖနှင့် ကိုထွန်းအံ့ ကိုဘသော်တို့သည် လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားကြသော ဦးအေးထွန်း တို့သားအဖကို မည်သူမှမတားဆီးလိုက်မိကြချေ။ တားဆီးရန်လဲ မည်သူမှ သတိမရကြ။

သနားစဘွယ်ဖြစ်နေကြသော ခင်မောင်အေးနှင့် ညာမေတင်တို့ကိုသာ အငေးသားကြည့်နေမိကြသည်။

သူ့ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ခါ ဝိုကြွေးနေသော ညာမေတင်ကို ခင်မောင်အေးက ယုယကြင်နာစွာ ပိုက်ပွေ့ ထားရင်း သူကိုယ်တိုင် မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

အတန်ကြာမှ ခင်မောင်အေးက စတင်စကားပြောလိုက်သည်။

"သည်းခံပါ အစ်ကို ကုမ္ပဏီတောင်တန်းတောတောင်ထဲမှာ နေစဉ်က ကျွန်တော် တို့ တယောက်ကို တယောက် အသက်ပေးပြီး နေလာ ခဲ့ကြသူတွေပါ။ မမျှော်လင့်တဲ့အဖြစ်နဲ့ ကွဲကွာပြီး မမျှော်လင့်တဲ့နေရာ မှာ ရှောင်တခင် ပြန်တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်တော်လဲ စိတ်မထိမ်းနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိပါတယ်"

ကိုမြင့်ညိုတို့ရှေ့မှာ ညာမေတင်ကို ပိုက်ပွေ့ထားမိသည့်အတွက် ခင်မောင်အေး က အားနာစွာဖြင့် တောင်း ပန်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ညာမေတင်ကလဲ ဖခင်နှင့် အကိုကို သတိရလိုက်သောကြောင့် ခင်မောင်အေး ရင်ခွင်ထဲ မှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

သို့သော် ဦးအုန်းဖေနှင့် ကိုမြင့်ညိုက စာဖတ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်ကို ဦးအုန်းဖေကလဲ မငြင်းမဆန် မမေးမမြန်း သဘောပေါက်နားလည်စွာဖြင့် သားဖြစ်သူနှင့်အတူ ခြေလှမ်းသွက်သွက်လှမ်းကာ စာဘတ် ခန်းထဲ သို့ ဝင်လိုက်သွားသည်။

ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့သည် ညာမေတင်နှင့် ခင်မောင်အေးကို အငေးသားကြည့်နေရာမှ ကိုမြင့်ညို တို့သားအဖ စာဘတ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား သော အခါ သူတို့နှစ်ယောက်သည်လဲ တယောက်ကို တယောက် မျက်ရိပ်ပြ ကာ နောက်ဘက်မီးဖိုချောင်ဆီသို့ ဝင်သွားကြသည်။

ညာမေတင်သည် ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူနှင့် ခင်မောင်အေးတို့နှစ်ယောက်ထဲ ရှိနေခဲ့သောအခါ.....

"ခင်မောင်အေးရယ် နောက်မှအမောဖြေပြီး အကြောင်းစုံကို ငါပြောပြပါမယ်၊ အခု ချက်ချင်း အဖေနဲ့ အမေ ကို ကန်တော့ပါရစေအုံး"

ဟု ပြောကာ လှုပ်ကြီးမောင်နှံ၏ပုံတူ ပန်းချီကားကြီးရှေ့မှာ ရိုသေစွာဒူး တုပ်ထိုင်ပြီး ကန်တော့လိုက်သည်။ ကန်တော့ရင်းပင် ကုမ္ပဏီတောင်တန်းမှာ လှုပ်ကြီးမောင်နှံနှင့် ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ခဲ့ရသည်များကို ပြန်လည် မြင် ယောင်လွမ်းဆွတ်စွာဖြင့် မျက်ရည်ကျရ ပြန်တော့သည်။

"တိတ်ပါ မခင်မေရယ်၊ တို့နှစ်ယောက်ပြန်တွေ့ကြပြီဘဲ။ ကုမ္ပဏီတောင်တန်းက လွမ်းစရာတွေကို ကျိုးစား မေ့ပျောက်ပြီး ငါလဲ ငါ့မိဘ တွေအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုလုပ်၊ နင်လဲ နင့်ကျေးဇူးရှင်ကြီးတွေအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု တွေလုပ် အမျှဝေ ရှိခိုးကန်တော့ကြတာပေါ့"

ညာမေတင် ၏ မျက်ရည်တွေကို ခင်မောင်အေးက ကြင်နာစွာသုတ်ပေးရင် ဖြေသိမ့်လိုက်သည်။

ညာမေတင် ကို မျက်ရည်သုတ်ပေးရင်း ဖြေသိမ့်စကားပြောရင်းက သူ့မိဘ ဆွေမျိုးတွေကို သတ်သွားသည့် ဦးအေးထွန်းတို့ကို ခင်မောင်အေးက ရန်ကို ရန်ချင်း မတုံ့လျှင်းတော့ဘဲ၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့မည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ခင်မောင်အေးက မည်မျှပင် သူတော်ကောင်းစိတ်ကိုထားပြီး ခွင့်လွှတ်လိုက်စေကာမူ ဦးအေးထွန်း တို့ ကား အလားတူ ကျူးလွန်ထားသည့် ရာဇဝတ်မှုတွေအတွက် ရဲဘက်က စောင့်ကြည့်နေ သည်ကို၎င်း၊ မကြာမှီ ဖမ်းဆီးထိမ်းသိမ်းတော့မည်ကို၎င်း၊ ခင်မောင်အေးက မသိနိုင်ပေ။

ကုမ္ပဏီတောင် တန်းဘက်ကို ရွှေကျင်သူများ မကြာခဏသွားပြီး ရွှေကျင် တတ်ကြသည်ကို သိထားသော ဦးအေးထွန်းက နောက်ရောင်ခံ လိုက်သွားပြီး သတ်ဖြတ်လုယက်ယူတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူဝံကြီးမောင်နံနှင့်လဲ တွေ့ ဆုံခဲ့ရသည်။ ခင်မောင်အေး နှင့်လဲ တွေ့ဆုံကာ ကြီးမားသော အကြံဖြင့် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။

ခင်မောင်အေးအနေဖြင့် သူ့မိဘတွေနှင့်ပတ်သက်သော အထိမ်းအမှတ်
ဓာတ်ပုံတွေ၊ ပစ္စည်းတွေဟူ၍ ဘာမှ မရှိတော့သည့် အတွက် ညာမေတင်၏
မိဘဓာတ်ပုံတွေနှင့် ညာမေတင်ကျေးဇူးရှင်လူဝံကြီးမောင်နှံ၏ ပုံကိုသာ
ရိုသေရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ညာမေတင်နှင့် နှစ်ယောက်အတူ အိမ်ဦးခန်းတွင် ညာမေတင်
မိဘနှစ်ပါးဓာတ်ပုံ၊ ကျေးဇူးရှင် လူဝံကြီးမောင်နှံပုံတူ ပန်းချီကားတွေကို
နေရာတကျချိတ်ဆွဲနေကြရင်း ကုမ္ပဏီတောင်တန်းက လွမ်းစဘွယ် အဖြစ်တွေ
ကို ပြန်လည်တသူ ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာ...

ဦးအုန်းဖေနှင့် ကိုမြင့်ညိုတို့သည် ညာမေတင်၏သနားဘွယ် ရင်နာဘွယ်
ကြေကွဲဘွယ်အဖြစ်တွေ စုံလင် စွာ သိထားပြီး ဖြစ်ခဲ့သည့်အပြင် ခင်မောင်အေး
၏သနားကြင်နာစရာ နာကျည်းစရာကောင်းလှသော ဘဝ ကိုပါ စုံစေ့စွာ
သိလိုက်ကြပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သားအဖနှစ်ယောက်တိုင်ပင်ကာ ညာမေတင်နှင့် ခင်မောင်အေး
တို့ကို မခွဲတော့ဘဲ လူသိရှင် ကြား တင့်တင့်တယ်တယ် လက်ထပ်ထိမ်းမြား
ပေးရန်အရေးကို တိုင်ပင်နေကြသည်။ ဤအိမ်မှာ မည် သည့်ကိစ္စဖြစ်တွေ
ဖြစ်စေ၊ ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့က အမြဲပါဝင်ရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့်

"မောင်ဘသော်နဲ့ မောင်ထွန်းအံ့ လာကြစမ်းပါကွယ်၊ သားနဲ့သမီးကို
သွားမေးကြစမ်း၊ မင်္ဂလာလက်ထပ် ဆွမ်းကျွေးရင် သံဃာတော်တွေကို
လှူမဲ့ပွဲမှာ မောင်ခင်မောင်အေး မိဘတွေအတွက် ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုး
ထည့်ချင်တယ်၊ သမီးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးနှစ်ဦးအတွက် ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုး
ထည့်ချင်တယ်ဆိုတာ သွားမေး ပြီး စာရင်းရေးမှတ်လာခဲ့ကြ"

ဟူသော ညွှန်ကြားချက်ကို ဦးအုန်းဖေက ပေးလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့က စောစောက ခင်မောင်အေးနှင့် ညာမေတင်တို့ ဓာတ်ပုံတွေ ချိတ်နေကြသည့် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်လုံးကို မတွေ့ချေ။

"ဘယ်ထွက်သွားကြပါလိမ့်"

ဟု နှစ်ယောက်လုံးတွေးကာ ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ဓာတ်ပုံတွေရော ပန်းချီကားကြီးရော နေရာတကျ ချိတ်ဆွဲပြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအခိုက် ခြံကြီးထဲက သာယာစွာမြည်ကြွေးလိုက်သော ငှက်အော်သံကို ကြားလိုက်ကြသည်။ ကိုထွန်းအံ့ နှင့် ကိုဘသော်တို့သည် တယောက်နှင့် တယောက် မတိုင်ပင်ဘဲ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ခြံကြီးထဲသို့ အပြေး လေးဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ခြံကြီး၏ဒေါင့်အစွန်မှာ ရှိနေသော ကြီးမားသည့်သောကပန်းပင်ကြီးသည် ပန်းရင့်ရောင် သော်ကပန်းဆိုင်း များ တွဲရရွဲ ဖူးပွင့်လာ တင့်တယ်လှပ လွန်းသည့် ထိုသော်ကပန်းပင်ကြီးပေါ်ဝယ် တော်တော်မြင့်သည့် သစ်ကိုင်းထက်မှာ ခင်မောင်အေးနှင့် ညာမေတင် တို့ တက်ထိုင်ပြီး ကုမ္ပဏီတောင်တန်းမှာ တယောက်ကို တယောက် အချက်ပေးခေါ်ခဲ့ကြသည့် ငှက်သံကို တယောက်တလှည့် ကြည့်နူးစွာ အော်မြည်ရင့်ကြွေး နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

"တို့ကိုမြင်ရင် အသံတိတ်သွားအုံးမယ်၊ အသာလေးချောင်း နားထောင်ရအောင်၊ ဒီအသံမျိုးက ကုမ္ပဏီ တောင်တန်းမှာသာ လွမ်းစရာကောင်းအောင် ကြားရတာ၊ ရန်ကုန်မှာ ကြားရဘို့ ခဲယဉ်းတယ်"

ဟူသော တူညီသည့် အတွေးဖြင့် ကိုထွန်းအံ့နှင့် ကိုဘသော်တို့ တိတ်တခိတ် ပန်းခြံအကွယ်က ချောင်း နားထောင်နေကြသည်။

တသုံသုံ တဖြူးဖြူး ဆော်မြူးတိုက်ခပ်လာသော လေနှင့်အတူ လွင့်ပါလာသော ခင်မောင်အေးနှင့် ညာမေတင် တို့၏ ငှက်မြည်ကြွေးသံသည် မြိုင်ယံဟောမဝန် ကုမ္ပဏီတောင်တန်းကို လွမ်းဆွတ်နေသည့် သဘော ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြနေတော့သည်။

မင်းမြင့်

၁၃-၈-၇၇

ပြီးပါပြီ